

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

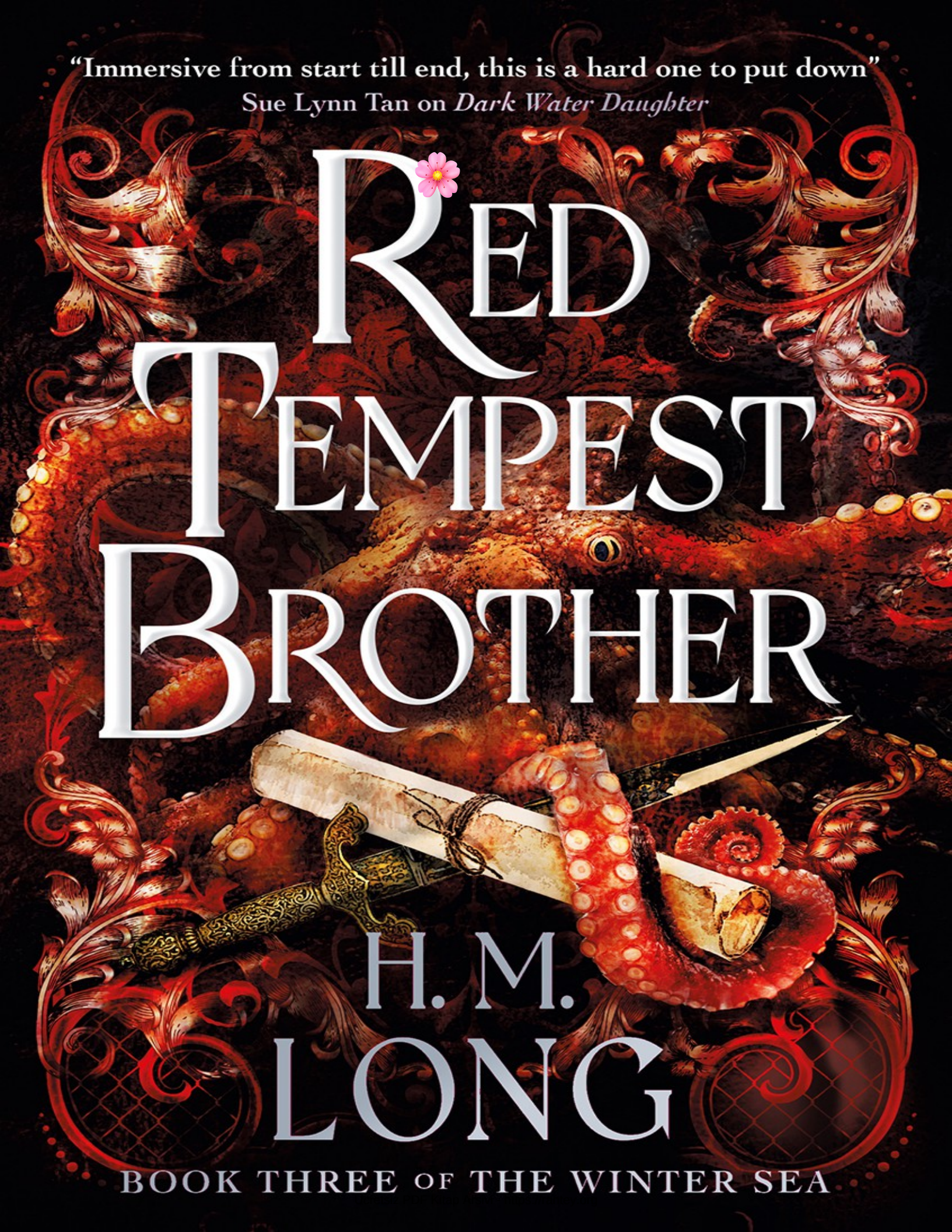
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Immersive from start till end, this is a hard one to put down"

Sue Lynn Tan on *Dark Water Daughter*



RED TEMPEST BROTHER

H.M.
LONG

BOOK THREE OF THE WINTER SEA



- **Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız**
 - **Çeviri Yedek Telegram Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz**
 - **Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri**
 - **Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız**

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Bize Bir İnceleme](#)

[Bırakın Doğru](#)

[KopyalayınAdanmışlığı](#)

[I](#)

[Harita](#)

[I](#)

[Harita](#)

[II](#)

[Bölüm I](#)

[Bir: e Port SenYakılması - Benedict 'in İki:](#)

[Sisteki Yangın - Mary](#)

[ree: e Hart'in Kurtuluşu - Mary Four:](#)

[Hesaplaşma - Samuel](#)

[Beş: e Red Company - Benedict](#)

[Bölüm II](#)

[Altı: Voskin - Samuel](#)

[Yedi: e Fleetbreaker's Daughter - Mary Sekiz:](#)

[Vachon - Benedict](#)

[Dokuz: e Hükümlünün İyi Tavsiyesi - Samuel](#)

[On: Otherwalker - Mary](#)

[Onbir: Usti-Aeadine İlişkileri - Benedict](#)

[Bölüm III](#)

On iki: e Lordlar Konseyi - Samuel
irteen: Rahibe - Mary
On Dört: e Oranmur Spur - Samuel

Bölüm IV

Fi een: Güvenilir Bir Danışman - Benedict
On Altı: Ruh ve Beden Bağları - Mary On
Yedi: e Dünyanın Yolu - Samuel On Sekiz:
Yazışmalar - Mary On Dokuz: Karanlıkta
Bir Bıçak - Benedict Twenty e Şöhretin
Tehlikeleri Benedict :- Twenty-One: Adri -
Samuel

Bölüm V

Yirmi İki: Haritacının İşareti - Benedict Yirmi Üç:
Pelerin'den Fısıltılar - Benedict Yirmi Dört: Pusula -
Benedict

Bölüm VI

Yirmi Yirmi Altı: Isla Ascra - SamuelBeş:
e Sea of Spires - Samuel
Yirmi YSekiz: e Ghisten ree - Samuel
edi: Gizli Yerler - Mary Yirmi Yirmi Dokuz:
Forgo en in the Dark - Mary

Bölüm VII

irty: Doldrums - Samuel
Kırk Bir: e Güç Dengesi - Mary
irty-Two: Farland - Samuel

Bölüm VIII

irty-ree: e Dreamer's Wake - Benedict

Bölüm IX

irty-Four: Güneyli Kuzenler - Mary .

irty-Five: e Aynalı Derin - Mary .

Kırk Altı: e Taş Orman - Mary .

Kırk Yedi: e Azizlerin Gölgelele - Samuel

Bölüm X

irty-Eight: Yissik Ocho - Benedict

irty-Nine: Elesi Artan - Samuel

Bölüm XI

Kırk ieves and Brigands and Brothers-in-Law - Mary .

:Kırk Bir: Yoldaşlar ve Esirler - Benedict

Kırk İki: e Market - Samuel Kırk-

ree: e Blockade - Mary KırkDört:

Ayna İkiz - Benedict

Kırk beş: Isla Ascra'ya Dönüş - Samuel

Bölüm XII

Kırk Altı: e Yabancı - Mary .

Bölüm XIII

Kırk Yedi: e Yakalı Canavar - Benedict

Bölüm XIV

Kırk Sekiz: Eski Yüzler, Yeni reats - Samuel

Forty-Nine: Beklenmedik Müttelikler - Mary

[Fi y: Ice Bound - Benedict Fi](#)

[y-One: Kuyuda - Mary](#)

[İkinci Bölüm: Eşit Zemin - Mary](#)

[Bölüm XV](#)

[Fi y-ree: İki Çağırıcı - Benedict Fi y-](#)

[Four: Pişmanlık - Mary](#)

[Fi y-Five: Fırtına Korosu - Samuel](#)

[Fi y-Six: e Indifference of Empires - Samuel Fi](#)

[y-Seven: Bir Fi ing Gi - Mary](#)

[İki-Sekiz: Josephine - Benedict](#)

[Sonsöz](#)

[Referans Şarkılar](#)

[Verilen Yazar](#)

[HakkındaTeşekkür](#)

Övgü için KIŞ DENİZİ SERİSİ

"Kara Gelgit Oğlu'nu elimden bırakmam imkansızdı... Her bir kitabı yutacağım
H.M. Long yazıyor."
Genevieve Gornichec

"Başarılı bir şekilde uygulanmış ve son derece eğlenceli... RJ Barker'ın *e Kemik Gemiler* ve
Robin Hobb'un *e Yaşam Gemisi Tüccarları* ile birlikte denizcilik fantezisinin en üst
sıralarında yer almayı hak eden bir hikaye."
Anthony Ryan

"Harika bir macera! *Karanlık Suyun Kızı*, büyüleyici hikâyesi, zengin orijinal hikâyesi,
büyüleyici karakterleri ve ağır ağır ilerleyen romantizmiyle beni açık denizlere sürükledi."
Sue Lynn Tan

"Olağanüstü bir deniz fantezisi; Robin Hobb, *Usta ve Komutan*'la buluşuyor."
Peter McLean

"Long, hikâyenin gösterişli yüzeyinin altında, gergin aile bağlarından okurları bayıltacak
tatlı - ama erce - bir romantizme kadar aşkın doğasına dair düşünceli bir keşif içeriyor."
M.J. Kuhn

"Kabadayı macerası, sihir ve yavaş ilerleyen bir romantizm - bu buzlu, sulu dünyaya geri
dönmeyi çok sevdim."
Kell Woods

"Açık deniz fantezisinin eşsiz ve nefes kesici bir dilimi... Hayatıma girene kadar bu fantastik
korsanlara ve onların dondurucu okyanuslarına ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."
Jen Williams

AYRICA H. M. LONG TARAFINDAN
VE TITAN BOOKS'TAN TEMİN EDİLEBİLİR

e Four Pillars Serisi

Duman Salonu

Tanrısız Tapınak Kış

Barrow'u Kül Sütunu

e Kış Denizi Serisi

Karanlık Su Kızı Siyah

Gelgit Oğlu

RED TEMPEST BR

S.U.
UZUN

TİTAN KİTAPLARI

BIZE BİR YORUM BIRAKIN

Umarız bu kitabı beğenmişsinizdir - eğer beğendiyseniz kısa bir değerlendirme yazarsanız çok memnun oluruz. Değerlendirmeleriniz yazarlar için gerçekten fark yaratıyor ve sevdiğiniz kitapların daha fazla insana ulaşmasına yardımcı oluyor.

Bu kitaba puan verebilir veya buraya kısa bir yorum bırakabilirsiniz:

[Amazon.com](https://www.amazon.com),
[Amazon.co.uk](https://www.amazon.co.uk),
[Goodreads](https://www.goodreads.com), [Barnes
& Noble](https://www.barnesandnoble.com),
[Waterstones](https://www.waterstones.com),

veya tercih ettiğiniz perakendeciden temin edebilirsiniz.

Kırmızı Fırtına Kardeş
Basılı baskı ISBN: 9781835411377 E-
kitap baskısı ISBN: 9781835413548

Titan Books tarafından yayınlandı
A division of Titan Publishing Group Ltd 144
Southwark Street, London SE1 0UP
www.titanbooks.com

İlk baskı: Temmuz 2025
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler (hiciv amaçlı olanlar hariç) tamamen tesadüfidir.

© H. M. Long 2025

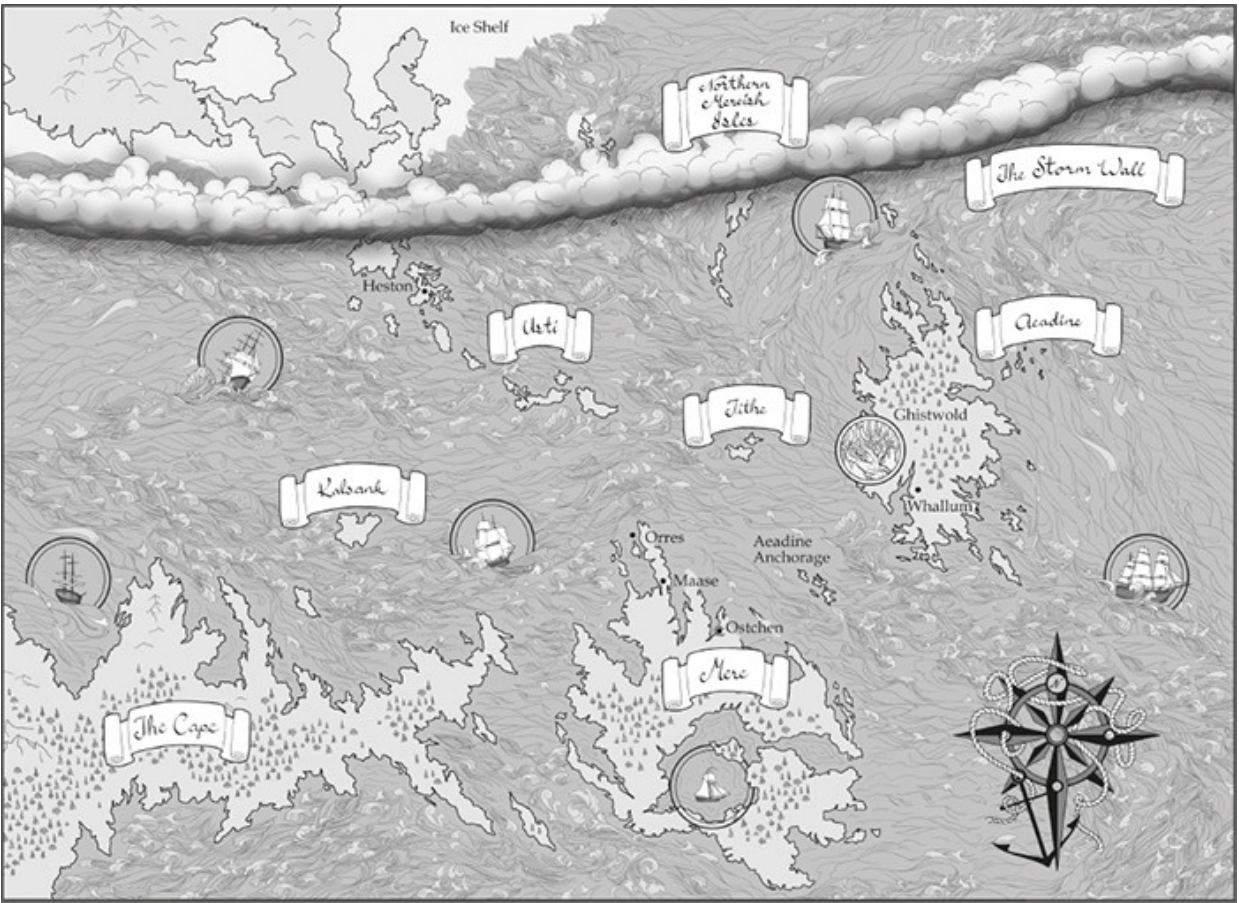
H. M. Long, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın manevi hakkını ileri sürmektedir.

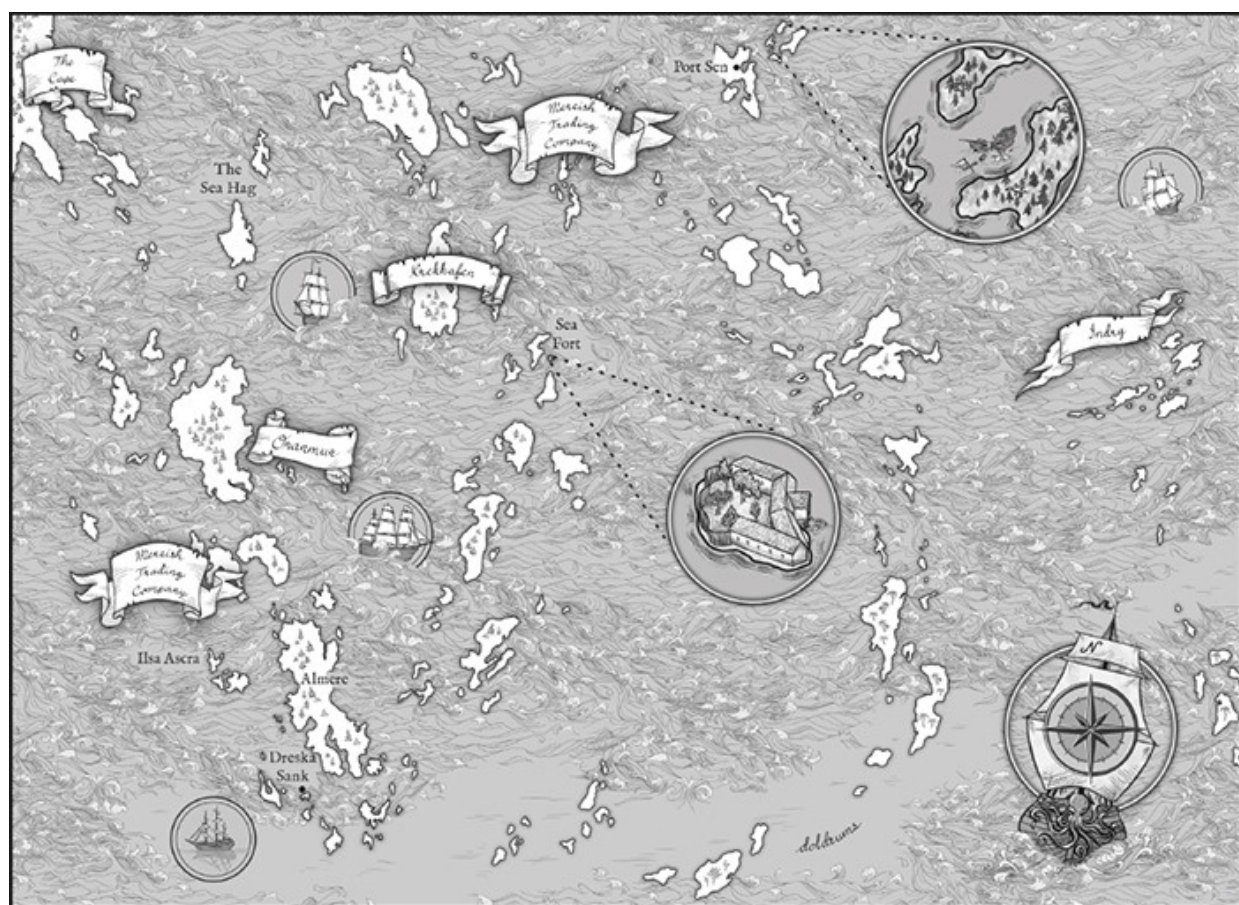
Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya aktarılamaz veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu eser için CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

AB RP (sadece yetkililer için)
eucomply OÜ, Pärnu mnt. 139b-14, 11317 Tallinn,
Estonya hello@eucompliancepartner.com, +3375690241

Marco için









MEREISH GÜNEY ADALARI Mere ve Cape'in güneyindeki yaklaşık üç bin adadan oluşan Mereish Güney Adaları, resmi olarak Mere'nin yönetimi altındadır. Ancak pratikte adalar, düzinelerce yerel savaş lordunun, hükümdarın, ticaret şirketinin ve diğer farklılıklara sahip yöneticilerin yönetimi altında parçalanmıştır. Bu yöneticiler, Kış Denizi'nin dört bir yanından ve ötesinden gelen korsanlardan kraliyet sürgünlerine kadar her şeydir ve sözde bir Lordlar Konseyi bayrağı altında birleşmişlerdir. Ayrıca bakınız MERE, MEREISH, MEREISH NORTHERN ISLES, MEREISH-CAPE SH ALLIANCE.

ALPHABETICA SÖZLÜĞÜNDEN:

AEADINES'IN YENİ BİR SÖZLÜĞÜ

BİR

Port Sen'in Yakılması

BENEDICT

Usti casusunun kaçtığını öğrenmemle rıhtıma dönmem arasında geçen zamanda sinirlerim bozuldu. Bir feneri çöp yığınınca fırlattım, cam kırıldı, yağ döküldü. Mürettebatım, Magni gücümün görünmez ipleri zihinlerini intikama ve ellerini yıkıma zorlayarak benzer vandalizmleri kasıtlı bir şekilde gerçekleştirmeye başladı.

Doğal olarak, bizi durduracak bir imparatorluk vardı. Limana yaklaşan muhafızlardan biri tarafından fırlatılan bir tüfek mermisi kulağımın dibinden geçti, ben de gücümü onlara yönelttim. Ben genişleyen rıhtıma doğru yürürken, muhafızlar ve ardından siviller ürkmüş, korkmuş ve açgözlü bir acelecilikle görevimizi üstlendiler. Küçük bir kız pencerelerden taş fırlatıyor, küçük ayaklarının etrafında yanan samanlar uçuşuyordu. Balıkçı kadınlar tezgahları kurdu, arabacılar pazar tezgahlarının direklerini devirdi ve işçiler malları sandıklarla, fiçilerle ve devrilmiş sepetlerle Güney Denizi'ne boşaltmaya başladı.

e Liman Sahibesi sadece dürüstlüğüyle hayatta kaldı.

"Güneye," dedi kapısında durduğumda, sokaklar arkamda bir cümbüştü. " Son gemi güneye gidiyordu."

Red Tempest'im kadar derin ve büyük bir gemi için sadece bir rıhtım vardı ve res yayılırken bu uzun, midye kabuklu kolun sonuna doğru yürüdük. Etkim, körfez boyunca yükselen duman dalgaları gibi beni takip etti, diğer gemileri sardı ve erkek ve kadınları topları, döner silahları ve küçük silahları yüklemeye teşvik etti. ve onlar, benim istediğim gibi, hepsini kıyıya çevirdiler.

e *Red Tempest* Port Sen'in bombardımanına katılmadı. Liman Sahibesi'nin konağı ayaklarından devrilmeden ve liman ağzındaki liman patlamadan çok önce yola çıkmıştık. *Tempest*'in güvertesinden kaosu izledim, topların gürültüsünü dinledim ve liman sakinlerini izledim

sıçanlar gibi suya atlıyor, tepelere tırmanıyor ve kendilerini kayıklarla dışarı atıyorlar.

Duman bizi körfezin dışına kadar takip etti. E t k i alanımın demirli gemilerin sonuncusundan kaydığını hissettim ve dünyam bir kez daha daraldı. Botlarımın altındaki güverte. Ellerimde kan vardı ama nasıl olduğunu hatırlayamıyordum. Ciğerlerimdeki sıcak nefes... Dudaklarımdaki ter ve duman tadı... Fırtınakıran'ımın bizi sürükleyen ve takip edilmemizi engelleyen rüzgârları çağıran ilahi, yuvarlanan, gürleyen sesi.

"Benedict."

Duman yanığı gözlerimi kısarak döndüm. Charles Grant bir adım öteden beni izliyordu, huzursuz bir eli küçük kılıcının kabzasındaydı.

Düşüncelerim, çökmekte olan bir yamaçtaki çentikler gibi ona takıldı. Kendimi toparladım ve doğruldum.

"Buna gerek yok," dedim, limana doğru bakarak. Bu manzara karşısında içimde bir şeyler kıpırdandı; heyecan, şok ya da tedirginlik olabilecek bir hafiflik. Bu hissi tam olarak tanımlayamıyordum, ama tekrarlamamanın zor ve rahatsız edici olduğunu öğreniyordum. Özellikle de burun deliklerimde duman ve barut kokusu varken.

Baldric'imi başımın üzerine çektim, kılıcımı ve kullanılmış tabancalarımı da alıp Grant'a fırlattım. Onu yakaladı, sonra kirli ceketim silahları takip edince öksürerek itiraz etti.

"Ben senin lanet uşağın mıyım?" diye sordu eski haydut, sarı saçlarını paltosunun altından sallayarak.

Onu görmezden gelerek güverteye yöneldim.

"Bayan Olles," diye seslendim ilk müşteriye, otuzlu yaşlarının ortasında siyah saçlı bir kadındı. "En yakın liman neresi?"

"Az önce yaktığı dışında," diye araya girdi Charles, ceketim omzuna atılmış ve silahlarım kollarında beni takip ediyordu. Ses tonu kuruydu ama onaylamadığını anladım.

"Güneye doğru," d e d i m .

Olles Charles'a sakinleştirici bir bakış fırlattı. Gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklar ve yanaklarındaki gülme çizgilerinden de anlaşılacağı üzere iyi huylu bir kadındı ama sözünün kesilmesine tahammülü yoktu. Ya da Charles'a. "Çizelgeleri görmem gerekiyor, efendim."

"Peki, kendim yaparım," dedim. "Faucher'ı kamarama gönder."

"Evet."

Birkaç adım daha attıktan sonra Charles'la ben, bir gölge tarafından yutulduk. İlk top güvertesi. Büyük kamaranın bulunduğu kış tarafa doğru ilerledik, tuzlu su kokulu kasvet içinde sıra sıra dizilmiş silahların ve deniz sandıklarının yanından geçtik.

Kamarada Charles paltomu ve silahlarımı bir sandalyenin üzerine bıraktı ve kış taraftaki pencerelere doğru ilerleyerek Port Sen'in küçülen, dumandan bulanıklaşmış görüntüsüne baktı.

"Bunun yansımaları olacak," diye yorum yaptı.

"Binlerce ada ve yüzlerce lord arasında tek bir düşman," dedim ve orta masadaki bir kâseye su doldurup tırnaklarımdaki kanı temizlemeye başladım. "Port Sen'in konuyla ilgisi yok. Alamay'a vardığımızda, bu denizlerde gerçek güce sahip tek kişi ben olacağım."

Charles masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. "Bir yığın doğrulanmamış belgenin megalomaninizi nasıl tatmin edeceğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Bilmene gerek yok."

"Ah, işte görüyorsunuz," dedi Charles başını kaldırarak. "İşte burada yanılıyorsun. Arkadaşlar akıllarını paylaşırlar, Ben. Bu konularda çok az deneyimin olduğunu biliyorum, bu yüzden bana inanmak zorundasın. Tabii bir tutsak *değilsem*, bu durumda belki de bir kötü adamın aydınlatıcı konuşmasını dinlemeyi düşünürsün?"

Ağzımdaki pembe suyu silkeledim. "Mendil."

Charles cebinden bir tane çıkarıp fırlattı. Ellerimi kurulamaya devam ettim, ancak kumaşın kenarlarındaki işlemeleri görünce yavaşladım. "Bunlar ne? İlmik mi?"

Charles öne doğru eğilip işaret ederek, "Evet, işte ben de köşede asılı duruyorum," dedi. "Mary bunu benim için yaptı. Lekelenmemeye çalış."

"Mary," dedim, kardeşimin ve onun... bugünlerde kendilerini her ne olarak görüyorlarsa onun hatırlatılmasından hoşlanmıyordum. Onları düşünmek bir dizi duyguyu ve itiraf etmeliyim ki, üzerinde düşünmeye tahammül edemediğim bir çatışmayı harekete geçiriyordu.

Onları geride bırakmıştım ve bunun iyi bir nedeni vardı. Benim için yeterince şey yapmışlardı.

Bana da. Yollarımızı ayırmanın ve kendi kaderlerimizi çizmenin zamanı gelmişti.

Tırnaklarımdaki kan temizlenmeyi reddediyordu. Kaşlarımı çattım ve çok sert bir şekilde ovaladım.

Kapı çalındı ve Jessin Faucher salonda kalan iki tayfanın gölgesinde içeri girdi. Neredeyse aynı yaştaydık, o benden biraz daha kısaydı ve basit bir gömlek, pantolon, çorap ve düz kesim bir Mereish yeleği giymişti.

Tek kelime etmeden muhafızların üzerine kapıyı kapattı ve masada Charles ile bana katıldı.

Charles mendilini geri aldı, durumuna iç geçirdi ve tekrar yerine koydu.

Faucher'a, "Bu adaları biliyorsun," dedim. "Enisca Alamay'ın bu belgeleri en çok nerede satmaya çalışacağını belirlemeni istiyorum. Onu kör köpekler gibi kovalayamayız önüne geçmeliyiz."

Faucher arkasına yaslanıp bir dizini diğerinin üzerine koyarak, "Demek kaçmış," dedi. Mereish aksanı belirgindi ama ağır değildi ve benim iyiliğim için Aeadine konuşuyordu. "Odamdan bir kargaşa duydum ama... refakatçim... gelmedi."

"Kapper onun limandan ayrılan bir gemiye bindiğini görmüş. *Tempest*' a onu durdurmasını söyleyecek zaman yoktu ve ben de beceremediğim için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Peki nereye gittiğine dair bir fikrimiz yok mu?"

"Güneye."

"Adalardaki neredeyse her şey bizim bulunduğumuz y e r i n güneyinde. Bu da hiç yardımcı olmuyor."

"Onları satmaya niyetli olmayabilir," dedi Charles bıkkın bir tekrar havasıyla. Bu tartışmayı ilk kez yapmıyordu. "Büyük ihtimalle ortadan kaybolabileceği ya da yardım a l a b i l e c e ğ i bir Usti kalesine gitmeye niyetli. Belgeleri eve gönderin."

Faucher omuz silkti. "Onu benden daha iyi tanıyorsun ama adaları biliyorum, evet. Ve daha fazla özgürlük karşılığında bu bilgiyi paylaşmaktan memnuniyet duyarım."

"Sizi serbest bırakmıyorum," diye belirttim.

"Özgürlükler," diye tekrarladı Mereish adam. "Gemimden ayrılmak gibi bir niyetim yok."

Bakışlarını tuttum, dilimde *e Red Tempest*'ın artık benim gemim olduğunu hatırlatan bir ifade vardı. Ama o bunu yeterince iyi biliyordu ve ben de onun kışkırtmalarına gelmeyecektim.

Doğal olarak, fırsat çıkarsa gemiyi geri almaya hazırды. Aksi takdirde onun hakkında daha az düşünürdüm.

"Bana başlamak için bir yer söyleyin ve bu özgürlükleri tartışalım," diye karşılık verdim. "Özellikle de bana bir Sooth'u nerede kiralayabileceğimi söyleyebilirsiniz."

Faucher bir an için düşündü ve başını geriye doğru eğerek tavandaki kirişlere baktı. en öne doğru oturdu ve dirseklerini masaya dayadı. "Charles'a katılıyorum. Onun yerinde olsam Usti sularına giderdim. Bu da muhtemelen Deniz Cadıları, Indry ya da Krekhafen anlamına geliyor. Bunlardan herhangi birinde bir Sooth kiralayabilir ya da satın alabiliriz."

" *e Sea Hag*," diye tekrarladı Charles homurdanarak. "Kendisine bu unvanı o mu verdi?"

"Aslında evet," Faucher'ın dudakları küçük, kuru bir gülümsemeye dönüştü. "Bu da size onun doğası hakkında bir şeyler söylüyor."

Indry'nin adını duymuştum ama diğerlerini duymamıştım. Yine de cehaletimi itiraf etmedim. "En yakını hangisi?"

"Krekhafen," diye yanıtladı Faucher. "Mülksüzleştirilmiş bir soydan gelen sürgündeki Usti asilleri tarafından yönetiliyor. Burada birkaç taneden fazlası var, birbirleriyle ve diğer herkesle belli belirsiz müttefik ve gelişigüzel düşmanlar. Hepsi şu anki kraliçenin uzak akrabaları. Özellikle Krekhafen, bir Usti için hem uyum sağlamanın kolay olduğu hem de mevcut tacı devirebilecek sırları satmak için çok ama çok iyi bir yer olabilir. Eğer isterlerse."

"Çok iyi. Krekhafen nerede? Sanırım güneyde."

"Bir bakıma. Oraya ulaşmak için güneye gitmek gerekir." Faucher çok sayıda haritanın asılı olduğu bölmelerden birine doğru ilerledi. "İs is Port Sen."

"Öyleydi," diye düzeltti Charles.

Faucher boğazını temizledi ve elindeki kâğıdı ağır kâğıt üzerinde gezdirdi. "Burası Krekhafen, burada, batıda. Arada, işte, bu adalar yayı var. Mereish Ticaret Şirketi'nin ve dolayısıyla Mereish Donanması'nın kontrolü altında. Adalar boyunca birden fazla kaleleri var, bunun farkında olun. Özellikle Ess Noti ve güçlendirilmiş büyücüleriyle daha güçlü bağları olacağından, ne Şirket'in ne de Donanma'nın dikkatini çekmenizi önermem. Ayrıca, Anchorage'daki olaylar ve gemimin kaderi zaten biliniyor olabilir. e savaş güneye doğru akacak."

Charles, "Şirket suları sizi kurtarmak için bir fırsat sağlayabilir," diye işaret etti. Diğer adama şüpheyle baktı, sonra bana baktı. "Onu büyülüyor musun?"

İçimde bir ürperti hissettim. "Yanımdaki herkesi her zaman büyülemem gerekmiyor."

Bana katlan."

"Aramızdaki bağ, büyük acılar çekerek kuruldu. Ve kaçırılmayla," dedi Charles dikkati dağılmış bir şekilde.

Faucher espri yapmadan güldü. "Daha önce de söylediğim gibi, gemimden ayrılmak gibi bir niyetim yok. Ben de Enisca Alamay'ı ve o belgeleri yanlış ellere geçmeden önce bulmak istiyorum."

e sohbet bir süre daha devam etti, haritalar ve rotalar hakkında daha fazla tartışma yapıldı. Ne olursa olsun, yapılacak ilk iş bir Sooth bulmaktı, bu yüzden Charles'ı Krekhafen'e gitmesi için yukarıya gönderdim. Faucher'ı muhafızları eşliğinde kamarasına geri gönderdim ve nihayet yalnız kaldım.

Masada, kanlı su kabının şıyrıdadığı yerde kaldım. Artık pembeden çok kahverengiydi ve midemi bulandırıyordu.

Belki de beni hasta eden şey kan değildi. Belki de zihnimin arkasında dolaşan anılardı, yanan binaların, kendilerini rıhtımdan atan insanların görüntüleri. Küçük bir kızın, eteklerine samanlar dolanırken düşüncesizce pencereye bir taş fırlatmasıydı.

Başka bir zaman olsa, bu hayalleri bir kenara bırakabilirdim. Ama tükendiğimi, yılmazlık maskemin düştüğünü fark ettim. Rahatsızlığım arttı.

Öne doğru eğildim ve tenimden sıcak ve sürekli takılmaktan kararmış bir Sooth tılsımı masanın üzerinde sallandı.

Bir külün içinde başka bir kız çocuğu gördüm. Yüzü belirsizdi, bir zamanlar gördüğüm bebeğin ve annemin gölgesinin bir karışımıydı. Port Sen'den gelen kıza dönüşürken gözlerim onun küçük yüzünden dışarı baktı, benim esaretimdeydi, taş atıyordu ve etrafındaki tehlikenin farkında değildi. Bir yatağın altında mı? Bir kapının arkasında mı?

Tılsımı gömleğimin altına geri soktum, kanlı suyu sert ellerle yüzüme sürdüm ve oradan uzaklaştım.

Siste Yangın

MARY

üzyılın en büyük deniz saldırısından sağ kurtulup adımı tarihteki en güçlü Fırtınaseverler arasına yazdırdıktan sonra, Mereish Güney Adaları'na daha bir gün varken korsanlar tarafından alt edilmek en hafif tabirle moral bozucuydu.

Kumların üzerinde bir yıldız gibi uzanmış, serin sis damlalarına bakarken talihsizliğimin derinliğini gözlerim kamaşarak, yarı hisseder bir şekilde düşündüm. Rüzgâr tuzlu su ve yosun kokuyordu ama aynı zamanda sedir ağacı, yeşillik ve ölü toprağının zengin rutubeti de vardı. Az önce denize savrulmuş, yarı boğulmuş ve kafama sağlam bir darbe almıştım, zihnimin kendimi en güvende hissettiğim yere çekilmesi doğaldı. Sisler içinde, kayrak grisi tepelerin eteklerine sıkışmış bir Wold.

Bir şey beni çimdikledi. Başımı çevirdiğimde tuhaf bir şekilde opalesk ve oldukça devasa bir yengecin ıslak gömlek kolumu çekiştirdiğini gördüm. Gözlerimi kısarak baktım, hala gerçekliğe tam olarak oturmamıştım ama ikinci çimdik ya da daha doğrusu yaratığın uzun, tırtıklı bir pençeyle esh'imi kemiklerimden çekip çıkarma çabası beni kendime getirdi.

Birden ayağa fırladım, bayıldım ve yaratığın beni ayak bileğimden tutup dalgalara sürüklemesiyle yeniden uyandım. Çığlık attım, acı çektim ve tekmeledim, ancak mücadelem için bir ağız dolusu su ve kum aldım.

Ellerim ben istemeden hareket etti, kemerimden bir bıçak çıkarıp döndürdüm. Bıçağı pençenin altındaki eklem yerine bir, iki kez sapladım. Bıçağım sadece kum ve suya çarparak deşildi. İpe asılmış bir kedi gibi kıvrandım ve dehşet ve korkumu haykırdım.

Üçüncü bir bıçak darbesi. Bıçağın bir uzvuma saplandığını hissettim.

pençe serbest kaldı. Önce süründüm, sonra tökezleyerek kıyıya geri döndüm. Dalgaların ulaşamayacağı bir yerde bir kayanın üzerine yığıldım, kalçam yukarıda ve garip bir şekilde tepedeydim, sonra nefes nefese kalıp küfretmeye ve su tükürmeye başladım, kumu

Dişler. Bileğim kanıyordu, tuzdan yanıyordu ama gözlerim sadece dalgalardaydı. Bir sağa bir sola baktım, dev yengecin her an gelip ayaklarımı kıracağından ve kafatasımı ezeceğinden emindim.

Dalgalar sadece çırpınıyor, mücadelemın izlerini yumuşatarak solgun bir kumsala dönüştürüyordu.

"Gözlerini oymalıydık," diye mırıldandım ama sesim sert çıkmak yerine kendimi öksürük krizine soktum. Bıçağı yere bıraktım ve deniz suyu ve safra kusarak kayaya yaslandım.

Tane'nin sesi zihnimin derinliklerinde, "*Ölü gibi görünüyordun,*" diye karşılık verdi.

Sus.

Hâlâ öksürürken durumumu değerlendirdim. Sırılsıklam bir pantolon, kuşak, yırtık bir gömlek ve tayt giymiştim. alnımda şişmiş bir kesik vardı kanın kaynağı ve sadece bir ayakkabım yüzmekten kurtulmuştu. Şapkam görünürde yoktu, tabancalarım da yoktu ve kemerimdeki kesede duran barut ve saçmalar sıırılsıklamdı.

İşe yaramayan ayakkabımı çıkardım ve bıçağımın yanına, kayanın üzerine koydum, gözüm hâlâ dalgalardaydı.

"Bir ayakkabı, bir bıçak ve birkaç parça ıslak kurşun," diye özetledim. "Samuel en iyisi

Yakında beni bulacaksın. Yeterli donanıma sahip değilim."

Samuel'e, *Hart*'a ve yerel korsanları ve onların şaşırtıcı derecede Fırtınakıran'ını savuştururken kurnazca esen bir rüzgârla denize savrularak aniden uzaklaştırıldığı gemiye geri döndüm.

Midem bulanmaya başladı. *Hart* için korkmamam gerektiğini söyledim kendime, gerçekten korkmamalıydım.

O çok daha büyük düşmanlardan kurtulmuştu.

Neden top sesleri, çan sesleri ya da sesler duyamıyordum? Çatışma kıyıya yakındı, en azından sis bastırmadan önce.

Etrafımı daha dikkatli inceledim. Kumun üzerinde, hepsi diz hizasında ve deniz sisiyle çevrili bir taş çemberinin ortasında duruyordum. Taşlar dardı, yüzyıllarca maruz kaldıkları için yıpranmışlardı. Ancak yaslandığım daha büyük kaya farklıydı: geniş ve büyüktü, nemden kararmıştı ve muffled ışıktla tuzla çevrelenmişti. Garip bir şekilde bir sunağa benziyordu.

Hayır, kan için oyulmuş hendekler ve dalga aşınmış sembollerle tamamlanmış bir sunaktı.

Kötü bir işaret gibi hissettim.

Ayakkabımı ve bıçağımı kaptım ve çemberden topallayarak çıktım.

Gözlerimi peçeli, umutsuz denize diktim. Hava gittikçe kararıyordu ve su bu kadar güneyde bile soğuktu. Rüzgâra ıslık çaldım ve sis dağılarak bana daha net bir görüş sağladı. İç kısımlarda kum gelgit şeklinde devam ediyor, orada burada dik kaya omuzları ve boyumun iki katı yüksekliğindeki deniz yığınlarıyla kesiliyordu. Bunların üzerini sık ormanlar, yeşil yapraklar ve kırmızımsı kabuklardan oluşan bulanıklıklar örtüyordu. Devrilmiş birkaç ağaç kumun üzerinde, zamanın ve dalgaların yumuşattığı, güneşin ağarttığı, orada burada yatıyordu.

Hart'tan hiç iz yoktu. Samuel'den iz yoktu. Ürkütücü taş çember dışında, bu kıyıya herhangi bir insanın ayak bastığına dair bir iz yoktu.

Daha fazlasını görmeliyiz.

Mırıldanmaya başladım, pençeli bileğimdeki ağırlığı hafifletirken hafifçe sallanıyordum.

Yeni rüzgâr dalları sisi, sırlıklam halimin etrafında girdaplar oluşturacak şekilde karıştırdı. Gözler bir dizi bilgi, bakış ve his getirdi. Tuz. Dalgaların kuma vuruşu, kayalara çarpışı, yosunların ve döküntülerin şıpırtısı... Deniz yığınlarındaki kayalıklara girip çıkan kuşların dürtüsü... Ormanın fısıltısı ve martıların uzaktan gelen çığlıkları.

Sesler. Bağırان sesler. Bir patlama.

Tökezleyerek koşmaya başladım.

Kayalık bir yarımadaının eteklerinde sendeleyerek ilerlerken yanımdan dumanlar yükseliyordu. Ötede miasma, kayalık kıyı şeridi, pürüzsüz kumsallar ve sedir, baldıran ve ladinden oluşan yemyeşil, ılıman ormanlarla çevrili bir gelgit boyunca sürüklenen, sazlarla kaplı kıyılara dağıldı. Denize doğru ilerledikçe duman yerini doğal, ince sise bırakıyor ve düzinelerce kayalık adacığı ortaya çıkarıyordu.

O r a d a, nehirler ve cansız havuzlar arasındaki çorak bir gelgitte *Hart* yatıyordu. Gelgit tarafından kıyıya vurmuş ve kaya kulelerinden birine devrilmiş olan *Hart*'ın yaraları tüm çıplaklığıyla ortadaydı: devrilmiş bir direk, gözle görülür şekilde çatlamış ve yarılma tehlikesi geçiren bir başka direk ve re ve otsam kusan gövdesinin parçalanmış bir bölümü... Geminin kudurmuş *Hart*'tan oluşan büyük baş kısmı yarı gömülmüş, kum tepeliklerine saplanmıştı. Çivit rengi ghisten ışığı enkazın üzerinde kasılıyor, kapanmayan yaraları iyileştirmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Mide bulantısı beni ele geçirdi ve iki büküm oldum. Zihnim uyuşmuştu, kulaklarım çınlıyordu.

Şüphesiz bu gerçek değildi. Sayıklıyordum, rüya görüyordum, hâlâ dalgaların içindeydin.

Ama dehşet devam ediyordu. Mürettebat bu mesafede birer zerreden ibaretti ama rüzgâr bana onların koordinasyon, panik ve acı dolu çığlıklarını getirdi.

Tüfek sesleri ve topların derin gümbürtüsü tekrar tekrar duyuluyordu.

e la er taş kulelerde yankılandı ve kaynağını gördüğümde sisin içinde kayboldu; bir adacığın önünde demirlemiş küçük bir yelkenli, direkleri kıyılarını kümeleyen kozalaklı ağaçların bulanıklığından ayrılıyordu.

irincisinin ikizi olan ikinci bir gemi gördüğümde, uzun silahların ağızları tekrar çınlayarak kumların üzerinde yankılandı. Bu gemi çok daha yakındaydı ve deniz kıyısında dik bir iniş olması gereken yerde burun kıvrıyordu. Ana tepesinden tembelce dalgalanan bir ag, dikey, kalın ağızlı bir palayla delinmiş bir kurt kafatasının boş gözlü pro le'sini taşıyordu. e eld başın arkasında sarı ve mavi Capesh renkleri vardı.

Topallayarak en yakın deniz bacasının sığınağına girdim ve gürleyen kalbimi sakinleştirmek için bir an durdum.

"Korsanlar buraya kadarmış," dedim, sesim kalın, zihnim uyuşmuştu. "Neden hâlâ çalışıyorlar? *Hart*'ı yok edecekler."

Belki de niyetleri budur.

Bir başka top atışı, *Hart*'ın yakınında bir kum patlaması görmek için tam zamanında yığının etrafına bakmamı sağladı. e mürettebat olan hareketli lekeler mürettebatım

daha fazla bağırış ve çığlık atmaya başladı.

Harekete geçmem gerekiyordu. Düşmanlarımızın konumunu işaretleyerek görüş alanıma geri döndüm ve ciğerlerime hırpani bir hava çekerek ilahi bir şarkı söylemeye başladım. "*Ve gelen rüzgâr daha gürültülü kükredi ve yelkenler saz gibi iç çekti...*"

e rüzgârlar geldi, önce dalgalandı, sonra hızlandı, sonra da kükredi. nemli saç tutamlarını yüzüme savurdu ve deniz sisini kapıp *Hart* ile korsanlar arasında koruyucu bir bariyer haline getirdi. Diğer rüzgârlar düşman gemilerini gıcırdatıp sallamaya başladı. Şimdi onlardan Fırtınakıran'ın şarkısıyla birlikte bağırışlar ve çığlıklar geliyordu.

Yığına yakın durdum. "*Ve yağmur bir kara bulut gibi yağdı, ay onun kenarındaydı.*"

Korkum ve endişem rüzgârla birlikte dağılmaya başladı, uzaklaştı ve yerini acımasız bir coşkuya bıraktı. Göğsümde çiçek açtı, omuzlarımı geriye itti ve beni kumun üzerinde rüzgârdan korkan bir gölge haline getirdi. Bu duygunun tadını çıkarırken avımı görüş alanımın içinde tutarak açık alana doğru ilerledim. bu bir intikamdı. **b u** bir kurtuluştu. bu bir güçtü

Bir top güllesi arkamdaki yığına çarptı. Şarkım bir çığlığa dönüşürken ve ben sinmişken taş patladı, üzerime parçalar yağdı. Bir tane daha, sonra bir tane daha top yanımdan hızla geçti ve bir anda **k a ç m a k t a n** başka çarem kalmadı,

Bir teke kadar yalınayak ama onun kadar da değil. Başım ağrıyordu.

Atışların ısıkları beni sadece anlık olarak uyarıyordu, özellikle de bu ısıklar teneke kutu atışlarının ölümcül çığlıklarına dönüştüğünde. Rüzgâr iplikçikleri, kendi rüzgârım onları durduramadan gözlerime kum püskürttü ve körlük içinde rahatsızlandım.

Şarapnel ve tüfek mermileri etrafımı sararken midye kaplı bir kayanın arkasına yığıldım. Nefes nefese, birkaç mısralık şarkı daha toparladım. Sis hemen beni örttü ve daha fazla atış geldiğinde, daha uzaktaydılar.

Tane *aptalca olduğunu* gözlemledi.

Hâlâ işe yaramaz ayakkabımı taşıdığımı fark ettim ve tiksintiyle bir kenara fırlattım.

Cesaretimi toplayarak tekrar yola koyuldum, alçakta durdum ve sisi etrafıma çektim. Gelgit kumlarından oluşan açık bir alanda, arkamda kuru kenarlı ayak izlerinden oluşan bir sarhoş yolu bırakarak hızla ilerledim. Havuzların ve derelerin etrafından dolaşmak için zaman ayırmaktansa onların içinden sıçradım. Kayalık bir bölgede gezinirken, daha fazla deniz yığınının etrafından dolanırken ve deniz yosunlarının üzerinde ezilirken yeraltı istiridyelerinden gelen su fişkırmaları beni kovaladı.

Sisin yarı gizlediği yosunlara dolanmış ilk cesedi gördüm. Yüzüstü yatıyordu, iri yengeçler pembe bir su havuzunda dökülen bağırsaklarına doğru yaklaşıyordu.

Kim olduğunu anlayamadım. Daha yakından bakamadım, yıkılmayı göze alamadım. Bir safra dalgasını geri öksürdüm ve onu ve yengeçleri uzakta bırakarak yoluma devam ettim.

Şimdi başka enkazların yanından geçiyordum; halat yumakları, bazıları *Hart*'tan kalma, yeni ve ham, diğerleri eski, dalgalarla aşınmış ve pürüzsüz gövde parçaları, bu körfezde ters giden tek geminin biz olmadığımızı ya da bizi buraya sürükleyen korsanların entrikalarını gösteriyordu.

Tam *Hart*'ı tamamen atladığımdan korkmaya başlamıştım ki, devasa bir deniz yığınının etrafından fırlayan suretler kıyıya doğru birbirlerine yardım ediyorlardı.

"Bay Keo!" Cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle bağırdım.

"Bayan Firth!" diye seslendi. " ey kıyıya geliyor!"

Kuşatılmış kalbim göğsüme çarptı. "Sam nerede?" "Uknara'larla buluşmaya gitti!"

Samuel, Olsa ve Illya'nın hayatta olmasından duyduğum rahatlama, uyuşmuş bir anlayışla çarpıştı. Söz konusu hayalet şüphesiz *Hart*'ın kendisiydi, gemimizin baş tarafında yaşayan, ona rehberlik eden ve onu koruyan hayalet yaratık. Ama hayalet için gemiye geri dönmüşlerse, bu tek bir anlama geliyordu.

Hart, bana özgürlüğümü veren, Samuel'in kurtuluşunu bulduğu ve yeni hayatlar kurmaya başladığımız gemi kurtarılamazdı. Ve Samuel, bir kaptanın gemisine karşı son görevini yerine getirerek, düşman ilerlerken ve gemi yanarken bile geminin büzülmesini kurtarmaya çalışacaktı.

"Bize gönderebildiğiniz kadar el gönderin!" Keo'ya bağırdım. Emir komuta zincirinin bir parçası değildim ama başıyla onayladı.

Ayak izlerini takip ederek ve bileğime küfrederek tekrar yola koyuldum. Hızla koşmak, Samuel'in yanında olmak istiyordum.

Ancak sabırsızlığım gereksizdi. Bir sis girdabıyla *Hart'ın* heybeti önümde belirdi, başını bir tarafa eğmişti, büyük geyiğin açık, böğüren ağzı pusun içinde ses çıkarmıyordu. Yüreğim burkuldu ama kırık gövde parçalarının, düşmüş seren ve seren direklerinin üzerinden geçerek yoluma devam ettim.

"Sam!" Bir başka patlama *Hart'ı* sarsarken bağırdım. Ateş püskürdü. Isı beni sardı, ışık kör etti ve bir anda başka bir yerde, başka bir zamandaydım. Silvanus Lirr'in eli sırtımda, başka bir alevin üzerinde duruyordum.

Bir cesedin üzerinde tökezledim, hala ipler ve yırtık yelken bezi karmaşası içinde seğiriyordu. İçgüdüsel olarak kendimi bir enkaz yığınının üzerinde sabitlemek için uzandım, bunun sıcak, buharlı ve zırhlı atlara binmiş fatihlerin tasvirleriyle kabartılmış bir top olduğunu çok geç fark ettim. Haşlanmış elimi geri çektim.

Gözlerim kapalı, olduğum yerde donup kaldım. Bir avuç dolusu nefes saydım, her biri kalbimin gümbürtüsüyle çarpıyordu.

Yavaşça gözlerimi açmaya zorladım.

e re kalmıştı ama Lirr yoktu. Donmuş Ghistwold yoktu. Derimin üzerinden akan ames yoktu.

Sadece ölmekte olan gemi, dalgalanan sis ve Samuel Rosser.

ÜÇ

Hart'ın Kurtuluşu

MARY

Amuel bir hayalet gibi karanlığın içinden çıktı. Uzun boyluydu, biçimli vücudu kan lekeli bir gömlek giymişti ve kahverengi saçları yüzüne dağılmıştı. Onu gördüğüm için duyduğum rahatlama, etrafına yayılan, yüzüne sert gölgeler düşüren ve elindeki baltayı parlatan ışıkla hafifledi.

Beni görmüş ya da duymuş gibi görünmüyordu, seslenişlerim amların uğultusuyla boğulmuştu. Kararlı bir şekilde, kum dalgalarının üzerine doğru tırmandı.

Gurehead'in büyük, kükreyen kafası. en, duman ve sis tarafından desteklenen ve yaklaşan

yeniden yaktı, kesmeye başladı.

"Mary." Olsa Uknara görüldüğünde irkildim, ardından kocası Illya'nın daha iri cüssesi geldi. "Ayakkabılarını kaybetmişsin."

"Evet," diye bağırdım ve bu bir hıçkırık gibi geldi. Tane acıyı hafifletmiş olsa da haşlanmış elimin bileğini kavradım. "Hayatta olduğunuza sevindim. İkinizin de."

Illya cevap olarak selam verdi ve Samuel'e doğru ilerledi. Diğer adama katılırken ağır ve keskin bir balta daha aldı ve kaptanımızla konuştu.

Sam döndü ve nihayet beni görebildi. Hart'ın boynu üzerinde açılmıştı, yontulmuş tahta hamdı ve yaratığın büyük boynuzları bir zamanlar ghisting'in yaşadığı ağacın dalları gibi yayılıyordu.

"Mary," diye nefes aldı Samuel. Bir an hareketsiz kaldı, bakışları benimle etrafımızdaki miasma arasında gidip geldi, sonra baltayı tekrar eline aldı. "Bizi korur musun? Yakında *Down* olacak!"

Olsa beni gövdenin gölgesine doğru çekti.

Şaşkın protestom, gürleyen topların ve çığlık atan atışların kakofonisi içinde kayboldu. Teneke kutu mermileri enkazı tarıyor, kurşun toplar tahtaya çarpıyor, metal parçaları kumu parçalıyordu. Ayağımın takıldığı cesedin çarpmanın etkisiyle seğirdiğini gördüm bosun'un arkadaşlarından biri, hayal meyal hatırladım ve öğürdüm.

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese Olsa'ya seslendim, sırtımı tekneye dayadım, sonra sarsılarak uzaklaştım. e tekne sıcaktı, midyelerin keskinliğinden bahsetmiyorum bile. ey elbiselerimi karıştırdı ve yeşil, tuzlu büyümenin kokusu, ısınan odunların tıslaması ve vınlamasıyla birlikte bana saldırdı.

durmak zorundaydı. Kendimi yarı deli hissediyordum, her yanımda tehdit ve rahatsızlıkla sarılmıştı. Ter ve deniz suyu giysilerimi vücuduma yapışır hale getirmişti, yapış yapış ve sıcaktı. Sis ciğerlerimde bir ağırlık gibi hissediyordum, çok yoğundu ve sıkışan dumanla daha da yoğunlaşıyordu.

Adamların baltalarının gümbürtüsü yeniden başladı, öncekinden daha hızlıydı.

"Gemiye kurtarma şansımız yok mu?" Olsa diz çöküp silahını çözüp yüklemeye başladığında ona sordum.

"Hayır. Sadece hortum." Silahının namlusuna bir ramrod soktu ve yerine oturttu. Düşmana doğru başını salladı. "Capesh'in tek umursadığı da bu."

Hart'a tekrar baktım, gözlerim dumandan daha fazla yanıyordu. Capesh ve Mereish'in müttefik olmasının sebebi Capesh'in Ghistwold'u olmaması ve Ghistwold için Mereish'e güvenmesiydi.

Ghistwold'u olmayan bir halk için Hart en büyük hazine olurdu.

Tane'nin mi yoksa benim mi bilemediğim koruyucu bir içgüdü beni uzanmaya itti. Parmaklarımı, çatlayan midyeler ve eriyen meşe sakızı arasındaki çıplak, sıcak bir gövde kısmına dayadım. Işık karşılık olarak ahşap üzerinde kaymaya başladı. Tane Hart'a fısıldamaya başladığında başka bir ışık parmaklarımı sardı, kelimeleri takip edemeyeceğim kadar hızlı bir imge ve duygu dilinde ileri geri gidip geliyordu. Ama Hart'ın sıkıntısını, öfkesini ve gemisini koruma dürtüsünü hissettim. Aynı şekilde Tane'nin onu kurtarma ihtiyacını bir Ghisting Ana'nın çaresizliğini ve kararlılığını hissettim.

Çocuk, diye yatıştırdı, iradesi içimde bir fırtına gibi esmeden önce. Şarkı söyle, Mary. "Samuel!" Gürültü üzerine bağırdım, gemiden uzaklaştım kalan Işıldayan ghisten esh telleri parmaklarımla tahta arasında uzanıyordu. Gözlerim acıdı ama dumanı ve gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırdım. "Onları batırmaya niyetliyim! Karşı mı çıkıyorsun?"

Tahta yukarıda bir yerde patladı ve ghisten ışığı benden uzaklaşıp gurehead'e geri döndü, Sam ve Illya'nın emekçi formlarını cavorting silüetlerine dönüştürdü.

"Birini bırak, diğerini yok et," diye bağırdı Sam. "ey benden gemimi aldı. Ben de onlarınkini alacağım!"

Sesindeki öfke beni duraksatmaya yetti. Yarım nefes boyunca yarı aydınlık yüzündeki öfkeye ve vücudunun gergin hatlarına baktım. Onu tanımakta güçlük çekiyordum.

Daha doğrusu başka birini tanıdım. Benedict. Öfkeli. Kontrolsüz. Ve kanım yükselirken, kendi öfkem sempati içinde kaynarken bile huzursuzdum.

"Şimdi," diye ısrar etti Olsa. Gözlerinde, bu gelgit düzlüğünün ötesine, Öteki'ne baktığını söyleyen uzak bir nitelik vardı. " ey neredeyse geldi."

İntikamcı Sam'in görüntüsünü, Hart ve kendi hayatlarımız için duyduğum endişeyi bir kenara iterek omuzlarımı kasıtlı olarak salladım. Onun kıyıya vurmuş gövdesinin sığınağında kalarak tekrar şarkı söylemeye başladım.

"Hakkında, hakkında, makara ve rutin içinde, Ölüm- res gece dans etti."

İlk rüzgâr sert ve soğuk eserek düşman gemileriyle aramdaki sisi dağıttı. Derinleşen alacakaranlıkta şekillerini gölgeler gibi gördüm, fenerleri sönmüştü. O gemilerle benim aramdaki kumların üzerinde koşar adım ilerleyen cisimler vardı. Namlular tekrar ateşlendi, bu sefer daha küçük ve daha yakın tüfekler.

" e su, bir cadının yağları gibi, yeşil, mavi ve beyaz yanıyordu."

Başka bir rüzgâr geldi, ağaçları sallayarak adaların ve deniz kıyılarının üzerinden geçti. Sisten ve dumandan arta kalanları denize doğru süpürdü, bizi bir anlığına soğuk, tempolu ve tuz tadında gerçek, rüzgârlı bir alacakaranlıkta askıya aldı.

Bulutlar yeni görünen gökyüzünde sarsılmış bir pelerin gibi dalgalandı ve dolu yağışı başladı. Kollarını açarak yanımızdan geçti, kumu dövdü ve düşmanlarımıza yaklaştı.

"Ve bazılarının rüyalarında, bizi bu kadar rahatsız eden ruhtan emin olduklarını" söyledim. Başka bir ses benimkiyle çarpışmaya başladı, eşit derecede soluksuz ve acil.

Düşman Stormsinger, burada, kumların üzerinde.

Artan karanlığın içinden gözlerimi kısarak muadilimi aradım. at Gure? Hayır, o bir erkekti. Tek seferde mi? Hayır, koşarken bu kadar düzenli şarkı söyleyemezdi. Daha geride olmalı, mürettebatının arkasına sığınmış. Saklanıyor.

"Rüzgar, karla karışık yağmur ve keder gelsin..." Sözleri rüzgârı yakalayıp üzerimize savurdu. Duman yüzüme vurdu, çekiç gibi yağın dolu üzerimize geldi ve şarkım öksürükle kesildi.

"Mary!" at Illya'ydı. "Durdurun onları!"

"Dokuz kulaç derinliğinde bizi takip etmiş," diye homurdandım. Şimdiye kadar ames Hart'ı tamamen yutmuştu, ışığı kör ediyordu ve ısı başımızın üzerinden büyük, mide bulandırıcı akıntılar halinde yaylıyordu. *"Sis ve kar diyarından."*

Birdenbire ortaya çıkan figürler düşmanlarımızın yönünden gelmiyordu. "Kaptan!" diye bağırdı Bay Penn'in tanıdık şekli, kel kafası

kan ve is.

Bay Penn liderliğindeki bir düzine mürettebat, ellerinde tüfekler ve yırtık bir yelken bezi parçasıyla enkazın yanında bize katıldı. Bazıları hemen enkaz yığınlarının arkasına sığındı ve tüfeklerini baş tarafımıza doğrultarak istedikleri zaman ateş etmeye başladılar. Diğerleri Samuel'e katıldı, dümencimiz ağır baltasıyla onu bozguna uğrattı.

"*About, about, in reel and rout, the Death- res danced at night,*" diye tekrar bağırdım. I Rüzgârı düşmana geri gönderiyordum, kanım deli gibi akıyordu, yüzüm hüsrân ve yorgunluktan kızarmıştı.

Dolu fırtınası dönüyordu, şimdi iki Fırtınakıran'ın iradeleri arasında sıkışıp kalmıştım.

Samuel yanıma geldi, yüzü terden kayganlaşmış, gömleği yanmış ve ıslanmıştı. Bir eliyle Penn'den tüfeği aldı, diğer eliyle de benimkini kavradı ve parmaklarımı sıktı. Silahı tekrar omuzlamadan önce anlık bir temas, farkındalığımda bir titreşim oldu. Kısmen önüme geçti ve diz çökerek yüzümüzü arkamıza çevirdi.

Kısa da olsa, dokunuşu beni kendime çekti. Rüzgârları çağırdım ve arkasına çömeldim, önceki şarkıma devam ettim ama onu daha uğursuz, daha akıldan çıkmayan bir tona dönüştürdüm. e hava da aynı şekilde karşılık verdi, ruh halimi benimsedi. Tepemizdeki ame sancaklarından esinlenerek doluyu uzakta tutarken,

Hart'ın üzerinden hafif ve istikrarlı bir şekilde esmesi için daha ince bir rüzgar gönderdim. Kıvılcımları ve korları kaptı ve onları binlerce fae ejderhası gibi gelgit kumunun üzerine taşıdı. en, parıldayan bir akıntıda, onları aşağıya fırlatmadım. a ackers as the

Stormsinger beklerdi ama uzak ve savunmasız gemilerinde.

O kıvılcımların çıra bulup bulmadığını görmek için zamanım yoktu. Samuel'in tüfeği çatırdadı, barutun tadı burun deliklerimi ısırdı ve uğursuz bir gümbürtüyle Hart'ın kesik başı kumun üzerine yuvarlandı.

Düşmanlar bize doğru koşarken, öfke şiddetlenirken ve diğer Fırtınakıran'ın sesi yükselirken bile bakmaktan kendimi alamadım. e hart'ın kükreyen başı, çılgınca ghisten ışığıyla titreşiyordu. Gemiyi daha rahat yiyip bitirmek için ghisting'in yaklaşan ayrılışından faydalanan amlar hızlandıkça daha da parlaklaştı.

Kemiklerimin içinde Tane çalkalanıyordu. Onu nadiren bu kadar tedirgin, sonsuz gibi görünen kontrolünün sınırına bu kadar yakın hissetmişim. Ghisten ışığı cildimde dalgalanırken, Hart'a gitme dürtüsü neredeyse benimle kalma ve bizi hayatta tutma ihtiyacını bastırıyordu.

Temas halinde kaldığımız sürece neredeyse ölümsüzdük. Ama ayrı yakalanırsak? Ben kumun üzerindeki başka bir beden olurum ve Tane'nin varlığı sona ererdi.

"Yerde kal ve bunu al!" Samuel kollarımdan tuttu ve bağırarak düşen gurehead'e doğru koşmaya başladı. Diğer tayfalar da ona katıldı ve birlikte Hart'ın kafasını branda ve halattan bir demet haline getirdiler.

Bir tüfek mermisi daha kolumu sıyrıp geçti. Tane yüzeye fırladı, ghisten esh'i şimdi yanmış, kavrulmuş derimi kılıflıyordu. Sam'in ri'sini kaldırmadım, orada olduğunu zar zor hatırladım, uyluklarımda gevşekti. Bunun yerine mırıldandım, taze bir rüzgâr yakaladım ve son olarak alev alev yanan gemiden gelen ışıkları çatırdayan savaş flamaları gibi kumun üzerine düşürdüm.

Yaklaşan düşmanlar geri çekildi ve bana, hortlayan Hart'ın sonunda, geri dönülmez bir şekilde geminin ufalanan tahtasını parçalamasını izlemek için yeterli zaman verdi.

Binlerce görünür ghisten esh ipliği halinde yarı örtülü kafanın içine aktı. e iplikler daha hızlı ve daha hızlı geldi, bir anda gemi ışıktan yoksun kalana ve Hart tamamen o tek, kurtarılmış tahta parçasında ikamet edene kadar gurehead'e yaklaştı. en o da söndü, yıpranmış yüzey üzerinde ince bir parlaklık dışında.

"Bay Penn, Hart'ı ormana götürün! Onu koruyun!" Samuel, ames'in gürültüsü üzerine seslendi. " e geri kalanınız, benimle gelin!"

DÖRT

Hesaplaşma

SAMUEL

Su ayak bileklerimin etrafına sıçradı. Alçak ve iri bir şey yolumdan çekildi, devasa bir yengeçti bu ve ben bir kez daha kuma vurdum, botlarım oyuluyor, kaslarım yanıyordu. Rüzgârın serinliğine rağmen tenim sıcaktı, yeniden kavrulmuştu. Ter gözlerimi yaktı ve kulaklarımın ucunda bir çınlama devam etti.

Ancak bu rahatsızlıklar uzak şeylerdi.

Korsanlar, gölgeler, girdaplar ve kül gibi namlularla ortaya çıktılar.

"Dikkat et!" Kükredim ve eğildim, bana doğru yönelen bir dizi atıştan kolayca kaçtım. Her birinin yolunu zaten biliyordum, tıpkı hangi figürün korsanın kaptanı olduğunu bildiğim gibi.

Hücum eden mürettebatının arkasında duruyordu, arkasında bir kadın vardı. Mary'yi denize uçuran, bizi girintiye sürükleyen ve *Hart*'in yok olmasını sağlayan Stormsinger'ı. Gemimin. Evimin. Şimdi bizi öldürecekler, yakalayacaklar ve Hart'ı kendilerine alacaklardı.

Bunun olmasına izin veremezdim.

Mary bana katıldı ve deniz yosunu ve döküntülerle çevrili derin bir havuzun etrafından dolaştık, sonra bir deniz bacasının sığınağına girdik.

Elini sıkacak kadar durakladım. Soğuktu, teni kumla kaplanmıştı. "Stormsinger'ı al, kaptan bende. Bayan Skarrow! Bize biraz koruma sağlayın!"

Baş topçu Skarrow, koyu tenli Bayan Vin ile birlikte bize katıldı. İkisi de takdire şayan bir ustalıkla silahlarını doldurmaya koyuldular, Vin düzinelerce sıkı, kalın örgüsünden birini kehribar rengi gözlerinden geçiriyordu. Doldurdum, sonra Mary şarkı söylemeye başladığında sığınağımızın arkasından dışarı baktım.

Meryem'in sözüyle birlikte dolu, kumların üzerinde hırçın bir kırbaç gibi dalgalandı. Kumları çalkalayan bir güçle düşmana çarptı, ardından bir sis kümesi kadar kalın

Hart'tan yükselen duman.

Namlunun uzun parıltısı önümde uzanırken, görüş alanımda ya da daha doğrusu Dreamer'ın Bilmesi'nin bana düşman kaptanın yakında olacağını söylediği boş alanda tek bir görüntü belirdi.

Kırmızı. Düşman, kaptanları kuma çarptığında geri çekilmek yerine toparlandı. Çığlıklarında bir pervasızlık, beni ürperten ve bana Aeadine Demir Yeri'nde çarpışan donanmaları ve boğulan denizcilerin çığlıklarını hatırlatan akılsız bir çaresizlik vardı. Geçtiğimiz saatler boyunca kendi mürettebatım tarafından taciz edildiğimizi, karaya oturduğumuzu ve parçalara ayrıldığımızı. Mary'nin dalgalar tarafından yutuluşunu ve Hart'ın kafasının kuma çarpışını.

Öfkem bir sıcaklık külüyle geri döndü, sonra da bir soğukluk dalgasıyla. Elimi cebime atıp bir barut daha aradım.

Hiçbir şey bulamadım.

Düşman şimdi bir adım ötedeydi, kılıçlarını çekiyor, tabancalarını kaldırıyordu. Silahımı çevirdim, yığının korunağından çıktım ve bir sopa gibi salladım.

Bir adamın kafasının yan tarafına bir darbe indirdim. Kılıcını ele geçirdiğimde ve kayayı parçalayan bir tüfek mermisinden sıyrıldığımda denizin dibine yığıldı.

"Kaptanınız öldü!" diye bağırdım. "Teslim olun!"

Bir anlık erteleme, bir başka tekinsiz sessizlik. Mary yanımda duruyordu, saçları ve etekleri hissedemediğim bir rüzgârda hışırdıyordu.

Bir tabanca patladı.

Mary'yi belinden kavradım ve ateşin geldiği yöne doğru çektim. Kulağımın dibinde bir acele hissettim, bir acı kıvılcımı, sonra biri bizi yere devirdi.

Yere çarptık. Mary öyle bir çığlık attı ki, başka koşullar altında olsa alay etmek zorunda kalırdım. Ama tam o sırada bizim acker beni boğmaya karar verdi.

Boğazıma dolanan kolu kavradım ve bir elimle yakasını tutmak için geriye uzandım. Onları başımın üzerinden fırlattım ve sığ, gelgitli bir dereye çarptım. ey büküldü. Bir ayak çeneme değdi.

Burnuma ve ağzıma su kaçtı, sıcak tenime büyük bir soğuk çarptı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım ve sendeleyerek doğruldum, kan ve kum tükürüyordum ve kendimi canavar gibi, bir adamın gölgesi gibi hissediyordum.

Benedict gibi. Benedict'in olduğu gibi.

Farkına vardığımda daha soğuk bir dalga gibi çarptı ve ayaklarımın üzerinde sallandım. Sakin. Kararlı. Hesaplı. at ekibim için, Mary için olmam gereken şeydi. Hart için.

Hafif bir esintiyle sis çökmeye başlamıştı. Gelgit yeniden geliyordu, dereler ve havuzlar hafifçe yayılıyor ve dalgalar başlıyordu. Cesetler orada burada yatıyordu. Birileri Capesh dilinde bağıyor, kendilerini tekrar tekrar tekrarlıyordu

"Merhamet! Merhamet!" ve yavaş yavaş korsanlar teslim olmaya başladı.

muzaffer, kanlar içindeki mürettebatım tarafından dizlerinin üzerine çöktürdüler. Mary de onların arasındaydı, takla attığımız için sırlıslıklamdı ve Bay Keo'ya düşman Fırtınakıran'ın ağzını bir mendille tıkamasında yardım ediyordu. Solgun sarışın ve Mary'den çok da yaşlı olmayan kadın hâlâ debeleniyordu.

"Teslim ol!" Kumun üzerinden seslendim, sesim son, çok uzaklardaki gures. Ağzım demir tadındaydı ve ter ve kumla kaplanmış sakalımdaki kanı hissedebiliyordum. "Teslim ol ve yaşa ya da savaş ve öl. Seçim senin!"

Son düşman da silahlarını bıraktı ve Fırtınakıran rahatladı. e sis tamamen çekildi ve körfezi, deniz kıyılarını, kayalıkları ve birbirine yapışmış ağaçların nemli yeşilini tam olarak görebildik. Düşman gemilerinden biri alev alev yanıyor, duman ve ame saçıyordu ve mürettebatından arta kalanlar kıyıya vururken bir adanın gölgesinde yarı batmış durumdaydı. Diğerisi ise demir atmış, uzun tekneler hızla kaybolan kıyı şeridi boyunca sallanıyordu.

Su, kumların üzerinden *Hart'ın* için için yanan kalıntılarına doğru süzülüyordu.

"Bağlayın ve getirin onları," diye emrettim ekibime, bunu yaparken kardeşimin gölgesinden kurtulmaya çalışıyordum. Kanım hâlâ sıcak olsa da, ne kadar öfkeli olsam da kontrolümü kaybedemezdim.

Hart'ın enkazından döndüm ve kalan korsan gemisine odaklandım. "Yeni gemimi görmek istiyorum."

* * *

e Capesh gemisi *Ata Lapa*, kabaca *Güneş Serçesi* olarak çevrilebilir, açık denizin zorluklarından ziyade adalar arasında dolaşmak için tasarlanmış, kullanışlı ama küçük bir gemiydi. Tahmin edildiği gibi ne bir börtü ne de sıradan bir ve mürettebatı asık suratlı, mutsuz bir gruptu. Güvertede oyalanıp güneşin doğuşunu izlerken ambardan intikam naraları attıklarını duyabiliyordum.

Eğer kuzeye dönecek olursak, yeni bir gemiye ihtiyacım olacağını düşünüyordum. Eğer kuzeye dönebilirim. O anda tüm geleceğim acımasız, başarısızlık ve kayıplarla dolu görünüyordu.

Bana donanmada görev teklif edilmişti ve ben bunu reddetmiştim. Usti ile anlaşmayı bozmuş, kendimizi Mereish'in kişisel düşmanı haline getirmiş ve Aeadine'e sırtımızı dönmüştük. Benim Le er of Marque'ım ve Mary'nin sözleşmesi gemiyle birlikte yanmıştı. Kimlik bilgilerimiz, korumalarımız ve erişilebilir fonlarımız yoktu.

Düşüncelerim, turuncu ve pembe bulutlardan oluşan bir pus içinde, kara kara düşündüren kırmızı bir ufukta şafak sökerken donuklaştı. Gelgit bir kez daha azalırken dalgalara altın rengi vurdu, adalardan, deniz kıyılarından ve gemimin kömürleşmiş kalıntılarından çekildi.

Her bir tahta parçası kararmış, kurumuş ve ufalanmıştı. Toplar orada burada patlıyor, kumlar dalgalarla yıkanmış enkaz parçalarıyla doluyordu. Ölülerini avlayan yengeçler dışında yaşayan hiçbir şey yoktu.

Bir ri e çatladı ve geri çekilen suda ilerleyen mürettebatımdan birkaçına seslendim. Büyük yengeçlerden biri bir cesedin uzuvlarını koparmak için hareketlerini durdurdu ve uzaklaştı. e mürettebat üyeleri cesede yaklaştı, bir makeshi li er'in üzerine ne olduğunu koydu. Bu mesafeden kim olduğunu göremedim. Belki de kim olduğu belli değildi. Mürettebatımdan biriydi ve ben onları kurtaramamıştım.

Kollarım ağrıyana ve parmaklarım çatlayacakmış gibi hissedene kadar tırnaklarımı el koyduğum geminin küpeştesine geçirdim. e acı, yine de topraklayıcıydı.

Bay Keo'nun mürettebata, "Uzun tekneyi alın, Penn'in mürettebatını ve gurehead'i getirin," dediğini duydum. "Bayan Skarrow?"

"Gitti, efendim."

Bayan Skarrow ölmüş müydü? Ne zaman ölmüştü? Onu son gördüğüm anı hatırlıyordum ama ölüm anını tam olarak belirleyemiyordum.

Bir an sessizlik oldu. Nefesimi yavaşça, sabit bir şekilde bıraktım ve ölü kadının anısını zihnimden uzaklaştırdım.

Keo devam etti. "Simina, kalan güçlü kuvvetli kişileri bu tekneyi açık denize hazır hale getirmek ve cesetleri aramak için Severn'e katılmak arasında bölüştür."

"Efendim."

Daha fazla konuşma ve emir geçti, kavrayışımın dışında çınladı, sonra yanımda bir varlık hissettim.

"Tutsakların karaya çıkarılması gerekiyor," dedi Mary alçak sesle. Altımızda, Capesh korsanlarının ayak sesleri ve sloganları onun sözlerini destekleyerek devam ediyordu. "Bu gemi hepimiz için yeterince büyük değil. Ayrıca bir an önce adını değiştirmeliyiz. Mahkûmlar onları almaya gelecek arkadaşları olduğunda ısrar ediyorlar, bu yüzden ortadan kaybolmalıyız."

"Anlaştık." Ona baktım, bir şey arıyordum... bir şey. Kendisine ait olmayan bir palto giymişti, bir eli sargılıydı ve sol ayağını tercih ediyordu. Gözleri yorgunluktan çerçevenlenmişti, saçları ensesinde dikkatsizce düğümlenmişti.

Bir elimle rüzgârdan yanmış yüzünün yan tarafını tuttum ve dudaklarım onunkinden bir nefes uzakta, gözlerinin içine baktım.

Gözlerini dikip baktı, irkilmesi endişeyle karışmıştı. "Sam?"

"Bir çapa arıyorum."

Bir an sessiz kaldı, bakışları yumuşadı. "Buldun mu?"

Onu öptüm, nazıkçe ve uzun uzun. Dudakları kuruydu ve tuz tadındaydı ama onu hissetmek, deniz suyu ve dumanın altındaki teninin kokusu sıkıntımı dağıttı.

"Evet." Elimi indirmeye başladım, ama elimi iki elinin arasına aldı, sargılar yüzünden pürüzlü olsa da cildi son derece sıcaktı ve elimi sıkıca tuttu.

"Hayattayız," dedi bana, bir şekilde duymak istediğim şeyi sezerek. "Mürettebatın büyük bir kısmı gibi biz de hayattayız. Bir gemimiz var ve Hart'ın kendisini de kaybetmedik. Tek yapmamız gereken Demery'ye ulaşmak ve sonra... Yas tutabiliriz. Ve bundan sonra ne yapacağımıza karar verebiliriz."

Başımı salladım. "Sen iyi misin?"

"Yengeçlerden biri beni yemeye çalıştı ama onun dışında evet," dedi esprisiz bir gülümsemeyle.

Sert ve acımasız bir şekilde geri verdim, sonra güverteye göz gezdirdim. "Sanırım haritalarım kayboldu? En yakın limanı bulmamız gerekecek, tercihen korsanlar tarafından yönetilmeyen bir liman, ancak bunu istemenin çok fazla olabileceğinin farkındayım."

"Port Sen," dedi hemen. "Haritaları sakladım. Onları zaten inceledim."

"Bu da bir şeydir," diye itiraf ettim, aynı zamanda kamarotun kızının hayatta olduğunu bilmekten de memnundum. Gerçek bir umut beslemeden, "Başka bir şey kurtarıldı mı?" diye sormaya cesaret ettim.

Mary yüzünü ovuşturdu. "Hayır."

Bir an gergin bir sessizlik oldu.

"Bana Sen Limanı'ndan bahset," dedim hayal kırıklığını bir kenara iterek.

"Açık bir liman, bir korsan limanı ama iyi organize edilmiş ve Lordlar Konseyi'ne bağlı."

" at güvenli olduğu anlamına gelmez."

"Hayır, ama tek seçeneğimiz bu. Düzgün bir hanları olduğunu sanmıyorum. Sıcak bir banyosu olan?"

"Eğer varsa, size memnuniyetle yardımcı olurum."

Tekrar gülümsedi, ama bu sefer hissederek... Ancak gözlerinin etrafındaki gölgeler tamamen yok edilememişti. "Sam... Demery'nin adası on gün uzaklıkta. *Hart* Güney Adalarında bir gün bile dayanamadı."

"Anchorage'dan hâlâ hasarlıydık," diye itiraf ettim. "Hazırlıksızdık ve bu ihmali ben üstleniyorum. Limana daha erken varmalıydık."

Mary beni azarlarcasına dürtükledi. "Nereye? Mereish anakarasına mı? Başka seçeneğimiz yoktu. Şimdi yeni gemimize ne isim vereceğimize karar verin."

Ona baktım. " at hardly ma e r s ."

"Adını koy."

"Aklıma bir şey gelmiyor. Sen koy."

"*Hesaplaşma*," dedi gözlerinde, her zaman azarladığım kanunsuz yanını hatırlatan bir ışıkla, beni heyecanlandırdı. e saklanılacak bir eğilim, göğsümdeki kaybın ağırlığını bir anlığına silen bir sıcaklık ve istekti.

"Bu... teatral," diye gözlemledim, gözlerini, dudaklarını izleyerek. O da bakışlarıma karşılık verdi. "Bu ing."

" en *Reckoning* she shall be."

BEŞ

Kırmızı Şirket

BENEDICT

İlk meydan okumam, çalmama yardım etmeleri için bir grup serseriye görevlendirmek oldu.

*e Red Tempest'*ı Aeadine Kraliyet Donanması'nın gözleri önünden kaldırmak ve kendimi kaptan olarak kabul ettirmek, yardımcılarımı seçmek olmuştı.

Seçeneklerim azdı. Orijinal Mereish mürettebatının çoğunluğu işbirliği yapmıyordu ve ben de onları geçmekte olan bir adaya götürmeyi seçtim. Anchorage'daki bir meyhanede bulduğum ve korsan girişimime katılmaya ikna ettiğim, daha önce kaçmaya hevesli erkek ve kadınları ve yapacak hiçbir şeyi olmayan bir grup alışılmış döneği sıkıştırmış Aeadine Donanması tortularıyla birlikteydim. zor bir gruptu, ama hiç değilse ikna ediciydim.

Şimdi ana kamaradaki masada toplanmış olan yardımcılarımı gözden geçiriyordum. İlk yardımcım, eski Aeadine dördüncü teğmeni Bayan Olles yanımda oturuyordu. Fırtına Duvarı'na bir taş atımı mesafede doğmuş, olabildiğince kuzeyli bir kadındı. Bunu kanıtlayacak yıpranmış kahverengi bir teni, gülümsemekten derin çizgiler oluşmuş gözleri ve Mereish'i andıran bir aksanı vardı.

İkinci yardımcım seçildikten bir hafta sonra bir kavgada ölmüştü ve yerine Bay Wuthy gelmişti. Wuthy ufak tefek bir adamdı, soluk tenliydi ve yaşlı bir köpeğin pasif, arkadaş canlısı mizacına sahipti. Selefinin izinden g i t m e tehlikesi vardı ama tecrübeliydi ve mürettebat arasında kendisine çok güveniliyordu.

Diğerleri de vardı, tabii ki bosun, marangoz, topçu ve diğerleri. Toplamda bir düzine kadın ve erkek, benimle birlikte patates ve sostan oluşan bir yemeğe oturdu. Grant ve Jessin Faucher da oradaydı; masanın diğer ucunda oturmuş, çekingenlik ve kibarlıkla yemek yiyorlardı.

"Bir aşçıya ihtiyacımız var," diye haber verdi Olles, boş tabağını önünden itip arkasına yaslanarak. "Bir Sooth ve bir aşçı."

"Ve müzisyenler," dedi Wuthy, bir dilim patates saplayıp ağzına atarken.

"Mereish müzisyenlerine ne oldu?" diye sordu e topçu, solgun sarışın ve temiz traşlı Hashaw. " onları saklamalıydık."

Wuthy başını salladı. "Çocuk bizde kaldı ama morali ve sağlığı çok kötü."

"Bir Sooth ve bir aşçı çok daha önceliklidir," diye araya girdi Olles.

"Adamlarınız aşçımı öldürdü," diye bilgi verdi Faucher, çatalına bir parça sh alarak. "Mükemmel bir aşçıydı."

Karşılıklı konuşmayı duymazdan geldim ve kendimi tepki vermeden yemeye zorladım, ancak ben de halkımın tüfek toplarında daha seçici olmasını diledim.

Wuthy, "Müzisyenler hayati önem taşıyor," diye bastırdı. "Moral için, dans için, anayasa için. Bunları ihmal edersek isyan çıkar, benden söylemesi."

"İsyan söz konusu değil," dedim sandalyemde daha dik oturup şarabımdan bir yudum alarak. "Ve eğer mürettebat düşünürse, bir Magni Kaptan'ın yönetiminde yelken açmanın ne demek olduğunu öğrenecekler."

Bir süre sessizlik oldu ve Bayan Olles sonunda inandırıcı olmayan bir şekilde başını sallayıp kadehini boşalttı.

"Bu endişe neden?" Her ikisi de zamanlarının büyük bir kısmını güvertenin altında kâğıt oynayarak geçiren bosun ve Wuthy'ye bakarak sordum. "Mürettebatın bol para ödülü beklentisi var; karınları doyuyor ve Donanma'dan muaflar. Neden bu kadar endişelisiniz?"

Wuthy düşüncelere dalmış bir halde ağzını iki yana çevirdi ve duyulabilir bir *kısık* sesle dişlerini emdi. "Huzursuzlar, senden ve geleceklerinden emin değiller. henüz para ödülü görmediler, oysa geride kalsalardı, şimdiye kadar kesinlikle ba le'den bir pay almış olurlardı. ey kıyıdaki zamandan bahsediyor."

"İkisi de gelecek," diye kaşlarımı çattım. Port Sen'deki o anlık kontrol kaybı dışında, Magni'nin mürettebat üzerindeki etkisi konusunda şimdiye kadar nazik davranmıştım. Belki de daha girişken olmalıydım.

Lostromo Kapper, "Sen'de birkaç mürettebat kayboldu," dedi. Eski bir donanma mensubuydu ve gözleri sürekli asıktı. "Daha fazlasını kaybetmeyi göze alamayız. Yüzlerce silahımız var ama onları kullanacak yeterli sayıda elimiz yok."

"Biraz silah satabiliriz," diye önerdi Grant. "Şarap alırsınız." Faucher ona soğuk bir bakış attı. "Silahlarımı satma."

Kapper ikisini de görmezden gelerek sözlerine devam etti: "Belki geride kaldılar, belki de kaçtılar. Söylemesi zor."

Hoşnutsuzluğum derinleşti. Çağırdığım gücün hücumunu, mürettebatımın kanına sızarken farkındalığın uğultusunu, yayılmasını ve çiçek açmasını hatırladım. Kimseyi kaybettiğimi *hissetmemiştim*.

"Kimi?" Bilmek istiyordum.

Kapper tanımadığım birkaç isim verdi ve ilgim azaldı. " en onlar seçimlerini yaptılar," diye karar verdim. "Ya da başka seçenekleri yoktu."

Bayan Olles beni dikkatle süzdü. Açıkça gösterdiği saygı sabrımı taşırdı ama söylemediği şeyi hissettim. Samuel de aynı şeyi söylerdi.

Duygusuz davranıyordum.

Ancak, görevlinin gelişiyle anlamsız yerleştirmelerden kurtuldum. Başını ana kapıdan içeri uzatıp önce Wuthy'ye, sonra da kime hitap edeceğinden emin değilmiş gibi bana baktı. "Bir sorun var, beyler."

Arkasından bir bağırış korosu gemide yankılandı. "Acele etseniz iyi olur," diye ısrar etti.

Ayağa kalktım ve önce refakatçilere, sonra da Olles ve birkaç kişiyle birlikte top güvertesine doğru yürüdüm.

En üstteki top güvertesine çıktığımızda daha fazla bağırıtı, gürültü ve çığlık duydum. **O r a d a** yarım düzine tayfa coşkuyla birbirlerini dövüyordu. Görünüşe göre geminin dört yüz kişilik mürettebatının tamamı güverteye dolmuş, bağırıp çağırıyor ya da bu eğlenceyi izliyordu.

Bir Magni gücü dalgasıyla offenderları bastırdım. Tutamaklar gevşedi, gözler ani bir uyuşukluk ve şaşkınlıkla kırıştı ve düğüm çözüldü.

"Bay Wuthy," diye seslendim.

"Moody," dedi Bay Wuthy, yanıma yaklaşp çenesini sallayarak yakındaki, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve belirgin bir şekilde içine kapanık bir havası olan bir kadına baktı. "Ne oldu burada?"

" Bunlar. " Kadın birkaç kanlı figürü ve ardından güvertede yere yığılmış bir adamı işaret etti. "Onunla bir anlaşmazlık yaşadım."

Söz konusu kişinin benim Fırtınakapanım Alfwin olduğu, başını yavaşça kaldırıp gözlerini kısarak bize baktığında anlaşıldı. Genç adam fena halde dövülmüştü, yüzü şişmeye başlamıştı bile, yarılmış dudağından kan akıyordu ve alnında bir yara vardı.

"Neden?" diye sordum. diye sordum. "En önemli varlığımıza zarar vermek için ne gibi bir sebebiniz olabilir?"

Yanıt gelmedi. Farkında olmadan bir güç dalgası gönderdim.

"Lanet olası Mereish piçi," diye ilan etti akkerlerden biri. Kendi sözlerinden korkmuş görünüyordu ve ağzını kapattı.

"O bir Aeadine," diye düzelttim. "Ancak nerede doğduğunun bir önemi yok. O Mereish, Aeadine ya da Capesh değil. O bir Stormsinger. O *bizim*."

Sözlerim üzerine Alfwin'in üzerinden bir şey geçti. Kaşlarında bir tutam. Dudaklarında bir sıkışma. Göğsünde hafif bir çökme ve omuzlarında bir çökme. Derin bir üzüntünün, hatta yenilmişliğin inceliklerini fark etmiştim ama nedenini anlayamamıştım. Mürettebat arasındaki yerini, aidiyetini yeniden teyit etmiştim. Bu onu yatıştırmalı ve mürettebatın gözündeki anlaşmazlığı çözmeliydi.

"O Mereish'e sadık, efendim," dedi saldırganlardan bir diğeri, bu kez kendi isteğiyle. "Jessin Faucher'a."

"Eski kaptana hakaretler yağıdırıyorlardı," diye tercüme etti Moody. "Kaba ve basit hakaretler, tekrarlanamayacak kadar hayal gücünden yoksun. e Stormsinger suçu üstlendi."

Kavgacıardan biri hakaret ederek ona ters ters baktı.

"Yaratıcılıktan uzak ve yanlış," dedi Alfwin yeniden alevlenen bir öfkeyle. "Ben kaptanıma sadığım efendim, o da sizsiniz. Ama böyle bir saygısızlık "

"Bu yersiz," diye onayladım. "Jessin Faucher yetkin bir kaptandı ve yenilgide bile hürmetinize layıktır. at is the civilized way."

Mürettebat arasında bir kargaşa vardı.

Topluluğa, sıra sıra dizilmiş hala yabancı yüzlere baktım. Wuthy'nin akşam yemeğindeki sözlerini hatırladım. Huzursuz bir mürettebat, saldırganlıkları için çıkış yolları bulacaktı ve Magni etkisi bunu her halükarda sürekli olarak çözemezdi. Erişiminin sınırları vardı ve gücüm ne kadar geniş bir alana yayılırsa, o kadar azalacaktı.

Hâlâ odanın içinde dolaşan gücüm daha da sıkılaştı. Sessizlik tekrar çöktü ve ben sesimi yükselttim.

"Ama artık nezakete, dış yasalara ve adaba boyun eğmiyoruz," diye bağırdım. Bir mırıltı daha yükseldi, bu seferki bir a z daha alçak sesle, bir a z daha istekliydi. "Biz, e Kızıl Fırtına, Kızıl Şirket, kendi kendimizin yasası olacağız."

Artık Magni etkimin hiçbir yapısının olmadığı gerçek bir anlaşmanın mırıltılarını duyuyordum. Bu heyecan verici bir şeydi ve konuya ısınmıştım.

"Yarın makalelerimizi yazmayı bitireceğiz, üzerinde anlaşacağız ve isimlerimizi imzalayacağız. Bu gece, her grup başkanı Bay Wuthy'ye rapor verecek ve

bilinen arzular."

Bay Wuthy başıyla onayladı ve Bayan Olles bu açıklamadan memnun bir şekilde baktı.

"Şimdi, kavga etmek yok," dedim. "Özellikle de Fırtınakıran'ımızla. O korunmalı, istismar edilmemeli."

Alfwin'in yüzü okunmaz haldeydi.

Devam ettim, "Huzursuz olduğunuzu anlıyorum. Krekhafen'de limana yanaşacağınız ve kıyı izni alacaksınız."

"Kıyı izni boş ceplerle beladan başka bir şey olmayacak. Affedersiniz kaptan ama ödülümüz nerede?" Wuthy'nin hitap ettiği kadın, Moody, konuştu. "Port Sen'e vardık ve bir kuruş bile alamadık."

Sessiz bir an için ona baktım, ona karşılık verme ya da büyüyle onu alt etme dürtümü geri çevirdim.

Hayır. Ben barış ve sadakat istiyordum. Şiddet ve güç bunu sağlamayacaktı.

"Saygı gösterin Bayan Moody," diye azarladı Bay Wuthy.

"Affedersiniz efendim," diye ekledi Moody hissetmeden.

"Kötü sunulmuş olsa da geçerli bir soru," dedim. Ellerimi arkamda birleştirdim, bastırılmış bir güçle seğiriyordu. "Port Sen bizi hoş karşılamadı, bize *saygı göstermedi* ve bu yüzden yandı. bu bir adaletti, bir açıklamaydı, adımızın ve itibarımızın tesis edilmesiydi. Şimdi devam ettikçe ve uygun ödülleri aldıkça, itibarımız bizden önce gelecek kimse bizi geçemeyecek."

Bir kez daha gerçek ve sansürsüz bir kıpırdanma oldu ve göğsümde yankılanan bir kıpırdanma hissettim. Samuel'in **h e r** zaman peşinde olduğu duygu bu muydu? Gözlerin ağırlığı, sessiz beklenti. **ey** sonraki sözlerime asıldı.

"Ceplerinize gelince, size söz veriyorum, dolu olacaklar," diye devam ettim. "Ufku gözlemeye devam edin, her yelken açışta bana haber verin. Sana gelince," tekrar kavgacılar ve hâlâ güvertede olan Alfwin'e baktım. "Cadı, seni kamaramda görmek istiyorum. **e** üçünüz **ambarda** bir gece, iki gün erzak yok."

Mürettebatın saygısını kazanmış olmaktan ne kadar memnun olsam da, yine de sözlerimle bir güç fırçası göndermeyi tercih ettim. Bunu yapmazsam, elde ettiğim etki kaybolabilirdi.

Ama ben korkuyu kışkırtmadım. Aksine, kalplerine hayal kırıklığı korkusunu, çok sevdiği ebeveynini hayal kırıklığına uğratmış bir çocuğun sıkıntısını çok ince bir şekilde soktum. Bu ince bir şeydi, temel duyguları aşan bir duyguydu ve ben gözden kaybolduktan sonra da uzun süre devam edecekti.

"Bay Wuthy," dedim gitmek için dönerken. "Bu anneyi sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum.

Cerrahı kamarama gönderin. Alfwin, benimle gel. Şimdi."

Büyücü sendeleyerek ayağa kalktı ve beni basının içinden takip etti.

Kamarama döndüğümde ona masaya oturmasını işaret ettim, o da nazıkçe oturdu.

Kapıyı kapattım. "Korunmaya ihtiyacın var mı?"

Alfwin gülümsemeye zorlayarak ensesini ovmağ için uzandı. Yüzünün ne kadar kanlı ve şiş olduğu düşünülürken, acınası görünüyordu. "Hayır, efendim. Durumu kendim idare edebilirim. Sırası gelmeden konuşmak gibi bir alışkanlığım var."

" en iyisi bu alışkanlığından vazgeç," dedim. "Bir Stormsinger'a ihtiyacım var."

Alfwin'in zoraki neşesi kaçtı ve yarım nefes boyunca bakışları temkinli bir hal aldı. Mary aklımdan geçti, gözleri Alfwin'inkinin a y n a s ı y d ı ve içimde bir şey titredi.

Herhangi bir gemide Fırtına Şarkıcısı olmak savunmasız bir konumdu. Çoğu kaptan-Fırtınasavar ilişkisi suistimallerle doluydu ve Alfwin'in bunlardan hangisinden korktuğunu merak ettim. Bu korkulardan faydalanılabiliirdi.

Bunu biraz düşündüm ve sonra bir kenara attım. Etrafımızdaki havada pasif bir şekilde dolanarak gücümün son kalanını da attım ve böylece ifademi vurduğumduymazlığa dönüştürdüm.

"Eğer kötü muamele görürsen hemen bana gel."

"Peki efendim."

Kapı çalındı ve cerrah içeri girdi. Başımı sallayarak ona işinin başına dönmesini söyledim ve güverteye çıktım.

Geminin baş tarafında, esintinin serinliğinde ve ufkun görüş alanında, bir elimi küpeşteye dayadım.

Gemi kıpırdandıkça ahşabın içinden bir uğultu geçti. *Miaghis*. Kızıl Fırtına'ya çok yakışan bu yaratık, şimdiye kadar karşılaştığım en münzevi gemi ghistinglerinden biriydi. Gaga başını, pruva direğini ve baş bodoslamayı saran dokunaçlı bir canavar olan gurehead'inden nadiren ayrılırdı. Daha da nadiren gözle görülür bir şekilde ortaya çıkardı.

Ama tam o sırada, elimin altından deniz mavisi bir ışık fısıltısı geçti.

"Önceden yaptığım konuşmayı duydun mu?" Yaratığa yüksek sesle ama yakındaki mürettebatın duymayacağı kadar alçak sesle sordum. "Sadakat istiyorum."

Işık yavaşladı, kıvrıldı. Isık seslerini duyamıyordum ama bu hareket bana inatçı geldi.

"Artık kaptanınız benim," diye azarladım. "O değil."

e ışık rayda oyalandı, anlık olarak doku emiciler ve parlayan esh kazandı, tıpkı bir dokunaç gibi sonra kayboldu.

* * *

ertesi akşam mürettebatın güvertenin üstünde, geminin bel kısmında toplanmasını emrettim. Tüm fenerler yanıyordu, deniz yumuşaktı ve rüzgâr Alfwin'in kış taraftaki sabit uğultusuyla kesilmişti.

Bay Wuthy yeni yazılarımızı okurken ben de güvertenin küpeştesinde durmuş, topluluğu inceliyordum. Gücüm apaçık ortadaydı, mürettebata doğru akıyordu ama hiçbir etkide bulunmuyordum. Bunun yerine onları izledim. Nefeslerinin ritmini, kanlarının akışını, ve uzuvlarının titreyişini ve fırçalanışını.

Korsanların anlaşmalarına göre bu maddeler standarttı. Ama eskiden baskı altında olan denizcilerin kulakları için bunlar kontroldü. Özerklik. Koruma. Demokrasinin tadı, ne kadar yanıltıcı olsa da.

ey, masa ve ağır kitap ortaya konduğunda imzalamak için herhangi bir yönlendirmeye ihtiyaç duymadı. Çoğu ciddiyetle, bazıları şakalaşarak ve birbirlerini dürterek, geri kalanlar ise benim analiz edemeyeceğim kadar karmaşık ifadelerle imzaladılar.

Etrafımdakilerin ifadeleri ve ruh halleri iyileşmemden bu yana daha kolay okunur hale gelmişti ama belli ki hâlâ öğrenmem gereken şeyler vardı.

Sonunda merdivenlerden indim. Onların yaptığı gibi kalemi aldım ve onlar bakarken mürekkebe batırdım.

O zaman, sanki serin ve yıldızlı bir gece yerine sıcak bir güneşin altında duruyormuşum gibi, tenimi karıncalandıran ve kaslarımı gevşeten bir huşu dürtüsüne karşı koyamadım.

Yazıların en üstüne, *Aeadine* ismi e *Kızıl Fırtına* ve tarih e *Aeadine Kraliçesi Edith'in 22. Yılında Tatlı Ayların İlk Dönümünün 2. Günü* arasında kalın ve açık bir şekilde imzamı attım.

Benedict Reginald Rosser, Yüzbaşı

Kalemimi yere bıraktım ve doğruldum.

"Biz bir şirketiz," diye ilan ettim. "Cesur bir şirket, özgür bir şirket. e Donanma paralarını fincanlarımıza koydu, hizmetimizi ve yıllarımızı çaldı. Artık öyle olmayacak. Zenginliğimiz de kaderimiz de bize ait olacak. Biz tek bir şirketiz. Bu anlaşmayla birleştik, kendimize ait bir yasayız. Ve biz kırmızı bir şirketiz."

Kibar, yırtıcı bir sakinlikle gülümsedim. "İtibarımız bizden önce gelecek. Bize boyun eğecekler. bizden fısıldayacaklar. ufuktaki yelkenlerimizden korkacaklar."

Bunun üzerine iki denizci kış güverte küpeştesine çıktı ve bosun's mate'den sipariş ettiğim ağı açtı. Kırmızı bir örtü üzerinde sade, sırtan bir kafatası. eld.

Onay mırıltıları, fısıltılı yorum dalgaları vardı. Yeterince yüksek değildi.

Magni gücüyle bir dürtme ekledim.

Adımı haykırdılar.



Lordlar Konseyi hakkında söylenecek çok şey var. Yaklaşık yüz koltuktan oluşan bu konseyde en zengin hırsızlar, haydutlar, hainler ve Adalar'a sığınan sürgünler bulunur. Koltukların çoğu önemli limanlara veya adalara bağlıdır ve yalnızca bu adaların satın alınması veya fethedilmesi yoluyla talep edilebilir. (Önemli istisnalar arasında Dri ing Kraliçesi ve Mevsimlik Adalar, bu gözlemlerin ikinci cildinde ayrıntılı olarak açıklandığı üzere: ADALAR, KOYLAR VE KALELER). Üyelerinin eşit derecede hain kökenlerine rağmen, Konsey yasalarına sıkı sıkıya bağlıdır, ancak bu yasalar ahlaki değerlerin dışında kalabilir. büyük denizlerin kodları.

SÜRGÜNLER VE Pİ TES'TEN: SAMUEL I.
ROSSER'DEN GÜNEY MEREİS ADALARINDA BİR
ÇAĞIRICININ GÖZLEMLERİ, CİLT III

ALTI

Voskin

SAMUEL

- Kömür, barut ve çürümenin hastalıklı tatlılığı kokuyordu, hepsi de denizin tuzlu akıntısıyla destekleniyordu.

- Port Sen yanmış ve patlamış bir kasaba kabuğuydu; ahşap evler, dükkânlar ve depolardan oluşan karmakarışık sıralar top mermilerinin açtığı deliklerle doluydu.

Uzun teknemiz rıhtımdan geriye kalanların yanına yanaşırken kasaba halkının bitkin, is lekeli yüzleri zar zor dönüyordu. Bize yaklaşan tek kişi, Bay Penn'in kendisine attığı ipi yakalayan bir çocuktü. İpi usulca bir direğe bağıladı ve elini Penn'e uzatarak hızlı bir şekilde Mereşçe konuştu.

Penn bana baktı ve Aeadine dilinde "Ne diyor?" diye sordu.

"Düğümün yarısı için," diye tercüme ettim, rıhtıma tırmanıp kendi elimi cebime sokarak.

"Süslü bir düğüm," dedi Penn.

Bir avuç sikke çıkardım ve hiç pişmanlık duymadan değerlendirdim. Usti marklarının bir benzeri. Yarım Aeadine solemi, matruşka Kraliçe Edith'in prole'sinden aşağı doğru kırpılmış. Yıllarca endişelenerek işlediğim, birbirine dolanmış yılanlarla işaretlenmiş Mereish tılsımım. Mary ve benim başka paralarımız da vardı ama bunlar ya saklıydı ya da Usti'de bankadaydı. Hepsi de ulaşabileceğimizin çok ötesindeydi.

İstedığının neredeyse on katı olan Usti marklarından birini çocuğa vermek için harekete geçtim. O hevesle parayı aldı ama ben parayı tuttum.

"Ne oldu burada?" Mereish dilinde sordum.

"Bir Magni," dedi çocuk, hâlâ elimden bırakmadığım sikkeyi tutarak. "Herkesin üzerinde anlaşılabileceği tek şey. at ve geldiği bir Mereish gemisiydi."

Mary bir ayağını bacaya koydu ve bana doğru yaklaştı. "Bir gemi bütün bunları nasıl yapabilir?"

Çocuk ona alaycı bir bakış attı. "Sen yapmadın. Magni herkese yaptırdı."

"Ah," dedim acımasız bir anlayışla. Böyle güçlü Magni'lere nadiren rastlanırdı ama Mereish'in magecra alanındaki son ilerlemeleriyle birlikte daha az rastlanacağından şüpheleniyordum. "Anlıyorum. Korsan mıydılar?"

"Öyle olmalı. Ama duyduğuma göre bu adam kadınının arıyormuş." Çocuk parayı çekiştirdi ve ben tutunca ters ters baktı.

"Zavallı kadın," diye yorumladı Mary. Grubumuzun geri kalanı da rıhtımda bize katılmıştı, Bay Penn ve diğer üç mürettebat, hepsi de gizlice silahlanmıştı. "Bu adam ve onu?"

Çocuk omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Sadece büyük gemisiyle gitti."

Daha fazla ısrar etmeyi düşündüm ama Port Sen'de satın almaya değer erzak olup olmayacağı gibi daha büyük endişelerim vardı.

"Liman Sahibesi nerede?" diye sordum.

"Körfezin dibi," diye yanıtladı çocuk. "Bütün bina yaylım ateşi altında kaldı. Fareler dışarı çıkmayı bile başaramadı."

"at is regre able. en gemime erzak sağlamak için kiminle konuşabilirim?"

Çocuk bana yüksek kaşlı bir bakış attı. "Ben nereden bileyim?"

Parayı çekiştirdim.

"Voskin," dedi çocuk. "Git Voskin'i gör ve bana paramı ver."

Mary'nin dudakları gülümsemeye yakın bir şekilde kıvrıldı, ancak bakışları uygun bir şekilde sert kaldı. "Nerede olabilir?"

e çocuk her şeyi bırakıp gitmeye hazır görünüyordu. Derin bir yorgunlukla iç çekti. "Tepedeki taş ev."

Sonunda parayı bıraktım. Kalabalığın içinde kaybolmadan önce bize ters ters baktı. Kalabalığın hızla dağılmaya başladığını fark ettim.

Yerlilerin hareketlerini izledim ve birkaç kişinin gizlice insanları uzaklaştırdığını fark ettim. Bir kadın diğerine fısıldadı, beni sanki bir hayaletmişim gibi izliyordu, sonra ikisi birden uzaklaştı. Bir adam elini kılıcının kabzasına dayamış, birkaç çocuğu yanına toplamış ve onları bir ara sokağa doğru götürüyordu.

Başka bir kadın ceketini açıp kemerine sıkıştırdığı tabancasını gösterdi ve bize baktı.

"Yabancılara karşı temkinli misiniz?" Mary gözlemledi.

Ensemde ileri görüşlü bir karıncalanma hissettim. "Gemiye dönmeliyiz."

"Ne cüretle buraya geri dönersiniz!" diye bağırdı biri. Bir kadın bize doğru gelmeye başladı, gözleri yorgunluktan şişmiş ve sinirleri titrek bir suçlamayla uzanmıştı. "Hadi, hadi! Bana bunu tekrar yaptır, seni piç! Dene!"

Diğer birkaç kasaba sakini ona saldırdı, kollarından tutup geri çekti. Kısa kesilmiş gri saçlı ve kırpık sakallı iri yarı bir adam tarafından yönetilen silahlı yeni bir grubun yaklaşması için yolu açtı.

"Benedict Rosser!" diye meydan okurcasına seslendi. Kadının öfkeli çığlıkları azaldı ve son bir çığlıkla, yeni gelen ve arkadaşları dışında rıhtım boşaldı.

İsmi duydum, anladım ama cevap verecek zamanım olmadı. Zihnimin gözünde onu bir tabanca doğrulturken gördüm. Öğle güneşinde silikleşen kırmızı ışıık patlamasını gördüm. Kurşunun yanağımı yırttığını, kemiğimi parçaladığını ve Mary'nin şok olmuş yüzüne kan püskürttüğünü gördüm.

Mary'yi bir yöne doğru ittim ve diğer yöne doğru adım attım. Tabanca çatladı ve kurşun bir top zararsız bir şekilde aramızdan geçti.

Ekibimin tepkisi sadece biraz daha yavaştı. Mary sert ve melodik bir çatırtıyla biten, yakalayamadığım bir kelime söyledi. Rüzgâr yabancıları savuruyor, suyu, külü ve soğuk kolları süpürüyordu. Tıkırtılar ve sıyrıklarla silahlarımızı çektik ve yarım daire şeklinde kapandık ama sudan ve açıkta sallanan sandaldan başka gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu.

"Ben Benedict Rosser değilim!" diye bağırdım. Mideme mide bulandırıcı bir korku oturdu, Sooth'un hisleri önümdeki manzarayla ürpertici, istenmeyen bir netlikte buluştu. "Silahlarımızı bırakalım ve beyefendiler gibi konuşalım!"

Bir el daha yanımızdan geçti ve Penn'i omzundan vurdu. Adam kıpırdandı ama ben onu yakalayıp boş ellerini kaldırarak bizim li le düğümünün önüne çıkana kadar kıpırdamadı.

Mary de benimle geldi, alçak sesle mırıldanıyordu. e r ü z g â r l a r uçaklarımızı taciz etmeye devam ediyordu, ama daha az şiddetle.

Gri saçlı adam elini kaldırarak işaret verdi ve yanındakiler silahlarını indirdi.

Mary rüzgârı biraz daha hafifletti.

"Beni alt etmeyi düşünme Magni," dedi adam göğsünün ortasına dokunarak. Gömleğinin ve ceketinin altında bir tılsım olduğunu görmekten ziyade sezdim. "Ben öyle kolay etkilenen biri değilim. Yoldaşlarım da öyle."

Mary fısıltıyla, "Eğer bir tılsımı varsa, Ess Noti ile bağlantılı olabilir," diye uyardı.

Başımı salladım.

"Ben Magni değilim," dedim yabancıya. "Benedict Rosser'ı nereden tanıyorsun?"

Adam şakasızca güldü. "Bu ne çılgınlık böyle? Buraya geri dönüp tanınmayacağına gerçekten inanıyor musun? Birlikte içmiştik." Bana bir nger sapladı. "O zaman bile, sen onları büyülerken halkımdan yeterince kişi yüzünü gördü."

"Eğer Benedict'le birlikte içtiyseniz, bana o olmadığımı kanıtlama fırsatı verin," dedim ellerimi indirerek. "Ben Samuel Rosser'ım. Benedict benim kardeşim. İkizim."

Adamın kaşları o kadar kalktı ki, yok olacaklarını sandım. Bir an için boğulur gibi oldu, sonra tekrar boğuk, kuşkulu bir kahkaha attığını fark ettim. Silah arkadaşları da onu yansıtıyordu, yüz ifadeleri şaşkınlıktan öfkeye kadar değişiyordu.

"Pekâlâ," dedi bir elinin tersiyle alnını ovuşturarak, tabanca hâlâ elindeydi. "Bir an için tahmin yürütmeme izin ver, seni çılgın Magni köpeği. Yaşlı Lapa seni alt etti, o büyük savaş gemisini karaya oturttu ya da her zaman yaptığı gibi seni gafil avladı, sen de onun gemisini alıp buraya geldin, ne için? Limanımı yerle bir etmeye mi? O ada kaptanı bir sonraki dalgada batmadan önce kendine bir gemi mi bulacaksın?"

Çabucak düşündüm. "Bir Sooth'unuz var mı? Magni olmadığımı doğrulasınlar."

"Tılsımını almış, Voskin," dedi bir kadın, adama.

Benedict'i, sanki ben orada yokmuşum gibi. Kollarında bir ri e taşıyordu, yüz ifadesi donuktu. "Aurasını şimdi görebiliyorum, lekeli ama kıpkırmızı. Bir Magni Adjacent."

Mary bana belli belirsiz bir bakış attı, belli ki bu değerlendirmeden benim kadar ürkmüştü.

"O bir Sooth. İkizler," diye karşılık verdi. "Tabii ki güçleri arasında kan bağı var."

Bölüğün lideri, belli ki Voskin, bu konuşmadan yeterince sıkılmıştı.

"Hepsini yakalayın ve gemilerini içeri getirin," diye emretti arkadaşlarına. "Karşı koyarlarsa vurun onları. Mürettebatı gemilerinin ambarına kilitleyin, Rosser'ı çukura atın ve hava cadısını taş eve getirin."

Tabancasını Penn ve diğerlerine doğru sallayarak devam etti. "Eğer kaçmaya çalışırsanız, bu üçünden biri ölür. Adamlarımdan birine zarar verir ya da onları etkilemeye çalışırsanız, onlardan biri ölür. Eğer hepsi ölürse, mürettebatınızın geri kalanıyla devam ederim. Ve eğer inandığım gibi kalpsiz bir orospu çocuğuyduysan ve bu yeterince ikna edici değilse, çizgiyi her aştığında kemiklerinden birini kırarım. Anlaşıldı mı?"

"Benedict Rosser olsaydım çoktan ölmüş olurdun," diye tersledim, ona, Ben'e ve genel olarak duruma duyduğum öfke kontrol edilemez bir yoğunluğa yaklaşıyordu. Bu tanıdık bir duyguydu, en azından kardeşimle ilgili olarak ve bundan bıkmıştım.

Olsa'nın Illya'yla birlikte gemiye dönmek yerine burada olmasını isterdim ama Voskin onun bir Sooth olarak sözüne pek güvenmezdi.

"Eğer Sooth'unuz Adept'ler arasındaki farklılıkları tespit edemeyecek kadar zayıfsa," dedim, "daha iyi bir tane bulsanız iyi olur."

Voskin tabancasını **k a l d ı r d ı** ve başka bir şey söylemeden ateş etti.

Penn'in kafası bir çatırtı ve püskürmeyle geriye doğru sarsıldı ve suya yuvarlandı.

Bir an donup kaldım, olanlara inanmadım, bunu öngöremediğime, durduramadığıma.

Kılıcımı kınından çekerek ileri atıldım. Mary intikam dolu, sözsüz bir çığlık attı ve mürettebatın geri kalanı etrafımızda harekete geçti.

İkinci silah sesi kürekçilerimden birini dizlerinin üstüne çökertti. Eğer bir an önce görmeseydim bir diğeri omzuma isabet edecekti. Kenara çekildim, saplanan bir kılıçtan kurtuldum ve beni yolumda durduracak kadar güçlü bir imgelemde Ben'i gördüm.

Kardeşim, yüzü öfkeyle çarpılmış, dumanların ve koşan şekillerin arasından sinsice ilerliyordu. Bu sokakta, bu rıhtımda ilerledi. Neredeyse tanınmaz haldeydi, yüz ifadesi hem öfke hem de sevinçle kaplıydı, gözleri yıpranmamış, evcilleşmemiş ve bildiğim kadarıyla yabancı duygularla doluydu. Kapana kısılmış ve kendinden geçmiş görünüyordu.

"James Elijah Demery!" Mary'nin sesi haykırdı, görüşümü yarıp geçti ve beni o ana, bir alay isyana ve güvenilir müttefikim ve yoldaşım Bay Penn'in arkamdaki suda ölü olduğu bilgisine geri döndürdü. "Lord James Demery kim olduğumuzu söyleyebilir!"

Voskin ona baktı ve yüzündeki eğlence herhangi bir bakıştan daha ürperticiydi. "Eğer Demery senin herhangi bir arkadaşınsa, benim adamda onun adını ağzına almaman konusunda seni uyarırdı."

YEDİ

Fleetbreaker'ın Kızı

MARY

"Fleetbreaker'ın kızı mı dediniz?"

İrhtımdan gelen kır saçlı adam, Voskin, büyük bir masanın arkasında hareket ediyordu. Port Sen'in kalbindeki üç katlı taş bir evin üst katındaki çalışma odasıydık. Rüzgâra dayanacak şekilde inşa edilmiş dar pencereleri, bana Tithe'yi hatırlatan devasa kirişleri ve lentoları vardı.

Ancak bu kirişlerde hiçbir ghisting yaşamıyordu. Tane, duvara tutturulmuş bir fenerdeki ejderhaların ötesinde, orada bulunan tek Öteki Doğumlu varlıktı. gözleri yavaşça titreşiyordu, uykularında altın ve erik.

Voskin'in adamlarından biri ağzımdaki bağı çözerken masanın önünde sessizce durdum.

Muhafız kulağıma, "Sorun çıkarırsan seni öldürürüm," diye mırıldandı.

Sesindeki ölümcül sakinlik olmasa bile, bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu. Bay Penn'i, başının ne kadar keskin bir şekilde geriye savrulduğunu, körfeze yuvarlanırken ne kadar gevşek olduğunu düşündüm. Yüzünün yarısının tek bir darbeye nasıl yok olduğunu.

Boğazıma bir safra kaçtı ve gözlerim yandı.

"Voskin bir yığın kâğıdı karıştırıp bir tanesini seçti ve önümdeki masanın üzerine koyup etrafında döndü. Yanına bir tüy kalem ve hokka ekledi. "Şunu imzala."

Bakışlarımı ondan kâğıda çevirdim. Mereish dilinde yazılmıştı, Tane tercüme edene kadar bir an için gözümün önünde karmakarışık oldu. "Özgürlüklerin kaybedilmesi mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Belirli bir süre için bana hizmet etme hakkı veren bir sözleşme. Eğer Osso kapıyı açıp koridora adımını attığında imzalamazsan, mürettebatından biri daha ölecek."

"Bunu neden imzalayayım ki?" Birden kafam karışarak sordum. Fırtına şarkıcıları ticaret metasıydı ve hizmetkârlığım için yazılı onay vermem gereksizdi. Çok saçmaydı.

Voskin muhafız Osso'ya, "Mürettebatlarının en genç üyesini bul," dedi. "Git onları öldür ve bize kellesini getir."

Muhafız kapının koluna uzandı.

Bu Poverly olmalıydı. "Bekle!" Kalemi kaparak bağırdım. Daha fazlasını istemek, öfkelenip direnmek ve kâğıdı Voskin'in suratına fırlatmak istiyordum ama imzam ne Poverly'nin ne de diğer arkadaşlarımın hayatına değermişti.

Zavallı, zavallı Bay Penn.

"İmzalayacağım," diye ısrar ettim. Ancak sözlerime ve çok geçerli tehdide rağmen, kalemi kâğıda koyarken hâlâ tereddüt ediyordum.

Poverly. e Uknaras. Bay Maren, tılsımcı. Willoughby ve Keo. Voskin beni öyle tehdit dolu bir sessizlikle izledi ki, boğulacağımı hissettim.

Adımı umursamaz, aceleci bir yazıyla karaladım ve kalemi geri fırlattım. Voskin'in aklındaki plan her neyse, Jessin Faucher'in bir zamanlar uyardığı gibi kâğıtlar yanabilirdi.

Öyle de oldu. *Hart*'la yaptığım ve beni bir asırdır ilk sözleşmeli Fırtınasözcüsü yapan kontratım, gemiyle birlikte, Le er of Marque'ımızla birlikte yanmıştı. Kim olduğumuzu ya da dünyadaki statümüzü kanıtlayacak hiçbir şeyimiz yoktu.

Ama Demery bizim için gelecekti. Annem bizim için gelecekti.

"Güzel." Voskin imzamin üzerine kuruyan kumları savurdu ve dönerek açık pencereden dışarı attı. Kâğıdı silkeleyip bir süre inceledikten sonra çekmeceye koydu. "Uma Idriss'in kafama inmesine pek ihtiyacım yok, değil mi?"

"Kim?"

Voskin sandalyesinde doğruldu ve nalinlerini karnının üzerine bağladı. "Adalar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun, kadın?"

Kendi içimde savaşıyor onu inceledim. Bir tarafta keder ve umutsuzluk, diğer tarafta kararlılık ve adaletsizlik vardı. Ben la er'i seçtim.

Duvara dayalı bir sandalye daha vardı. Onu sürükleyip karşısına o t u r d u m , kendimi sırtüstü ve dimdik oturmaya zorladım.

"James Demery'nin buradaki en zengin lordlardan biri olduğunu biliyorum ve bana ya da kaptanıma zarar verirsiniz annem limanınızda ne varsa denize döker," dedim.

Voskin hiç de korkmuş görünmüyordu. "Demery'yi nereden tanıyorsun?" "Fırtına Duvarı'nın kuzeyinde birlikte yelken açtık. Silvanus'a karşı müttefiklik.

Lirr. Ve bu ay içinde bizi bekliyor." Sonuncusu yalandı ama söyledim

önceki gerçekler kadar kusursuzdu.

adamı susturdu ve ilk kez bakışlarında şüpheyeye benzer bir şey gördüm. Belki de bu şüpheyeye değil, hesaplamaydı.

İmzaladığım kâğıdı tekrar çıkardı ve imzama baktı. "Mary Firth. Anne Firth'ün kızı mı?"

"Evet. *Hart'ı* duydun mu?"

"Duymadım."

Bir an dudaklarımı büzdüm, düşüncelerimi gözden geçirdim ve Tane'ye danıştım.

Bırak beni, Mary. Zihnimin sessizliğinde söyledi.

Derin bir nefes aldım ve kontrolü bıraktım.

Tane sandalyede arkama yaslandım ve ellerimi kucacağında birleştirdim. "Ben açım."

Voskin bana göz kırptı. "Pardon?"

"Bana iyi bir yemek ver, ben de sana bir hikâyeye anlatayım," dedi Tane. Sesimde bir şi vardı ama Voskin fark etmemiş gibiydi. "James Demery'nin, Firth'lerin, Rosser'ların ve Silvanus Lirr'in ölümünün hikâyesi... Aeadine Demir Yeri'ndeki Ba le'nin ve e *Kızıl Fırtına*'nın hikâyesi."

"Lirr'in ölümünde orada mıydınız?"

"Öldürülmesine yardım ettim."

bir sessizlik dalgası getirdi ve kalbim güm güm atarak bu gerçeğin amaçladığımız gibi bir övünme olmayabileceğini hissettim.

Voskin Osso'ya baktı ve aralarında konuşulmayan bir şey geçti. "Büyüleyici,"

dedi Voskin uzun uzun.

"Samuel ve Benedict Rosser farklı adamlar," dedi Tane, sözlerimizdeki kesinliğin onu ikna etmesini ve yanlış adımımızdan uzaklaştırmasını dileyerek. "Geldik çünkü gemimiz kaybolmuştu ve en yakın liman burasıydı. Yardım ve erzak için geldik. hepsi bu."

Voskin içli bir kakhaha attı ve masanın diğer tarafındaki beni yansıtarak bakışlarını benimkilerle buluşturmak için indirdi.

O zaman, zemin kazandığımızı düşündüm. Eğlenen gözlerinin kenarlarından kaz ayakları yayılırken, en azından merakını kazandığımızı düşündüm. Onu nasıl ikna edeceğimizi, Sam'in Ben olmadığına ve bize yapmak istediği şeyin hem haksız hem de akılsızca olduğuna nasıl ikna edeceğimizi tahmin edebiliyordum.

"Çok eğlencelisiniz," dedi Voskin, sesi alçaktı. "Ve kaptanınıza olan sadakatiniz... sizi büyülemek için burada olmadığından, kafa karıştırıcı olsa da ilham verici. Belki de

Eğer kaptanınızı kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, tam da bu odada, o küçük fahişeyi bulmasına yardım etmemi isterken, hikayenize inanabilirdim bile. Evet, buraya geri dönmesi aptallığın zirvesi gibi görünüyor, ama işte burada ve buradaydı ve bu gerçek gizemi gölgede bırakıyor. Halkım intikamı hak ediyor."

"Kim?" diye sordum. Tane'nin iradesi zihnimde mevcut ve güven verici kalırken, geçiş yumuşak bir dürtmeyle oldu. "Kimi arıyordu?"

Voskin bana alaycı bir bakış attı. " e Usti kadını."

Şaşırmıştım. Aklıma hemen Olsa Uknara geldi ama bu hiç mantıklı değildi. O zaman Enisca Alamay ya da gerçek adı her neyse? Aeadine Demir Yeri'ndeki ba le sırasında ortadan kaybolmuştu, ya Öteki'ne ya da denize karışmıştı. O zaman Mereish Güney Adaları'na nasıl gitmişti?

Peki Benedict neden bütün bir limanı yakacak kadar şiddetle onu takip ediyor?

Tane merak etti.

Bunlar cevaplayamadığım sorulardı ve bunları sorma ihtiyacı hem uzun hem de yürek parçalayıcıydı. Benedict büyük çile ve zahmetlerle yozlaşmışlığından kurtulmuştu. Bu iyileşme gerçekleşmemiş miydi? Tekrar mı nüksetmişti? Yoksa temel içgüdülerini eğlendirmeye o kadar alışmıştı ki kontrolünü mü kaybetmişti?

"Eğer bize zarar verirsen, Demery seni yok eder," dedi Tane. Bunun tam olarak doğru olduğundan emin değildim, Demery ile ilişkim bundan çok daha karmaşıktı. Ama Sam bu adada Aziz olarak ölürse, eski korsan da dahil olmak üzere tanıdığım herkesi Voskin'i yok etmeye çağıracağım düşüncesini zorlukla kavrayabiliyordum. "Eğer bunu ilk önce gerçek Benedict Rosser yapmazsa. Kötü biri olabilir ama kardeşini seviyor. Ve ben de onun müstakbel baldızıyım."

"Şimdi de sen ve kaptanın nişanlandınız mı? Çok ileri gidiyorsun," diye azarladı Voskin, ayağa kalkmadan önce masanın üzerinden uzanıp elimi okşadı. "Burada hayatınız tehdit altında değil Bayan... şey, sanırım size Firth diyebilirim. Sadece yetenekleriniz için değil, Lirr ile olan bağlantınız için de çok değerlisiniz. Ve bu sözleşmeyle kendini bana bağladın. Sen *benimsin*. Demery bunu değiştiremez, çünkü Demery konseye ve bu adaların kanunlarına boyun eğer."

Bunu söylerken ses tonuna bir şeyler sinmişti ve bu yasaları tam olarak onaylamadığını, ancak onları kendi yararına kullanmaya istekli olduğunu hissettim.

Bu durum doğal olarak beni korkuttu ama o anda yaşadığım hayal kırıklığının korkumdan daha güçlü olduğunu fark ettim.

Tane'nin mi yoksa benim mi konuştuğumuzdan emin değildim, "Elbette. Beni bir direğe zincirleyin, bakalım beni ne kadar tutmayı başaracaksınız. Sabaha gitmiş olacağım."

Voskin muhafızlara baktı ve bana işaret etti, "Bu kadına inanabiliyor musunuz?"

Osso adındaki kadın, "İyi bir dayak onu yola getirir," diye yorum yaptı.

Voskin yanaklarını şişirdi. "Onu cehenneme atın. Birkaç gün maruz kaldıktan sonra daha yumuşak olacaktır."

"Bir Stormsinger maskesi mi efendim?" diye sordu

e diğer muhafız. Kalbim kaburgalarımın çarptı.

Bir daha ağzım tıkanmayacak, diye sessizce Tane'ye tısladım.

Taktik değiştirelim.

"Osso, onu misafir odasına götür," diyordu Voskin, sessiz iletişimimizden habersiz.

Muhafız kadın gözlerini bana dikti ama başını salladı. "Efendim."

Voskin masanın etrafında döndü ve elleri paltosunun cebinde bana baktı. "Güvenime ihanet etme. Çizgiyi bir adım aşarsan ayaklarını keserim."

" en birinin beni her yere taşıması gerekecek," diye belirttim.

Voskin sırttı, bu kez tam ve gerçek bir sırtıştı. Bakışlarını tuttum, kalbimin gök gürültüsünü ve bunu sürdüremeyeceğimi, cesaretimin kırılacağını ve planımın başarısız olacağını söyleyen parçamı kilitledim. mürettebat, Sam ve ben bunun için daha çok acı çekecektik.

Voskin Osso'nun omzuna bir tokat attı ve odadan dışarı çıktı.

SEKİZ

Vachon

BENEDICT

Krekhafen'in taş ve alçı kasabasındaki Liman Sahibesi'nin ofisine girerken başımı eğdim ve önceki ziyaretçilerin dikkatsiz başları tarafından ezilmiş alçak bir kırıştan kıl payı kurtuldum.

Beni takip eden gümbürtüye bakılırsa, Charles yapmadı.
Eşkıya inledi. "Aziz'in kemikleri." "Eğil,"
dedim.

Ben odayı incelerken Charles yere yığıldı ve kapının yanındaki bankın üzerine yığıldı. Bir meyhaneye benziyordu, belki de bir zamanlar öyleydi, bir tarafta uzun bir tezgâh ve bir dizi masa ve sandalye vardı. e Hanımefendinin çırakları bu masalarda oturuyordu, hepsi kitap gibi aksesuarlarla çevriliydi ve birçoğu çeşitli yerliler ve ziyaretçilerle buluşuyordu.

Beni gören zayıf bir adam yaklaştı ve çözemediğim bir Mereş lehçesiyle bir şeyler sordu.

"Ben Aeadine'im," dedim. "Aeadine konuş."

Adam durakladı, kaşlarını kaldırarak beni süzdü, sonra tekrarladı.

"Ne istediğini soruyor," diye tercüme etti Charles, hâlâ alnını tutuyor ve tekmelenmiş bir köpek gibi görünüyordu.

Adamın durumuna kaşlarımı çatarak baktım, ama bir şey söylemedim.

"Liman Sahibesini görmek istiyorum," dedim Aeadine'deki zayıf adama, bariz olanı ifade ederek. Neredeyse hiç düşünmeden, sözlerime bir Magni gücü itişiyile eşlik ettim.
"Liman. Hanımefendi."

Adam hemen döndü ve bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Görüş alanımdan çıkarken onun üzerindeki hakimiyetim zayıfladı ama hala kanının nabzını hissedebiliyordum,

Nefesin fısıltısı, düşüncenin anlaşılmaz u ğ u l t u s u ... Karanlıkta bir kadının teninin kokusu gibi sarhoş edici bir his vardı ve beklenmedik bir rahatsızlıkla boynumu uzattım.

Charles'ın yanına oturdum, kollarımı göğsümün üzerinde gevşekçe kavuşturdum, yan kılıcımın kını aramızda sallanıyordu. Charles, Mereish-Usti mimarisi hakkında, görünüşe bakılırsa kendisinin de hoş görmediği bir bağlaçtan anlamlı bir şekilde yakınırken çıraqlara göz gezdirdim.

Özellikle bir kadın dikkatimi çekti ve onun çekici olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum ki zayıf adam yaşlı, kır saçlı bir kadınla döndü.

Toplantı için Magni etkimini bir kenara bırakma ve onsuz ne kadar esnek olacağını görme dürtüsü uyandı, ama bir kez daha geri çekilmesine izin verdim. Bugün en yüksek mertebede hassasiyet vardı.

Gücümün küçük bir kısmının aramızdaki havaya karışmasına izin verdim, sadece onu uysallaştırmaya yetecek kadar. Ya da en azından düşmanca davranmamasını.

"Madam," dedim.

"Aead," diye cevap verdi sıcak olmadan. Gözleri, yorgun bir şekilde şapkasını eğen Charles'a kaydı ve ardından Usti dilinde devam etti: "Eğer geminizi kaydettirmek ve liman vergisini ödemek isterseniz, çıraqlarımdan biri size hizmet edebilir."

Aynı dilde cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeler dilimde bir araya gelmeyi reddetti. Sinirli bir sesle sesimin ağırlığını arttırdım ve Aeadine dilinde devam ettim: "Kâhyam çoktan bunu yaptı. Bir Sooth kiralamak niyetindeyim."

"Kimse bir Aead için çalışmaz," diye cevap verdi, hâlâ soğuktu ama bu sefer benim dilime geçmişti.

"Bana Adalar'ın hem liberal hem de misafirperver olduğu söylendi."

"Adalar kuzeydeki sorunlara karşı bağışık değil," dedi, üzüntümden etkilenmemişti. "Ne de biz onlardan habersiziz."

O halde savaşın kızıştığını ve belki de Anchorage'ı duymuşlardı. " en nereden bir tane alabilirim?" diye sordum.

"Burada kölelik yok," diye cevap verdi, sesi daha da sertleşerek. "Ama bir sözleşme satın alabilirsiniz."

"Ah, özür dilerim, arada çok büyük farklar var, biliyorum. Nerede?"

Başıyla belli belirsiz adanın derinliklerini işaret etti. " e hapishanesi."

"Hapishanelerden nefret ederim," dedi Charles.

Onlardan çok daha fazla nefret ediyordum, öyle ki sadece sözünü etmek bile ngerlerimin seğirmesine neden oluyordu.

Ama sırtımı dik ve yüz ifademi soğuk tuttum.

Hanımefendiden ayrıntıları aldım, sonra Grant'e kapıya doğru işaret ettim. Şimdi kafasında gözle görülür bir yara vardı ve içimi kemiren adaletsizlik duygusunun keyfimi kaçırdığını fark ettim.

Metres'e bir kez daha baktım ve sözlerimle geldiğimizden beri sahip olduğum en güçlü güç atımını gönderdim. "O ışıla ilgili bir şeyler yapmalısınız."

"Evet," dedi kışa özgü bir tavırla, sanki bu fikir kendisine aitmiş gibi başını sallayarak. "Yapacağım."

* * *

e gardiyan çömeldi ve sopasını yere gömülü parmaklıklara vurdu. Etrafımızda üç tarafı surlarla, son tarafı denizle çevrili, toprak ve pürüzsüz kayalardan oluşan geniş bir meydan uzanıyordu.

e hapisane, inkar edilemez bir rahatlamayla, yüksek duvarlı, kokuşmuş, nemli, karanlık ve soğuk bir kale değildi. Bunun yerine, Krekhafen'in altında, ağız demirle kapatılmış doğal bir mağaraydı.

"Vachon!" diye bağırdı gardiyan.

Yanına çömeldim, paltomun kuyrukları esintide dalgalanıyordu ve gözlerimi sert güneş ışığına karşı gölgeledim. Parmaklıklar arasında, parmaklıklı bir ılık havuzunda kümelenmiş suretler vardı. Kirli yüzler. Çökmüş gözler.

Hafızam bana başka gözler, başka yüzler gösterdi. Dudakları dikilmiş bir Stormsinger. Gözleri kör olmuş. Dikey parmaklıklarda kanlı parmaklıklar.

Mary o soğuk odanın ortasında durmuş, doğrudan bana bakıyordu. "Ben Vachon'um!" diye seslendi Usti dilinde bir ses.

"Hayır, değilsin!" diye cevap verdi bir Aeadine sesi.

"Vachon, Vachon!" diye başka bir ses gölgelerden çılgınca bağırdı ve kıkırdamaya başladı.

"Efendim." otuz yaşlarında bir kadından seviyeli ve saygılı bir cevap geldi. Işığın kenarında duruyordu, güneş kısa kumral saçlarını kızıl bir hale içinde tutuşturuyordu.

Gardiyan önce Mereish, sonra Usti dilinde bağırdı. İki dilin arasında bir şeyler anlayabiliyordum: "Yukarı tırmanmaya çalışan olursa kafasını kırarım, anlaşıldı mı?"

Bir ses ve demir gıcirtısıyla parmaklıklar kaldırıldı ve çukura ahşap bir merdiven indirildi. Vachon adındaki Sooth yavaşça, özenle yukarı ıktı.

Zirveye ulaştığında ona elimi uzattım. Ancak sinirlerim gerilmişti ve dünyada bir şeyler küçülmüş gibiydi.

zerindeki esaretin, soğuk terin ve nemli demirin kokusunu alabiliyordum. Hem gözlerinin etrafındaki hem de arkasındaki gölgeleri gördüm. Dikkatini ve güvensizliğini.

Hepsini anladım. Daha önce başka bir insanın duygularını hiç hissetmediğim bir şekilde, içgüdüsel olarak hissettim.

Bu nedenle, elimden yüzüme doğru temkinli bir bakış attığında ve kendi başına adım attığında şaşırmadım. Oldukça kısa boylu olduğu düşünüldüğünde, kötü bir ifade olan tam boyuna doğru doğruldu. Kalçaları genişti, bol gömleğinin ve pantolonunun altından bile belli oluyordu ama diğerk özellikleri gözlerden kaçıyordu.

Yüzü hariç. Cildi hapsedilmekten solgunlaşmıştı ama çillerle tozlanmıştı ve en azından güzellik potansiyeline sahipti. Hatta büyük bir güzellik. Hapishaneler ve gölgeler hakkındaki düşüncelerimi yok etmeye ve beni rüzgârlı kayaya geri çekmeye yetecek bir güzellik.

Charles'ın beni izlediğini fark ederek elimi tekrar yanıma indirdim. "Aeadine dili biliyor musun?" Sooth'a sordum.

Vachon başını salladı. "Li le," dedi Mereish dilinde. "Usti, evet. Capesh. Ismani."

İçten içe kaşlarını çattım. Benim Usti'm Mereish'imden daha iyiydi ve ne Capesh ne de Ismani eğitimime dahil edilmemişti.

"Öğrenmek zorunda kalacaksın," diye bilgilendirdim onu ve gardiyana baktım. "Sözleşmesi ne kadar?"

"Gardiyan Usti dilinde cevap verdi ve Aeadine'i korkutarak bir kat parşömen çıkarıp bana uzattı. Bana baktı, sonra ekledi: "Sözleşmeler Lordlar Konseyi'nde kayıtlıdır. Eğer bir sorunuz varsa, bunu onlarla halledin. Benim sorum değıl."

Bunu görmezden geldim ve Charles'ın bakışlarına karşılık vererek fiyat konusundaki tepkisini ölçtüm. Belli ki sözleşmelerin fiyatları konusunda benden daha bilgili olmadığı için hafifçe omuz silkti.

"Anlıyorum. Bunu al." Cebimden bir kese çıkardım ve gelişigüzel açarak zümrütlerle kaplı altın bir yüzük çıkardım. "Sanırım bu eşdeğer olacak?"

Gardiyan gözle görülür bir şekilde irkildi. Elini uzattı ama yüzüğü geri çektim ve başımla yan tarafa işaret ettim. Birkaç adım ötemde pozisyon alırken bana doğru yaklaştı.

Deniz meltemi avluda hızla esiyordu ve duvarın üzerinde iki gardiyan gri bir fonda rahatça sohbet ediyorlardı.

Yüzüğü tekrar uzattım. Gardiyanın eli yüzüğün etrafını sardı ama yine de bırakmadım.

"O çukurda başka büyücü var mı?" Alçak sesle sordum ve Aeadine'imın anlamının ondan kaçma ihtimaline karşı sözlerime güçle eşlik ettim.

Adam başını salladı. "Hayır, efendim."

Yüzüğü bıraktım ve topuklarımın üzerinde dönerek ellerimi ceplerime soktum. Bunu yaparken hapishaneler, Sooth'lar, Magni'ler ve karanlıktaki Fırtınakârlar hakkında aklımda kalan tüm düşünceleri bir kenara ittim. Önümde bir görev, altüst etmem gereken bir dünya ve paçavralara bürünmüş, esaret kokan bir Sooth vardı.

Charles ve Vachon'a seslenerek kasabaya doğru geri dönmeye başladım: "Charlie! Red! Hadi gidelim."

Mahkumun İyi Tavsiyesi

SAMUEL

Üstümdeki ızgara kapanıp gardiyan ve muhafızların sesleri uzaklaşırken gözlerimdeki tozu kısararak baktım. Samanlarla kaplı kayaların ve su birikintilerinin üzerinde, her tarafı karanlık olan bir ışık havuzunun içindeydim.

Işıktan uzaklaştım ve gözlerimin alışmasına izin verdim. e karanlık beklediğim kadar tam değildi, kayadaki yarıklarla orada burada hafifletilmişti. Bu yetersiz aydınlıkta, suyun dışında, bir çıkıntıda toplanmış birden fazla figürü seçtim.

Birkaçı daha bana doğru sinsice yaklaştı, duruşları yırtıcıydı.

"Bela istemiyorum," dedim Mereish dilinde, ellerimi kaldırarak.

Bir taş kafamın yanından geçti. Kaçtım, bir uyarıda bulunmaya başladım ve hemen arkamdan saldırıya uğradım. Kirli, nemli kollar başımın etrafında kenetlendi, beni ter ve sidik kokusuyla boğdu. Bağurdım ve bir kolunu tuttum ama nafiye.

İğrenç ayaklar dizlerimin arkasına saplandı. Bir taş gibi düştüm ve akkerim sarhoş bir ağaç kurbağası gibi öttü.

"Ver onu bana!" Annem olacak yaşta, sıırım gibi bir kadın paltomu omuzlarımdan çekip almaya çalıştı. Yarı güneyli Mereş lehçesinde kaybolan renkli küfürler ve hakaretler yağdırmaya başladı. "Öl! Öl ve onu bana ver!"

"Kaptan!" diye kükredi başka bir ses.

Başımdan aşağı su dökülmeden önce beklenmedik müttefikimi görmeye vaktim olmadı. Kıvrıldım, tuzlu, boğucu bir nefes için yüzeyi zar zor kırdım. "Dur! Kadın DUR!"

Durmadı. Kesif, pis kokulu deniz suyu ağızıma doldu ve garip bir kopuşla iki seçeneğim olduğunu fark ettim yaşlı bir kadınla boğuşmak ya da

Boğuldum.

Neyse ki böyle bir karar vermekten kurtuldum. Biri üzerime çıktı, beni yumruklayan eller serbest kaldı ve kendimi sudan dışarı attım.

Sendeleyerek ayağa kalktım, parmaklarım kenetli, çenem yukarıda, bir başka gümbürtüye hazırlandım. Tabii ki yeni, iri yarı bir adam bana saldırdı ve ben de yumruk attım. Parmak eklemlerim bir acı patlamasıyla yarılrken aynı anda tatmin edici bir çatırtı duydum.

"Başka biri denerse o lanet olası gözlerini patlatırım!" diye bağırdı biri tam arkamdan.

Döndüm. Tökezleyerek ızgaradan gelen ışığa doğru geri dönmüştüm ve yirmili yaşlarının ortalarında bir kadın benimle birlikte ışık havuzunun içinde duruyordu. Zayıf ve kaslıydı, soluk Güney Aeadine rengi, beyaz-sarı saçları ve yarılmış, kanayan bir dudağı vardı.

"Kaptan," dedi bana bir bakış atarak. "Affedersiniz efendim, ama" diye aniden sözünü kesti ve gölgelere doğru bağırdı, "Geri çekil seni lanet olası Mereish sürtüğü, seni içgüdüden doğan bok pıhtısı! Biri buraya gelirse sonun olurum, duydun mu beni?"

Sesi ani bir sessizlikte yankılandı. Ben de ne diyeceğimi bilemez haldeydim. Bu kadını daha önce hiç görmemiştim ama belli ki beni tanıyordu. Ya da tanıdığını sanıyordu.

e cevap zihnimde belirdi, Sooth'un önsezisiyle onaylandı. Benedict'in mürettebatından biriydi, arkada kalmıştı.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten sadık görünüyordu.

"Yanınızda başka biri var mı?" diye sordum.

Başını salladı, sırtı kısmen benimkine dönüktü, gözleri gölgelere takılmıştı. "Hayır, efendim. Geoffries, onu ilk gece öldürdüler. Pallo kendi kendine ölmüş, gelgit suyunda boğulmuş. Onu bu sabah bulduk." Konuşurken sesi daha da sertleşti, stresi öfke ve kabadayılığından belli oluyordu. "Burada olmanıza çok sevindim Kaptan. Bunu atlatmamızı sağlayacaksınız, biliyorum."

"Yapacağım," diye yemin ettim. Benedict olmadığını itiraf etmek akılsızca, rahatsız edici ve kışkırtıcı görünüyordu. Eğer mahkûm arkadaşlarım bu kadar saldırgansa, bir müttefike ihtiyacım olacaktı. "Ama şimdilik daha savunulabilir bir yere ihtiyacımız olacak."

"Benim bir çıkıntım var," dedi yoldaşım, başıyla gölgeleri işaret ederek. "Benimle gelin, efendim."

Onu ışığın ötesine kadar takip ettim, gelmeyen bir gak sesi için hazırlandım. Bir tür doğal oyuğa girdik, yüksek, kuru ve hala ızgaranın ve onun aydınlatma ışığının görüş alanı içindeydik.

"Burada başka kaç kişi var?" Sessizce sordum.

"En az yirmi," diye cevapladı, tuzla yenmiş bir kamış hasırın üzerine oturmamı işaret ederek.

Taşın üzerinde saygılı bir mesafede otururken ona bakarak oturdum. Minderde bana katılması için ısrar edebilirdim ama Benedict bunu yapmadı.

"Başka bir çıkış ya da giriş yolu var mı?" Sesimi daha da alçaltarak sordum.

Tereddüt etti. "Evet. Gelgit suyunun geldiği yer. Yüzmek için çok uzak, intihar olsa da. Diğer mahkûmlardan biri bana Adalar'da böyle olduğunu söyledi. Ya hapisanede kalırsın ya da hayatını denize verirsin. Seçme şansın var."

"Bunun merhametli mi yoksa ürkütücü mü olduğuna karar veremiyorum."

Omuz silkti ve öne doğru uzanarak biraz deniz suyu aldı ve kanayan dudağına sürdü. Acı içinde tısladı ve gözlerime bakmadı. "Pallo böyle öldü. Vücudu mantar gibi şişmiş, şuradaki bir yarığın içine sıkışmış."

Başıyla mağaraların uzak tarafını işaret etti.

"Yazık," dedim, tanımadığım bir adam için içimde bir pişmanlık hissettim. "Diğer tutsak yardımcı olabilir mi?"

Tekrar dudağına dokundu. "Belki." "

en lütfen onu getirin."

Çok geçmeden koyu tenli bir Capesh adamı karşıma oturdu. Beklediğimden daha gençti, yirmisini biraz geçmişti, sıkıca kıvrılmış saçları ve kısa, vahşi bir sakalı vardı.

"Atello," diye kendini tanıttı, bana elini uzatmak için rahatça öne eğildi. Aksanı sıcak ve yuvarlak, bir hikâye anlatıcısının sesini anında hoş buldum.

Elini sıktım, Benedict'in tarzında kısa ve sertti. "Rosser. Arkadaşımınla zaten tanışmıştın."

Atello kadına başıyla selam verdi. "Brid."

Brid. Güzel, müttefikimin artık bir adı vardı.

İşe koyuldum. "Bana ne anlatabilirsin? Liman, Voskin, bu hapisane, işime yarayabilecek her şey. Karşılığında, kaçarken ya da kurtarılırken seni de yanımda götüreceğim."

Capesh'li adam, "Çok inatçısın," diye gözlemledi.

"Umutların var mı?" Kaba bir şekilde sordum. Benedict'in kişiliğine bürünmek, şu anki ruh halimde tüyler ürpertici derecede kolaydı.

"Hayır."

" en talk."

Brid, Atello Port Sen'in konumunu ve nüfuzunu, Voskin'in kişiliğini ve bağlantılarını ve kendi tutsaklık öyküsünü anlatırken yüz ifadesi gölgeler tarafından gizlenerek onu izledi. Alçak sesle konuşuyordu ama sesi suyun etkisiyle yükseliyordu. Mahkûm arkadaşlarımızın bağırsı ve çağırışları da mağaranın olduğundan çok daha küçük görünmesine neden oluyordu.

Hapishanede ne kadar kaldığını sorduğumda Capesh "Bir ay," diye itiraf etti. "Tam bir konsey duruşması talep ettim, ancak bunu özel olarak yapmak gibi aptalca bir fikre kapıldım ve Voskin talebimi görmezden gelmiş gibi görünüyor."

"Eğer görmezden gelmeseydi?" diye sordum.

"Beni Deniz Kalesi'nde tam konseyin karşısına çıkarmak zorunda kalacaktı."

Bunu daha sonra başvurmak üzere işaretledim. "Neden tutuklandın?" "O lanet olası bir casus!" Mağaranın içinden biri bağırdı.

Atello uzun ve sinirli bir nefes verdi. "Casus değil," diye seslendi sesini yükselterek. Tekrar daha sessiz konuşarak devam etti: "Ama casus olmakla suçlandım. Limanda Capesh kürekli bir kadirga görmedin mi?"

Başımı salladım.

"Muhtemelen yakmışlardır," diye araya girdi başka biri.

"Oi!" diye bağırdı Brid, öfkesi gergin bir ip gibi kopuyordu. "Bu özel bir konuşma!"

Birkaç alaycı yorum bize doğru geldi ama sesleri ya da coşkuları yoktu.

Atello Brid'e baktı. "Bir iz bıraktın kuzum."

"Daha fazlasını yapacağım," diye cevap verdi, muhtemelen bunu bir tehdit ya da tahrik olarak algılamıştı. Atello k i b a r c a gülümsedi, ardından önceki konuşmaya geri döndü. "Pekala,

Gemimin beni beklemesini bekleyemezdim."

"Amacı neydi?"

Atello omuz silkti. "Biz tüccarız."

Hayalperest hislerim bana bunun gerçekten uzak olduğunu söylüyordu ama gerçeğin yardımcı olup olmayacağını söylemiyordu. Kaçış öncelikli olmaya devam etmeliydi ve Atello'nun yararlı bir ortak olduğuna karar verdim.

"Pekâlâ," dedim, Benedict'in geniş ve kendinden emin duruşuyla geri çekilerek. "Başını dik tut. Şimdilik bekleyeceğiz. Dışarıda bir kadın var."

ON

Otherwalker

MARY

Osso ve ben yemeğimi yerken birbirimizi izledik. Ben şaşırtıcı derecede dolu bir bakta metodik bir şekilde ilerlerken o botlarını bir taraftaki sandalyeye koymuştu. "misafir odası" bir ejderha feneriyle aydınlatılmıştı, ancak görülebilecek kadar az yer vardı. Dar bir karyola, bir masa, birkaç sandalye ve bir kova. Serindi, tamamen yerin altındaydı ve sadece bir kapısı vardı.

Kısacası, burası bir mahzendi.

Tane, *Voskin'in misafirlerden hoşlanmadığı açık*, diye gözlemledi.

Osso shi ed, ayaklarını sahaneliğe bıraktı ve kapıya baktı. Işık, kuşağındaki tabancalara ve kaburgalarının üzerinde taşıdığı palasının kabzasına vuruyordu.

Masanın üzerinde uzun bir ip vardı, iyi davranışına karşı bir başka uyarı.

"Daha hızlı ye," dedi.

"Kalmana gerek yok," diye teklif ettim. Bir tavuk budunu havaya kaldırdım, "Bunu zorlukla bir silaha dönüştürebilirim."

Osso cevap olarak sadece homurdandı, sanki aynı fikirdeymiş ama başka seçeneği yokmuş gibi ve sessizlik bir kez daha uzun ve rahatsız edici bir şekilde uzadı.

Tek istediğim onun gitmesiydi. Ben de gidip Sam'i bulabilir ve buradan defolup gidebilirdim. Ama birbirimizin arkadaşlığına katlanmak zorunda kalırken, bilgi almak için bir oyun oynayabilirdim. Belki de. Osso pek istekli görünmüyordu.

"Voskin'de bir Magni tılsımı var," dedim. "Bunu Ess Noti'den mi aldı?"

Osso bana uzun ve sert bir bakış attı.

"Mereish sır bekçileri," dedim sessizlikte, belki gerçekten neden bahsettiğimi bilmiyordur diye. "Aeadine Anchorage'daki ba le'deydim. e Aeadine Donanması beni askere almıştı ve bunun için neredeyse bir düzine kez ölüyordum. Ama Mereish tılsımlarını gördüm. Ensorcelled atışlarını hissettim. Ess Noti hakkında konuşulduğunu duydum."

"Kapa çeneni ve yemeğini ye," diye tersledi Osso. Yine de gözlerinde bir şey vardı ve en azından Ess Noti'yi duyduğundan şüpheleniyordum.

Ellerimi eteğime sildim ve kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak arkama yaslandım. "Benedict Rosser hakkında ne bilmek istiyorsun?"

Osso'nun gözleri bir parça kısıldı. "Bir bilgi alışverişi mi öneriyorsun?"

Başımı salladım.

"Söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim?"

"Belki de ben söyleyene kadar bekle ve gerçeğe benzeyip benzemediğine karar ver."

Osso öne doğru eğilerek bir el mesafesinden beni süzdü. Nefesi açlık ve içki kokuyordu. "Söylediğim herhangi bir şeye neden güvenesin ki?"

"Çünkü buna mecburum. Görünüşe göre efendinize bağlıyım. Ne tür bir adama hizmet ettiğimi bilmek ve kendimi bilgiyle donatmak istiyorum. Eğer özgür olamayacaksam, çok değerli olmam gerekecek."

Bir süre daha yüzümü inceledi, sonra arkasına yaslandı. Yine de hâlâ kazanmadığımı hissediyordum.

"Ben başlayayım," diye gönüllü oldum. "Benedict Rosser bir Black Tide Oğlu, çocukken kaçırılmış ve Aeadine'deki Black Tide Tarikatı tarafından işkence görmüş. Magni gücünü artırmış ama karşılığında onu yozlaştırmış."

İyileşmesinden ya da Samuel'in annesiyle olan ilişkisinden bahsetmedim. Ayrıca Samuel'in Benedikt olduğuna inanmaya kararlıydılar ve ben de konuyu dağıtmak istemiyordum.

"Voskin'in Ess Noti ile bir ilişkisi var mı?" diye devam ettim.

"Mereish anakarasıyla yoğun ticaret yapıyoruz," diye belli belirsiz cevap verdi Osso. " at pek şaşırtıcı değil. Ne ticareti yapıyorsunuz?"

Osso bir kaşını kaldırdı.

"Benedict Rosser, Aeadine'deki Deniz Harp Okulu'nda eğitim gördü ama yakın zamanda gözden düştü ve hizmetten ayrıldı."

Osso'nun gözlerinde açgözlü bir hafiflik belirdi. Ne düşündüğünü, bu istihbarat doğru ve yararlı çıkarsa Voskin'in onu nasıl ödüllendireceğini tahmin edebiliyordum.

"Her şeyin ticaretini yaparız," dedi, "ama en kârlı kargomuz

Kuzeyde güvenle şarkı söyleyeceğinize hiç şüphe yok boyalar ve cevherdir."

Kaşlarımı çatmıştım. "Cevher mi? Demir gibi mi? Benedict Rosser, Kuzey Filosu Amiral Amiral Rosser'ın yeğeni."

Bu özel bilgiyi paylaşmayı tercih etmem incelikli bir davranıştı. Ünlü bağlantılar Benedict ve Samuel'in değerli olduğu anlamına geliyordu. Belki de bu değer ortaya çıkarılabildi. Ya da belki de sadece suları bulandıracak ve derhal infaz edilmelerini engelleyecekti.

Bu düşünce boğazımı sıktı.

Osso arkasına yaslandı, ellerini benimkilerle aynı şekilde kucağında kavuşturdu. "Kuzey Filosu Amiral mi?"

"Evet. Onunla tanışmıştım. Çenesi kürek gibi."

Osso daha da ileri gitmek için ağzını açtı ama kendini tuttu. Neredeyse gülümseme olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle, "Demir değil, hayır. Çok yaygın bir şey değil. Gianeo denilen bir cevher, sadece Adalar'da bulunur."

Kulağa gerçekten de sıkıcı geliyordu ama bu ismi daha önce hiç duymamış olmam Mereishler arasında gizemli bir önemi olduğunu gösteriyor olabilirdi.

Sorularım artık düğüm düğüm geliyor, dilimin ucuna yığılıyordu.

Ama güvenli bir şekilde aktarabileceğim gerçekler tükeniyordu.

"Benedict terhis edilmesinin intikamını almak için *Kızıl Fırtına*'yı çaldı ve ülkesine sırtını döndü," dedim.

" çok açık."

Bir an düşündüm. "Benedict Rosser geçtiğimiz bahar Mere'de, kuzey kıyısındaki bir kalede hapsedildi. Gianeo ne için kullanılıyor?"

Osso omuz silkti. " at, bilmiyorum." "Ess

Noti'ye mi gidiyor?"

"Daha fazla bilgi, cadı."

"Son soruma cevap vermedin."

Kaşlarını çatı ve belindeki tabancayı çekti. "Bu cevapları senden söküp alabilirim," dedi soğukkanlılıkla.

"Yine de çok daha keyifli," diye karşılık verdim, gülümsememin hissettirdiği kadar kötü olmamasını umarak. "Senin için de çok daha az iş."

"Diğer her şey gibi cevher de bir tüccar tarafından satın alınır," dedi Osso, ama sözleri biraz daha dikkat dağıtıcıydı ve aslında gerçeği benden öğrenmeyi düşündüğünden endişelenmeye başladım.

Seeneklerimi tarttım. Tane'yle sessiz bir konuşma yaptık; artılar, eksiler ve olası sonuçlar üzerine hızlı bir fikir alışverişinde bulunduk.

Keskin ve açık fikirli olmaya en çok ihtiyaç duyduğum bu gibi durumların aynı zamanda stres, korku, acı ve yorgunluğun bunu en zor hale getirdiğı zamanlar olması gerçekten talihsizlikti.

Ama Tane'nin, sağı olsun, olası bir çözümü vardı.

"Benedict Rosser'ın gerçekten de bir ikiz kardeşi var," dedim sesimdeki samimiyeti duymasını isteyerek. Daha sonra söylediklerim boğazımda düğümlendi. İhanet gibi geliyordu ama doğıru olduğundan emin olmasam da yapılması gereken doğıru şey gibi de geliyordu. "Eğer Benedict'i istiyorsan, Samuel'in sende olduğunu söylemen yeterli. Onun için gelecektir."

"Senin Samuel o zamana kadar ölmüş olabilir."

Bunu duymamış gibi davrandım. "Bana inanıyor musun?"

Osso omuz silkti. "Evimi yok eden yaratığa pek çok şey denebilir ama başka biri gibi davranarak geri dönecek kadar aptal görünmüyordu. Voskin sana inanabilir bile. Biraz. Ama birinin asılması gerek." Omuz silkti. "İki kat kardeş, iki kat intikam."

Sözlerinin yarattığı öfkeyi bastırmak için uzun, yavaş bir nefes aldım.

"Halkınız adaleti hak ediyor," diye kabul ettim. Göğsümde gerçek bir sempati acısı hissettim, ancak bunun ne kadarının yanmış limana, Samuel'e ve onun iyileşmiş bir kardeşe dair yıkılmış umutlarına, hatta belki de hâlâ yolsuzluğunun kurbanı olan Benedict'in kendisine duyulan sempati olduğuna karar veremedim. "Özür dilerim."

Muhafızımın üst dudağı bastırılmış bir hırıltıyla seğırdi. "Hayır. Bana bunu söyleyemezsin. Böyle konuşamazsın."

Sessiz kaldım, alılıktaki bir tavşan gibi. Osso'nun gözlerinde yeni bir ifade vardı, içi boş, acı veren bir tehdit. Birini mi kaybetmişti? Yoksa Ben ona bir şey mi yaptırmıştı?

"Onun kontrolü altında olmanın ne demek olduğunu biliyorum," diye ekledim.

Osso aniden tabağıyı masadan kaldırdı. Diğer eliyle tabancasını alnıma bastırdı ve başımı o kadar hızlı ve sert bir şekilde geriye itti ki boynum çatladı. Eğer omzumdan tutup beni yerimde sabitlemeseydi sandalyemden düşebilirdim.

"Acımı paylaşmaya çalışma," diye tısladı. "Arkadaşım olmaya alışma. Sen bir cadıydın. Bir tutsaksın. O yüzden öyle davran."

Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Onun yerine beni öyle bir bıraktı ki sandalyem devrildi.

Yere düştüm. Sarsılmış bir halde, kendimi korumakla ayağı kalkmaya çalışmak arasında bir yerde, yan tarafıma yuvarlanmayı başardım.

Fener sallandı, kapı çarpıldı ve yerine çakılan bir çubuğun gümbürtüsünü duydum.

Bir an için ani, inatçı karanlığa baktım. Yalnızdım. Kalbim küt küt atıyordu, kafatasım düşüncelerden yoksundu ve alnım tabancanın ağzının iziyle ağrıyordu.

Dışarıdan gelen başka sesleri dinlerken yavaşça ovuşturdum.
Ayak sesleri geri çekildi.

Çok ileri gittin, diye gözlemledi Tane. Kısmen tezahür ederek derimi sessiz bir parıltıyla kapladı.

Sempatinin bu kadar tehlikeli olacağını tahmin etmemiştim, diye karşılık verdim.

Benedict ve Ess Noti'yi kastetmiştim. İhtiyacımız olan son şey onların bizi Adalar'a kadar takip etmeleri.

Neden beni durdurmadın?

Tek cevabım onaylamayan bir sessizlik oldu. Hayal kırıklığına uğramış, ağırlı ve artık iyice kararsız bir halde, kendimi ayağı kaldırdım ve kapıya yöneldim. Kulağı bariyere dayayıp uzun bir süre daha dinledim.

Henüz gece olup olmadığını söyleyebilir misin? Tane'ye sordum.

İşığı önce kapının tahtasına, sonra çerçevesine kayd. Duvarlardan kayarak uzaklaştı ve onunla benim aramda sadece bizi birbirimize bağlayan ve koruyan spektral bir göbek bağı bıraktı.

Bir kalp atışı sonra geri döndü ve önümdeki ahşap kapıya yaklaştı. *Gece çöktü ve yol açık.*

Hücrem deniz mavisi renginde bir ışıkla aydınlandı ve ben de onun gözleriyle bariyerin diğer tarafını gördüm. Boş bir taş koridor. Sadece biri kapalı olan birkaç kapı daha. Bir uçta bir merdiven.

Osso'dan iz yoktu. Bir muhafızdan iz yok. Çalışan bir hizmetçi bile yok.

Hadi gidelim, dedim. Kaçarız, hapishaneyi dağıtırız, Samuel'i serbest bırakırız ve gemiye geri döneriz. Daha kötü ihtimallerle de karşılaştık.

Ne yazık ki, Tane öldü.

Derin bir nefes aldım ve Karanlık Su'ya daldım.

Öteki'ne sadece ruhuyla giren bir Sooth'un aksine, benim buhara doymuş e oda yok oldu, kapı yok oldu ve ben ayak bileğıme kadar siyah, parıldayan suyun içinde durdum. Etrafta kıvılcımlar saçan ışıklar ghistingleri, implingleri ve akla gelebilecek diğer tüm yaratıkları işaretliyordu.

büyücüler de, ya da en azından gölgeleri. Maviler içindeki diğer Fırtınabüyücüleri, kırmızılar içindeki Magni'ler ve yeşiller içindeki Kahinler, hepsi de Port Sen ve limanındaki gemiler boyunca uzanıyor.

Samuel'i görebiliyor musun? Tane'ye sordum.

Yanıt olarak bir dürtme hissettim ve gözlerim orman yeşili bir ışığa kilitlendi. Yakındı: şok edici derecede yakın. Güzeldi. Belki de şansım dönüyordu.

Koridordaki insan dünyasına geri döndüm. Burada bir sandalye ve küçük bir masa vardı, muhtemelen bir muhafız için kurulmuştu. Üzerinde bir fener, uykusunda titreşen ejderhalar, bir deste kâğıt ve kirli bir fincan duruyordu.

Onu geçtim ve merdivenleri öylece çıktım. En üstte bir sahanlık vardı ve yolum bir sonraki kata çıkan bir hizmetçi merdiveni ile bir koridor arasında bölündü. Koridorun sonunda, Osso'nunki de dahil olmak üzere alçak sesle ve düzenli bir şekilde konuşan sesler duydum.

İki yönü de seçmedim. Bunun yerine Öteki'ne geri döndüm ve dış duvardan sağa doğru ilerledim.

Ana bina ile ayrı mutfaklar arasında, ekmek kokusu ve duvarlardaki yosunlarla dolu bir bölmeye düştüm.

Şans benimle kaldı. Omuzlarımı dikleştirip cesaretimi toplayarak mutfakların önünden geçip karanlık bir sokakta ilerlerken sadece dikkati dağılmış bir çift çamaşırcı kadın gördüm.

Kimse bağırmadı. Kimse kovalamadı. Yine de koşmaya başlamamak için elimden geleni yaptım.

Bu taraftan, Tane yönlendirdi.

e res kasabanın bu bölgesine ulaşmamıştı. Voskin'in evinin bulunduğu büyük açık alanın ötesinde, liman yüksek evlerden oluşan dar sokaklarla kapanıyordu. Dar kanallar oradan buradan geçiyor, köprülerin altından, cadde ve sokakların kaotik birleşiminden geçiyordu.

İşte bu kavşaklardan birinde hapishaneyi buldum. Voskin'in evi ile deniz arasında duvarlarla çevrili bir meydan ve bodur bir kule vardı, belki de bir zamanlar bir gözetleme kulesiyken şehrin yayılması tarafından yutulmuştu.

Kulede bir ışık ve kapılarda muhafızlar vardı. Ben o kadar şanslı değildim. dikkatleri dağılmıştı ama görüş alanlarının dışında bir sürü duvar vardı.

Duvarın yanından geçen bir ara sokak buldum ve karanlığında oyalandım. Tane'nin ışığı burada bir riskti, muhafızlar olmasa bile Sen'in sıradan halkı onu işaretleyebilirdi. Ama bu riski almak zorundaydık.

Elimi duvara dayadım ve Tane'nin ötesindeki hapishaneyi incelemesini bekledim.

Avlu, Sen'i koruyan surların destekleri dışında boştu.

çeşitli binalar ve odun stokları vardı. Ortada bir ızgara uzanıyordu, belki de bir hapishane için garip bir varlık olan kanallara erişim sağlıyordu. e kulenin kendisinin bir kapısı ve bazıları aydınlatılmış yüksek pencereleri vardı.

Mahkûmlara dair hiçbir iz görmedim ve onların kulede tutuluyor olması gerektiğini düşündüm. Ta ki alçak, iniltili bir feryat gecenin içinde yankılanana kadar.

Parmaklıklardan geliyordu.

Tereddüde, ikinci kez düşünmeye ya da korkmaya yer yoktu. Tane bizi tamamen Öteki'nin içine ve duvara doğru çekti. Bir solukta avluyu koşarak geçtim ve parmaklığın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Parmaklık tahtasını tuttum, sert, yıpranmış ve inatçıydı.

Ama korkuluklara değil. Tane parmaklıkların içine daldı, ışığı geçici olarak, haince parlıyordu.

Bir gıcırtı. Bir çatırtı, dalgalanan bir tıslama. e ızgara tozlu bir parça bulutu içinde kendi içine çöktü.

Aşağıdan şaşkınlık sesleri yükseldi. "Sessiz olun!" Aşağı doğru tısladım. " bu bir kurtarma operasyonu!"

Biri kıkırdadı. Bir başkası alkışladı. Bir başkası Usti'ye seslendi, "Merdiven, kadın!"

Tane bakışlarımı bir merdivenin surlara dayandığı tarafa çekti. Ona doğru koştum.

Muhafızlar nihayet beni fark etti.

"Durun!" Biri böğürdü. Bir kapının çarptığını duydum ve omzumun üzerinden bir bakış attığımda kulenin kapısının açık olduğunu gördüm. üç kişi çoktan bana doğru koşmaya başlamıştı ve avlu aniden çok ama çok küçük gelmeye başladı.

Merdiveni tuttum ve fırladım. Merdiven en yakındaki nöbetçiye bir çatırtıyla çarptı ve ben de parmaklıklara doğru geri atıldım, ilerlerken merdiven çarpıyor ve sallanıyordu.

"Sam!" diye bağırdım. Merdivenin ucunu çukura doğru ittim ve tam arkamdan yakalandığım sırada bıraktım. "Sam "

İlk mahkûmlar aceleyle çukura atladı. Biri hemen bir gardiyan tarafından geriye doğru savruldu, ama daha fazla mahkum geldi. Bazıları kaçtı. Diğerleri de pervasızca gardiyanlara saldırdı.

Bu arada ben de rahatsızlandım ve saldırganımı kaldırmaya çalıştım. Kimse bana, şu anda boğulmakta olan yiğit kurtarıcılarına yardım etmeyi seçmedi.

Bir uyarı zili çalmaya başladı. Saldırgan beni hemen yere bıraktı ve elinde bir sopayla etrafına bakınırken ayırt edilemeyen bir şeyler haykırdı.

Yoldan yuvarlandım. Yaşlı bir kadın paltomu kapmaya çalıştı ama ona bir tokat attım ve o da çığlıklar atarak kuleden daha fazla muhafız çıkarken hala kapalı olan kapıya doğru kaçtı.

Samuel çukurdan çıktı. Başka zaman olsa beni utandıracak boğuk bir ses çıkardım ve onu kucakladım. Yüzünü saçlarıma gömüp yarım nefes aldıktan sonra manzarayı seyre daldı.

"Atello! Brid!" diye seslendi.

Kısa siyah saçlı genç bir adam delikten çıktı, birkaç dakika sonra da kaslı bir kadın onu takip etti. Gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, sert kenarlı bir şaşkınlık. Sam'in elimi tuttuğunu görünce daha da derinleşti.

Ama sonra koşmaya başladık ve sorular ya da tanışma için zaman yoktu.

Kapıya doğru daha fazla muhafız koşturduk, iki yalnız adam süngülerini doğrultmuş bir şekilde bir araya gelmeye çalışıyordu. Ölü bir mahkûm çoktan ayaklarının dibinde yatıyor, kanı yere dökülüyordu.

Tane önümüzde belirdi, yarı insan formunda ve göz kamaştırıcı bir ghisten ışıyla koşmaya başladı. Tane aralarından geçip kapıdan içeri daldığında muhafızlar şok olmuş ve şaşkın bir şekilde ürktüler.

Tahta p a r l a d ı .

" e muhafız!" Samuel kulağıma bağırdı. "Kılıcını al!"

Zavallı adam çoktan isyan etmişti ve yakın dövüş için kılıcını çekmeyi akıl edememişti. Samuel ona bir boksörün düz yumruğunu indirdi, ardından boğazına bir kol geçirdi ve ben içeri dalıp kılıcını çekerken onu sur direklerinden birine sabitledi. Sopasını da kaptım.

"Hanımefendi," Samuel'in yanındaki kadın sopayı almak için elini uzattı. Görünüşündeki bir şey bana onun silahla benden daha faydalı olacağını söyledi ve ben de verdim.

Hemen döndü ve yaklaşan iki muhafıza küfürler savurdu.

"Brid, bizimle gel!" Samuel bağırdı.

Eğer avludan kaçış kaotik olduysa, hapishaneden rıhtıma yolculuk tam bir arbedeydi. Hapishane çanı, gardiyanların bağırışları ve sokaklarda koşuşturan mahkûmların gürültüsü arasında, liman tekmelenmiş bir eşek arısı yuvası gibi çalkalanıyordu.

Benedict ile karşılaşan yerel halkın, sözde kötü adamlarının ikinci kez kaçmasına izin vermeye niyeti yok gibiydi.

Kömürleşmiş bir tuğla parçası Sam'in kafasını kıl payı sıyırdı. Muhafızlar bizi kovalarken ve Sen'in iyi insanları her taraftan yaklaşırken, yanmış mahalledeki yarı temizlenmiş sokaklarda tökezledik. Bıçakların külü, tüfeklerin patlaması ve çatlaması ve büyüyen, mide bulandırıcı bir kükreme vardı.

"Sam!" Yıkılan bir binanın molozları yolumuzu kapatınca ona doğru tökezledim. Beni göğsümden tutup arkasına itti, o sırada yerli halktan bir kalabalık yaklaşıyordu.

Brid de bizimle kalabalığın arasında durdu. Kalabalık geri çekilene kadar sopasıyla etrafına vurarak çığlık attı.

Ama dağılmadılar. Her şey kalınlaştı, üçümüzü yerimize hapsetti.

İşte. Samuel'in diğer arkadaşı olan genç adamı bulmak için etrafa bakındım ama hiçbir yerde görünmüyordu.

Ya kaçmıştı ya da ölmüştü ve her iki durum da beni ilgilendirmiyordu.

"Rosser!" Voskin kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi.

Gecelik pantolonun içine girmişti. Ama bu onu darmadağınık göstermek yerine, ayı gibi fiziğini ön plana çıkarmıştı. Kalın, geniş ve cömertçe kıllıydı, hiç de masa başında oturan bir bürokrata benzemiyordu. "Azizler, bıktım sizden. Biri bana silah versin!"

Banyan giymiş bir kadın yanına yaklaştı, tabancasını doldurdu ve ona uzattı.

Yüzü bize dönüktü, tabancası gökyüzüne doğrultulmuştu. Brid, sanki onun yerine ateş edecekmiş gibi Sam'in tam önünde duruyordu.

Bay Penn'in midemi bulandıran bir kül içinde olduğunu hatırladım.

"Lordlar Konseyi önünde adil bir yargılama talep ediyoruz!" Sam böğürdü. Bu her ne anlama geliyorsa, Voskin'in duraksaması için yeterliydi. Etrafıma bakındım, Kalabalıktaki yüzleri arıyordu. Kalabalığın tamamında tek bir nazik ifade yoktu.

Osso hariç. Yüzü kapalı bir şekilde Voskin'e yaklaştı ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

Etrafımızdaki kalabalıkta bir huzursuzluk dalgası vardı. Görünüşe göre onlar da Samuel'in isteğinin ağırlığını fark etmişlerdi.

Sam bana, "Bizim için gelirlerse kaç," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Tereddüt etme, lütfen."

"Seni bırakmayacağım," dedim inatla. "Nasıl olsa beni öldürmeyecek."

Nefesinin altından "inatçı kadın" anlamına gelebilecek bir şeyler mırıldandı ve sesini yükselterek tekrar bağırdı: "Lordlar Konseyi önünde *adil* bir yargılama talep ediyoruz!"

Osso, Voskin'in kulağına son bir şey söyledi, gözlerini bana dikti, sonra geri çekildi.

"Konseyin önünde duracaksın," diye tükürdü Voskin. "Peki birkaç hafta sonra seni buraya geri getirdiğimde? İlmeğini kendim bağlayacağım."

ON BİR

Usti-Aeadine İlişkileri

BENEDICT

achon ve Charles gemiye dönerken beni Krekhafen pazarında takip ettiler, Charles Mereish dilinde kibar bir sohbe te gırıştı. Özellikle kalabalığın telaşı ve gürültüsü içinde bunu anladım ve ruh halimi bozdu.

Giysi satan bir tezgâha yaklaştım, çılgınca eklektik bir geçmiş yelpazesinden sayısız ürün çizgiler ve sopa mankenleri üzerine döküldü. Ben kabaca Vachon'un bedenine uygun rastgele giysileri çekmeye başladığımda tezgâhtar yaklaştı.

"Efendim?" diye sordu e tezgâhtar, gözümü yakalamaya çalışarak. Mereşçe konuşuyordu ama sıradan bir "Yardımcı olabilir miyim?" sorusunu anlamak için bu dili iyi bilmeme gerek yoktu.

"Ben! Ben, izin ver," diye araya girdi Grant ve Vachon kaşlarını çatarak beni izlerken giysileri elimden aldı.

Grant tezgâhtara özür dileyen bir gülümsemeyle baktı ve giysileri yakındaki bir masanın üzerine koyarak Mereish'e doğru fırladı. Özürleri ve yeşil bir şeyler isteme isteğini yakaladım ve vazgeçtim.

Ellerimi tekrar ceplerime sokarak Vachon'un yanına gittim. Bana baktı ama Grant'in çalışmasını izlemeye devam etti.

Normalde tercih edeceğim sessizlik zorlanmaya başlamıştı.

"Senin için," dedim Aeadine dilinde, önce ona sonra da tezgâha bir nger sallayarak. "Giysiler."

Kibarca başını salladı, gözlerindeki ifade benimle dalga geçtiğini açıkça gösteriyordu.

Bu beni rahatsız etti. Mereish kelimelerini bir araya getirmeye başladım, gemimdeki rolü ve ona ne için ihtiyacım olduğuna dair bir talimat. Ama gramer, dilbilgisi

dilin yapısı beni yanıltmaya devam etti.

Yine sessizliğe başvurdum. Dişlerimi sıktım ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, kalabalığı tehditlere karşı gözledim, ta ki aklıma bir düşünce gelene kadar.

"Seçebilirsin," dedim Aeadine dilinde, onu ileri itmek için hareket ettim. Yumruklarım sırtına değmeden hemen önce kendimi durdurdum ve onun yerine el salladım. "Git."

Bana tekrar baktı, bu sefer daha yavaştı ve ben de değerlendirildiğim hissine kapıldım. Grant'in yanına gitti, hızlı Mereish dilinde konuşuyor ve kahverengi ve siyahtan oluşan, hiç şüphesiz çuval gibi duracak, son derece pratik bir elbiseyi işaret ediyordu.

Grant, Vachon'u çuvaldan vazgeçirmeye çalışmakla, kısa süre içinde iyice büyülenmiş olan tezgâhtarla flört etmek arasında gidip geliyordu.

Diğer adamı izledim, kendini nasıl tuttuğunu, sesinin tonunu, göz temasının uzunluğunu, hatta tezgâhtarı ve Vachon'u nasıl güldürdüğünü ezberlemeye çalıştım.

Bunu hiçbir zaman yapamamıştım. En azından Magni büyücülüğünü ustaca kullanmadan.

Yine de iyileşmiştim. Sözde. Elbette gerçek cazibe öğrenebileceğim bir beceri, maskelerime ekleyebileceğim bir yüzdü. Bir yabancıyı Magni gücünden başka bir şeyle kazanmak sadece tatmin edici olmakla kalmaz, aynı zamanda büyücülük öldüren tılsımların giderek arttığı bir dünyada gerekli bir beceri olurdu.

Vachon ve Grant bana katıldıklarında hâlâ bunları düşünüyordum; Grant cesurca ikiz sarılı bir bohça taşıırken, Vachon başının etrafına bir eşarp sarmaya koyuldu. Güneşin altında bronz ve kızıla çalan bukleleri ışık saçıyor ve hayranlık uyandırıyor.

İçgüdüsel olarak onun iradesini zorlamaya, ellerini yavaşlatmaya ve saçlarını saklamayı yeniden düşünmesini sağlamaya başladım.

Kendimi tuttum. Az önce neye karar vermişim?

Vachon işini bitirdi ve daha rahat nefes alıyor gibi görünerek omuzlarını dikleştirdi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Grant ona, Mereish'inin anlamı gözlerinin kırışmasıyla daha da belirginleşmişti.

Boş ver. Bir ahmağa benziyordu ve ben o kadar alçalacak değildim.

alça

k. Vachon da tek kaşını şüpheyle ona doğru kaldırdı.

"Başka neye ihtiyacı var?" Eşkıyaya sordum. "Bir de Gemiye dönmeden önce hamama gideceğiz."

Charles tercüme etti ve sonraki yarım saati bir hamam bulup pazarda dolaşarak geçirdik, Vachon ihtiyacı olan birkaç mütevazı eşyayı seçerken ben de Charles'ın cazibesi ve gücüm sayesinde cüzdanımı olabildiğince hafiflettim. Charles gittiğimiz her yerde, " e *Red Tempest*'in e kaptanı Enisca adında sarışın bir Usti kadınından haber getirene yüz de e ödeyecek," diye haber saldı. Alamay."

* * *

Gece çökerken söylentiler artmaya başladı, çeşitli erkekler ve kadınlar iskelenin sonuna gelip soluk saçlı Usti kadınları hakkında hikâyeler anlatıyordu. Çoğu saçmalıklı ama iki tanesi öne çıkıyordu.

Biri Alamay'ın Port Sen'den kalkan gemisinde olduğunu iddia eden bir denizciydi. Diğeri ise itibarsız bir handa çalışan bir bulaşıkçıydı. Onu gördüğümde pek çekici olmadığını, giysilerinin yıprandığını, önlüğünün lekелendiğini ve göğüslerinin çalışmaktan şişip kızardığını düşünerek bir kenara atmaya meyilliydim. Ama Alamay'ı mükemmel bir şekilde tarif ediyordu, düşük seviyeli bir Magni olduğu gerçeğine kadar.

"Sizin handa mı kalıyor?" Yeni muhbirimle birlikte rıhtımda durmuş konuşuyordum. "Şimdi mi?"

Hizmetçi başını salladı ve hızlı Usti dilinde konuştu. Ne demek istediğini anladığımdan oldukça emindim ama tercüme etmesi için Charles'a baktım.

"Alamay'ın öğle den beri uyuduğunu ve odasından nadiren çıktığını söylüyor. Yüz dolar daha verirse bu kadın onu içeri kilitleyecek, bizi arka kapıdan içeri alacak ve Alamay'ın odasının penceresini gösterecek, biz de pencereyi kapatacağız," dedi Charles etkilenmiş görünerek. "Sanki bunu daha önce de yapmış gibi bir his var içimde. Çabuk hareket etmeliyiz."

"Katılıyorum. Alamay yakalandığında ona biraz daha ver," dedim ve Charles'a kadına ödeme yapmasını işaret ettim. Ben çoktan iskeleye geri dönmeye başlamıştım.

* * *

Charles, Vachon ve üç mürettebatla birlikte hanın arkasındaki ara sokağın gölgesinde durdum. Şimdiden iki mürettebatın daha Alamay'ın penceresinin dışında, birkaç kat yukarıda konumlandığını görebiliyordum. İkisi de tecrübeliydi.

Üsttekiler: Arma içinde bir ömür boyu emin bir şekilde hareket ettiler. Hiçbir şey onları ele vermiyordu.

"Odada alçak bir Magni var. Kıpırdamayın," diye mırıldandı Vachon Mereish dilinde. Bakışlarında Sam'den çok iyi tanıdığım mesafeli bir nitelik vardı. Fiziksel olarak yanımda olabilirdi ama ruhu Karanlık Su'daydı.

Orada, şehirdeki her büyücü ve Öteki Doğumlu yaratık onun için bir işaretti. Alamay da dahil.

Arka kapı açıldı ve hizmetçi gözlerini kısarak bize baktı. Beni tanır tanımaz elini uzattı.

"Bir yüzlük daha," dedi kalın aksanlı Aeadine dilinde.

Zaman çok kısıydı, odağım çok dardı. İçeri girerken aynı anda dışarıya bir güç dalgası gönderdim. Kadın sendeleyerek geri çekildi ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı, ortaklarım içime akarken gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Cansız kadının görüntüsü öfkemi yatıştırdı ama çok az. Hâlâ onun kanının hücumunu, irade üstünlüğümün sarhoşluğunu hissedebiliyordum. Şarap gibi baş döndürücü ve zehir gibi etkiliydi.

Benim irademle sarmalanmış olan hizmetçi, itaatkâr bir şekilde bizi dar bir hizmetçi merdiveninden yukarı çıkardı. Sessizce bir koridora girdik, bir köşeyi döndük ve başka bir merdivene çıktık. Yolda birkaç kişi daha gördük ama gücüm görünmez kıvılcık duman kıvrımları gibi önümüzde hızla ilerliyordu.

Nefes. Mırıldanılan kelimeler. Kanın sıcaklığı. Bir irade baskısı, bir dikkat dağıtma. Bir tanesi bile bize bakmadı.

Hizmetçi üçüncü kattaki bir kapıyı işaret etti, anahtarı verdi ve hâlâ büyülenmiş bir halde geri çekildi.

Kapının dışında pozisyon aldım ve Grant'a Vachon'la kalmasını, iki korsanıma da Moody'nin de aralarında bulunduğu bana katılmalarını işaret ettim.

Gücümü kapıdan içeri doğru ittim. Alamay'ın hemen derin nefes alma ritmine girdiğini hissettim. Yavaşladım, bu hissin içine girdim. Uyuyan bir zihinden geçen his ve duygu titreşimlerini hissettim.

Uyuyan zihin en savunmasız olanıydı ama başka bir Magni'ye, Alamay gibi düşük bir Magni'ye bile karışmak basit bir şey değildi. İrademi dikkatlice onun zihninin derinliklerine sokmaya başladım ve onu uyanık bir uykuya ittim.

Koridorda bir ses duyuldu. Başka bir odanın kapısı açıldı ve biri merakla dışarı baktı.

Grant kapıyı tuttu ve adamın suratına kapattı. "Uyanıyor!" Vachon Mereish dilinde tısladı.

Alamay'ın odasında bir hareket duyduğumda gücüm de aynı anda kesildi. Anahtarı kilidin içinde çevirmeye vakit bulamadan kapıyı omzumla çarparak açtım.

Ve doğrudan yüzüme bir bıçak darbesi aldım. Acıdan kör olmuş bir halde böğürdüm ve iki büklüm oldum. Demirin tadını da alabiliyordum ve üst dudağımda kalın, ılık bir kan damlası hissettim. Moody'nin sesinden anladığım kadarıyla biri meydana okuyan bir çığlıkla beni iterek geçti.

Alamay da karşılık olarak bağırdı, kendi daha az Magni olan sesi bizi azarlıyordu.

Bir scuffle sesi duydum ve gözlerimi kısıtım. Moody sarsılmanın ortasındaydı, Alamay beni geçmeye çalışıyordu. Gücümü su gibi akıttı, bu bir Magni-Magni irade çatışmasından daha fazlasıydı.

Onu duvara doğru ittim ve gömleğinin yakasını çekiştirdim, kıvılcımlar hâlâ bulanık görüşümün kenarlarında dans ediyordu.

Alamay'ın ifadesi katıksız öfkeden temkine dönüştü, bakışları Açık gömleğinden iki tılsımın tenine değdiği yere doğru baktım. İki Ess Noti tılsımı, ki bunlardan birinin onu alt etmemi engellediğinden hiç şüphem yoktu.

Onları yakaladım ve başının üzerine çektim. "Grant!"

Eşkıya görüş alanımın köşesinde belirdi ve eşyaları elimden aldı.

"Kanaman var, Ben," diye not etti.

"Farkındayım." Ağzımdaki demir tadı, hasarlı burnumun mide bulandırıcı ağrısı gibi çok güçlüydü. Ama tılsımların gitmesiyle Alamay'ı tekrar *hissedebildim* ve bu acımı hafifletti.

Alamay hareketsiz kaldı, nefret dolu gözlerle bana bakıyordu. Nüfuzumu çektim ama duvarlarının yükseklikleri yıkılmış olsa da, bir bariyer kalmıştı. Benimki kadar güçlü olmasa da son derece inatçı olan Magni gücünden bir bariyer.

"Belgeler nerede?" diye sordum. Kan. Kemik. Nefes. İradem, sıkılaştıran bir ilmik. İradesi gerildi, gerildi ama boyun eğmedi. "Moody, Grant, odayı arayın."

İkisi hemen işe koyuldu.

Bakışlarımı Alamay'ın üzerinde tuttum.

"Hayır. Burada," diye tısladı, her kelimeyi öfkeli bir eşek arısı gibi serbest bırakarak.

Sözlerindeki dürüstlüğü, nefreti ve bitkinliği ile birlikte hissettim. Ve beni şimdiye kadar taşıyan kararlılığa rağmen, bunların birleşimi, yutmayı başaramadığım bayat ekmek gibi göğsümde tuhaf bir şekilde oturuyordu.

Alamay'ı duvardan çekip koridora doğru ittim. Hemen kaçmak için hamle yaptı, sonra korsanlarım yaklaşınca sustu.

"Peki," dedim. " en beni onlara götüreceksin."

"Onlar bende değil! Onları saklaması için birine verdim," diye karşılık verdi Alamay, sessiz olma zahmetine girmeden. İrademi sıkılaştırdım ve "Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok," diye eklerken sesini biraz alçaltmayı başardım.

"Kim onlar?"

Alamay bakakaldı. Gücüm yine tam çiçek açmıştı, görüşümün köşelerinde kızgın ve kırmızıydı. Ama onunki de öyleydi.

Yakındaki bir başka kapı açıldı ve biri kızgın ve sersemlemiş bir halde bağırdı. Daha fazla kıpırdayan müşterinin sesi bize doğru geldi.

Bizi buraya getiren hizmetçinin de gitmiş olduğunu fark ettim.

"O zaman gemiye dönelim," diye karar verdim. "Ama önce Vachon, buraya gel. Çabuk ol."

e Sooth yavaşça öne çıktı, diğer kadına dikkat ve sempati karışımı bir bakışla baktı.

Elini tutup Alamay'ın yüzüne bastırduğımda irkildi. Kavrayışım sertti ama Vachon'un dokunuşu öylesine güçlüydü ki diğer kadın onun avucunun altında hareketsiz kaldı.

"İ ş t e , " dedim Vachon'un elini bırakarak. Teninin sıcaklığı benimkinde kaldı ve onu paltoma sürme isteğime direndim. "Sooth'um artık senin kokunu aldı. Sakın kaçmayı düşünme."

Alamay tekrar konuştu. Tehditler ya da savunmalar, öfke ve kızgınlık bekliyordum ama sesi her şeyden çok şaşırmış, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Seni kurtarmaya yardım ettim," dedi. "İyileştin Rosser. Bunu neden yapıyorsun?"

Orada bulunan herkesin bana baktığını fark etmem birkaç dakikamı aldı.

Zihnimde boş bir uğultu vardı, ıssız bir koridor ya da durgun bir kuyu gibi. İçinde sıkışıp kalmıştım, o sonsuz sessizlikte. Elbette cevaplarım vardı. Şikayetlerim, kararlarım ve intikamım vardı, hazır ve uygulamaya hazır. Ama bunların hepsi yabancı bir dilde de olabilirdi.

"Kımıldayın!" Endişeli bakışlı Grant'in ve dik dik bakan Vachon'un yanından geçip merdivenlerden aşağı indim.

Gemiye dönüş yolunun yarısına geldiğimizde Vachon beni yakaladı ve koluma girdi. Neredeyse onu görmezden geliyordum, daha önceki hatamla ilgili bir yorum bekliyordum ama ısrarla çekiştirdi.

Mereish dilinde bir şeyler mırıldanırken kulağımı eğerek yavaşladım. Onun yakınlığı hoş bir dikkat dağıtıcıydı, ama kafamı karıştıran bir "Ben

yüzleri olan bir adam gördüm."

"Grant," diye bağırdım ve eski haydut bize katıldı. Vachon kendini tekrarladı ve Grant tercüme etti.

"Vachon'a dokunduğunda birkaç imge gördü ya da çağırdı. Alamay başka biriyle, bir sevgiliyle. Çeşitli anlar. Ama en önemlisi, Enisca Alamay'ı belgelerle birlikte gördü ve aynı imgelemde koyu saçlı bir adam ve birçok yüzü olan bir ghisting gördü."

" bu belgeler, adam ve hayalet birbiriyle bağlantılı mı?"

Vachon bu soru karşısında omuz silkti ve adımlarını hızlandırarak aramızdaki mesafeyi bir kez daha açtı. Gidişini izledim, görünüşünü hiçbir şekilde yansıtmayan kıyafetler seçmiş olmasına biraz içerledim.

Grant'e, "Bunun yardımcı olup olmadığından emin değilim," dedim.

Başını iki yana eğdi ve komedi olmayan bir ses çıkardı. "Ben... Harpy'yi hiç gördün mü? James Demery'nin resident ghisting'ini."

"Görmedim."

"Onun birçok yüzü var. Birçok. Ve Demery siyah saçlı bir adam."

"Belgeleri Demery'ye emanet ettiğini mi söylüyorsunuz?"

Grant başını salladı. "O burada, Adalar'da, bir Lord olarak yaşıyor. Usti kraliyetiyle derin ve sessiz bir bağı var. Belgelerle ve bunların yansımalarıyla ilgileneceğine inanmak zor değil."

Bunun üzerinde düşündüm. İçimde bir beklenti oluşuyordu ama şimdilik bunu engelledim. Bu gece duygularımı yeterince dizginlemiştim.

"Eğer durum buysa, muhtemelen belgeleri ya yok edecek ya da Kraliçe Inara'ya geri verecek o da onları yok edecektir."

"Belki de," diye uyardı Grant. "Demery'nin sadakati bundan daha incelikli." " en iyisi onu bir an önce bulmalıyız."



SOOTH BİRİNCİL Sooth Birincil, doğal olarak bir Sooth'un yeteneklerinden kaynaklanan Bitişik Büyücülüğün bir bölümüdür. Büyüsel müdahaleler veya doğuştan gelen tesadüfler yoluyla, bu orijinal güç ikincil bir güç içerecek şekilde artırılır. Sooth Magni ile güçlendirildiğinde, bir Çağırıcı ortaya çıkar. Sooth, Stormsinger ile güçlendirildiğinde, sonuçlar çok daha çeşitli ve son derece nadirdir.

SAMUEL I ROSSER TARAFINDAN AEADINE DİLİNE
ÇEVİRİLEN MEREİS ADALARI'NIN KUTSANMIŞ;
BÜYÜCÜLERİ VE MAJİK FT'İ ÜZERİNE YAPILAN
KESİN BİR ÇALIŞMADAN

Lordlar Konseyi

SAMUEL

Fener gözden kayboldu, köşelerindeki gölgeleri serbest bıraktı ve Mary, Brid ve beni karanlığa gömdü.

Gemi etrafımızda hafifçe sallandı ve Voskin'in mürettebatı gemiyi limandan ayrılmaya hazırlarken sesler ve ayak sesleri ahşapta yankılandı.

Brid sessizce, "Sen Benedict Rosser değilsin," dedi. Ne Voskin'le karşılaştığımızdan beri, ne de rıhtıma doğru yürüyüşümüz ve güvertede, rüzgârın ve gecenin serinliğinde geçici tutsaklığımız boyunca konuşmamıştı.

Şimdi, sular çekilirken ve ayrılışımız yaklaşırken, bacaklarımız yan yana kelepçelenmiş ve ellerimiz başımızın üzerine çekilmiş halde birbirimize kenetlenmiş olarak oturuyorduk. Her iki kadının da bana bastırıldığını hissedebiliyordum, gerçi Brid omuzlarını kamburlaştırmış ve dizlerini birbirine bastırmış bir şekilde elinden geldiğince az yer açmıştı. Mary ise biraz kayıtsız bir şekilde oturuyor, ne bana doğru eğiliyor ne de uzaklaşıyordu. Sadece sessizdi. Bu endişe vericiydi ama Brid yanımdayken yapabileceğim, hatta belki de söyleyebileceğim bir şey yoktu.

"Değilim," diye kabul ettim. "Bağışlayın beni. Seni kandırmaktan hiç zevk almadım."

Omuz silktiğini hissettim. "Sanırım olmadığın için minnettar olmalıyım. Kardeşin beni ölmem için geride bıraktı. Adil bir şekilde yargılanacağımdan emin oldun."

Karanlıkta gözlerimi kapattım. "Üzgünüm. Seni terk ettiğim için."

çıpa kaldırılırken güverte gümbürdedi, buna ırgat başındaki adamların ritmik vuruşları ve ilahileri eşlik etti. Geminin bocurgatı, gemiyi rıhtımdan uzaklaştırıp limandan çıkmasına yardım etmeye hazırlanırken gövdede kıvılcık bir ışık dalgalanıyordu.

"Brid," dedim ışık kaybolduğunda, demir gümbürtüyle yerine oturduğunda ve ilahiler kesildiğinde. "Tam adın ne?"

"Bridget Deeds." "Deeds.
Eastlander mı?"

"Bizim gibi." Sesine bir gülümseme dokundu. "Nereden biliyorsun?"

"Denizde çok sayıda Deed var ve hepsi de Doğu'dan geliyor. Bu kıyılar iyi denizciler yetiştiriyor."

"Evet, buna hakkınız var."

"Hapishanede kardeşime çok bağlı görünüyordun. Nedenini sorabilir miyim?"

Bir an konuşmadı, kelimelerini seçiyor gibiydi. "Benim için geri döneceğini düşünmüştüm. Ve sanırım... Bizi Anchorage'dan o şekilde çıkardığında, Amiralliğin ayaklarının dibinden kanlı bir ikinci kaptanı çaldığında sadık hissetmemek zor. Kendimizi durdurulamaz hissettik."

"O zamanlar onun bir Magni olduğunun farkında mıydınız?"

"Evet, ama pek umurumda değildi. Daha önce bir tane vardı. Burada ve orada biraz cesaret ve memnuniyete aldırmanın ve kaptanınızın emirlerini *bilmek* için söylenecek bir şey var, bir kavgada. Sadece nasıl olduğunu fark etmemiştim... birinin onun yaptıklarını yapabileceğini bilmiyordum." Ne demek istediğini belirtmesine gerek yoktu. "Bir kukla olacağımı fark etmemiştim. Onu gördüğüm andan itibaren zaten öyle olduğumu fark etmemiştim."

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum," dedi Mary diğer tarafımdan. "Artık bizimle birlikte olduğun için mutluyum."

"Aynen," dedi Brid sert bir sesle.

"Mary?" "Mary."

Brid daha rahatlamış görünüyordu. "İkinizden biri Atello'nun nereye gittiğini gördü mü?"

"Kaçtı ve ben buna sevindim," dedim.

Brid onaylayan bir ses çıkardı, ama içinde biraz hayal kırıklığı sezdim. "Sanırım evin yolunu bulacaktır. Umarım hepimiz buluruz."

Mary küçük bir ses çıkardı, neredeyse geminin seslerine atfedeceğim küçük, hüzünlü bir kahkaha.

"Eve," diye mırıldandı, hâlâ o kadar sessizdi ki neredeyse duymuyordum.

"Bazılarımız asla eve gidemez."

* * *

Brid uyuyana kadar saatler geçti ve Mary dirseğiyle beni dürttü. "Uyanık mısın?"

"Uyandım," diye ekledim, hissettiğim kadar suratsız görünmemeye çalışarak, "ama kollarım uyuşmadı."

Sempatik bir ses çıkardı. "Bizi dışarı çıkarayım mı, gemiye binelim mi?" Sesinde mizah vardı, zorlama bir kurulum vardı ama aynı zamanda ciddiyet de vardı. Başarılı olma umudu olmadığını bildiği halde ciddiyetle konuşuyordu.

Ona sevgiyle bakmak için döndüm, ama göremeyecek kadar karanlıktı ve yine de yüzüm kendi pazumla doldu. "Buna gerek yok. Demery kim olduğumuzu doğrulayacak, konsey bizi *aklayacak* ve *Reckoning* serbest bırakılacak."

"Konsey korsanlardan ve sürgünlerden oluşuyor," diye belirtti Mary. "Voskin'in gücü, etkisi ve Ess Noti ile bağları var. Çok fazla torpili olmasından korkuyorum."

"Ess Noti ile bağları mı var?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

Mary bana Voskin'le buluşması ve Osso'yla konuşması hakkında ayrıntılı bilgi verdi. Bu bilgiler aydınlatıcı ve kritik olduğu kadar cesaret kırıcıydı da.

"Demery'nin kendi gücü ve etkisi var," diye belirttim, kendi demoralizasyonumun gelgitini durdurmaya çalışarak. "Ayrıca, kendimize karşı dürüst olalım, Benedict'in son birkaç gün içinde başka bir vahşet gerçekleştirmiş olma ihtimali var ve bu Deniz Kalesi'ndeki birileri bunu duymuş olacak. Açıkçası ben suçlanamam, bu yüzden hiç duruşma olmayabilir. senin sözleşmen... onu iptal edeceğiz. Baskı altında imzalamışsınız."

"Bunun gibi tüm belgeler baskı altında imzalanmıyor mu?" Mary sordu. "Ama elbette Demery yardımcı olabilir ve bildiğimiz gibi belgeler yanabilir."

"Voskin de öyle."

"Voskin de öyle," diye tekrarladı. Bir süre sessizlik oldu ve daha söyleyecekleri olduğunu hissederek bekledim. "Ben bunu neden yaptı Sam? Anchorage'a gitmeden önce iyi görünüyordu."

"Öyleydi," diye onayladım, başımı tekrar bölmeye yaslayarak. "Belki de Ben'in şu anda er olma seçeneği var ama nasıl olacağını bilmiyor. Bir kas körelmiştir."

"Bütün bir limanı yaktı," diye hatırlattı bana aykır bir sesle. "Yüzlerce insanı bir anda kendi evlerine karşı kıışkırttı. Bazıları öldü. Her zamankinden daha güçlü ve eğer çözülürse..."

Sözlerimi bir araya getirip onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek için bir an düşündüm ama o konuşmaya devam etti.

"Ya da bir süre işe yaradı," diye önerdi, "ve şimdi başarısız oluyor."

Satır aralarını okudum. "Ben buradayım, Mary. Burada seninleyim, hem de her zamankinden daha güçlü bir şekilde. Auram biraz değişti, ama eminim daha kötüsü için değil."

"Gerçekten mi?" diye bastırdı. Döndüğünü hissettim ve demirlerin şingirtısını duydum. "Kaydığını hissetmedin mi?"

"Hiç de değil."

Karanlıkta sessizce oturuyor gibiydi. "Benedict'in neden bir Usti kadınının peşinde olduğu sorusu hâlâ ortada duruyor. Sence Enisca Alamay'ı mı arıyor?"

"Enisca muhtemelen öldü," diye uyardım. "Gerçi çaldığı belgeler herhangi birinin bunu doğrulaması için güçlü bir motivasyon kaynağı olacaktır."

Sonra yine sessiz bir esneme: "Eğer bu kadın Enisca ise ve belgeler işin içindeyse... Demery'ye söylemeli miyiz?"

İçgüdüsel olarak "Hayır," dedim, sonra verdiğim tepkinin ne kadar içgüdüsel olduğunu düşünmek için yavaşladım. "Hayır, yapmamız gerektiğine inanmıyorum. Usti kraliçesine çok bağlı." "Belki de bu yüzden ona söylemeliyiz. Ona sorumluluk vermeliyiz. Ben'in dünyayı değiştirecek sırlarla yapmak istediği şey iyi olamaz ve ben bununla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Adalara dinlenmeye geldik. Ve evlenmek için."

Bu sözü tutmaya niyetli misiniz?"

"Elbette tutacağım," diye karşılık verdim, şaşkın ve biraz da kırılgan. "Neden tutmayayım ki?"

"Ben," dedi. "Çünkü ya onu kurtarmaya çalışacaksın ya da durduracaksın ve ben seninle gelsem de gelmesem de o hayatlarımızı yeniden parçalayacak."

Göğsüme bir kaya parçası o t u r d u . Ona karşı çıkmak, bunun doğru olmadığını ve Ben'in kaderinin kendisine ait olduğunu söylemek için kendimi toparladım.

Port Sen'in enkazını, insanların gözlerindeki içi boş nefreti ve korkuyu hatırladım ve vicdanım sızladı.

"Seni seviyorum Mary," dedim sessizce.

Konuşmadı ve birkaç kalp atışı boyunca konuşmayacağından korktum. Dalgalar tekneye çarpıyor ve yukarıda bir çan nöbet değişimini çalıyordu.

Sonunda cevabı geldi, öylece ve biraz da yenik. "Ben de seni seviyorum, Samuel."

* * *

Port Sen'den yola çıktıktan üç gün sonra Deniz Kalesi'ne vardık. e adası yüzyıllık ama mükemmel bir şekilde onarılmış taş bir kaleydi. doğal bir iniş yoktu,

Kumsallar ya da kaya omuzları yoktu, sadece özenle yontulmuş taş duvarlar, dalgakıranlar ve birden fazla derin rıhtımın bağlandığı bir iskele vardı. Hem kalede hem de dış gözetleme kuleleri olarak gökyüzüne doğru yükselen kulelerin tabanları dalgalar tarafından aşındırılmış ve midyelerle çevrelenmişti. Her türden gemi bu yapay limanı doldururken, tekneler de aralarında hareket ederek insanları kıyıya getirip götürüyordu.

Tüm bunları Voskin's *Dominion*'ın güvertesinden, gemi rıhtıma bağlanırken izledim. Mary, Brid ve ben, bileklerimiz önümüzde zincirlenmiş ve arkamızda bir sıra silahlı muhafızla birlikte duruyorduk.

"Harpy'yi göremiyorum," diye mırıldandı Mary bana, Demery'nin gemisinin adını vererek. "Tane onu hissedemiyor."

Brid ikimize şöyle bir baktı, ama birlikte geçirdiğimiz üç günlük esaretin ardından Tane'yi ve Demery ile olan geçmişimizi biliyordu. Onun umudu da ona bağlıydı.

James Demery'nin gemisini aramak için duyularımı diyarlar arasındaki uçurumdan geçirdim. Önümdeki dünyanın üzerinden bir gölge geçti; Karanlık Su, bir ışık şamatası ve ayak bileklerimizi saran siyah, saf bir su dalgasıyla insan dünyasını kapladı.

"Çok fazla ghisten gemisi var," diye tahmin ettim, gözlerimi kısarak insan dünyasının parlak, tuz yüklü havasına baktım. "Kesin olarak bilemeyiz."

Mary gittikçe daha kararsız görünüyordu. "Gemiye ele geçirmeye çalışmalıydık," diye mırıldandı. Gözlerini limana dikti ve düşünceli düşünceli dişlerini emdi. "Ama artık çok daha fazla seçeneğimiz var. Gemilere gelince."

"Sadece söz ver," diye araya girdi Brid. Ellerini bir demir ş a n g ı r t ı s ı y l a salladı ve ben de ellerini sıkıp açtığını fark ettim. e kadının uçümüze de yetecek kadar cesareti ve şiddet kapasitesi vardı. "Ben de seninleyim."

Bir iskele kuruldu ve rıhtıma doğru ilerledik. Voskin önde ilerliyordu ama kapıda gömleğinin altından bir madalyon çıkarırken gözüme çarptı. Muhafızlar geçmesine izin verdi ve biz de onu bir tünelin uzun, yankılı gölgelerine kadar takip ettik. Aradaki ejderha fenerleri yükselen bir geçidi zar zor aydınlatıyordu. akan suyun sesi iki taraftaki muhafızlarda yankılanıyordu ve üç metrelik çapraz demir açıklığın üzerinden geçtik, dalgaların şırlıtısı, şırlıtısı ve esnemesi adanın savunmasının bir başka katmanını işaret ediyordu.

Aydınlık bir avluya çıktık. Gözlerimi kırptım, sadece ışıktan değil, görüntünün değişmesinden de... Avlu birkaç bin kişinin toplanabileceği kadar büyüktü ve zaman aşımına uğramış taşlarla döşenmişti. Avlunun kenarlarında, yüksek binalara açılan, karışık, kesme taştan kemerler sıralanıyordu.

ve büyük kulelerden biri. Kemerlerdeki sancaklar, günlük faaliyetlerini sürdüren çeşitli insanları dönüşümlü olarak gizliyor ve ortaya çıkarıyordu.

"Mary kulağıma mırıldanırken gözleri ağaçlara takılmıştı. Bakışlarını, dalları eski bir gövdeden örümcek bacakları gibi inen budaklı, eğik bir çam ağacına doğru takip ettim. "Ama doğal değil. Tithe'deki ağaçlar gibi eski gurehead'lerden yetiştirilmiş. Tane onların gardiyan olduğundan şüpheleniyor."

"Senin ne olduğunu bilecekler mi?" diye sordum.

"Pek olası değil." Cevap veren ses biraz daha uzak, biraz daha derindi. Tane. "Onlara dokunmadığımız sürece hayır."

İleride Voskin bir kadınla konuşmak için durduğunda sessizliğe gömüldük. Abanoz tenliydi ve Aeadine tarzını belli belirsiz andıran bir elbise giymişti, ancak daha dar bir silueti ve ağır işlemelerle kaplı bol, hacimli kolları vardı. Kalın örgülü saçları üç köşeli bir başörtüsünün altında toplanmıştı.

Kısa bir süre konuştuktan sonra Voskin bize hiç bakmadan kadının peşinden bir kapıdan geçip gözden kayboldu. Arkadaşlarım ve ben, belli belirsiz konik miğferleri güneşin altında parlayan yeni muhafızlara teslim edildik ve başka bir yöne yönlendirildik.

Bir merdivenden indirildik ve tahmin edilebileceği gibi bir zindana sokulduk. Ancak zindanların en kötüsü değildi, nispeten kuru ve intihar seslerinden yoksundu. Duvarlara sürekli olarak fenerler asılmıştı ve geçtiğimiz hücrelerde beyefendiler ve hanımefendilerden kestanecilere kadar çeşitli mahkûmlar vardı. Bazıları masalarda kâğıt oynuyordu. Diğerleri uyuyordu. Diğerleri bizi izledi ve yıpranmış askeri üniformalı bir kadın dayanışma için selam verdi.

Mary, Brid ve ben sondaki bir hücreye yönlendirildik. Dar, sıkı ranzalar bir duvarı kaplıyordu ve içinde birkaç tabure bulunan bir masa vardı.

Arkadaşlarından biri hücre kapımızı kilitlerken gardiyanlardan biri profesyonel bir soğukkanlılıkla "İki gün içinde tam konsey toplanacak," diye bizi bilgilendirdi. "Avukatınız geldiğinde sizi görmesi için getirilecek. Sizi suçlayan kişi istediği zaman sizinle görüşme hakkını saklı tutar."

Bununla birlikte gardiyanlar gitti.

Brid sandalyelerden birini alıp ağırlığını bir silah olarak test etmek için yanına giderken ben de parmaklıklara yaslanıp onların gidişini izledim ve yakındaki mahkûmları değerlendirdim ki bu Deniz Kalesi'nin pek de umurunda olmayan bir olasılıktı.

Mary ranzaların üzerinden baktı ve bir "Hah!" ile bir şey aldı. Bize yarım ağızla sırtarak döndü ve iple düzgünce bağlanmış bir deste kart salladı.

"Bizden öncekiler iyi kalpli insanlarmış," diye karar verdi. "Kim oyun oynamak ister?"

* * *

İki gün geçti ve Demery gelmedi. Mary ve Brid bol bol kâğıt oynadılar ve Aeadine'den, gemi hayatından ve daha başka şeylerden konuştular. En yakın mahkumlarla konuşmak istedim, ama gardiyanlar her seferinde araya giriyor, sopalarla parmaklıklara vuruyor ve "Komplo kurmak yok" diye uyarıyorlardı.

Avukatlar diğer mahkumları görmeye geldiler. Voskin iki kez görüldü, birinde sadece bize baktı, diğerinde ise bizi birkaç arkadaşına işaret etti, bunlardan biri Mary'yi ruhsuz, buzul yürekli gözlerle izleyen genç bir kadındı. Mary'yi koruyarak onun bakışlarının önüne geçtiğimde, bakışlarını bana çevirdi ve bilmiş bir şekilde gülümsedi.

İkinci gece tek başıma oturup Mary'nin uyumasını izledim. Brid en üst ranzayı almıştı ve neredeyse tamamen gözden gizlenmişti. Ama Mary en üstte, ikimizin de paltolarının altına kıvrılmıştı.

Yıpranmış Mereish kartları yığınının göz attım. Bir zamanlar, Mereish azizlerini yelken, ba ling, dokuma, koyun bakma gibi kendilerine özgü faaliyetler olarak tahmin ettiğim işlerde tasvir eden, renk ve desenlerle cömertçe süslenmiş bir deste vardı. Mereish anakarasında bulunmuş ve böyle bir gisten aziziyle tanışmış biri olarak, tekrar eden birkaç motif gözümünden kaçmadı. Dallar. Kökler. Yapraklar. Birçok Mereish azizinin aslında yaşayan ghistingler olduğunu hatırlatıyor.

Gistinglerin Mere'deki konumu şaşırtıcı derecede çeşitliydi. Bazılarına tapılırdı. Çoğu köleleştirildi.

Doğal olarak aklıma Hart ve gemisinin kaybı geldi. Gemimizi. O son anlarda, ben kesip biçip terlerken, kaslarım ve derim yanarken çektiği acıyı hayal ettim.

Hart o yangının kömürleri arasında özgürlüğü ve Öteki'ne yavaşça geri dönmeyi mi ummuştu? Yoksa kurtarılmama sevinmiş, benimle ve mürettebatımızla kalmaktan memnun muydu?

Hem ona hem de mürettebatıma karşı sorumluluğumun büyük ağırlığı yine üzerime çöktü. Şimdi Voskin'in elinde Olsa, Illya ve Bay Maren ile birlikte hepsi vardı.

Mereish sırlarını.

Ben de hapishanede kardeşimin terk ettiği bir kadın ve Voskin'in zorlukla kazandığı özgürlüğünü silmek istediği müstakbel eşimle oturuyordum.

Bunun olmasına izin vermezdim. Hepsini düzeltirdim, ancak bazı hataların düzeltilmesi diğerlerine göre daha açıktı.

Karanlık Suyu daldım. e geçiş içgüdüsel, tıpkı diğer, tanidik olmayan ışıkların sisi arasında aradığım ışıkların seçimi gibi. Hart ile birlikte Olsa ve Illya Uknara'yı buldum. ey kuzeyde oturuyordu, mesafeden dolayı belirsizdi. Mary'nin ışığı dokunulabilecek kadar yakındı ama yine de Deniz Kalesi'nde toplanan ghisting ve büyücülerin yoğunluğu tarafından bir şekilde gizlenmişti. James Demery ya da Athe Kohlan'ı hissedemiyordum ama onlar sadece *ghiseau*'ydu.

ve ışıkları kolayca gözden kaçabilir ya da gizlenebilirdi.

Ben'in ışığını bulamıyordum. Onu, varlığını hissediyordum ama o kadar belirsiz ve silikti ki ne olduğunu çıkaramıyordum.

O zaman hâlâ Sooth'un tılsımını takıyordu. Dünya bizi ısrarla bir araya getirmeye çalışsa da, o hâlâ beni engelliyordu. Başımıza ne getirdiğinin farkında mıydı?

Olsa umurunda olur muydu?

* * *

e muazzam bir konsey odasına götürüldüğümüzde sohbetin uğultusu yükseldi. Ortasında Lordlar Konseyi'nin yüz sandalyesinin bulunduğu dairesel bir masa duruyordu. Üç sandalyeli bir bölüm dışında hepsi birbiriyle aynı hizadaydı; üç köşeli şapkalı kadın ve tanımadığım bir Aeadine erkeği çoktan yerlerini almıştı. Daha genç bir başka kadın yanlarında geziniyor, alçak sesle konuşuyordu. Güneşin ısıttığı kahverengi teni, gevşek siyah saçları ve kalçalarındaki işlemeli kuşak onun tam bir Sunjani olduğunu ve muhtemelen güçlü bir soydan geldiğini gösteriyordu. Kuşağın altına bol bir pantolon giyerken, vücudunun üst kısmı kürklü bir şal ve ayakları da yüksek, sıcak tutan çizmelerle kaplıydı.

Muhafızlarımız bizi masanın kollarındaki bir boşluktan geçirdi ve kayrak taşlı bir **z e m i n d e** yalnız bıraktı.

"Bu Demery," diye tısladı Mary.

Hızla bakışlarını takip ettim, yüzleri araştırdım. "Nerede?"

"Hayır, burada değil. Duvarda."

Yanı başımızda sessiz duran Brid gibi ben de gözlerimi yumdum. Duvarlarda sıra sıra portreler diziliydi, her çerçevede bir pankart ve bir isim vardı. Lordlar, leydiler ve onların selefleri. Yüzlerden biri Lord James Elijah Demery'den başkası değildi, neredeyse kraliyet kıyafetlerine bürünmüştü ve arkasında bir dizi örtü vardı.

Brid alaycı bir tavrıyla, "Pantolonu oldukça dar," diye yorum yaptı.

Mary bir kahkahanın gölgesinde dudağını ısırды ama neşesi çabucak kayboldu. "Üstüne bak, dört portre daha ileride."

Çelik grisi gözler. Düz bir çene. Çekici olmayan ama ölümünde bile dikkat çeken bir yüz.

"Kim bu?" Brid sordu.

Mary cevap vermedi, ben de verdim. "Silvanus Lirr."

Bir bilme fısıltısı bakışlarımı o portreden masaya, yüzlerce koltuğa ve onların sakinlerine ve bir kadının yüzüne çekti. Kadınısı hatlara ve yorgun bir gençlik damgasına rağmen Lirr'in portresini açıkça yansıtan bir yüz.

Bu, Voskin'in bizi hapishanede görmesi için getirdiği genç kadındı, Mary'ye o buz gibi gözlerle bakan kadın. Lordların arasında rahat bir şekilde oturuyordu; masanın üzerinde, yüksek yakalı ve hem ceketinde hem de pantolonunda dantel izleri olan, koyu erik rengi, özenle dikilmiş ceketini görünüyordu. Varlığı dikkat çekiciydi ve o anda onun Lirr'in kızı olduğunu kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde anladım.

Bunu Mary'ye söyledim ve ekledim: "Görünüşe göre konsey koltuğunun varisi de o."

"Mary cevap olarak "Lirr'in kızı," diye mırıldandı. Sesinin niteliği değişti ve sözlerinin arkasında Tane'yi duydum. Ama aynı zamanda bir ghisting'e de ev sahipliği yapıyor."

Mary ve ben birbirimize bakmadık ama ikimiz de birbirimize biraz daha yakın durduk.

"Kibar insanlar, sürgünler ve haydutlar, devam edelim." Yüksek masadaki siyah tenli kadın Julana genel şamataı bastırdı. Sessizlik çöktü ve insanlar yerlerine oturdu, geriye sadece etrafta koşuşturan, fincanları dolduran ve farelerin sinsiliğiyle notları ileten hizmetkârlar kaldı.

Baş sandalyelerde oturan Sunjani kadın duvara doğru çekildi ve dikkat çekici bir şekilde masaya oturmadı. Bir an için açık bir koltuğa baktı, sonra sahibi oturdu ve bakışlarını Julana'ya çevirdi.

Voskin de Lirr'in kızının hemen yanındaki koltuğuna oturdu. Karşılıklı hoş beş ettikten sonra Lirr'in kızı sandalyesinde arkasına yaslandı ve kalçasındaki süslü kılıcın parlaltısı ortaya çıktı.

Voskin'in dikkati baş konsey üyelerine döndü. Sandalyesine zar zor oturmuştu, şikâyetlerini dile getirmek için sabırsızlandığı belliydi.

Julana sözlerine şöyle devam etti: "İlk işimiz önünüzde duruyor. *Kızıl Fırtına* ve Kaptan Benedict Rosser hakkında konuşalım. Kendisi bize Lord Voskin tarafından Fırtınakıran'ı ve mürettebatından biriyle birlikte getirildi."

Julana'nın yanındaki Aeadine'li adam, "Port Sen'in durumu düşünüldüğünde Fırtına uygun bir isim," diye yorum yaptı. Aksanıyla ve görünüşüyle Kuzey Aeadine'in karakteristik yumuşak kahverengi teni ve hafif aksanı vardı. Ancak peruğu, altın kurdeleyle süslenmiş beyaz bir çuvaldı ve nihayet kim olduğunu hatırlamamı sağladı. Howell. Büyük Dük Howell Esmond, yaklaşık yirmi yıl önce başarısız bir darbeye karıştığı için Aeadine'den sürülmüştü.

Ancak sıcak güneşte geçirdiği yirmi yıl ona çok yük olmuşa benziyordu ve altmış yaşından tam on yıl eksik görünüyordu. "Lord Voskin, suçlamayı siz yaptınız. Sanığın avukatı burada mı? Lord Demery?"

Mary öne doğru eğildi ve odanın etrafına baktı. Ben de başımı çevirip birçok yüzü taradım ama Demery aralarında yoktu.

Howell, Julana ile bir süre görüştüktan sonra Voskin'e elini salladı. "Bekleyemeyiz. Davanızı anlatın."

"İki hafta önce," diye söze başladı Voskin, göğsünü gere gere, çenesini kaldırarak. "Adam Sen Limanı'na indi ve Usti bir kadını aramak için bana geldi. Nedenini söylemedi ama ben kadının ondan bir şey çaldığını tahmin ettim. e kadın benim limanımdaydı ve onu yakalaması için izin verdim; ancak kadın ondan kaçtı. Bunu öğrendikten sonra, Magni gücünü kullanarak kendi halkımı evlerine döndürdü ve aralarında bu kadının da bulunduğu mürettebatının sokaklarda başıboş dolaşmasına izin verdi. O gün yirmi ruh öldü ve Port Sen harabe halinde kaldı.

"Halkım adaleti hak ediyor. Yine de bu cani ve yoldaşları bu konsey tarafından dinlenilme hakkı talep ettiler, ben de bu adalet adına onları buraya getirdim." Voskin'in çenesi dikti, ellerini önündeki masaya dayadı. "Benedict Rosser'ı hak ettiği gibi idam etmem için bana izin verin."

Omurgamdan aşağı bir ürperti boşaldı ve yanımda, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla gerilmiş olan Mary titredi. Elini yakaladım ve sıkıca tuttum.

"Konuş dostum," diye meydan okudu Howell, bakışlarımı tutarak. "Eğer yapabilirsen, yaptıklarını haklı çıkar. Ve bu konseyi büyücülüğünüzle ikna etmeyi düşünmeyin, çok sayıda büyücümüz var ve çabalarınız fark edilmeyecek. Anladınız mı?"

"Anlıyorum efendim. Ancak sizi büyücülükle ikna edemem ve etmem de," diye cevap verdim. "Ben Magni değilim ve Benedict Rosser da değilim. O benim kardeşim. Ben Samuel Rosser, Sooth ve Usti tacına bağlı bir korsan gemisi olan *Hart*'ın kaptanıyım. Kahinleriniz iddiamı doğrulayabilir."

Voskin, "Sooth'um onun bir Magni Bitişigi olduğunu çoktan onayladı," dedi.

"O bir Bitişik, evet," diye konuştu yaşlı bir kadın bir taraftaki sandalyesinden. Gözlerinde öyle mesafeli bir bakış vardı ki onun da bir Sooth olduğunu anladım. "Ama birincil Sooth, Magni etkisinde. Muhtemelen bir Çağırıcı."

Voskin'in ifadesi seğirdi. "Bir Magni o zaman."

e yaşlı Sooth başını salladı. "Hayır, öyle değil. Bir Magni'nin etkisi gerçek bir Magni yapmaz. Bu adam Port Sen'i geçersiz kılacak güce sahip değil. Kimsenin sahip olmadığını iddia edebilirim, ama konudan sapıyorum."

"Dediğim gibi, Benedict benim ikizim," diye devam ettim cesaretle. Benedict'in karakteriyle olabildiğince zıtlık göstermeye kararlı bir şekilde seviyeli ve saygılı konuştum. "Anladığım kadarıyla magecralarımız iç içe geçmiş durumda ve bu sadece doğumlarımızın doğasından kaynaklanmıyor. Bizler Black Tide Oğullarıyız."

Toplantıda bir mırıltı dalgalandı.

Julana daha fazla bilgi almak için yaşlı Sooth'a baktı. Yaşlı adam başını salladı ama Black Tide kültüründen bahsedildiğinde gözlerinde yeni bir ihtiyat belirdi.

Lirr'in kızı şimdi öne doğru eğilmiş, hücrede Mary'yi izlediği gibi beni inceliyordu.

Mary kendini daha fazla tutamıyor gibiydi. "Bunların hepsi saçmalık. James Demery Samuel'in kimliğini ortaya çıkaracaktır, tıpkı annem, Anne Firth ve diğer ortakları gibi." Bakışlarını Voskin'e kaydırdı. "Ona defalarca söylediğimiz gibi."

"Anlayamadım," diye gürledi Howell. "Yargılanan Kaptan Rosser mı, yoksa karısı mı?"

"Bir dakika lütfen," d i y e araya bir kadın sesi girdi. Daha önce işaretlediğim Sunjani kadın masaya doğru yaklaşmış, oturmakta olan iki meclis üyesini öfkeyle kenara çekilmeye zorlamıştı. " e Stormsinger benim korumam altındadır."

Odanın diğer ucundaki Voskin bir kâğıt çıkardı ve bir kâtibe uzatarak baş sandalyelere iletilmesini bekledi. "Burada göreceğiniz üzere, Fırtınasözcüsü Mary Firth, Fırtınasözcüsü'nün Enclave'inin korumasına ilişkin haklarından feragat etti ve kendini bana kiraladı."

Mary'ye sertçe baktım. Voskin'e döndüğünde yüzündeki tüm renk solmuştu. "Bunu baskı altında imzaladım!"

Voskin sinirli bir şekilde başını salladı. "Hayatınızın tehdit altında olmadığını açıkça belirtmiştim Bayan Firth. Leydi Julana, işte size iki tanık tarafından onaylanmış bir ifade."

"Hangi tanıklar? Korumalarınız mı?" Mary bağırdı. "Seni işbirlikçi pislik!" "Bu da ne?" e sorusu gürültüyü zorlukla bastırdı ve ardından "Kanayan Aziz".

Adamın biri sahanlıktan geçerken belirgin bir şekilde hoşnutsuz görünüyordu. Güneşin aydınlattığı kahverengi saçlarına aklar düşmüştü ve siyah bir kurdeleyle bağlanmış kısa, düzgün bir örgü halindeydi. Eskiden sinekkaydı tıraşlı olan yüzünü şimdi düzgün bir sakal ve bıyık süslüyordu ve teni yumuşak, uzak kuzey kahverengisiydi. Bu özellikleri ve yakışıklılığıyla Usti, Aeadine ya da Mere'den gelmiş olabilirdi.

"at is Demery," dedim Brid'e rahatlamış bir gülümsemeyle.

Demery'nin arkasından başka figürler de salona girdi, kalabalığın arasından seçilemeyecek kadar çoklardı ama Athe Kohlan'ın hayranlık uyandıran boyunu fark ettim.

Demery muhafızlara el salladı, onlar da çemberin içinden geçip bize yaklaşması için ona yer açtılar.

Demery Brid'e, "Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok ama arkadaşlığınız ve içinde bulunduğunuz durum göz önüne alındığında özür dilemem gerektiğini hissediyorum," dedi ve ardından elini Mary'nin omzuna koydu.

e dokunuş anıktı, bir kalp atışından daha azdı, ama Mary'nin gözlerinde bir titreme gördüm. Daha deneyimli bir *ghiseau* olan Demery'nin gözlerinde hiçbir değişiklik yoktu ama sessiz bir iletişim içinde olduklarını biliyordum. Böylesine kısa bir dokunuşla bile Mary ya da Tane, Demery'nin yerleşik *ghisting*'i Harpy'ye aylarca, hatta yıllarca sürecektir bilgileri iletebilirdi.

Demery artık ihtiyacı olan her şeyi biliyordu.

"Kim bu adam?" Howell Demery'ye sordu. Ayağa kalkmış ve uzun koluyla beni işaret etmişti.

"*Hart*'lı Kaptan Samuel Rosser, son duyduğuma göre Kraliçe Inara'ya bağlı bir korsanmış," dedi Demery, gözlerini kısarak bana bakarak. "Onu son gördüğümde çok daha iyi görünüyordu. Kendini bırakmışsın, iyi adam."

Kimsenin rahatlamamın derinliğini görmemesini umarak neşesizce gülümsedim. "Kaptan."

"Lord," diye hafifçe düzeltti ve bakışlarını tekrar konseye çevirdi. "Peki, siz ne diyorsunuz? Başka bir cevap mı bekliyordunuz? Lord Voskin, bugün çok asabi görünüyorsunuz."

"en kim bu kadın?" Voskin, Mary'yi işaret ederek sordu.

Demery anlamamış gibi yaptı ve Brid'e baktı. "Hiçbir fikrim yok. James Demery, madam."

"Bridget Deeds."

"Ah, bir Doğulu."

Brid sırttı.

" e diğer kadın," dedi Howell, ama eğlenmeden değil.

"Mary Grey, Firth de deniyor," dedi Howell, bir kadın sesi kalabalığın arasından, sert bir rüzgâr hışırtısı eşliğinde yükseldi. Anne Firth, birkaç konsey üyesinin arkasında yer alan masaya doğru adım attı. "Benim kızım."

Son iki kelimesi, odada bulunan hiç kimsenin fark etmediği bir ürperti ve uyarı ağırlığıyla geldi. Gardiyanlar durdu, eller masaların altına gizlice uzandı ve Julana ayağa kalkarak Howell'ın yanında durdu.

Mary dönüp annesine baktı, gözleri çocuksu bir rahatlamayla doluydu.

Kendi annemin güvenilmez ve deli anısı zihninden geçip gitti.

"Ve bu konseyin bir üyesi olarak, bu adamın Magni ikizi Benedict Rosser olduğunu biliyor musunuz?" Julana sordu.

"Aziz, o piç kurusu hâlâ hayatta mı?" Demery öfkeli bir nefes verdi, Mary'nin iletişiminden durumu zaten biliyor olmasına rağmen şok olmuş gibi yaptı. "Evet, evet. Ayna ikizler. Öz annelerinin onları birbirinden ayırabileceğinden şüpheliyim."

Julana elini kaldırarak onları susturana kadar odada mırıltılar dalgalandı.

"Samuel Rosser," dedi bana hitaben ve ismimi duyunca rahatladığımı hissettim. "Şimdi davanızı savunma fırsatına sahipsiniz."

Anlattım. Demery'yi ziyaret etme niyetimizden, korsanların saldırısından, Hart'ın yok edilmesinden ve yardım arayışımızdan, ardından Voskin'in suçlamasından, Mary'nin ve benim hapsedilmemizden ve mürettebatımız üzerindeki tehditten bahsettim.

"Dahası," diye ekledim, göğsümde bir öfke ve kayıp sızısı vardı. "Mürettebatımdan biri ve muhtemelen daha fazlası Lord Voskin'in emriyle öldürüldü. Gemim alındı, mürettebatım ve ghisting onun elinde kaldı. Ben de adalet talep ediyorum."

Voskin masadan fırlayacakmış gibi görünüyordu, ama yanı başında Lirr'in kızı elini koluna koymak için uzandı. Adam isteksizce eğildi ve kız onun kulağına konuştu.

Demery'nin konuşması ve müzakerelerin derinleşmesiyle dikkatim dağıldı ve ellerimi tamamen bıraktım. Voskin tekrar konuştu, hala yenilgiyi kabul etmek istemiyordu, rüşvet, entelektüel başarısızlıklar ve diğer ince örtülü hakaretlerle ilgili spekülasyonlar yayınladı.

Yumuşak ve umursamaz bir tavırla konuşan Demery savunmamıza devam etti ve sonunda yanımıza bir sandalye çekerek bir bileğini diğer dizinin üzerine koydu.

"Bu *Kızıl Fırtına* ile karşılaşan başka biri var mı?" Demery bir ara sordu. "Ticaret Boğazı'na doğru seyreden kırmızı yelkenli bir gemi gördük," dedi birisi.

" herhangi bir Mereish savaş gemisi olabilir," diye karşı çıktı Voskin. "Renkleri yoktu," diye ekledi o kişi. "Ve hiçbir işaret vermedi." Julana Howell'a döndü ve alçak sesle konuştu.

"Yeterince dinledik," diye ilan etti Julana. "Oylamayı yapın."

Hizmetkârlar ellerinde kovalarla koşuşturmaya, beyaz ve siyah taşları dağıtmaya ve oyları toplamaya başladılar. Demery tırnaklarını yiyerek ve Voskin'i inceleyerek izlemeye devam etti.

"Voskin, idam talebin reddedildi," diye açıkladı Idriss. "Samuel Rosser, sen ve mürettebatın beraat ettiniz. e ma er artık kapandı."

Felç geçirecekmiş gibi görünen Voskin boğuk bir ses çıkardı. "Yapamazsınız! Limanım harabeye döndü! Bu konseyde hiç adalet yok mu?"

Howell ona, "Otur, dostum," diye emretti.

" e Stormsinger!" Voskin bağırdı. "Kontratım geçerli!"

Kalbim durdu. Mary dondu kaldı ve döndü, inanmaz bir ifadeyle Voskin'e baktı.

"Öyle. e Stormsinger senin," dedi Julana umursamaz bir tavırla. Bakışları Brid'e döndü ve sanki diğer kadının neden orada olduğunu hatırlayamıyormuş gibi daraldı. "Peki ya bu sıradan denizci? Bu konseyin vaktini almaya değer mi?"

"Değmez. Ancak o da en az Port Sen vatandaşları kadar mağdur," dedi Demery ciddiyetle. "Korsanlıktan genel bir ceza verilmesini öneriyorum ve avukatı olarak benim gözetimime verilmesini talep ediyorum."

"Korsanlar korsanlıktan yargılanıyor," diye tısladı Mary. "Burası da ne böyle?"

Julana Howell'a baktı, o da omuz silkti ve Julana el salladı. "Bir ne, mahkeme tarafından karar verilecek. Leydi Wight! Dilekçenizi şimdi getirebilirsiniz."

Brid gözlerini kırptırdı, biraz kaybolmuş gibiydi, ben de eğilip fısıldadım: "Borcunuzun ödendiğini göreceğim."

Bana inanmamış gibi görünüyordu ama dördümüz çemberden çıkarken başını salladı. Demery hepimize, "Şimdi çenenizi kapayın ve durumu daha da kötüleştirmeyin," dedi.

"Girişte bekleyin. Gitmeye çalışmayın, olay çıkarmayın; yoksa şiddet olur ve benim etkim de bir yere kadar. Konsey kapandıktan sonra bu toplantıyı gerçekleştireceğiz."

ON ÜÇ

Kardeş

MARY

Osso'nun bakışları altında bir bankta oturuyordum; Osso, Voskin'in uşaklarıyla birlikte konsey salonundan çıkmıştı. Ama kısa sürede fark ettim ki, onlar endişelerimin en küçüğüydü.

Annem yanıma uzandı ve paltosunu çıkarıp hamile olduğu her halinden belli olan karnının yanlarına bıraktı. Öylece bakakaldım, zihnim bir anda Voskin'i ve zorunlu köleliğimi bile unutacak kadar boşalmıştı.

Samuel ve Brid diğer tarafıma geldiler ama oturmadılar. ey Osso'yu sessizce izledi. Sam annemin durumunu not etti ama yorum yapmadı.

Bu arada Athe bankın diğer ucuna oturdu ve oradan geçen bir hizmetçiye el salladı. ey sessizce konuştu ve hizmetçi aceleyle kalktı.

"Pekâlâ," dedim nihayet, gözlerimi ovuşturarak ve annemin beklenti dolu yüzüne bakarak. "Kim yaptı bunu?"

"Yakışıklı bir haydut," dedi annem yumuşak bir sesle, ngers'ını karnının üstüne bağlayarak.

Tam sorumu yineleyecektim ki karnı kendiliğinden titredi. "Bu... Bebek az önce hareket mi etti?"

"Evet. Aşağı yukarı bir ya da iki ayım var ve kardeşin emzirilmeyi pek sevmiyor." Duruma rağmen gülümsedi ve yanaklarındaki hoş yuvarlaklığı fark ettim. Bunun sadece hamileliğinin bir sonucu olduğunu düşünmedim. İyi beslenmiş ve toparlanmış görünüyordu, artık eskisi gibi zayıf ve perişan değildi. Voskin'in adamlarının yaklaşan varlığından özellikle rahatsız olmuş gibi bile görünmüyordu.

Ama sonra, annem Silvanus Lirr'in tutsağı olarak on yıldan fazla zaman geçirmişti.

Onu ve soğuk gözlü kızını düşünmek midemi bulandırıyordu.

"Sakin ol," diye öğüt verdi, yararsızca. "Konsey birkaç saat daha sürecek, sonra Harpy'ye geri döneceğiz."

Osso itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama o ve arkadaşları aynı fikirde görünüyordular. Çok geçmeden tabureleri çekip bir deste kâğıt dağıttılar. Athe'nin gönderdiği hizmetçi şarap, yiyecek ve bir masa getirdi ve gerginlik azaldı. Kısmen. Samuel hâlâ oturmayı reddediyordu ve Athe'nin yanında yerini almış, ikisi sessizce sohbet ediyordu. Brid hafifçe dışarıda duruyordu.

"Babası kim o zaman?" Anneme sordum. "Demery değil."

Annem güldü, yüz ifadesinde gerçek bir şefkat vardı. "Hayır, hayır, onunla tanışmadın. Onun adı Emre. Emre Solla. O Capesh, iyi bir adam, iyi bir aile. Çok iyi bir aile."

Ona baktım. "Bu ne demek oluyor?"

"O b i r korsan değil, eğer öyle bir şeysen."

Öyle olduğumdan emin değildim ama şimdilik bu konuyu bir kenara bıraktım. "Tebrikler anne. Senin adına çok mutluyum."

Bana çekingen bir gülümsemeyle baktı ve kalçamı okşadı. "Sizi tanıştırayım. Bir süre Oranmur'da bizimle kalacaksınız sanırım?"

" at niyetim buydu," diye itiraf ettim. Ondan Sam'e baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Samuel benimle evlenmeyi kabul etti."

Annem şaşırmış görünüyordu. "Sesin... beklenti iç i n d e y m i ş s i n gibi gelmiyor."

Güldüm, h a f i f ç e . " bu benim ikinci nişanım." "Yani mutlu olmayabilirsin?"

"Mesele o değil." Bu konudaki duygularımı tam olarak ifade edemiyordum. "Nişanlılık konusunu daha sonra konuşabiliriz."

e saatler gergin geçti. Arada bir birileri yanımızdan geçiyor, sanki her an birbirimize saldırmamızı bekliyorlarmış gibi ellerini silahların üzerinde gezdirerek bize bakıyorlardı. Ama hizmetkârların sürekli yiyecek, içecek ve şarap vermesinden mi, yoksa şaşırtıcı bir onur gösterisinden mi bilinmez, hiçbir şiddet olayı yaşanmadı. Hatta Athe, Osso'nun arkadaşlarıyla kâğıt oynamaya başladı, Samuel ise sonunda Brid ile benim aramda oturmaya razı oldu.

"Sanırım Mereish Güney Adalarından nefret ediyorum," dedi Samuel.

"Onlardan ilk ben nefret ettim," diye araya girdi Brid.

Yüzümü bir kadeh şaraba gömdüm.

Sonunda konsey sona erdi. İnsanlar ayak sesleri ve seslerin kakofonisi içinde kapılardan dışarı fırladılar. Sam ve ben ayağa kalktık, Demery'nin

Voskin'le kısa bir süre konuştular ama oraya vardıklarında taş gibi bir sessizliğe gömülmüşlerdi.

"Gelin," dedi Demery, başıyla giriş yolunu işaret ederek. "Daha özel bir yerde konuşalım."

Uzun bir masa ve içinde uyuyabileceğimiz ya da Voskin'i itebileceğimiz kadar geniş bir yerle donatılmış daha küçük bir odaya geçtik. Ne yazık ki ocak soğuktu.

"Kısa keseceğim," dedi Voskin, kendini beğenmiş bir tavırla sahanın ortasına yerleşerek. "Yasalara göre Stormsinger, kontratının tamamı ödenene kadar benimdir. Kontratı Benedict Rosser'ın kellesinden daha düşük bir fiyata satmayacağım. Eğer böyle biri varsa ve konsey sizin yalanlarınızın ve komplolarınızın kurbanı değilse."

"Kabul edilemez," dedi Samuel.

Onu susturmak için koluna dokundum. "Voskin, kâğıdının hiçbir değeri yok. Daha önce yaptığım gibi kaçacağım. Beni tutmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Voskin gözlerini devirdi. "Bunu tekrar yapmak zorunda mıyız? Sözleşme geçerlidir ve konsey bu Adalar'da onu destekleyecektir."

"*Adalar'ı terk edeceğim*" cevabı dilimde tüy bitti. Nereye gidebilirim ki? Kuzeye değil, bu kadar çabuk değil. Hiç bilmediğim bir dünyaya, yabancıların ve bilinmeyen tehditlerin dünyasına gitmek zorunda kalacaktım. Bir zamanlar bu beni heyecanlandırabilirdi. Tam o anda, beni tarif edilemez derecede yordu.

Aynı anda bakışlarım anneme kaydı, karnının şişliği ve yüzünün çizgileri tanıdıkta ama yine de bir şekilde yabancıydı. Hayatımın büyük bir bölümünü ondan ayrı geçirmiştım ama bu, onu tekrar terk etme düşüncesini daha kolay değil, daha zor bir hale getiriyordu. Orada, belki de onun ve o çocuğun yanında, kolayca bir kenara bırakamayacağım bir gelecek vardı.

"Geminizin, mürettebatınızın ve barakanızın da geleceği var," dedi Voskin, sesi çok yumuşaktı.

"Onları serbest bırakacaksın," dedi Samuel bir adım öne çıkarak. Elim kolundan kaydı. "Onları tutmaya hakkınız yok."

"Belki de," diye omuz silkti Voskin. İçinde öylesine kibar bir intikam duygusu, öylesine soğuk bir yoğunluk vardı ki. "Ama Yaşlı Lapa'nın halkı gemilerini geri almayı ve o baltaya sahip olmayı çok isterdi. Ve onlar, diyebilirim ki, kana açlar. Ma ers... ellerimden kayıp gidebilir."

Demery ters ters baktı. "Buna izin vermeyeceğim, Voskin."

Voskin omuz silkti. "Müdahale etmeye çalışabilirsin ama neler olacağını kim bilebilir? Ah, Talys, bize katılabildiğine sevindim."

Odaya genç bir kadın girdiğinde hepimiz döndük. Lirr'in kızı, yaşının üç katı bir kadının sakinliğiyle yürüyordu.

"Voskin," dedi ve sesi de görüldüğü gibi genç bir kadına ait değildi. Yumuşak, kendinden emin ve telaşsızdı.

Tane ürperdi. Bu duyguyu şöyle tarif edebilirdim: iliklerime, sahip olduğum her santim kasta bir dalgalanma.

İnsandan çok ghisting, diye fısıldadı Tane. *Talys'in ne kadarının kaldığını bile söyleyemem.*

O bir büyücü mü?

Hayır ama bu bizi teselli etmemeli, diye uyardı Tane. bu yaratık doğru değil.

"Talys Lirr, Silvanus Lirr'in kızı, sanırım... yani *sizin* elinizde öldü," dedi Demery'yi, annemi, Athe'yi ve beni bu kelimenin içine alarak. "Talys, Bayan Firth'ün sözleşmesini satın almak istiyor."

e bo om midemden aşağı düştü. Annem kolumu tuttu ve Samuel'in çenesi çatlayacak kadar sert bir şekilde sıkıldı.

Voskin havalı bir sesle, "Henüz aynı fikirde değilim, elbette, anneler hâlâ oldukları gibi yönetilmiyorlar," dedi. Onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu haliydi, adeta zafer saçıyordu. "Bayan Firth, eminim köleliğinizden kaçmaya çalışacaksınız. Hatta Uzak Denizler'e gidebilir ve belki de yabancıların arasında, başka bir güneşin altında saklanacak bir yer bulabilirsiniz. Ama bakın, dostlar ve düşmanlar, bunların hiçbirinin olmasına gerek yok. Bana Benedict'i verin, ben de sözleşmeyi yakayım. Geminizin, mürettebatınızın ve ganimetlerinizin güvenli bir şekilde geri dönmesini sağlayacağım. Tüm bunları arkamızda bırakabiliriz."

"Seni öldüreceğim," diye bildirdi Samuel ona. Bu ne öfkeli bir yemin ne de boş bir tehditti. Taş gibi sağlam bir gerçeğin ifadesiydi.

Voskin ona sahte bir sempatiyle, "Duygusalısın, bunu görüyorum," dedi. "Anladığım kadarıyla ikiniz nişanlanmışsınız. Bu tür duygular doğaldır. Ancak nikâhınız, ben artık karınızın sahibi olmayana kadar beklemek zorunda."

Samuel Voskin'e doğru hamle yaptı ama Demery onu yakasından tutup geri çekti.

Talys tüm olanları ürkütücü bir durgunlukla izledi.

"Aziz, adamım," diye azarladı Demery Sam'i, "Kardeşinle karıştırılmana şaşmamalı. *Sakin ol.*"

"Bir düello," diye atıldı Samuel Voskin'e. "Bu işi bitireceğiz, sen ve ben."

Voskin sırtmasını bastırdı ve Demery'ye baktı. "Onu uyarmadın mı?" Sam'in kolunu tuttum. Demery beni fark ederek genç adamın gitmesine izin verdi.

"Kes şunu," diye tıslayarak onu bir adım geriye çektim.

"Sana bunu yapmasına izin vermeyeceğim."

Kolunu olabildiğince sıkıca kavradım. Zihnim tüm bu olup bitenlerin ağırlığı altında parçalanacakmış gibi hissediyordu ama bir şey çok açıktı. "Eğer kendini öldürtürsen, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. Hiçbir şeyin. Beni anlıyor musun?"

Sam neredeyse cevap verecekti ama Demery ve Voskin hâlâ konuşuyorlardı.

"Paraya ihtiyacım yok," diyordu Voskin, kelimeyi bir çöp gibi atarak. "Adalet ihtiyacım var. Benedict Rosser'ın. Kellesi. Ya da Stormsinger'ı öldürdüğü adamın kızına satarım. Ya da, belki de, tüm ayrıcalıklarıyla birlikte onu kendime saklarım. Azizler, belki de Rosser'a kendim ödül bile koyarım. Beş bin de e? On bin mi? Buradan Hesten'e kadar bütün serserileri onun başına toplamaya yeter."

Samuel'in kolu ellerimin altında demir gibiydi. Aynı gerilimi kendimde de hissettim, kaçınılmaz, sınırsız bir korkuyla birlikte.

Kendi başına hareket etmeye çalıştığında bile, Benedict onu yok etmekle tehdit etti.

Bize.

Elbette daha fazlası da vardı. e belgeler ve Enisca Alamay.

Kış Denizi'ndeki güç dengesi. e mürettebatımızın, arkadaşlarımızın ve Hart'ın özgürlüğü. Annemin.

Kardeşim.

Gözlerimi kapattım. Çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı.

"Onu öldüreceğim," dediğini duydum Athe'nin. "O piçi daha önce hallettim, yine hallederim. Ama ödülü kendim için istiyorum."

Voskin omuz silkti. "Doğal olarak."

Demery alnını ovuşturdu. "Belki de en basit yol budur."

Ona bakmak için gözlerimi açtım. Annem bile ona şaşkınlıkla bakıyordu.

"O halde söz veriyor musunuz?" Voskin ikisine birden sordu. "Rosser'la görüşecek misiniz?"

Demery, "Bayan Firth benim gözetimimde şartlı tahliye edildiği sürece," diye cevap verdi. Voskin'in inatçı yanıtı "Hayır," oldu. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Onun gemisi ve mürettebatı zaten sende," dedi Demery. "Ve bir ghisting. Güçlü ve çok değerli bir tane. Onları teminat olarak tut."

Ellerimle yüzümü kapattım. Voskin'e boyun eğme dürtüsü, okyanus derinliklerinin batan bir beden üzerindeki baskısı gibi içimde büyüyordu.

Bu kadar çok kişinin benim adıma dava açmasına izin veremezdim. Bu çatışmanın merkezinde ben olamazdım.

Ama değildim, değil mi? Benedict öyleydi.

Başka bir çözüm olmalıydı. Başka bir çözüm olacaktı. Sadece zamana ve Deniz Kalesi'nden canlı çıkmaya ihtiyacımız vardı.

Tam sakinleşmeye başlamıştım ki annem öne çıktı. "Voskin, izin verirsen."

Voskin annemle birlikte kenara çekildi. Onları yakınımnda görmekten nefret ediyordum ve ne söyleyebilecekleri, annemin nasıl bir anlaşma yapabileceği düşüncesi beni daha da rahatsız ediyordu.

Kısa bir konuşmadan sonra Voskin bize döndü.

"O halde," dedi. "Şimdilik Stormsinger'ı yanınıza alın. Hart'ınız, geminiz ve mürettebatınız Stormsinger için teminat olarak tutulacak. Eğer yaz sonuna kadar Benedict Rosser'ın kellesini alamazsam, hepsi benim olacak."

* * *

Harpy'ye geri dönmek bir eve dönüş gibiydi. Sanki kendi hafızamın içinde yürüyormuşum gibi hem aşinalık hem de esrarengiz bir kopukluk hissettim. Pek çok şey aynıydı ama yine de çok şey değişmişti. Mürettebatın neredeyse her üyesi yeniydi, *Harpy'nin* eski mürettebatı zenginliğe ve emekliliğe ayrılmıştı. e büyük kamara artık kaptan Athe sayesinde belirgin bir Sunjani yalınlığına sahipti, güvertede cömert bir halı ve bir tarafa yerleştirilmiş masa, alanı daha açık bir his bırakıyordu. Büyük kamara dışındaki eski kamaram artık annemin kamarasıydı.

Annem, yorgun bir iç çekişle, galeri pencerelerine en yakın olan masadaki geleneksel koltuğuma yerleşti. Karnına yer açmak için yan oturmak zorunda kalmıştı.

Demery şapkasını çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Ne yaptın Anne?"

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevap verdi annem, ellerini karnının üzerinde birleştirerek.

"Aziz, beni kızdırıyorsun. Athe, şarabım nerede?"

"*Benim* şarabım," diye düzeltti uzun boylu kadın ve kamaraya doğru adım atıp bir dolabı açarken şirketin geri kalanı içeri girip yerlerine oturdu.

Konseyden Sunjani kadın en son geldi. Bize sıkıca gülümsedi, Athe ve Demery'ye başıyla selam verdi ve masada annemin yanına oturdu.

"Anne," diye selamladı onu ve gözlerini karnına dikti. "Fetal cadı nasıl?"

"Şarkı söyleyemesin diye topuklarını annesinin ciğerlerine gömüyor." Anne başını eğdi. "İdriss, bu sözleşme konusunda gerçekten yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Yerleştirmek için mücadele ettiğim yasalara göre hayır," diye cevap verdi İdris. "Bu sözleşmeler iki ucu keskin bıçak gibidir. Ama özgürlüğe giden merdivenin bir basamağıdır."

"Bu yasa ne zamandır yürürlükte?" Sam sordu.

İdriss sandalyesine daha da gömüldü. "Bir yıldan az bir süredir. Silvanus Lirr'in burada, Adalar'da çok sayıda Fırtınakıran'ı esir tuttuğunu biliyorsunuz. Onun cadıları. Cariyeleri. Ben de onlardan biriydim."

Annem Lirr'den bahsedilince hiç istifini bozmadı.

"Talys onların çocuklarından biri mi?" diye sordum.

İdriss başını salladı. "Birçoğundan biri. Lirr'in öldüğü haberi geldiğinde, biz Fırtınaseverler onun adasını ve kaynaklarını aldık ve şimdi onun yerine Isla Ascra'yı ben yönetiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, nutkum **t u t u l m u ş t u**. Bu haberin lezzetli bir adaleti vardı, bunun yanı sıra bir dizi belirsiz olasılık ve yansıması da **v a r d ı**. Kendi kendilerini yöneten bir Fırtınakuşları adası mı? Bu duyulmamış bir şeydi. Çok önemliydi.

Aynı zamanda tarif **e d i l e m e y e c e k** kadar tehlikeliydi. Ada eşi benzeri olmayan bir hedef olacaktı.

"Ama sen onun yerine oturmadın," dedim, İdris'in konseyde oturmadığını anımsayarak.

"Hayır," diye cevap verdi annem. "Talys onun konsey koltuğunu talep etti ve adayı da memnuniyetle geri alacaktı."

İdriss başını salladı. "Isla Ascra da en az bizim kadar Adalar'ın gözünde bir ödül. Ama biz o kadar kolay devrilmeyeceğiz."

"Orada kaç kişisiniz?" Samuel sordu.

"Stormsingers" mı? Yetmiş yedi kişiyiz. Silvanus Lirr'in çocukları? Yirmi, bunlardan bir avuç *kadarı* babalarının gözüne girdi ve *ghiseau* yapıldı. Talys bu grubun en büyük ikinci çocuğu."

Anne, "Ancak onun ghisting'i en yaşlı ve en tehlikeli olanı," diye ekledi. "Talys bir sorun teşkil etmeyecek," dedi Demery umursamaz bir tavırla. "Onunla biz ilgileneceğiz."

Benedict ve bu iş bitsin. Ama önce Oranmur'a döneceğiz."

İdriss tekrar başını salladı. "Size esenlikler dilerim. Eğer güvenli bir limana ihtiyaç duyarsanız, Isla Ascra kapımız size açık."

Oranmur Mahmuzu

SAMUEL

James Elijah Demery'nin yerleştiği ada, Adalar'ın batı bölgesinde yer alıyordu. Yuvarlanan, kayalık tepeler ve ormanlarla süslenmiş, iç kısımlara doğru uzandıkça sıklaşan ve gürleşen bir kara parçasıydı. Öğleden sonraki ufukta adanın silüetine bir dizi sivri çıkıntı eklenmişti; bunlardan biri, yıpranmış kayalardan oluşan doğal bir kale gibi doğrudan Oranmur'un tekil yerleşimine hükmediyordu. Denize doğru keskin bir şekilde alçalıyor, dalgaların dövdüğü ve Demery'nin işgalinden önemli ölçüde önce insan yapımı dalgakıranlar ve bir gözetleme kulesi tarafından korunaklı bir kola dönüştürdüğü bir yere dönüşüyordu.

Harpy özel bir rıhtıma yanaştı. Orta güvertede, görüş alanımdan ve rüzgârdan korunaklı konumumdan, Mary'yi annesiyle birlikte güvertede görebiliyordum. Bir an için Mary'nin Demery'nin Stormsinger'ı olduğu ve onu *Hart*'a katılmaya ikna etmeye çalışıp başaramadığım günleri hatırladım.

Sadece gemim için değil, boğazımın arkasında da bir sızı başladı. O zamanlar ona aşık olmaya başlamıştım bile; ufukta onun ışığını takip ediyor ve Silvanus Lirr ile olan bağlantısını çözmeye çalışıyordum. Şimdi ise sadece Fırtınakıran'ım olmayı değil, karım olmayı da kabul etmişti. O artık benimdi. Ama Lirr'in gölgesi hâlâ uzanıyordu ve şimdi kendimizi içinde bulduğumuz bataklık, kendime karşı dürüst olursam, aşılamaz görünüyordu.

Ama bunu ona itiraf edemezdim.

"Capesh kadirgası," diye yorumladı Demery, yanıma yerleşerek. "Görünüşe göre misafirim var."

Bakışlarını demirli bir tekneye doğru takip ettim, kürek kanatlarının eteğine ve iki direkli, baş ve armalı uzun, alçak yapısına dikkat ettim. Renkleri şöyleydi

hiçbir yerde görünmüyordu, ancak markası şüphesiz Capesh'ti, yüksek, dekoratif pruva ve kış tarafından işaretlenmişti.

"Bir oargalley," diye not ettim. " at kuzeyde görülen bir şey değil."

Demery başıyla onayladı. Rıhtıma yanaşmıştık ve iskele iskelesi indiriliyordu ama o benimle oyalandı. "Gerçekten de nadiren ghisting'ler ya da Stormsinger'lar olur. ough, that one does. Ara sıra."

Bu konuda söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissederek ona baktım.

"Anne. Gemi çocuğunun babasına ait. Görünüşe göre, siz de yakında ona aile diyeceksiniz."

"Anlıyorum." Mary ve Anne'i tekrar gözden geçirdim. Birbirlerine yakın duruyorlardı, hızla konuşuyorlardı ve Mary'nin Capesh gemisine bakışından, benzer çizgide konuştukları anlaşılıyordu. "Ve? O nasıl bir adam?"

"Çok ilginç, azizim," dedi Demery, ellerini ceplerine sokup çıkmaya başlarken. "Anne'in Mary'nin babasına olan tutkusunu hiçbir zaman anlayamadım. Böylesine olağanüstü bir kadın için fazla sıradan bir adamdı, ama Mary gençti ve hepimiz çok aptaldık, bu yüzden sanırım böyle şeyler mazur görülebilir. Bu akşam onu masaya davet edeceğim. Ancak bir sorum var."

"Sor bakalım."

"Senin kadının Brid. Ya da daha doğrusu, Ben'in krewwoman'ı. Ona güveniyor musun?" "Hayatım pahasına," dedim dürüstlikle.

"Yararlı olabilir. Kasabada bir hana yerleşmesini sağlayacağım. Eğer uygunsa, Athe'nin onun için bir pozisyonu bile olabilir."

" at çok nazıksınız."

Demery göz kırparak, "Ben mükemmel bir ev sahibiyim," dedi ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Çok geçmeden Mary ve Anne'e rıhtımda katıldım.

Mallarını bağırarak yerine tentelerin gölgesinde ellerinde fincanlar, ayaklarının altında çocuklarla sosyalleşen bir yığın seyyar satıcı ve tezgâhtar dışında liman, esintinin serinliği ve güneşin sıcaklığıyla sessizdi. Tentelerin çoğu, kemerinde bir kapı olmamasına rağmen, rıhtımları kasabadan ayıran uzun, kalın bir taş duvara bağlanıyordu. Tek bir bekçi, duvar boyunca

başını frak giymiş bir adamın omzuna yaslamıştı.

Burada bir huzur vardı, taşların üzerindeki güneşten daha derin görünen bir yaz hoşnutluğu. Her şeye rağmen gerginliğimin bir kısmının çözüldüğünü hissettim.

Mary bir kolunu benimkinin arasından geçirdi. e hareketi rahattı ama pazumu sıkıca kavramıştı.

"Önümüzdeki birkaç ay içinde bir kardeşim olacak," dedi bana. "Yarı Capesh ve büyük olasılıkla bir Stormsinger."

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

Mary'nin yüzünde nadiren gördüğüm dalgın ve sıkıntılı bir ifade vardı. "Çocuğun geleceği benim için çok ağır. Burada, nereye gidersem gideyim, her fırsatta özgürlüğümden mahrum bırakılıyorum. Onun için bunu istemiyorum."

Konuşmadım, devam etmesini bekledim. Binaları temiz ve iyi inşa edilmiş, sokakları geniş, hava ve ışık dolu kasabanın içinden geçtik. Bir yamaç üzerine inşa edilmişti ve her biri körfeze doğru akan ve deniz meltemini tamamlamak için sürekli, hoş bir su akışı sağlayan taş kanallara dönüşen birkaç dere ile kesişiyordu. e hava sıcak taş, ocak dumanı ve yolumuzu gölgeleyen ağaçlardaki çiçeklerin tatlı, zor kokusu gibi kokuyordu.

Mary nihayet devam etti, sinirleri gerilmişti. "Sam... Ya çocuklarımız olursa? Bir kızımız? Bir Stormsinger?"

e düşünce bir st gibiydi, duyguların ve içgüdülerin etkisi o kadar ani ve güçlüydü ki beni soluk soluğa bıraktı. e bir çocuğu, Mary'nin o çocuğu taşımasını, umudu, sevgiyi ve taze kırılganlığı ve o küçük, kırılgan varlığa yönelik kaçınılmaz tehditleri düşündüm.

"Onu koruyacağız," dedim. "Her ne şekilde olursa olsun."

"Sam, biz kendimizi bile zor koruyoruz."

Onu kendime doğru çevirdim ve yüzümü alçaltarak gözlerinin içine baktım. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım," diye yemin ettim. "Senin, benim, mürettebatın ve Hart'ın geleceğe yeniden bakabilmemiz için."

Uzun bir süre bana baktı, gri çerçeveli gözlerinde umut, korku ve daha karmaşık bir şey vardı. "Ne şekilde? Kendi kardeşini ölüme mi teslim ediyorsun? Usti'yle işimiz bitmişti."

Başka bir yemin etmek için ağzımı açtım ama son cümlesi kelimelerimi çaldı. İstek ve niyetten daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Önce dinleneceğiz," dedim, tutuşumu hafifçe kollarının üst kısmını okşayacak şekilde ayarladım. "Yemek yiyeceğiz, uyuyacağız. Yıkanacağız." Bu son olayın olasılıklarını daha fazla gösterme dürtüsüne direndim. "Annen ve Demery ile oturup bir plan hazırlayacağız."

Demery ve Anne'nin durduğu yere baktı, yarısı Anne'nin dinlenmesine izin vermek, yarısı da bizi beklemek içindi.

"Voskin'e ne söylediğini bana söylemiyor," diye itiraf etti Mary. Umduğum kadar teselli olmuş görünmüyordu. "Ona ne söz verdiğini."

"Belki de ona hiçbir şey vaat etmedi," diye önerdim. "Belki de onu tehdit etmiştir."

Mary gülümsemeye çalıştı. "Olabilir. Annem... Onu çok iyi tanıyorum Sam. Çocukluğum ve geçen yılki yaz birlikte geçti. Şimdi birbirimizi daha iyi tanımak için zamanımız olur sanıyordum. Ama o burada yeni bir aile kuruyor ve ben... Azizim, ben acınacak haldeyim."

Gözlerinin kenarlarından süzülen yaşların parlaklığını gördüm. Hayal kırıklığıyla elini elime aldım. "Sen en uzak şeysin."

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve karşılığında elimi sıktı. "Yemek ve dinlenme," dedi, daha önceki sözlerimi tekrarlayarak. " en a plan."

Başımı salladım. " en a plan."



Genellikle gurehead'lerin oyulması sırasında çıkarılan Ghisten yeminleri, kurulabilecek en güçlü tek bağıdır. Ghistingler, çoğu durumda bir insan kaptan veya Ormancı olan i k i n c i taraf bunu yapmadıkça sözlerinden dönemezler. Bu şekilde ghistinglerin kaptanlarına ve gemilerine olan sadakatleri güvence altına alınır.

GISTLORE VE KUTSANMIŞLARIN
TARİHİNDEN; DİĞER DÜNYAYA VE ORADAKI
GÜCE BAĞLI OLANLAR,

SAMUEL I. ROSSER
TARAFINDAN
AEADINE'E
ÇEVİRİLMİŞTİR

ON BEŞ

Güvenilir Bir Danışman

BENEDICT

Krekhafen gecesi ılık ve durgundu. Güvertede geziniyor, liman sesleri sakin sulara karışırken huzursuz ve memnuniyetsiz bir enerjiyle çalışıyordum.

James Demery aklımın bir köşesinde belirdi. Vachon'un vizyonuna emekli korsana karşı çıkacak kadar güveniyor muydum? Daha önce onu hafife almış ve başıma gelenler yüzünden tutsak düşmüştüm. ta ki Silvanus Lirr'e karşı savaşırken yeteneklerime ihtiyaç duyulana kadar... Kutuplardaki bir Wold'da, tekinsiz bir yaz mevsiminde, alev alev yanan bir bon re ve uhrevi turuncu ışığın altında birlikte savaşmıştık.

O tuhaf gecede Lirr'in yosunların içindeki cesedinin başında durmuştum. Bir cesetten başka bir şey gibi görünmüyordu, ama gücüm onun yankısına, kalıntısına diken diken olmuştu. Bir Magni. Bir Sooth. Bir *Ghiseau*. Kıskanılacak bir kombinasyon.

Yürümeyi bıraktığımı ve suyun üzerinde boş boş baktığımı fark ettim. Demir nöbetçilerinden biri, siyah tenli, ceketi açık, ufak tefek bir adam, iki adım ötedeki bir kitabın üstünden beni izliyordu.

"Kaptan," dedi alnına dokunarak. "Bir şey ister misiniz efendim?"

"Uzun bir içki," diye cevap verdim şakayla karışık.

Tayfa başıyla suyun ötesini işaret etti. "Söylememin sakıncası yoksa karada bunlardan bolca var. Kaptanın da hepimiz gibi dinlenmeye ihtiyacı var."

Gözlerim kuşkuyla bir parça gerildi. Mürettebatımın herhangi bir üyesi, yokluğumda haince faaliyetler yürütmek için değilse, neden beni gemiden ayrılmaya teşvik etsin?

Ama adamın ifadesi açıldı ve samimi olduğunu hissettim.

"Belki de haklısınız. İsminiz nedir?" "Barrat, efendim."

İsmi işaretledim ve güverteye çıktım.

Kamarama girdiğimde Charles Grant'ı ayaklarını masaya uzatmış otururken buldum.

Yakın zamanda edindiği bir alışkanlık olan piposunu içiyordu.

Kapıyı kapatırken bana dikkatle baktı. "Botları indir," dedim. "Git Faucher'ı getir."

Bana doğru bir duman püskürttü ve ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. "Faucher bir sorun. Ondan kurtulmalısın."

Botlarını masaya vurdum. Grant bir *oof* sesi, bir duman patlaması ve bir öksürükle öne doğru sallandı.

"O benim için bir tehdit değil," dedim küçümseyerek. "Mürettebatı gitti. Kaçmak istemediğini açıkça belirtti ve bilgisi faydalı. Bu yüzden onu hemen şimdi getireceksin."

"Kaçma arzusu yok çünkü gemiyi geri alma umudu taşıyor. Onun ghisting'i hâlâ sadık," diye açıkladı Grant. Tekrar öksürdü, sustu ve yeniden sakinleşerek sandalyesine oturdu. "Arkadaşım sizi bu konuda uyarmayı u y g u n gördü."

"Sen mi içiyorsun?" Ağzındaki pipoyu aldım ve bir nefes çektim. "Hâlâ bir çocuk değil mi? Ne biliyor ki? Şeklini bile koruyamıyor."

Sözlerimle birlikte ghisten ışığı tutuştu. Charles'ın yerleşik Otherborn canavarı yanında büyük bir köpek şeklinde tezahür etti, ancak duruşu tam olarak doğru değildi, fazla insani ve fazla rahattı ve gözleri son derece zekiydi.

Charles bana "Offense aldı," diye haber verdi.

Canavarı bir dumanla selamlamadan önce dumanın uzun bir süre ciğerlerimde kalmasına izin verdim, "Burundan."

e ghisting de başını bana doğru eğdi, zeki gözleri daha da keskinleşmişti.

"Ayrıca bu isimden de hoşlanmıyor," dedi Grant.

"Bir köpek olarak tezahür etmekte ısrar ediyor ve bu bir köpek ismi."

Nosewise buna çok şaşırdı. Yaratığın deniz camından bakışlarını tereddütsüz

karşıladım. "Ben," dedi Grant öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, Nosewise da

Gözlerimi dikmiş bana bakıyordum. e ghisting büyümüştü ve masanın üzerinden rahatlıkla bakabiliyordu. "Seni gerçekten uyarmaya çalışıyorum. Miaghis Faucher'a sadıktır. Stormsinger da öyle. Pipomu bana geri ver."

Yavaşça da olsa verdim. "Alfwin ve ben konuştuk. Onun için endişelenmiyorum."

"İyi ama Miaghis düşmanca *davranıyor*," dedi Grant. "Faucher gidene kadar seni kaptan olarak kabul etmeyecektir. Onun bağlayıcı sözü bu geminin kaptanıdır ve Faucher hâlâ gemideyken seni kaptan olarak tanımıyor."

Zihnimi yavaşlatmak ve Grant'in sözlerine ağırlık vermek için bilinçli bir çaba gösterdim. "Onu öldürmek yazık olur. Adalar'ı onun kadar iyi bilen başka kimse yok."

"Onu *öldürme* Ben, Aziz'in dişleri. Sadece karaya çıkar. Mürettebatına da iyi bir ödül ver. Daha çok gezip tozma, fahişelik yapma ve altın saçma, daha az can sıkıntısı ve limanda beş parasız dolaşma beklentisi. Ve birkaç müzisyen kiralayın. Düzgün müzisyenler."

"Yine mi müzisyenler?" Zaten karanlık olan ruh halim daha da kötüleşti. "Bugün bana bir sürü tavsiyede bulunacaksın."

Grant, beni daha fazla tahrik etmekten çekinmediği belli olan, yüksek kaşlı bir ifade takındı.

"Charles, kaptan olmak ister misin?" Ben sordum.

Grant durakladı. Aramızdan dumanlar yükseldi ve uzun, ağır bir an boyunca birbirimize baktık.

Nosewise büyümeye devam etti. Artık insan meslektaşıyla aynı boyuttaydı, büyük tüylü kafası Grant'inkiyle aynı hizadaydı.

"Çok fazla sorumluluk," diye karar verdi Grant, piposunu dişlerinin arasına sıkıştırıp sandalyesinde arkasına yaslanarak. Sesinde çalışılmış bir hafiflik vardı. "Rahatça atanmış ve çok değerli bir danışman rolünü tercih ederim."

"Anlıyorum," dedim kollarımı göğsümde gevşekçe bağlayarak. "Siz de öyle davranın."

Grant omuz silkti. e hareketi keskindi ve bana gerçekten sinirlendiğini fark ettim. Ya da belki de yönlendirilmemişti. "Henüz rahatça atanmış değilim, Benny."

"Bana Benny deme." "Bana

Charlie diyebilirsiniz."

"Sana Charlie demek istemiyorum," dedim ama ağzımın kenarı çekildi.

Grant gözlerini kırıştırarak bir ses çıkardı. Piposunu tekrar tüttürdü, sonra bana uzattı. "Belki de en iyisi bu. Charlie adında bir köpeğim vardı, ama o "

"Bir at arabası tarafından ezildim," diye hatırladım.

"Ah, hatırlıyorsun. Beni dinliyorsun." "Ara

sıra."

Bir süre oturduk, sessizce sigara içtik ve çatışmanın geçmesine izin verdik.

Burundan

sonunda büyümesi durdu ve aklım geceki görevime geri döndü. Alamay ambarda. İzini sürmem gereken Demery. Faucher'a danışmak ve muhtemelen kendimi ondan kurtarmak.

"Hâlâ gidip Faucher'ı getirmeni istiyorum," dedim. "Onunla Güney Adaları'nın siyaseti hakkında konuşmam gerekiyor."

Grant'in kaşları kalktı. "Öyle mi?" "Özellikle de James Demery ile ilgili olarak."

Grant bana tuhaf bir bakış attı. "Ben, Oranmur'da onunla birlikte yaşadığının farkındasın değil mi?"

İtiraf etmeliyim ki şaşırmıştım. "Pardon?"

"Sözümü geri alıyorum, beni dinlemiyorsun," dedi sinirlenerek. "Neden konuşma zahmetine giriyorum ki?"

"Şimdi dinliyorum," dedim. "Söyle bana, Oranmur'u zorla alabilir miyiz?"

Grant boğuldu, gözleri doldu ve bir kez daha öksürmeye başladı.

"Belki de zorla değil, o zaman," diye gözlemledim. Öne doğru eğildim ve kendimi bile şaşırtan bir hareketle, güçten çok yoldaşlıkla sırtına vurdum. "İşte, Bay Grant. Kıyıya gelmenize gerek yok. Ama şimdi kendinizi toplamanızı istiyorum. James Elijah Demery'yi nasıl alt edeceğimizi ve Oranmur'u nasıl yağmalayacağımızı planlayacağız. Belgelerimi bulacağım ve aynı zamanda mürettebata bir ödül vereceğim."

Grant şaşkın bir ses çıkardı. "Artık size tavsiyede bulunmak istemiyorum. Beni Faucher'la birlikte gemiye bindirin lütfen."

Pipoyu alıp kaseyi yeniden doldurdum ve ekledim: "Hayır, bu kadar yeter. Artık benimsin Charles."

Ruh ve Beden Bağları

MARY

emery'nin evi üç katlıydı ve kırmızı taştan sağlam bir şekilde inşa edilmişti, kapıları ve pervazları krem rengindeydi. Kendisi çok az süslüydü ama çevresindeki araziye iyi bakılmıştı; hışırdayan, olgun ağaçlar ve çıplak kaya parçaları arasındaki basit bahçelerden oluşan bir karışım... Adanın derinliklerine doğru ilerledikçe bu ağaçlar yerini daha sık ve daha nemli hale gelen orman yılanlarına bırakıyordu.

İçeri alındığım odanın penceresinde durmuş, yorgun gözlerle dışarı bakıyor ve yatağa mı yığılsam yoksa yiyecek aramak için dışarı mı çıksam diye karar vermeye çalışıyordum. Saçlarım nemli ve karışıkta ama onları tarayacak isteğim yoktu.

Yatağa henüz girmiştim ki Tane ortaya çıktı, tenimden ayrılıp pencereye döndü. Benden biraz daha uzun, yüz hatları biraz daha keskin ve görünüşü biraz daha yaşlıydı.

Benim dakikalar önce yaptığım gibi o da nöbet tutmaya devam etti. Ve ilk kez, kendi düşüncelerimin uğultusu içinde onun düşüncelerini okuyamadım.

Tane? diye sordum.

Bir elini lentonun tahtasına dayadı, ghisten esh tahtaya sızdı ve tüm ev zihninde haritalanana kadar duvarlardan, girişlerden kayarak geçti. Diğer ghistings varlıkları Harpy'yi ve Athe'nin ghisting Medved'i iyi hissettirdi.

Bana Olsa ve Illya'nın yokluklarını hatırlattı çünkü bir şekilde, sadece bir an için en'den vazgeçmişim. Suçluluk duygusu beni ele geçirdi.

Onları görmeliyiz.

Dinleneceğiz. Şimdilik dinlenin. Tane ısrar etti. Sözleriyle birlikte bir his geldi, daha önce ondan nadiren hissettiğim bir ihtiyaç. Yalnızlık ihtiyacı.

Bunu anlasam da beni yönlendiren bir şey değildi. Birbirimize ne kadar bağlı olsak da, kendi başımıza kaldığımız çok az an vardı.

Üzerinde uzun süre duramayacak kadar yorgundum. Ama uykuya dalarken, Tane'nin Harpy ve Medved ile iletişiminin kenarları zihnimden geçerek rüyaların ilk yankılarıyla birleşti.

Hart'ın gelgit kumlarının üzerinde, gemisinin enkazı önünde yalnız ve terk edilmiş bir halde belirdiğini gördüm. Tane'nin sorumluluk acısını, Harpy'nin Voskin tarafından haksız yere hapsedilmesine duyduğu öfkeyi ve Medved'in misilleme yeminlerini hissettim.

Tüm bunlar garip, yoğun bir his uyandırdı, şiddet ve kar rüyasına dönüşen ve bana Karanlık Su'nun hissini, kokusunu ve varlığını hatırlatan bir his.

Kardeşim, diye fısıldadı
Harpy. *İntikam,* Medved
yemin etti.

* * *

"Emre Solla," dedi annemin çocuğunun babası, elimi sıkıp bana içten bir sıcaklıkla gülümseyerek. Annemden belki de on yıl daha yaşlıydı, Demery'nin yemek odasında rahattı, ceketini bir sandalyenin arkasına atmış, keten bol bir gömlek giymişti, gümüş şapkası vardı ve kravatı yoktu. Teni Kuzeyli bir Aeadine'den daha zeytindi, gri dokunuşlu siyah saçları gür ve pürüzsüzdü ve başının arkasında bir düğüm halinde toplanmıştı. Kısa bir sakalı vardı, mükemmel bir şekilde kesilmişti ve kafasındaki saçlardan biraz daha beyazdı.

Aynı zamanda şaşırtıcı derecede yakışıklıydı, siyah kirpikli kahverengi gözleri istilacı olmadan beni ilgiyle içine çekiyordu.

Akşam yemeğine geçtik, ben Samuel'in yanında, annem ve Emre'nin karşısında oturuyordum. Uyku bana çok iyi gelmişti ama aklımın bir köşesinde bir gölge vardı ve sohbet hoşbeşten buraya nasıl geldiğimizin hikâyesine doğru ilerledikçe bu gölge ön plana çıkıyordu.

Hart'la ilgili yarı rüyamı hatırladım; geyik, ılık kumların üzerinde tek başınaydı.

Emre, Samuel'e "Benim gemimde büküm yok, hayır," diyordu.

Aklım tekrar konuşmaya döndü.

"Nor Stormsinger." Emre anneme baktı, gözlerinde bir gülümseme vardı, "geçen yıl boyunca annen bizimle denize açılma nezaketini gösterdi."

Athe annemin karnını başıyla işaret ederek, "Evet, nasıl sonuçlandığını gördün mü?" diye sordu.

Emre sırttı, annem de memnun bir kedi gibi gülümsedi.

Boğazımı temizledim. "Ama annem bir süre daha denize dönmeyecek. İdris'ten bir Fırtınakıran kiralayacak mısın?"

"Evet, yaz biter bitmez ihtiyacım olabilir," dedi Emre. Ses tonunda aklımı kurcalayan bir şey vardı, söylenmemiş bir şeyin ipucu, ama belki de yanlışmıştım.

"Sen büyükelçi misin?" Samuel sordu. Parmakları masanın altından bacağıma değerek dikkatimi dağıttı.

Emre başını salladı. "Ben Güney Adalarındaki Capesh gözüyüm. Ada ada dolaşır, Capesh vatandaşlarını ve Capesh çıkarlarını ilgilendiren meselelerde arabuluculuk yapmak üzere çağırılırım. Kısacası, iyi yemekle beslenmek, iyi şarap içmek ve halkımın Lordların gözünde Mereishlerden farklı olmasını sağlamak için yelken açıyorum."

Son sözünde sesine belli bir sertlik karıştı ve adamın başka bir yönünü sıcak gülümsemesinin altındaki demirden omurgasını gördüm.

Samuel, "Bu durumda sana bir ghisting verilmemesine şaşırdım," dedi. "Henüz değil," dedi Emre ona alaycı bir gülümsemeyle.

Anne kadehini kaldırdı, "Bürokrasiye," dedi bu tartışmayı bitirmeyi umduğunu ima eden bir tonda.

"Ve Mereish'in ağır eli," diye ekledi Emre, kadehinin kenarından.

* * *

Yatağın kenarına oturmuş, Samuel'in kapıyı kapatıp ödünç aldığı paltosunu çıkarmasını, ardından gömleğinin kollarını sıvayıp bağcıklarını gevşetmesini izlerken, gölgelenmemiş pencereden serin hava süzülüyordu. Onu mum ışığıyla aydınlatılmış karanlığın mahremiyetinde, rahat bir şekilde görmek bana hâlâ büyük bir yenilik gibi geliyordu. Ama kafam hâlâ, ışığın kollarındaki kas ve sinirler üzerinde nasıl gezindiğini ya da ustalıklı yapılmış parmaklarının nasıl hareket ettiğini anlayamayacak kadar doluydu.

Rakip Çağrıcı ve Ess Noti'nin hizmetkârı Inis Hae tarafından vurulduğu yerdeki parçalanmış taze, pembe esh düğümü bile dikkatimi dağıtamadı.

"Emre Solla'nın bir diplomattan çok bir casus olduğuna inanıyorum," dedi Samuel alçak sesle. Paltosunu sandalyenin arkasına asarak tam olarak örtülmesini sağladı. "Ya da

Daha ziyade, onun Adalar'daki amacının daha fazlası olduğunu *biliyorum* ama daha fazlasını öğrenmek için Öteki'nde zamana ihtiyacım var. Ve farkındayım ki bu, endişelerimizin başında gelmiyor."

Mideme bir ağırlık oturdu. "Hiç de değil. Demery'ye Alamay'dan ve belgelerden bahsetmeyecek miyiz? Ya da Usti'nin ne yaptığını?"

Gelip yatakta yanıma oturdu. ağır bir konuydu: gemideki yakın mahallerde açmaya cesaret edemediğimiz bir konuydu. "O zaman ikiniz konseyde iletişim kurduğunuzda Tane ona söylemedi mi?"

"Hayır."

"Güzel." Samuel bir an düşündü. "Şu anda suları bulandırmamıza gerek olmadığına inanıyorum. Bakalım işler nasıl ilerleyecek."

Yorgunca başımı salladım. "Sanırım yapmalıyız. Aziz... Bir parça kesinlik için her şeyimi verirdim. Bir şey hakkında. Herhangi bir şey için."

Sam'in kolları bana sarıldı. Yarım nefes kadar kıpırdamadan oturdum, sonra rahatladım, ona doğru eğildim ve gözlerimi kapattım.

Uzun bir süre sessiz kaldı ama düşündüğünü hissedebiliyordum, bedeninin ince hareketlerinde düşüncelerinin durgunluğunu, gerginliğin dalgalanmalarını ve tutuşunun bilinçli olarak yumuşamasını hissedebiliyordum.

"Mary," di ye sordu. "Ne yapmak istiyorsun? Şu anda mı?"

"Kaç," diye cevap verdim, aynı şekilde. "Ama yapamam. Kaçmayacağım. Hart, Uknaralar ve herkes dengede dururken olmaz. Ve ben pes etmek istemiyorum. Oradan oraya koşarak yaşamak istemiyorum. Ben bir Stormsinger'ım. Her zaman avlanacağım. Bir noktada, sanırım yerimde durmalıyım."

"Benedict'e son bir kez daha ihtiyacım var. Halkımızın özgür olduğunu ve Hart'ın geri geldiğini göreceğim. Eğer burada kalmak istiyorsan, seninle kalacağım. Peki ya ufku istediğine karar verirsen? Onu sana vereceğim."

"Çok iyisin," diye mırıldandım omzuna. Kızgınlık duymadan ekledim: "Bu can sıkıcı."

"Beni hâlâ iyi bulmana sevindim," diye cevap verdi. "Çünkü gün geçtikçe kendimi daha az 'iyi' hissediyorum. ough... belki de iyilik benim inandığım şey değildir."

Daha söyleyecekleri olduğunu hissederek sessiz kaldım.

"Bunun yasallık ve onur olduğuna ve bunları korursam dünyanın beni adil göreceğine inanıyordum. Ama öyle olmadı. Yasalar... yasalar güç ve para tarafından dikte edilir, dünyamızı savaşta tutan ve sizi zincire vuracak olan aynı güçler. Peki ya onur? Elimde tutabileceğim hiçbir şey değil." Yüzünü saçlarına gömdü ve son sözlerini sıcak nefesi ve nazik dudaklarının fırçasıyla söyledi. "Seni tutabileceğim gibi değil."

İçimde bir şeyler burkuldu. Bu duygu için söyleyecek hiçbir sözüm yoktu, buna dayanmanın hiçbir yolu yoktu. Tek yapabildiğim Samuel'in yüzünü ellerimin arasına almak, sözsüz bir an boyunca gözlerinin sıcak derinliklerine bakmak ve onu öpmekti.

YEDİ

Dünyanın Yolu

SAMUEL

Mary uyuduktan sonra Demery'yi geniş ve iyi donanımlı bir çalışma odasında masasının başında buldum. Halılar, ahşap paneller ve geniş kitaplıkların hâkim olduğu mekânın duvarları dekoratif kâğıtlarla kaplı olsa da bir dizi tablo ve hatıra eşyasına da ev sahipliği yapıyordu. Pencereleden birinin pervazında asil, kanca burunlu bir adamın büstünün üzerinde kocaman gri bir peruk duruyordu, bir büfe içkiyle doluydu ve bir köşede de bir şövale vardı.

Örtünün altında hangi yarım kalmış resmin yattığını merak ederek la er'e baktım ve duvarlardaki resimlere dikkat ettim. Pastoral çayır, dağ ve deniz manzaraları, yumuşak renkler ve puslu bir kalite. Çeşitli nesneler çeşitli ışık kalitelerinde. Nazik bir el, bir kalçanın kıvrımı, bir yastığın üzerine dökülmüş uzun saçlar, pencerenin ötesinde altın bir ufukta kaybolan bir gemi.

"Konuşmamız gerek," dedim gözlerimi görüntüden ayırarak.

"Bana biraz daha konyak doldur," dedi Demery, açılmış bir kâğıttan başını kaldırıp zar zor bakarak. "İhtiyacım olacağından hiç şüphem yok."

Önümüzdeki masanın üzerinde boş bir bardakla birlikte bir bo le duruyordu. Bardağı aldım ve o okumasını bitirip kitabı bir kenara koyarken ben de ona bir kadeh daha doldurdum.

"Voskin'e rüşvet verilebilir mi?" diye sordum.

"Hayır. Bu olayı çok kişisel algıladı. Onu suçladığımdan değil, limanı darmadağın ve itibarı tehlikede. Konsey medeni görünebilir ama onlar aç kurtlar sürüsü ve zayıflığı ona adasını ve koltuğunu kaybettirebilir."

"Şantaj mı?"

" tamamen elinizdeki kozlara bağlı."

"Peki ya basitçe ölürse?"

Demery'nin yüzüne bir gülümseme değdi ama gözlerine tam olarak ulaşmadı. Beni değerlendiriyordu ama her ne karar verdiyse bunu paylaşmadı.

"Bir Konsey Lordu öylece ölmez," dedi onun yerine. " burada bir sorgulama olur ve sen de bu işten sağ çıkamayacak kadar fakirsin."

"Fakir sayılmam," diye cevap verdim. "Mary ve ben de senin gibi Fırtına Duvarı'nı aşık."

" o paralar Aeadine ve Usti'de, değil mi? Aylarca uzakta."

Başımı sallayarak kabul ettim. "Voskin'in müttefikleri ve düşmanları kimler?" Demery, "Talys Lirr, merhum kötü adamın varisi ve soyu," dedi. "Onun koltuğuna oturdu ama Aziz'e şükürler olsun ki adasını geri alamıyor."

"İsla Ascra, Idriss'in elinde tuttuğu ada mı?"

"Evet. Bunun için yüz yirmi Fırtınakıran ve diğer büyücülerden oluşan bir yerleşim bölgesini yenmek gerekir; bunların önemli bir kısmı Talys'in kanını paylaşıyor ama babasına olan sevgisini değil."

Demery'nin yanından geçip bunu düşünmeye başladım. " en Idriss güçlü bir müttefik."

"Evet ama sizin de fark etmiş olabileceğiniz gibi Idriss'in odak noktası Fırtınaseverlerin iç dünyası ve adaların genel siyasetini pek umursamıyor. Her koltuk açıldığında sürekli olarak reddedilmesinin bir nedeni de bu. Bir de F ı r t ı n a s e v e r o l m a s ı ve konseyin yarısının onun bir direğe zincirlenmesi gerektiğini düşünmesi... Diğer yarısı da buna inanıyor ama Fırtınasever hizmetlerini o kadar etkili bir şekilde ele geçirmiş ki ona karşı çıkmaya cesaret edemiyorlar. Açıkçası tüm bunlar oldukça taze, Lirr'in mezara girmesine daha çok var. Ama işte buradayız."

Bir süre bu tür konular üzerine konuştuk, Demery sonunda Adalar'ın bir haritasını çıkardı ve Lordlar Konseyi'nin ittifakları, kan davaları, politikaları ve şikâyetleri konusunda bana rehberlik etti.

Demery sonunda, "Port Sen'in konumu Voskin'in en büyük değeri," diye bitirdi sözlerini. "Kuzeydeki ilk limanlardan biri. Mereish Ticaret Şirketi ile barışı korumayı başardığı için ticaret ağı çok geniş. Mereish anakarasıyla olan bağları da oldukça güçlü."

"Mary'ye boya ve cevher ticareti yaptığı söylendi."

"Cevher mi?" Demery tekrarladı. "İlginç."

Demery'nin bardağına uzandım ve onu teşvik edercesine baktım.

"Devam et," dedi ve bardağı kendim doldurup boşalttım. "Bay Rosser, sizinle açık konuşacağım."

"Daha azını ummuyorum."

" e dünya sizin değiştirebileceğiniz bir yer değil. Bu yüzden onun sınırları içinde yaşamamanın bir yolunu bulun."

"Pardon?"

"Mary her zaman aranacak. Senin ve onun Usti kontratıyla ne yapmak istediğini biliyorum. Idriss'in yapmak istediği de aynı şey. Ama bu kaybedilmiş bir dava.

"Ben bir pragmatistim," diye devam etti Demery yüzündeki ifade karşısında. "Anne'in neden burada benimle güvende olduğunu biliyor musun? Ben, bir konsey lordu, onun hizmetleri için Idriss tarafından hazırlanmış bir kontrata sahibim. Ne Anne ne de benim için bir anlamı var. Sadece bir kâğıt. Ama konsey için, bu boyun eğmez bir gerçek, bir doğa kanunu. Bu bir yatıştırma. Görece barış içinde yaşamak için yapmamız gereken şey bu."

"Voskin'e teslim olmamı mı öneriyorsunuz?" diye sordum.

Demery öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayayarak, "Hayır," dedi. "Anne'in sözleşmesi sahte. Mary'ninki de bizim elimize geçtiğinde öyle olacak. Benim önerdiğim şey daha ziyade... bir göz aldatmacası."

Bardağı tekrar masaya bıraktım ve kollarımı dayayarak sandalyeme oturdum.

"Devam edin." "Devam etmeden önce şunu belirteyim, ben emekliyim ve yapacağım her türlü eylem

benim açımdan en yüksek mertebede bir fedakârlıktır. Bu yüzden beni

takdir edin." "Takdir ediliyorsunuz lordum," dedim bir gülümseme seğirmesiyle.

"Güzel. Şimdi, Benedict'i bulmanıza yardım edeceğim. Birlikte *Harpy* gemisiyle yola çıkacağız. Ya kardeşin Mereish Adaları'ndan ayrılıp başka sularda iş yapmayı kabul eder ya da onu gerçekten Voskin'e teslim ederiz."

Bir kıvılcım hissettim... tam olarak umut değil ama yakın bir şey. "Ayrılması Voskin'i nasıl tatmin edecek?"

"Çünkü yeni bir isim, yeni bir kimlik alacak ve biz de onun ölümünü tahrif edeceğiz. Temiz bir başlangıç yapacak, yeni bir başlangıç. Sen ve Mary de öyle."

Başımı sallamaya başladım. Demery'nin Mary ve benim için temiz bir başlangıç yapma fikri bizimkinden açıkça farklı olmakla kalmıyordu, Benedict asla aynı fikirde olmayacaktı. Eğer Enisca Alamay ve Mereish belgeleri ve muhtemelen büyük bir intikam kavramı varsa bunu asla kabul etmezdi.

"Bütün bunlardan ne kazanacaksın?" diye sordum. " bir şey olmalı."

Demery bir an için karanlık pencereye baktı, düşünürken başı bir tarafa eğikti. "Voskin'i kızdırmak. Konseyin bana karşı olan yarısına bir el bombası atmak. Beni yanlış anlama, emekliliğin tadını çıkarıyorum. Ama daha fazla güç ve nüfuz benim huzurumu sağlar. Ve belki de biraz sıkıldım... Aziz, öyle mi? Sadece sıkıldım mı?"

Biraz daha konyak doldurdu ve dünyadan bıkmış bir halde kaşlarını çatarak içti. "Can sıkıntısıyla hareket ettiğinize inanamıyorum, efendim."

"Şey. Ne olursa olsun. Ben sizin müttefikinizim Bay Rosser. Beni oldukça rahatsız ettiniz ama Anne ve Tane'ye olan sadakatimden dolayı müttefikinizim. Ve Mary, itiraf etmeliyim ki, sevgimin bir kısmını talep etti. Öyleyse, teklifimi kabul et. Vereceğim tek şey bu. Sana bir gemi vermeyeceğim, ben içinde olmadıkça, hayatımı daha fazla mahvetmemeni sağlamadıkça."

Sanki bir işaretmiş gibi, gecenin içinde bir gümbürtü yankılandı.

Pencereye yaklaştık, o da elindekileri geri fırlattı. Serin hava yüzümüze çarptı ve Sooth'un duyuları çiçek açtı, uzandı, gerildi, Karanlık Suya sürtündü.

Bir tekneye çarpan dalgaları, bir ghisting'in uzanan, kıvrılan dokunaçlarını gördüm. Tozun külünde ve fenerlerin salınımında kendi yüzümü gördüm.

Başka bir patlama. Kasabanın aşağısında uyarı çanları çalmaya ve köpekler havlamaya başladı.

Demery bana baktı, gözlerinin köşelerine ışık sızıyordu. Elleri ahşap pencerenin pervazına dayanmış, ışığa gömülmüştü.

"Sooth?" Demery sordu. "Kim o?"

Yumruklar koridordaki kapıya çarptı. Brid içeri daldı, gözleri çılgına dönmüştü ve nefesi kesilmişti.

"Kaptan Rosser çoktan karaya çıktı!"

* * *

Demery ve ben gecenin serinliğine adım attığımızda ürkütücü, bunaltıcı bir sessizlik vardı, Brid de onu takip ediyordu. Giderken Demery Brid'e bir kılıç, bana da bir tabanca verdi. Silahı metodik bir şekilde doldurdum ve çevremizdeki değişiklikleri aynı hassasiyetle not ettim.

e Arkamızdaki ev, hizmetçiler tarafından hızla uyandırılıyordu. e Kızıl Fırtına, ay ışığının aydınlattığı gecenin soluk menekşesine bürünmüş olarak aşağıdaki girişin ağzında görünüyordu. Güvertesi fener ışığıyla aydınlatılmıştı ve tüm topları açıktı, çığlıklar ve bağrıışmalar sokakları inletirken Oranmur kasabasını izliyordu. Kapılar açık, tüfekler kırmızı, köpekler havlıyor ve çocuklar ağlıyordu.

Tepede, mahmuzun üstündeki meydanda silahlar çılgınca patlıyordu. Hiçbir şekilde bir savunma değildi. Bir kutlama.

Yanımda, Demery dönüşmeye başladı. Bu ince bir hareket, bir duruş değişikliği, bir örtünün bir kenara bırakılması ve bir diğerinin üstlenilmesi idi. Sonunda

Yırtıcı bir sakinlik içindeydim ve bunun kendime de yansıdığını hissediyordum.

Benedict kasabanın yukarısındaki yolu aştı ve bir düzine adım ötede durdu, etrafı silahlı korsanlar ve sırtında bir ri e'nin ağzı ve yüzünde taş gibi bir ifade olan Athe ile çevriliydi.

Ben tam bir korsan gibi görünüyordu; kalçasında bir kılıç, göğsünde bir dizi tabanca ve tahta fişek vardı. Üç boynuzlu şapkası, kısa bir örgüyle bağlanmış doğal saçlarının üzerine oturuyordu ve sakalının başlangıcı vardı. Bol bir gömleğin üzerine kahverengi bir frak giymişti, yeleği ve kravatı yoktu.

Sakalı ve üniformasızlığı bizi birbirimize daha çok benzetiyordu. Ama Ben benden daha zayıftı, Mere'deki tutsaklığının ve sonraki gecemizin mirası olarak daha keskin ve sertti.

Yine de sertliği beni şımarttığında azaldı. Koyu renk çerçeveli gözlerinde gerçek bir şok ve daha az tanıdık, daha savunmasız bir şey belirdi. Şüphe.

Bir anda y o k oldu.

Ben ekibine eliyle işaret etti ve onlar da Athe'yi ileri ittiler. e kadın iki taraf arasında, evin gölgesindeki boş arazide ilerledi ve Demery'nin yanında pozisyon aldı.

Athe sessizce, "Duyduğun gibi tepedeki barakayı ele geçirmişler," dedi. "Geminin kendisi görüldüğünde çoktan limana varmışlardı. Rıhtımda bir düzine rehine var."

"Kaç kişiler?"

"Karada en az iki yüz kişi var. Şu anda gördüğünüzün dörtte biri. İnsanlar teslim oluyor."

Demery'nin dudakları bastırılmış bir öfkeyle seğirdi ama başını salladı. "Güzel. Hayatta kaldıkları sürece."

"Lord Demery. Samuel." Benedict yavaş bir gülümsemeyle başladı. Brid'i tanımış gibi görünmek bir yana, ona bakmadı bile ve kadının gölgeme girdiğini hissettim.

Evin kapısı arkamızda açıldı ve Mary, Anne ve Emre göründüler. Mary'nin üzerinde aceleyle giydirilmiş bir ceket ve pantolon vardı; Anne ve Emre ise akşam yemeğindeki gibi derli toplu ve tetikteydiler.

"Mary, sevgili Mary," dedi Ben. "Ve annen! İşte bu tam bir yeniden birleşme."

"Limanımı abluka altına aldınız ve halkımı terörize ettiniz," dedi Demery soğukkanlılıkla, ama elini uzatıp Ben'in elini sıktı. "Senin işin ne?"

"Beni içeri davet edersen kan dökülmesine gerek kalmaz," dedi Benedict, elini tekrar kemerine götürdü ve kılıcını fırçaladı.

"ey dışarıda kalsın," dedim ekibini işaret ederek.

"Sadece en sevdiklerimi getireceğim," diye söz verdi.

Demery geri çekildi ve merdivenlerden yukarı, evin içine doğru bir işaret yaptı.
"Benimle gelin, Kaptan Rosser."

SEKİZ

Yazışmalar

MARY

"İkimizin de vaktini tehditlerle boşa harcamayacağız," dedi Ben, çalışma odasının kapısını ağır bir tıkırtıyla kapatırken Demery'ye. Mürettebatından altı kişi, silahlı ve sessiz bir şekilde, elleri silahlarında iki yana doğru yayıldı. Diğerleri söz verildiği gibi dışarıda kaldı.

Charles Grant'in aralarında olmadığını fark ettim. O zaman Ben'den kaçmış mıydı? Yoksa Ben bundan korktuğu için ya da Demery'yle yüzleşmek istemediği için mi gemide bırakılmıştı?

"Enisca Alamay'dan gelen belgeler için geldim." Samuel ve ben birbirimize öyle keskin bir bakış attık ki boynum sızladı. Haklıydık.

Demery Benedict'e kuşkulu bir bakış fırlattı. "Ne, kimden?"

Benedict onu dikkatle izledi. "Usti casusu Enisca Alamay tarafından size kaçırılan belgeler."

Demery, Anne ve Athe'yle bakıştı, yüz ifadesi inanmaz bir kahkahaya dönüştü. Ama bakışları yanımdan geçerken, orada daha keskin bir şey gizleniyordu. Şüpheleniyor muydu?

Mary ve ben Ben'in hedefleri konusunda tam olarak açık sözlü olmamış mıydık?

"Zamanınızı boşa harcadınız," dedi Demery Ben'e. "Ne demek istediğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve eğer bana inanmıyorsanız, beni doğruluğa zorlayın. Saklayacak hiçbir şeyim yok."

Onlar konuşurken Anne bir sandalyeye çöktü.

"Anne, lütfen git," diye fısıldadım, destek için Emre'ye bakarak.

"Kimse gitmiyor," diye tersledi Benedict bana bakmadan. "Ya da konuşmaz."

Anne bana zoraki bir gülümseme verdi ve kendini kapıdaki korumalara bakmaya verdi. Emre ve ben karşılıklı mutsuzluk ve dayanışma bakışları attık.

onun yanına yerleşti.

Ben odanın ortasından Demery'ye baktı. Büyüsünün durgun bir ormandaki rüzgâr gibi yükseldiğini hissettim; önce uzak bir fısıltı, sonra yaklaşan bir telaş. Gücünü gösterecek ve bana onun algılanan üstünlüğünü hatırlatacak kadar bir gücün beni sardığını hissettim. en bu güç Demery'ye odaklandı.

"Belgeler nerede?" Benedict sordu. "Bende değiller."

Bir başka güç gösterisi daha. "Sorduğum şey değil."

"Bende değiller, nerede olduklarını ya da ne olduklarını da bilmiyorum."

Benedict ona yaklaştı ve yakından baktı. "Bir tılsım mı takıyorsun?"

Demery'nin kaşları çatıldı. " e yeni Mereish tılsımları mı? Hayır, takmıyorum."

Benedict topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve kollarını kavuşturarak diğer adama baktı. "Sooth'um Alamay'la olan bağlantınızı gördü."

"Sooth'unuz yanılmış," dedi Demery. "Gençliğimde casus denebilecek bazı kişilerle omuz omuza olduğumu kabul ediyorum ama bu çok uzun zaman önceydi."

"Belki de imgelem yanlış yorumlanmıştır," diye araya girdi Samuel. "Ne görmüş?"

"Benedict, Demery'ye bakmaya devam ederek, "'Birçok yüzü olan bir ghisting,' diye alıntı yaptı. "Ve siyah saçlı bir adam. Harpy'nin birçok yüzünü unutmak zordur. Siz de Usti Krallığı'na bağlısınız ve bu nedenle belgelerle bir ilginiz olabilir."

"Anlıyorum," dedi Demery masasında arkasına yaslanarak. "Ama Harpy, pek çok ghisting gibi, daha geniş bir dünyada kendine bir gure model aldı. Bu durumda, Yissik Ocho, Usti'nin çok yüzlü hileci azizi. Kendisi aynı zamanda Usti kraliyet ailesinin burada, Güney Adaları'nda yaşayan mülksüz kolu Arat Hanesi'nin de koruyucu azizidir."

Benedict'in ifadesi seğirdi. Gözlerinde hem korkmayı hem de hor görmeyi öğrendiğim eski Ben vardı. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Belgeler ve bir Usti casusu hakkında mı? Evet, tamamen cahilim," diye onayladı Demery. "Senin Sooth nerede? Belki bizi daha fazla aydınlatabilirler."

"Yalan söylüyor olmalısınız ama nasıl olduğunu anlayamıyorum."

Demery omuz silkti. "Yalan söylemiyorum. Yazışmalarımı incelediniz mi? Birkaç haftadır uzaktaydım ve gördüğünüz gibi tüm mektuplarımı okuyacak zamanım olmadı."

"Onları bana ver."

Demery kenara çekildi, masayı ve bekleyen mektup ve parşömen yığınlarını işaret etti.

Benedict hemen masanın üzerine kapandı ve gördüğü her şeyi açmaya başladı, açarken de kâğıtları yere attı. Mühürler kırıldı, kâğıtlar yırtıldı ve u ered. Adamları ayağa kalkmış, silahlarıyla oynuyorlardı. Annem sandalyesinde arkasına yaslandı, ellerini karnına koydu ve Emre'yle ağır bir bakış alışverişinde bulundu.

Athe kollarını göğsünde kavuşturdu ve uzaktaki duvara yaslandı.

"Enisca nerede?" Ben'e sordum. "Senin tutsağın mı?"

Ben beni görmezden geldi, daha fazla kâğıdı sahana fırlattı. Bir tanesi şövalenin altına düştü. Diğer masanın altına düştü.

"Kız onun gemisinde," dedi Samuel inançla. "Ama onu konuşturamaz. Güçlü bir Magni değil ama yeterince güçlü. Charles Grant orada, görüyorum. Demery'ye karşı size katılmayı reddetti mi? Ah, bir de Sooth'unuz var. Onun aurası önemli. Onu nerede buldunuz?"

Ben'in bakışları yukarı kaydı ve elindeki kâğıt yırtıldı. "Bilgi almak için başka yöntemler de v a r," dedi Grant'ten bahsetmemi ve Sooth'la ilgili sorumu duymazdan gelerek. Yırttığı kâğıdı taradı ve tekrar masanın üzerine bıraktı. Kırık mührü tahtaya vurdu.

"Benedict," diye yeniden başladı Samuel ve ses tonu hepimizin ona doğru bakmasına neden oldu. "Yaktığın limanın yöneticisi Voskin senin yerine beni idam ettirmeye çalıştı. Mary'yi bir kölelik sözleşmesi imzalamaya zorladı. Gisting'imi, mürettebatımı ve Uknara'larımı aldı."

Ben başını kaldırıp bakmadı. "Ne talihsizlik."

Samuel'in yüz ifadesi öylesine karardı ki, patlayacağını sandım.

İkizi devam etti: "Ama görüyorum ki sen ve Mary artık hayattasınız ve özgürsünüz. Bütün mesele bu değil mi?" Sorusu samimi görünüyordu ama bir nefes sonra kendisi cevap verdi: "Hayır, bu senin için yeterli olmaz."

Bakışları yarım nefesliğine bana kaydı ve duygularımı dürten, benimle kelimeler olmadan iletişim kuran gücünün bir kıvrımını hissettim.

Hayır, onun gücü bizim algıladığımız 'özgürlüğün' Sam için yeterli olmadığını söylüyor gibiydi. Benim 'özgürlüğüm' yeterli değildi. Onun sevgisi, desteği, bağlılığı her zaman benimle daha büyük iyilik arasında bölünecekti.

Onun gücünün akıntısına karşı durarak kararlılığımı pekiştirdim. Çünkü Ben, Sam'in ideallerini aramıza sokulabilecek bir kama olarak görürken, ben onu sevmek için başka bir neden görüyordum.

Öyle değil mi?

Daha sert bir şekilde geri ittim ve müstakbel kayınbiraderime ters ters baktım. "Ben. Ben özgür değilim. e konseyi sözleşmeyi tanıdı ve eğer kaçarsam bir kaçak olurum."

"Hepimiz bir yerlerde kaçağız. Kuzeye geri dön," diye cevap verdi Sam'in ikizi, tekrar postaya dönerek. Bir tanesine göz attı, Demery'ye eğlenerek baktı ve ona doğru fırlattı. "Parfüm."

Demery onu yakaladı ve paltosunun içine gizledi.

"Kış Denizi'nin her köşesinde bir kaçağım," dedim, konuşurken bunun ne kadar doğru, ne kadar derin ve unutulmaz olduğunu fark ettim. "Usti sözleşmem *Hart*'la birlikte yandı. Sahip olduğumuz her şey *Hart*'la birlikte yandı."

Ben nihayet elindeki kitapları bırakıp Samuel'le bana baktı. Bir an için tüm hikâyeyi soracağını, hatta gemimizi kaybetmiş olmamızı ve şimdi giderek belirsizleşen bir gelecekle karşı karşıya kalmamızı umursayacağını düşündüm.

Sadece başını salladı. "İlginç hayatlarınız var ve pek çok kişi aynı şeyi söyleyemez. Demery, bu belgeler başka kimde olabilir? Usti sürgünlerinde mi, Artanlar'da mı?"

Samuel araya girdi: "Ben. Voskin *Hart*'ı, mürettebatımızı ve Mary'nin özgürlüğünü senin kelleni ona getirmemize karşı tutuyor. at buna seni iyileştirmek için kendilerini riske atan Uknaras ve Bay Maren de dâhil."

Benedict durakladı. Kapıda muhafızları daha dik durdu. Biri yavaş ve ölçülü bir çelik sesiyle kılıcını çekti.

Gergin bir anda Ben, Demery'nin yazışmalarının geri kalanını dikkatle masanın üzerine koydu.

"İşte buradayım, işte başım," diyerek çenesini yukarı kaldırdı ve ışığın yakışıklı yüzünün yanından, kısa sakalının üzerinden geçerek hassas boynundan aşağıya doğru kıvrılmasına izin verdi. "Ya al ya da beni bırak."

Öfkem patladı. "Bunu neden yapıyorsun? Port Sen'i neden yaktın? Neden *duramıyorsun*?"

"Port Sen'i yaktım çünkü istedim," dedi Ben ve onunla ilgili tüm umutlarım, iyileşmesinin onu değiştirdiğine dair tüm umutlarım yıkıldı. "*Kızıl Fırtına*' yı aldım çünkü bunu istedim. Ve o belgeleri bulacağım, Usti'nin ihanetini dünyaya açıklayacağım, dalgaların üzerindeki her lanet gücü utandıracağım. bana suçlu mu diyorsunuz?"

Sizler ipte oynatılan kuklalardan başka bir şey değilsiniz." "Sen bir suçlusun," dedi Samuel alçak sesle.

Sinirlenme sırası Ben'deydi. Bir andan diğerine nezaketinden geriye ne kaldıysa ed ve gücü çiçek açtı, odanın her yerine dalgalandı ve

mürettebatına konsantre oldu.

Herkes aynı anda hareket etti. Ben bir tabanca çekti ve Demery'yi göğsünden vurdu. Demery masanın arkasına yığılırken, Harpy bir ghisten esh ve öfke kasırgasıyla ortaya çıktı. Annemin önüne atıldım. Sam döndü, kılıcını çekti ve Benedict'in arka duvardaki korsanlarına doğrulttu.

Ya da arka duvar boyunca oldukları yerde... Athe, Emre, ben ve Sam'i ayıracak şekilde dağılmışlardı.

Birisi sandalyeyi sopa gibi bana doğru savurdu. Şaşkın bir öfkeyle bağırdım ve bir kolumu havaya kaldırdım. Sandalye bana çarpmadan bir an önce paramparça oldu Tane'nin ghisten ışığı onu parçalara ayırdı ama darbe yine de beni devirdi.

Bir sonraki gördüğüm şey, ayağa kalkmaya çalışırken sallanan ve bulanıklaşan bir görüntüydü. Athe diğer mürettebattan birini duvara çarptı, onlar aynısını kendisine yapamadan başka bir tabancayı yere düşürdü. Emre yere düştü, bir akkerle boğuşuyor ve hiç çekinmeden yumruk atıyordu.

Ben'in ekibinden biri Anne'in boğazına bir bıçak dayadı. Boğazına sıkıca.

Kıpırdamadan durdum, yarı yolda ayağa kalktım. Annem dondu kaldı. Elindeki bıçak yere düştü ve bakışları bana, buruşmuş Demery'ye, sonra da Benedict'e kaydı.

Hava odayı terk etmeye başladı. Annemin dişlerinin arasından çıkan tıslamayı duymadan önce, orada bulunan herkesi ikna etmek için ihtiyaç duyduğu tüm sesin gittiğini hissettim.

Bıçak sıkılaştı. Kan akmaya başladı, yakasını ıslattı ve Magni'nin gücü onun üzerine kilitlendi.

Tıslama kesildi. Hava rahatladı ve çalışma odası gergin bir sessizliğe gömüldü.

Annemin tavsiyelerini yerine getirebilirdim ama Benedict yeni hazırladığı kilidi Samuel'e çevirmişti, yine de doğrudan bana bakıyordu. Ve yüzündeki kış ortası öfkesine baktığımda, tetiği çekeceğine inanmaktan kendimi alamadım. Belki öldürmek için değil, kasıtlı olarak değil. Ama kesinlikle zarar vermek için.

Samuel yavaşça kardeşine döndü.

"Benedict," dedi en ölümcül ses tonuyla. "Bu kadar alçalmamıştın." Benedict kapıya doğru yürüdü. Samuel'in yanından geçip gitti, tabancası hâlâ doğrultulmuştu. "Bırakın onu," dedi Samuel.

"Onu da getirin," diye karşı çıktı Benedict.

Annemi tutan adam onu ileri doğru itti, bir er Ben. Şok olmuştum, dehşete kapılmıştım, hareket edemiyordum. Ben'in diğer tayfaları da ona doğru yöneldi. Sadece Athe'nin yere serdiği kadın, yere yığılmış, kımıldamıyordu.

Ben kapıda durakladı, etrafı büyülenmiş sadık adamlarıyla çevriliydi.

"Şimdi gidiyorum. Beni durdurmaya çalışırsanız Anne'den başlayarak öldürmeye başlarım.

Oranmur'un Port Sen'in yolundan gitmesine gerek yok, ama tereddüt etmeyeceğim."

Bu sözlerle birlikte adamlarını ve annemi de yanına alarak odadan çıktı.

* * *

Benedict ve *e Red Tempest* Oranmur'u yağmaladı. Kasabadan geçip gemilerine dönmelerini izlemek kadar uzun süreli bir öfke ve çaresizlik yaşamamıştım.

Kimse müdahale etmedi. Kasaba halkı yok. Muhafızlar yok. Ne Athe, ne Emre, ne de Sam ve ben. Ben'in gücü bu kadar geniş, bu kadar mutlakken kimse cesaret edemedi.

Demery, zaten yerel bir cerrahın bakımı altındayken, herkese geri çekilmelerini emrettiğinde değil. Hele hele bir sıra korsan, ellerinde bıçakları ve satırları talihsiz tutsakların boğazlarına dayanmış halde rıhtımda dururken hiç kimse cesaret edemezdi.

Hamile annem. On iki yaşından büyük olmayan genç bir çocuk. Yaşlı bir adam, orta yaşlı bir kadın, genç bir kadın, vb... Oranmur'un sıradan halkından özenle seçilmişlerdi ve kendilerine karşı girişilecek herhangi bir eylemin söndürülmesini sağladılar.

Korsanlar kaçtıklarında, tutsakları gemiye kadar götürdüler.

Kızıl Fırtına'nın ışıkları birer birer sönerken ve gecenin karanlığında gözden kaybolurken, Emre'nin halkı tarafından kurtarılan sallanan, aşırı yüklü bir tekneye bindirildiler.

Geriye kalan tek şey brandanın şakırtısı ve rüzgârın sessiz, ürkütücü limanı süpürmesiydi. Ve bir erkek Fırtınakıran'ın alçak, derin sesi, benzersizliği nedeniyle daha da ürkütücüydü.

Annemi Demery'nin evindeki bir odaya götürdüm ve kısa bir süre oyalandım, ama Emre küçük alanda büyüktü, sesi sakın ve yetenekliydi, ben ise devam eden şokum ve dikkat dağınıklığım nedeniyle zar zor konuşabiliyordum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır," dedim bahanelerimi sıralarken ve sıvıştım.

Harpy koridorda beni bekliyordu. Kalçasından sarkan bir dizi maske olmayan bir rüzgârda sallanıyordu ve başı eğikti, yüzü ürkütücüydü.

Bir baykuş ve küçük ağızlı bir kadın karışımı.

Gel, dedi.

Başım ağrısa ve bedenim dinlenmeye hasret kalsa da, Tane ve ben onu takip ettik.

Başka bir kapı, hafif aralık. Yatağın başucundaki masanın üzerinde yanan bir kandil. Demery yatağın içinde oturuyordu, göğsü sargılıydı ve vücudu oldukça yıpranmış bir banyan giymişti. Duruşu sertti ama Harpy ona döndüğünde gözle görülür bir şekilde güçlendi.

"Seninle samimi bir tartışma yapmamız gerekiyor," dedi.

Cevap olarak yatağın yanındaki sandalyeye çöktüm.

"Benedict Usti ihaneti derken ne demek istedi?"

"Usti, Aeadine ve Mere arasındaki çatışmayı kışkırtıyor," diye cevap verdim. "e Ben'in aradığı belgeler bunu kanıtlıyor."

Demery'nin bakışları sertti. "Bunu yapacağını biliyor muydunuz?"

"Şüpheleniyorduk. Ama casus Enisca, Anchorage'daki ba le'de kayboldu. Bırakın belgeleri, hayatta olup olmadığını bile bilmiyorduk."

"olabilir. Yine de bana söylemeliydiniz."

"Samuel sana güvenebileceğimizden emin değildi." Dalgınca sandalyemin kolunu kaşardım, oyulmuş bir sedirin kıvrımlarını ve ilmeklerini takip ettim. "Ama Dedğin gibi, seninle artık açık konuşmamız gerekiyor."

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde Demery'ye uzattım. Tane'nin ışığı derimin üzerinde kayarak ghisten iletişiminin hızını ve kolaylığını vaat etti.

Demery elimi daha büyük ve sert olan elinin içine alırken Harpy'nin ışığı da aynı şekilde karşılık verdi. Temas anlıktı, iletişim kısaydı. Ama beni bıraktığında duruşu daha sakin ve ifadesi daha sabitti.

"Sanırım huzur içinde emekli olabileceğime inanmakla hata ettiğimi biliyordum," dedi ve yastıklarına yaslanıp kaşlarını çatarak odanın diğer tarafına baktı. "En iyi hareket tarzımız bu belgeleri Benedict'ten önce bulup onun bize gelmesine izin vermek ya da belki de yolda onunla karşılaşmak. Ne olursa olsun. Nereden başlayacağımı biliyorum."

"Sürgündeki Usti kraliyet ailesi mi?" Ben önerdim.

Demery alaycı bir şekilde başını salladı. "Sürgün edilmiş Usti soyluları. Şimdi gidip bana Athe'yi getir. Yapacak planlarımız var."

Karanlıkta Bir Bıçak

BENEDICT

Gemi kahkahalarla doluydu. Güverteden duyuluyordu, şarkılar ve bir ddle'in tekil tınları arasına serpiştirilmişti. İki güverte ve dalgaların gövdeye çarpmasıyla oluşan gürültü, ahşapların gıcirtısı da dahil olmak üzere neredeyse hiç kesilmiyordu.

Enisca Alamay güvertede oturuyordu, bilekleri önünde bağlıydı.

Başını sipere yaslayıp yorgun, koyu renk çerçeveli gözleriyle beni süzerek, "Demek iş buraya kadar geldi," dedi. "Karanlıkta bir bıçak."

Bıçak elimdeydi, Oranmur'un ganimetlerinden topladığım kısa bir hançer. Süslü bir şeydi, korkunç işler için fazla süslüydü ama keskin ve iyi yapılmıştı.

Çenem taş gibi oldu, görüşüm donuklaştı. Anne Firth'ün görüntüsü zihnimde canlandı, boğazına benzer bir bıçak saplanmıştı. Hamile olduğu her halinden belli olan karnı, gözlerindeki ifade... Samuel'in tabancamın ağzını kapatan yüzündeki korkunç tiksinti... Mary'ninkindeki vahşi, inanmaz öfke.

Voskin, Hart'ı, ekibimizi ve Mary'nin özgürlüğünü ona kelleni getirmemize karşı tutuyor.

Azizim, gerçekten bu kadar düşmüş müydüm? Charles bana katılmayı reddetmişti ve şimdi öz kardeşim muhtemelen öldürme niyetiyle peşimdeydi. Mary'nin özgürlüğü tehlikedeyken ve görünüşe göre artık hamile kadınların ve doğmamış çocukların hayatlarını tehdit ettiğim gerçeğiyle onları, *onu* suçlayabilir miydim?

Rüzgârlı bir rıhtımda mahkûm kuyruğu.

Zihnim nedenini tercüme etmeyi reddetse de ellerimin titrediğini fark ettim.

"Moody," dedim. Kadın bir adım öne çıktı ve bıçağı ona uzattım. Elimin titrediğini gördüyse de belli etmedi. "Ben kamaramda olacağım. Belgelerin kimde olduğunu ve nereye bağlı olduklarını söylemeye hazır olduğunda beni bul."

Ona bakmasam da Alamay'ın kanının hızlanmaya başladığını, kaslarının savaşa hazırlandığını hissettim. Ancak nefesi daha derin ve daha bilinçli bir hal almış, paniğin eşiğine gelmişti.

Bu iyiye işaret değildi. Alamay çok iyi eğitilmişti ve Moody'nin yapması gerekenler çok fazlaydı.

Ama başka seçeneğim yoktu ve Alamay direnmeye devam ederse, acıyı kendisi çekecekti. Samuel ve Mary yetişmeden bu işi çabucak bitirmeliydim.

Sen'i yakmaktan ve Anne Firth'ü tehdit etmekten daha kötü bir şey yapmak zorunda kalmadan önce.

Daha kötü bir şey yapmak istemeden önce.

Alamay *tsked*. "Bıçağı bile tutmayacak mısın?"

"Yeteneğim yok," diye cevap verdim soğukkanlılıkla. "Seni kazara öldürme olasılığım çok daha yüksek ve bu da ters etki yaratır."

Mahkûm başını kaldırıp Moody'e baktı. "Yani uzman olan sen misin?"

Moody omuz silkti ve ben de bacaklarımı sabit, rahatsız olmayan adımlar atmaya zorlayarak uzaklaşmaya başladım.

Ama içimden kaçmak geliyordu.

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, bir kutunun içindeki purolar gibi geminin kıvrımlarında birbirine sürtünen hamaklarla dolu silah güvertesinin karanlığında ilerledim.

Vachon'un ki en uçtaydı. Grant en yakınından, onunla mürettebatın geri kalanı arasında uzanıyordu. Solgun kollarından biri aşağıya sarkmış, sadece elleri bronzlaşmış ve yüzü bir yastık dolusu giysinin içine gömülmüştü.

Ben onun yanında durmadan önce, Vachon hamağının sallanmasını engellemek için yukarıdaki kirişi tuttu. Bana baktı, gözlerimiz aynı hizadaydı ve açık bir Aeadine'le "Ne?" diye sordu.

Dilimi dişlerimin arkasına bastırıp Grant'e baktım. Tercüme etmesi için onu uyandırabilirdim ama bu, onunla bile konuşmak istediğim bir konu değildi.

Ayrıca Vachon'un bana bakışlarında yalnızlığımızı korumak istememe neden olan bir şey vardı.

"Öteki'nde bana baktığında ne görüyorsun?" Dikkatlice kurgulanmış Mereish dilinde sordum. Bunu yaparken gömleğimin altına uzandım ve

Soothsight'tan auramı saklayan tılsım.

Tılsım tenimden çıkar çıkmaz bir şi hissettim, kulaklarımın ucunda aceleci bir kükreme.

Bu yeni, garip ve alışılmadık bir histi ve bir cevap bulma ihtiyacımı daha da güçlendirdi.

"Nasıl görünüyorum?"

Vachon'un kaşları onun dilini kullanmamdan dolayı çatıldı ve havada serbestçe sallanan tılsıma baktı, ama her ikisi hakkında da yorum yapmadı. Onun yerine gözleri, Öteki dünyaya bakan bir Sooth'un uzak bakışlarına büründü.

Bir anlık ip koparan, horultulu bir sessizlik oldu ve ben her şeyi İfadesindeki titreme.

"Sen..." dedi Mereish dilinde ve devam ederken hem Mereish'ten hem de Aeadine'den kelimeler kopardı. "İki kişisiniz. Magni, ama bir de Sooth var. *Dimaugia*. İki kişilik bir büyücü."

"Bitişik mi?" Clari ed. "Ben sadece bir Magni olarak görünmüyor muyum? Kırmızı auram net değil mi?"

Başını salladı, biraz daha yükseldi, bronz saçları ışığa değiyordu. "Sen Magni'sin. Sen Sooth'sun."

Tılsımı çıkarışıma eşlik eden acele sesin şiddeti arttı. "Sooth'umun aurası ne kadar güçlü?"

"Güçlü."

Düşüncelerimi düzene sokmak için bir an düşündüm. Samuel'i son gördüğümde durum böyle değildi. O ve ben aramızdaki değişimleri kısa da olsa tartışmıştık ve o auralarımızdaki değişimleri güçlerimizin nazikçe birbirine geçmesi olarak tanımlamıştı. Olsa Uknara' ya göre, farklı büyülerdeki ayna ikizler arasında bu beklenmedik bir durum değildi.

"Başka bir şey yok mu?" Ben sordum. "Hayır..."

yozlaşma?" Kelimeye gözlerini kısarak baktı.

"Kötü bir şey görmüyor musun?"

"Hayır, hayır," Vachon hâlâ şaşkın görünüyordu ama kafa karışıklığında tam bir dürüstlük vardı.

Elimi tılsımın etrafına kapattım. Zihnimin kenarındaki telaş azaldı ve daha derin, daha özgür bir nefes aldım.

Bozulmamıştım. Bu endişeyi omuzlarımdan atabilirdim, ancak şu anda katlandığım duygu yoğunluğunun, şiddetin ve bitmek bilmeyen çatışmanın tamamen doğal olduğu gerçeğiyle beni yüzleştiriyordu.

Bu daha mı kötüydü?

"Uyumaya devam et," dedim Aeadine'deki Vachon'a.

Kendini beğenmiş bir selam verdi, o kadar rahattı ki beni düşüncelerimden kopardı. Ona kaşlarımı kaldırdım ve itaatsizlikle ilgili kuru bir yorum yaptım.

Birden yüzü değişti. Buna benim sebep olduğumu düşündüm ve içimde bir... Aziz, bu hayal kırıklığı mıydı? Bir kadının yüz ifadesinin değişmesine mi? Samuel'in bir Sooth olarak etkisini bir kenara bırakırsak, boşluğa düşüyordum.

"Bir gemi. ey yapmak..." diye başladı, gözle görülür bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, sonra ra Mereish'e yöneldi. Uzandı ve Charles'ın hamağına tekrar tekrar vurdu. "Charlie!"

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Charles,"

dedim irademi zorlayarak.

Charles isteksizce doğruldu ve ben takip etmeye çalışırken Vachon tekrarladı.

Charles gözlerini ovuşturarak, " Bir sonraki adanın rüzgârlığında bir gemi var," dedi. "Korsanlar mı?" diye sordum.

Vachon başını salladı ve tanıdığım bir Mereish deyimi içeren bir şey söyledi. Hareket ederek hamağından çıkmaya başladı.

Ona yer açmak için bir adım geri çekildim. " e Company?"

"Mereish Ticaret Şirketi," diye tercüme etti Charles, hamağından inerek. Sorunsuz bir şekilde öne doğru uzandı ve Vachon'a cesur bir pratiklikle yardım etti, elleri Vachon'un belinde rahattı. "Ya da o öyle sanıyor. Her kimlerse, bize binmek niyetindeler."

Dikkatimi dağıtan şeye minnettarlıkla yaklaştım, omuzlarım düzleşti ve zihnim elimdeki göreve döndü.

"Niye binsinler ki?" Düşündüm. "Yüz silahlı savaş gemilerini kışkırtmak gibi bir alışkanlıkları mı var? e Company korsan değil, biz de ticari ganimet değiliz."

"Gemiye binmek bir akk anlamına gelmeyebilir. e Şirket Adalar'ın büyük bir bölümünde hak iddia ediyor ve her gemiyi arama hakkını saklı tutuyor. at tüm bunlar olabilir."

" e sikeyim gemimi arayacaklar."

"Ve böylece yaklaşan şiddet," diye bitirdi Charles.

Biz konuşurken gücüm hareket etti ve mürettebat uyandı. Hamak hamak, sıra sıra, e *Red Tempest*'in tüm *mürettebatı* hep birlikte uyandı.

Zihinler, keskinleşiyor. Kalpler çarpıyordu. Kan hücum ediyordu. Bağlantımızın coşkusu döngüsel olarak beni besliyor, onları besliyordu. Acil sesler yükseldi, birbirini uyandırdı, sorguladı. Ayaklar bir gök gürültüsü dalgasıyla güverteye çarptı.

"Çeyrekliklere!" Göğsümde komutanın tatmin edici gümbürtüsü ve gürültüsüyle
seslendim. "Bu gece bir ödülümüz var!"
e mürettebat kükredi.

Kötü Şöhretin Tehlikeleri

BENEDICT

– Mürettebatın gergin bekleyişinin nerede bitip benimkinin nerede başladığını bilemiyordum. Grant, Vachon, Alfwın ve Bay Wuthy ile birlikte mürettebat yarı örtülü fenerlerin ışığında harekete geçerken güvertede durdum. Hızlı ve sakin hareket ediyorlardı. Bağırarak, ilahi söylemek ya da şarkı söylemek yoktu. Güvertenin altında bile, Hashaw ve topçuları neredeyse sessizlik içinde çalışıyorlardı, sadece ara sıra topların gümbürtüsü ya da koşucuların barut ve mermiyi toplara taşıırken ayaklarının dalgalanmasıyla bozuluyordu.

İleride, denizle gökyüzü arasında bir ada kalıntısı uzanıyordu. Vachon'un dikkatle adaya baktığını fark ettim, muhtemelen Karanlık Su'daki diğer gemiyi izliyordu. Sooth tılsımını tekrar takmıştım, göğsümün derisinde sıcak ve ağır bir şekilde duruyordu. Tılsımı çıkarıp onunla birlikte Öteki'ne adım atarsam, diğer gemiyi de görebilir miydim? Gelecek olanın görüntülerini görebilir miydim?

Tabii ki Öteki'ne nasıl geçeceğimi çözebileceğimi varsayarak.

"Hiç büyücüler var mı, Vachon?" Düşüncelerimi bir kenara iterek sordum. Grant tercüme etti ve Vachon'un bakışları daha da uzak bir ifade aldı. "Bu bir ghisten gemisi," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "A

Stormsinger. Alçak bir Magni. Sooth yok."

"Not edildi." Alfwın'e baktım. "Rüzgârı bize karşı çevir. Sesinin taşınmasına izin verme."

Alfwın'in alçak sesi güvertede gürlemeye başladı, rüzgârın bir kıvrımıyla suya karışması engellendi.

Zaman gerginleşti ve gergin bir sonsuzluğa doğru uzadı. Normal şartlar altında bu uzun anlardan, bir düşmanı görüp onunla çatışmaya girmek arasında geçen bu bitmek bilm ez saatlerden, hatta bazen günlerden nefret ederdim.

Ama o gece bunu memnuniyetle karşıladım. Gerginlik zevkli bir şeydi, damarlarımdaki kanın uğultusu zihnimi keskin ve berrak hale getirdi ve birçok endişemi bir kenara itti. Kalçamdaki kılıç keskin, tabancalarım temizlenmiş, parlıyor ve harekete hazırды.

Ve harekete geçecektim.

Az sonra Vachon, Grant'a mırıldandı. Güvertedekilerin duyması için tercüme etti, "ey geliyor."

Adanın rüzgârlığında bir hareket gördüm ve dürbünümü yaklaştırdım. Avımızın ayrıntıları mesafeden dolayı belirsizleşmişti ama şeklinden, direklerinden ve armasından çok şey anlaşıyordu.

"Belki de yirmi top," diye sonuca vardım. Charles kuşkuyla, "Görünüşe rağmen bizim de kabaca yirmi işlevsel topumuz var," dedi. "Eğer çatışmaya girsek bu durum daha da belirginleşecektir."

"Evet, ancak adresimiz var."

Kendimi kestim. sancak tarafımızdaki denizde yeni bir gölge belirdi.

zaten top menzili içinde ve tamamen çok büyük. *e Red Tempest* kadar büyüktü.

İki gemi vardı.

Her iki düşman da sorunsuz bir şekilde fenerlerini açtı. Silah kapakları dalgalar halinde açıldı ve haykırırlar dalgalar arasında yankılandı.

Büyük geminin mizana direğinden Mereish Donanması'na ait bir ag dalgalandı.

"Vachon," dedim alçak sesle. "Bana yalan mı söyledin?"

Bakışları benden ilk gemiye kaydı, sonra dönüp ikinci gemiye baktı. "Hayır," dedi, korkmaktan çok ürkmüş görünüyordu. Donanma gemisini işaret etti, parmaklarını belirgin bir şekilde vurgulu, Mereşçe bir hareketle açtı. Aksanlı Aeadine dili anlaşılmaz denecek kadar kalındı. " gemi, göremiyorum."

"Öteki'nde bile mi?"

Mereish dilinde cevap verdi ama başını sallaması yeterli bir cevaptı.

Öteki'nde imzası olmayan bir gemi, ya hiç ghisting ya da büyücü olmadığı anlamına geliyordu ki bu pek olası değildi ya da gemi Vachon'un Görüşünden tamamen gizlenmişti. Bir tılsım gibi.

Bir Fırtına Şarkıcısı'nın sesi yükseldi, hafif ve yumuşak, kadınsı ve ürkütücü. Bu ses, dağ geçitlerinden ve deniz buzlarının üzerinden aşağıya inmek, gezginleri ve denizcileri ölümlerine çekmek için yaratılmış bir sestti.

Şirket'le, Mereish Donanması'yla karşı karşıya olduğumuzu ve la er'in tüm gemileri Öteki'nin içine nasıl saklayacağını öğrendiğini öğrenmek beni ürkütmeye yetmediyse bile, sesi kesinlikle ürkütmüştü.

Alfwin'in gürleyen sesleri diğer Fırtına Şarkıcısı'na cevap veriyor, birleşiyor ve uyum sağlıyor rüzgârların sesini duyurmak için yarışırken birbirlerini yansıtıyorlardı.

Seslerinin kaynaşması dikkat çekiciydi, dikkat dağıtacak kadar güçlüydü. Grant, "savaşmalı mıyız yoksa kaçmalı mıyız diye sorardım," dedi. "Ama inanıyorum ki fırsat geçti."

Rüzgâr aniden kesildi. Bir konuşma borusu sessizliği yarıp geçerken, Alfwin rüzgârdan savrulmuş ve nefes nefese kalmıştı. Konuşmacı Mereish dilini kullanıyordu ama ben anlamamıştım.

"Bayan Olles," diye seslendim.

Bayan Olles hemen yanımda belirdi ve bana kendimize ait bir konuşma borusu uzattı.

Ben de hemen Grant'e verdim. "Benim yerime konuşacak ve çeviri yapacaksın.

Acele et." Grant konuşma borusuna hızlı ve gergin bir bakış fırlattı ama yine de kabul etti.

"Kaptan Achron selamlarını yolladı ve teftişe tabi tutulmamızı talep ediyor," diye aktardı, yetişmek için hızlı hızlı konuşarak. "*Kızıl Fırtına*'nın Aeadine tarafından ele geçirildiğini biliyor ve Jessin Faucher'ın hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmek istiyor."

bir an duraksamama neden oldu. Faucher'ın babası güçlü bir adamdı, Ess Noti'nin başıydı. Mere'nin tüm büyücülüğüne öncülük eden Ess Noti'ydi. Öteki'nin içinde bir gemi saklayabilecek biri varsa, o da onlardı.

Avluya doğru uzun uzun baktım ve acaba kendimi onlardan birine bağlasam mı diye düşündüm.

Vachon aniden Grant'ın elinden konuşma borusunu aldı ve dalgaların arasından bir şeyler bağırdı. Duruşuna, ses tonuna ve belli belirsiz tanıdığım birkaç kelimeye bakılırsa, kibar değildi. Ya da yararlı.

Grant boruyu geri çekti ama patlaması zarar vericiydi. e Mereish Stormsinger tekrar şarkı söylemeye başladı, alçak sesle ve uyarıcı bir şekilde ve böylece bir kaputa çarpan karın sessizliği, bir gövdeye çarpan morgların çizdiği.

Miaghis'in ışığı güvertede hoşnutsuzlukla dalgalandı ve mürettebat bariz bir endişeyle irkildi.

"Yeter." Bilinçli bir düşünce olmadan Magni gücüne uzandım. Vachon ayağa kalktı ve mürettebat düzene girdi.

Bayan Olles'e baktım. "Git Faucher'ı getir. Bay Grant, Faucher'ın gemide olduğunu ve onu dışarı çıkaracağımızı bildirin. Şimdilik tehdit yok, sadece gerçek."

Bayan Olles aşağıda gözden kaybolurken Grant ve Mereish officer tekrar konuşmaya başladı. Ben eski eşkıyanın yanında, omuzlarım dik ve bileğim

Düşman gemileri karanlık gecede yanımızdan geçerken arkamda kenetlenmiştim.

"Müzakere etmek için gemiye gelmek istiyorlar." Grant'in kaşları birbirine yaklaştı. "Sanırım biz Aeadine Kraliyet Donanması'ndanız, Ben. Kılık değiştirdik ama donanmayız. Savaş Güney Adalarına ulaştı."

İşte bu iş e yaradı. Şimdiye kadar şiddetli kararsızlıklardan oluşan bir planın parçaları zihnimde şekillenmeye başladı.

Grant devam etti, "Silahlarımızı indireceğiz ve büyücülerimizi güvertenin altına göndereceğiz. Sen de teslim olmak için kılıcını çekeceksin."

Dudaklarımdaki gülümsemenin seğirdiğini hissettim. "Her onurlu donanma kaptanının yapacağı gibi." Bakışlarımı Grant'inkilere kaydırdım. "Yazık onlara, ben hiç olmadım."

Grant memnun ve etkilenmiş görünmek yerine koluma girdi ve bizi Vachon, Alfwin ve dümendeki dümencilerden biraz uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun?" Yakınıma eğildi. "Ben deniz taktikçisi değilim ama o savaş gemisinde bizim iki katımız mürettebat var, eşit silahlardan bahsetmiyorum bile. Ve Şirket gemisi. Gerçekten teslim olmalıyız. Başka türlü sü intihar olur."

"Hayır, sen taktisyen değilsin. Bir denizci kadar bile değilsin." Gözlerimi kısarak burnuyla benimki arasındaki beş santimlik mesafeye baktım. "Bana güvenin Bay Grant."

" en be trustworthy," diye karşılık verdi.

Onu Alamay'la birlikte hapse atmayı düşündüm. Yine de durumu değerlendirirken haksız sayılmazdı.

Sadece bir faktörü ihmal etmişti.

Beni.

"Kaptan," diye araya girdi Bayan Olles. Meraklı bir Faucher'a önderlik ediyor, onu da iki silahlı denizci takip ediyordu. "Ne yapıyoruz biz?"

"Sakin olun, Bayan Olles. Bir planım var. Bay Faucher, bu gemiyi tanıyor musunuz?"

"Eğer bir planınız varsa paylaşırsanız iyi olur efendim," dedi Bayan Olles ve bana öyle sert bir bakış fırlattı ki, itaatsizlik sınırına dayandı.

Başlangıçtaki meraklı ifadesi hızla endişeye dönüşen Faucher gözlerini kısarak donanma gemisine baktı. "Gemi mi? Evet, biliyorum. Aeadine, *Fortitude*'daki *Semora*. Kaptan Mardan, Anchorage'daki Ba le'den önce."

"Kaptan Archon, şimdi," diye bilgilendirdim onu.

Faucher'ın ifadesi okunamaz hale geldi. Magni gücüyle onu dürttüğümde, "Archon benim kuzenim. Eğer komuta ondaysa Donanma'nın durumu iyi olmalı," d i y e açıkladı.

"Onun hakkında ne bilmeliyim?"

Faucher kaşlarını çatdı, üst dudağı döndü ve temiz traşlı çenesi tiksintisinin derinliğiyle kırıştı. "O kendini beğenmiş bir pislik ve onun tarafından 'kurtarılmak' gibi bir arzum yok. Azizler. Ne utanç verici bir düşünce."

Dudaklarımda bir mizah tiksintisi belirdi.

"Gemiye alınmaya hazır olun Bayan Olles," dedim ilk yardımcıma dönerek. "Tüm törenle. Kapper'ı da hazır et."

* * *

Onları hissettim. Kanın nabzını, nefesin hızını... Kaptan Archon ve gemiye binen ekibin bulunduğu uzun tekne, gemisinin ve Şirket gemisinin koruyucu gözleri altında dalgaları aştı, top ağızları açık, top ağızları esniyordu.

Güvertede sadece Grant, Faucher, Bayan Olles ve iki sıra denizci kalmıştı.

Ben.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. Uzun teknenin ötesine uzanarak Düşman gemileri, binden fazla ruh hissettim. Özellikle mesafe ve hedeflerimi göremediğim gerçeği nedeniyle hepsini kontrol edemiyordum. Ayrıca birçoğunun, özellikle de askerlerin Magni tılsımlarına sahip olduğuna dair şüphelerim vardı.

Ama herkesi kontrol etmem gerekmiyordu.

Yanımda, Bayan Olles olan kan ve kemik, ayaklarının topları üzerinde neredeyse fark edilmeden zıplıyordu.

e sandal neredeyse gemiye yanaşmıştı. Gözlerimi açtım, küpeşteye çıktım ve şapkamı çıkardım. Sahte bir saygıyla şapkamı göğsümde tuttum ve dikkatimi savaş gemisine yönelttim. Yağ fenerlerinden birine ve ona en yakın olan figüre.

Yavaşça döndüler. Ulaştılar.

Ateş güverteye yayıldı. Amelerin fark edilmesi bir an sürdü, ardından mürettebat kovalar ve ürkmüş çığlıklarla bir araya geldi.

Bir nişancı gibi, başka bir hedefe nişan aldım. Kırmızı bir top. Bir barut fişegi, güvertenin ortasında bir ışık patlamasıyla patladı, kaptanları ve dümeniciyi yaraladı ve geminin dümenini tahrip etti.

Bağrıışmalar ve çığlıklar dalgalar arasında yankılandı. Uzun botta, gemiye binen ekip işaret etmek için döndü, bazıları ayağa kalkarken gemi sallanıyordu.

ve gerçek hedefimi ele geçirdim. Kanım damarlarımnda hafif ve sıcak bir şekilde akarken, irademi ana güvertedeki silahların sırasına doğru sürdüm, savunmasız zihinlerden oluşan bir küme buldum ve onları ele geçirdim. Uzun bir topun nişanını ve açısını yeniden ayarlamaları için onları dikkatle yönlendirdim. İkinci bir top mürettebatı aldım. Ve bir üçüncüsünü de... Bu eylem neredeyse tüm konsantrasyonumu gerektiriyordu; özel, bireysel eylemleri yönlendirmek korku, öfke ya da hayranlık uyandırmaktan daha fazla çaba gerektiriyordu.

Hazır olduğumda Bayan Olles ile sakince konuştum.

"Şimdi." "Karargâh!" diye bağırdı.

Red Tempest'in güvertesindeki kapaklar çarparak açıldı ve mürettebatım silahlarımıza atılırken, diğerleri de armaya tırmandı. Nişancılar uzun Usti ri es'leri hizaladı. İki mürettebat Faucher'ı aşağıya indirdi ve Alfwin yanımda onun yerini aldı.

e uzun tekne, gemilerin ortasında, kendi gemilerinin toplarının yaylım ateşi altında kaldı. Odunlar ve cesetler dalgaların üzerine savruluyor, çığlıkları topların gürültüsüyle boğuluyordu.

Silah sesleri, Fırtına Şarkıcıları'nın ağıtları, tılsımlı rüzgârın kıvrımlarıyla uygun bir çatışmaya girdik. Alfwin ba'nın önderliğinde hareket etmeye başladık, bosun'un düdüğünün sesi ve yelkenlerin gumbürtüsü kaosu destekliyordu. Miaghis, geminin tahtaları arasında düzinelerce dalgalanıyordu.

İşin tam ortasıındaydım ama kendimi iyi hissediyordum. Dikkatim hâlâ düşmanın arasında kayıyor, talihsiz zihinleri kurcalıyor ve isteksiz ellere rehberlik ediyordu. Ateşler. Patlamalar. Yanlış hedeflenmiş silahlar.

Ta ki nişancıları kurcalamanın kaynağının ben olduğumu tespit edene kadar. Kalçamdan kan fışkırdı ve güverteye iki kurşun daha isabet etti.

Dördüncü mermi koşarak yanımdan geçen bir denizciye isabet etti. Bana doğru devrildi, ikimizi de kol ve bacaklarımızdan kan fışkıarak yere serdi. Azizim, yüzüme, gözlerime, ağızıma fışkıran bir fiskiye vardı. Kadın beni peneledi, yakamı, kollarımı tuttu, kavradı ya da aradı ya da sadece kasıldı, anlayamadım.

Grant onu benden daha nazikçe yakalayıp kenara çekerken ben öksürdüm ve aynı anda kadını üzerimden ittim. Çenesi kanla ıslanmış göğüne doğru sarktı, bir oyuncak bebek gibi gevşekti ve tepki vermeyi kesti.

Grant'in başını tutuşunu izlerken zihnim tuhaf bir şekilde bomboştı. Boğazı et, sinir ve kanla doluydu. Belli ki ölüyordu. Kanı artık

fısıldadı ve kırmızı kirpiklerinin arasından bana bakan gözleri sersemlemiş bir şaşkınlık içinde kayboldu.

Grant kederli görünüyordu.

Ne onu, ne kadını, ne de kanı gördüm. Bir gülle sancak küpeştesini yırtıp göğsümü delip geçerken, görüşüm yeni b i r perspektifle güverteye yukarıdan, kendime, kadına ve Grant'a doğru kaydı.

Tam zamanında kendime geldim ve Grant'ın kolunu tutup yolumdan çekildim. Bunu yaparken küpeşteyi gördüm, şu anda ghisten ışığıyla aydınlanmıştı. Yaklaşan top güllesinin ıslığını duydum.

Bir an için Miaghis'in küpeşteyi takviye edeceğini ve bizi çarpışmadan koruyacağını düşündüm.

Ama tam gülle çarpacakken, ışığı kayboldu.

e ray patladı, Grant ve ben güverte merdivenlerinden aşağı düştük. Patlama başımızın üzerinden geçerken ayaklarımı zorlukla tuttum ve geriye baktım.

"Bu ghisting az önce beni öldürmeye mi çalıştı?" Acıya ve dişlerimden akan kana rağmen bağırdım. Yanağıma bir kıymık saplanmıştı. İniltisiyle ölmediğini anladığım Grant'ı yere düşürdüm, sonra kıymığı çekip çıkardım ve kan tükürdüm.

Bunu öngörmüş müydüm?

Elimi boğazıma götürdüm. Tılsım gitmişti, sadece giysilerimden düşmemişti. Ama *gitmişti*.

"Seni kurtarmak gibi bir niyeti olmadığı kesin," diye nefes nefese kaldı Grant, sonra kolunda kalın bir kıymık olduğunu fark etti ve hastalanmak üzereymiş gibi baktı.

Tekrar kan tükürdüm ve kıymığı çıkarmak için ona doğru uzandım. "O suyun içinde! e Usti suyun içinde!"

Grant'ı terk ettim, güvertede koşarak ilerledim ve bir grup gures at the larboard rail. Enisca Alamay e *Red Tempest*'ın gövdesini itip en yakın Mereish gemisine doğru ilerlerken herkes aşağıya bakıyordu.

Bir tüfek mermisi yanımdaki küpeşteye çarptı ve lanet ettim. Hem kendime hem de gemiye karşı kontrolümün zayıfladığını biliyordum. Görüş alanımın köşelerine kırmızı bir pus girdi.

Port Sen'i tekrar yaşadım. Ya da ben harekete geçmeseydim öyle olacaktı.

"Sen ve sen," diye bağırdım yakındaki iki mürettebata. "Halatları denize atın, hemen. Onu kurtarın. Sen, senin ri e."

Bir güç fırçası hiçbir soru ya da gecikme olmamasını sağladı. Mürettebat Usti kadınla birlikte suya atlarken, halatlar arkalarında kalırken, geminin boyuna baktım. O daha hızlı yüzüyordu. Rüzgâr beni azarladı ve artık hareket ettiğimizin, Alfwin'in büyüsünün ve Miaghis'in etkisinin bizi ileriye doğru ittiğinin uzaktan da olsa farkındaydım.

Alamay'ı gördüm, aramızdaki mesafe açılırken, tüfek sesleri tepemizden akarken, Alfwin'in rüzgârları şiddetli bir fırtınaya dönüşürken ve toplar gümbürderken onu takip ettim.

Ben kırmızı.

YİRMİ BİR

Adrift

SAMUEL

Oranmur'dan ayrıldığımız ikinci gece fırtına patladı. Geminin hareketindeki değişikliklerle uyandım ve küçük kamaramızda asılı duran Mary'nin hamağına uzandım, zaten boştu.

Giyindim ve yukarı çıktım. Sert bir rüzgâr paltomu ve saçlarımı yoldu, adalara girdiğimizden beri hissettiğim en soğuk rüzgârdı ve soğuk bir yağmur yağıyordu. Kışın ve kuzeyin, Aeadine kıyısındaki kutup rüzgârlarının ve kıyıya vuran deniz buzlarının anıları aklıma geldi. Hoş olmayan bir hatırlatma değildi. Aksine, sanki kalbim onu bir daha görmeyi beklemiyormuş gibi, beklenmedik bir nostalji dalgasıyla birlikte geldi.

Güvertede ona katıldığım da Mary'nin sesi "*Ormanlar parçalandığında, rüzgârlar geldiğinde gel,*" diye mırıldandı. Ödünç aldığı bir tekne pelerini giymişti ve üç boynuzlu şapkasından yağmur damlıyordu. "*Dalgalar geldiğinde, donanmalar karaya oturduğunda gel.*"

Yağmur azaldı ve rüzgâr artık sert esmemeye başladı. Mürettebat etrafımızda dolaşüyor, Athe'nin komutuyla yelkenleri ayarlıyordu.

"*Rüzgârlar gelince gel, rüzgârlar gelince gel,*" diye devam etti Mary, şimdi yatıştırıcı, değişimi teşvik edici bir şekilde.

Son bir yağmur fırtınası üzerimizden geçti ve dalgaların üzerinde ilerledi. Mary başını kaldırıp bana baktı ve hafifçe gülümsedi, sonra bakışlarını geminin pruva direğine ve ufka doğru çevirdi.

Yağmurun dinmesiyle birlikte gecenin karanlığı da dağıldı ve neredeyse şafak sökmek üzere olduğunu fark ettim. Çürük bir yarı aydınlık, küçük adaların siluetlerini arkasına alarak deniz çizgisinin üzerinde bizi çevreliyordu.

"Samuel, şunu görüyor musun?"

İşaret ettiği yere baktım, o andan yararlanarak daha yakın durdum. Bana doğru eğildi, ama çok az eğildi, gözleri ilerideydi.

"Hiçbir şey görmüyorum," diye mırıldandım.

"Burada," diye işaret etti. "Suyun üzerinde bir şey var."

Aynı anda ana tepeden bir ses yükseldi. "Yelken açın!"

Önaki dakikalar bir hareketlilik telaşıyla geçti, ardından tekneye doğru yaklaşırken endişeli bir bekleyiş başladı. Gerçekten de küçük bir tekneydi, yelkeni işe yaramaz bir şekilde açılmakla, tekneyi devirmekle tehdit etmek arasında gidip geliyordu.

"Gemi!" diye seslendi yorgun bir kadın sesi Mereish dilinde. Birkaç mürettebatın tuttuğu fenerlerin ışığında orta yaşlı konuşmacıyı ve aceleyle kurulduğu belli olan kanvas tenteyi seçebildim. "Bizi gemiye getirin ve çok ödüllendirileceksiniz!"

"Kaç kişisiniz?" Athe sordu.

"Bir. Korkarım mürettebatımızın geri kalanından ayrıldık," diye cevap verdi kadın. "Başka bir gemiye rastladınız mı?"

"Hayır," dedi Athe.

Ensemde bir karıncalanma hissettim. "Bu kadar az yolcuya göre suda oldukça alçakta," diye gözlemledim.

"Bir vinç hazırlayın," diye talimat verdi Athe. "Cra'yı gemiye getirin, tamamını."

Çok geçmeden halatlar gıcırdadı ve sallandı. Gövdesindeki çok sayıda çatlaktan su boşaltan küçük gemi, bir düzine gemicinin yardımıyla aceleyle kurulan beşiğe ıslak bir şekilde oturdu. Mürettebat. Athe'nin Cerrah durdu tarafından olarak ve üç Buluntular karaya çıkarıldı, ancak sonuncusu, konuşan kadın, kafesini terk etmeye isteksiz görünüyordu. Kolunun kırık olduğu belliydi ve ayrıca bitkin görünüyordu.

Yakasındaki işlemeyi bir kan lekesinin arasından seçebiliyordum, yüksek bir tüccar rütbesi vardı, ancak bir kaptanın daha yüksek, daha sert yakası yoktu. Officer, o zaman.

"ey Mereish Ticaret Şirketi," diye mırıldandım Mary'ye.

officer arkadaşlarından biriyle konuştu, koyu renk bukileli, sağlıklı bir adamdı ve teknelerinin üzerinde ayrı bir nöbetçi pozisyonu aldı. Sonuncusu, geniş yüzlü ve yüksek çorapların içine sokulmuş bol pantolonlu genç bir kadın, officer'in arkasında pozisyon aldı ve Demery'nin meraklı mürettebatına şüpheyile baktı.

"Kaptan," dedi kurtarılan kaptan. "En içten teşekkürlerimi sunarım. Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Demery nezaketle başını salladı ve sessiz muhafızıyla birlikte ona uzaklaşmasını işaret etti. Demery'nin mürettebatı Athe'nin yankılanan yönlendirmesi altında isteksizce dağıldı. Geminin marangozu hasarı değerlendirmek için Mereish teknesine yaklaştı, ancak nd himself

Muhafızlar tarafından uzaklaştırılan ikili, aralarında ortak bir dil olmaksızın hararetli ve yapmacık bir tartışmaya girdiler.

"Teknede bir hayalet var," dedi Mary sessizce. Yavaşça ilerlemeye başladı, Demery'nin tayfalarının arasından geçerek kurtarılan tekne ile *Harpy'nin* küpeştesi arasında durdu ve bir parça gölgeyle muhafızlardan gizlendi. Onu takip ettim, gözüm bekçi ve marangozdaydı.

Mary beşiğin üzerine tırmandı ve bana teşvik edici bir bakış attı. Ayaklarımı ıslak güverteye uzattım ve bir elimi beline koyarak onu destekledim. Ben de küçük teknenin küpeştesinin üzerinden, bir insandan daha büyük olmayan ıslak bir branda demetini görebiliyordum.

Mary önce kuşkuyla, sonra da tedirginlikle bohçaya baktı, gözleri sisli bir ışıkla parlıyordu.

Hart aklımdan acı acı geçti. Görebildiğim kadarıyla, Mereish operatörü de benim yaptığımı yapmış, gemilerine karşı asli görevlerini yerine getirmiş ve geminin bordasını kurtarmıştı.

Bunu anlıyor ve saygı duyuyordum. Ancak koşullar göz önüne alındığında, bu kadar ağır bir kurtarma için kaç mürettebatın boğulduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Sam!" Aklım tekrar Mary'ye kaydı. Küpeştenin üzerinde sallanıyordu, neredeyse teknenin içine düşecekti. Dengesini sağlamak için bacaklarından tuttum ve muhafıza doğru baktım. Hâlâ dikkati dağınıktı.

Mary brandanın bir köşesine yaslandı ve birlikte, büyük bir yükü taşıma eylemi içinde donup kalmış genç bir adama baktık.

Ama gurehead hâlâ yarım yontulmuştu, önü şekillendirilmiş, arkası yontulmamıştı. e oyulmuş ahşap taze ve hamdı, neredeyse hiç yıpranmamıştı, geri kalanı ise yarı petrileşmiş durumdaydı. Gri, kaslı omuzların ve pazuların etrafını sarmış ve yukarı doğru kuvvetin baskısı altında şişen boğazını ve çenesini sarmaya başlamıştı.

"Gurehead yeni kurtarılmış değil. Bitmiş bile değil," diye fısıldadım. "Ve hasta," diye tısladı Mary.

Karanlık Suyu çağırdım, botlarımı sığ siyah yıkamasına batırdım ve daha fazlasını gördüm. Ahşabın içindeki buğuyu, yarı oyulmuş adamın göğsündeki şekilsiz mavi ışığı gördüm. Ve petrinin etrafında daha ince, daha sönük bir şey gördüm alacakaranlıkta bir gölge, kenarları daha az

onları ne kadar uzun süre ararsam o kadar farklıydı. Büzülmenin ışığını gizleyerek Karanlık Su'yla olan bağlantısını kesiyordu.

"Ona dokunmayın!"

Öteki'ni bırakıp Mary'yi aşağı çektim ve öfkeli muhafız üzerimize gelirken onu ayakta gördüm.

Harpy'nin mürettebatından oluşan bir duvara tosladı. Brid ve Brison adında iri yarı bir dümenci onunla çene sakala karşı karşıya geldiler.

"Sakinleşsen iyi olur Jack," dedi Brid.

"Mereish Ticaret Şirketi'nin malıdır," diye tersledi muhafız, dümencinin omzunun üzerinden Mary ve bana bakarak. Dağınık görünüşüne ve itaatkâr rolüne rağmen sesi kültürlüydü. Sıradan bir denizci değildi o zaman. "Ona dokunursanız ticaret kanununu ihlal etmiş olursunuz" diye tehditkâr bir ifadeyle ekledi.

"Bu baltalar nerede toplandı?" Mary sordu. Tane'nin ses tonu sözlerine yansımıştı ama başka birinin bunu fark edeceğinden şüpheliydim.

Güvertenin öbür ucundan, duyma sınırının ötesinden, Demery dönüp

On

u. " at sizi ilgilendirmez," diye karşılık verdi muhafız.

"Geminiz gitti. Seni denizden çıkardık. Ne müttefikiniz var ne de silahlar." Mary her bir gerçeğe işaret etti. Mary'nin Mereish'i onunkinden daha genişti, Tane'nin uzun yıllar boyunca hizmet ederken edindiği kelime ve tonlamaların bir karışımıydı ama mükemmeldi. "Bana cevap verirsen belki bizden bir müttefik bulabilirsin. Yoksa sizi öylece öldürelim mi?"

"Bunlar Şirket suları," diye cevap verdi muhafız. "Mereish Donanması'nın koruması altındayız. Buna cüret edemezsiniz."

Mary alaycı bir ses çıkardı ve etrafına, okyanusa baktı. "Bütün bunlar sana iyi geldi. Sıradan bir fırtına yüzünden mi?"

"Sıradan bir fırtına değildi!" Muhafız ona yaklaşmaya çalıştı ama Demery'nin mürettebatından oluşan duvar boyun eğmedi. "En kötüsü birkaç saat önce geçti. Birdenbire patladı, yoluna çıkan her şeyi batıran lanet olası bir cadı fırtınası."

Sooth'un sezgileri bunu doğruladı. "Biri bunu sana kasten mi yaptı?" "Nereden bileyim?"

"Peki ya Stormsinger'ınız?" Mary sordu.

Muhafız homurdandı. "Yaralandı, işe yaramaz kaltak. Artık öldüğünü varsayıyorum."

Mary başını kaldırıp baktı. Nazikçe ama d i k k a t l i c e kolunu tuttum ve onu arkama çektim, bunu yapmasını engellemekten çok kendim yapabileceğimden emin olmak için.

"Yeter, Baro," diye karşılık verdi Mereish officer ve arkadaşına el salladı. "Kurtarıcılarımızı kışkırtmayın."

Muhafız, Brid ve Brison arasında boşluk açıldı ama ikisi de geri adım atmadı.

Odağımı Mereish komutanına çevirdim. "Birinin bu fırtınayı kasıtlı olarak üzerinize saldığına inanıyor musunuz?"

"Hayır. Tahminimce başka birinin fırtınasına yakalandık. Fırtınakârlar çarpıştığında, özellikle de bu kadar kalabalık denizlerde bunun yansımaları olur." Bakışları Mary'yi taradı. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

Mary iğrenmiş bir ses çıkardı.

Mereish kadını devam etti, "Kullanılabilir bir Fırtınakıran olmadan yelken açacak kadar talihsizdik. Güney Ostchen'e bu kadar yakın olan tek geminin biz olduğumuzdan şüpheliyim."

Demery'nin arka planda Athe'yle alçak sesle konuştuğunu fark ettim ve şimdi Athe mürettebatına hitap etmek için döndü. "Pekâlâ. Bavulları boşaltın, bu üçüne bir günlük erzak verin ve onları adri ayarlayın."

Mereish, Demery'nin geçersiz kıldığı öfkeli bir protesto yaygarasıyla patladı. "Sakin olun, sakın olun. Evet, sizi tutuyoruz. Ama sizin hayatlarınız var! Bunu bir minnettarlık egzersizi olarak düşünün."

"Hayatınızdan vazgeçmeyeceksiniz!" diye bağırdı Mereish officer, kendisi ve adamları götürülürken. "James Demery!"

* * *

Athe ve ben yan yana, Mary ve Demery'nin yarım petri kutusunun yanına çömelmelerini izledik. Ambara dikkatlice manevra edilerek sokulmuş ve ambalajı açılmıştı; şimdi fener ışığında yarı gölgeli ve çarpıcı bir melankoliyle duruyordu.

"Ne söylüyorlar?" Athe'ye sessizce sordum, hayaletlerin konuşmalarını duyamadığım için ilk kez hayıflanmıyordum.

"Sabırlı ol," diye azarladı.

"Denizin altında bir Dünya görüyorum," dedi Mary. Gözleri yuvarlaktı ve bakışları içe dönüktü. "Ama bu doğru değil. Ne ben tarif edebiliyorum, ne de hayalet.

Uyanık değil, genç ve yarı yetişkin." "Tane onu uyandırabilir mi?" diye sordum.

Mary, Demery'yle bakıştı ve ben sessiz bir konuşma daha olduğunu hissettim.

Tane ortaya çıktı. Mary'nin teninden görünmeyen bir rüzgârın çıkardığı duman gibi savruldu ve uyuyan ghisting'in üzerinde şekil aldı, başı bir yana eğikti, deniz camı gözleri annelik kaygısıyla parlıyordu.

Boyu yarı yontulmuş gurehead ile aynı seviyeye gelene kadar daha uzun, daha ruhani hale gelirken kimse konuşmadı. yaratığın oyulmuş yanaklarını ellerinin arasına aldı ve yakın bir şekilde eğildi.

Nefesini diğer yaratığın ahşap ağzına bir ışık huzmesi halinde üfledi. Tahta tutuştu, neredeyse fark edilmeyecek kadar. Geriye sadece fenerin ışığı kaldı.

Hareketsiz ve sessiz bir şekilde bekledik. Karanlık Suyun kenarında durdum, herhangi bir değişikliğe karşı tetikteydim. Bir görüntü geçti yanımdan, ruhani ve belirsiz, güneşli bir gökyüzünün altında geniş bir aynanın üzerinde duran bir suret sonra kayboldu.

e ghisting kıpırdadı. Işığı dalgalandı. petrisinin gri taşı çatlamaya ve akmaya başladı ve ahşap, daha önceki kuru, petrismi yönü yerine, yeni hasat edilmiş ahşabın ani, sağlıklı bir tonuyla uslandı. Bana sedir ve biberiye arası bir koku yayıldı ve Karanlık Su'da börtü böceğın aurası parlamaya başladı.

Ne var ki genç ghisting ev sahibinin dışında tezahür etmedi. Grant ve onun olgunlaşmamış ghisting'iyle olan deneyimlerim göz önüne alındığında, bunu beklemiyordum.

Ama Demery'nin bir sonraki sözlerini daha az bekliyordum. Athe'ye ve bana baktı, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar şaşkın ve ciddiye. "is ghisting burada, Adalar'da hasat edildi. Sadece haftalar önce."

" Güney Adalar'da Ghistwold diye bir yer yok," dedi Athe.

Hepimiz birbirimize baktık; Mary, Demery, Athe, ben ve manifesto Tane.

Tane'nin sesi Mary'nin dudaklarından geldi, alçak ve ağırdı. " işte şimdi."



Ghistwold'ların, insan dünyasının çeşitli yerlerinde filizlenip kök saldığı gözlemlenebilir, tek tutarlı faktörleri Öteki ile sağlıklı ve nemli bir sınıra sahip olmalarıdır. O halde, doğal Ghistwold'ların ortaya çıktığı yerlerin çevresel veya coğrafi özelliklerden ziyade Karanlık Su'daki faktörler tarafından belirlendiğine inanılmaktadır. efsaneye göre Mereish anakara Wold'u da dahil olmak üzere Wold'ların birkaç önemli konumuna yol açmıştır, İlk olarak Eski İmparatorluk'un başkenti Eritasta'yı çevreleyen tuzlu topraklarda bir gecede filizlendi.

GISTLORE VE KUTSANMIŞLARIN
TARİHİNDEN; DİĞER DÜNYAYA VE ORADAKI
GÜCE BAĞLI OLANLAR,
SAMUEL I. ROSSER
TARAFINDAN
AEADINE'E
ÇEVİRİLMİŞTİR

Haritacının İşareti

BENEDICT

Mereish Donanma gemisi *Semora*'yı kaybetmemiz bir günden fazla sürdü. Bu süre zarfında hiç uyumadım ve güverteye sadece bir kez çıktım.

Alamay, Hashaw ve arkadaşlarından zorla alınmış küçük bir kamaranın güvertesinde bir paletin üzerinde yatıyordu. Tüfek mermisinin sırtından kabaca çıkarıldığı yeri işaretleyen orta kısmı ağır bir şekilde sargılanmıştı. Şu anda bile kan gömleğini ıslatıyordu ve ölebileceği gerçeği gözümünden kaçmıyordu.

Bir tabureye oturmuş, onun afyonla uyutulmasını izliyordum. Kendi gözlerim yorgunluktan yanıyordu ve sanki görüşüm tökezliyormuş gibi hissediyordum, kalbimin her atışı farkındalığımda bir bocalama yaratıyordu.

Dinlenmem gerekiyordu ama zihnim yavaşlamıyordu. Mereish askerlerimizin hayatlarını bir kez daha hissettim, başparmağımın altında çok nazık nabız atışları vardı. Gemiye binenleri gördüm, top atışlarıyla dalgaların arasında sürükleniyorlardı. Önümde vurulan kadını gördüm ve kanını ağızımda tattım.

Ve şimdi Alamay'ı gördüm. Onu öldürmüş müydüm? Öldürmüş olsam bile, belgelerin yerinin onunla birlikte öleceği gerçeğinin ötesinde umurumda mıydı?

Peki ben nerede olacaktım? Yıldızsız bir denizde, amaçsız ve pusulasız.

Ona baktım, solgun yüzünü ve kanlı gömleğini düşündüm.

Sorgulama işe yaramamıştı. Vachon'un imgelemi sonuçsuz kalmıştı. Gücüm gerçeği ondan öğrenmeye yetmemişti, o kadar eğitilmiş değildi.

Ama şu anda çaresizdi.

Bir elimi şakağıma götürdüm, dişlerim kafatasımın içinde gıcırdıyordu. Bu küçük eylemi, karanlıktaki bu tekil ihlali gerçekleştirmek neden bütün bir limanı yakmaktan daha zordu? Yine de doğuştan gelen bir yanlışlık duygusu beni rahatsız ediyordu. Burada bir limanın üzerinde durmak

bilinçsiz bir tutsak, yapmak üzere olduğum şeyi yapmaya hazırlanıyordu. Rahatsızlık, bir vincin etrafındaki ip gibi sıkıştı.

yeniden yaşanacak başka bir an, zihnimde iz bırakacak bir hatıra olacaktı. Yine de başka seçeneğim olmadığını hissettim.

Gözlerimi zorla kapattım, ciğerlerimden derin bir nefes çektim ve gücümün içine daldım.

Hiçbir yöne, hiçbir bilinçli iradeye ihtiyacı yoktu. Uyuyan, çaresiz gure'u sardı ve yavaşça kalp atışları değişti. Nefes alış veriş gibi kalp atışları da benimkiyle aynılaştı.

Ürkütücü bir duyguydu ama yine de sarhoş ediciydi.

Derin bir nefes aldım. Bandajlarına rağmen Alamay da aynısını yaptı.

"Belgeleri nereye gönderdin, Enisca?" diye sordum, sesim kulağına alçak, nazik ve yumuşak geliyordu. Sesim çatıyıyormuşum gibi çıkmıyordu ve bu da kararlılığımı keskinleştirdi.

Dudakları aralandı ve o kadar yavaş konuştu ki daha da yaklaşmak zorunda kaldım. "Dreska Battı," diye fısıldadı.

* * *

Ana kamaradaki tüm harita ve çizelgeleri çıkarıp masanın üzerine yaydım, köşelerini rastgele nesnelerle tutturdum ve kırıktan aşağıya bir fener sarkıttım. Galeri pencerelerinin dışında aralıksız bir yağmur yağmaya başlamıştı.

Ancak büyük bir kısmı Mereish dilindeydi ve çok geçmeden arkaik, girdaplı yazılarından o kadar sıkıldım ki bir tanesini ikiye böldüm.

"Moody!" diye bağırdım.

Kamaramın kapısı açıldı ve kadın başını içeri uzattı. "Faucher'ı çağır."

Benden masaya ve yırtık çizelgelere baktı, ifadesini akıllıca nötr tuttu ve gözden kayboldu.

Faucher kısa bir süre sonra kamaraya girerken, Moody kapının içine yerleşti ve genişçe esnedi.

"Dreska Sank nerede?" Elimle çizelgeleri işaret ederek esirime sordum. "Halkınızın senaryosu savunulamaz. Bu karakter de neyin nesi?" Çizelgelerden birini kaptım ve bir köşedeki ilmekli düğümü işaret ettim.

"Haritacının işareti," dedi Faucher üstü kapalı bir eğlenceyle. Çizilmiş haritalara göz gezdirdi. "Dreska Sank mı dediniz? Güney Adalarından biri ve Mereish değil. Hatırlarsanız 'Sank' liman için kullanılan bir Usti terimidir."

Kalın bir kâğıt parçası aldı ve gözlerini kısarak ışığa doğru eğdi. "Bu bölge konseyin kontrolü dışında, sürgündeki Usti asillerinin ve en kötü korsanların konseyin bile hazmedemeyeceği kadar iğrenç olanların yetki alanında."

Gözlerimi kısarak elindeki haritaya baktım. "Hangi ada bu?"

"Bu harita Kalsank'a ait," dedi Faucher kağıdı bir kenara bırakarak. "Adaların o bölgesine ait bir haritam yok."

Ona ters ters baktım.

"Bunları temin etmek zordur ve hatırlayacağınız gibi *Red Tempest* bir kuzey gemisidir. Onlara ihtiyacım yoktu."

"Haritalarınızın eksik olduğunu söyleyebilirdiniz."

Faucher kaşlarını kaldırdı. "Ben bir tutsağım Bay Rosser. İçinde bulunduğum durumu göz önünde bulundurarak yeterince işbirliği yaptım. Elbette benden sizin ihtiyaçlarınızı da tahmin etmemi bekleyemezsiniz."

Çizelgeyi yırtmama neden olan aynı eğilim gözlerimin Faucher'ın boğazına doğru kaymasına neden oldu.

"Seni öldürüp bu işi bitirmemi önerenler oldu," diye bilgilendirdim onu. "Yararlı olduğunuza inanıyordum ama belki de yanlış hesaplamışımdır."

Faucher uzun bir süre konuşmadı. Kapıda, Moody kirpiklerinin altından değiş tokuşu izledi ve palasına hafifçe vurdu.

Faucher büyük bir adayı göstererek, "Güneye doğru yelken açıp burada limana varmanızı öneririm," dedi. Sakin bir şekilde konuşuyor, hayatının bir sonraki sözlerine bağlı olduğunun farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu. "İhtiyacınız olan haritaları oradan alın."

"Güzel. Ayrıca," dedim, "*Semora*. Nasıl oluyor da Öteki'nde imzası yok? Baban Ess Noti'nin başı. Bu kadar büyük bir gelişmenin ondan geçmediğine inanmayacağım."

Faucher çenesini ovuşturdu. "Bu onun bir hedefiydi, tılsım magecra'nın olası bir uygulamasıydı. Ancak Kara Gelgitler ve istiladan önce tamamlanmamıştı ve o noktada hiçbir istihbaratım yok. Belli sebeplerden dolayı."

"Bunu aşmanın bir yolu var mı?"

Faucher yavaşça başını salladı, bakışları düşünceli bir şekilde tavana dikilmişti. "Bildiğim kadarıyla hayır. Uygulanmasındaki en büyük zorluk, etkilemesi gereken nesne geminin boyutuydu. Gizlemenin odak noktası geminin bordasıydı elbette, ama belki de geminin kaç tarafındaki bir büyücü sızabilirdi?"

Dalgaların üzerinde yalnız bir büyücü izlenebilir. Ya da belki Öteki'nin ışıklarında hareket eden bir boşluk. Ancak bu sadece bir spekülasyon."

Spekülasyon evet, ama faydalı. Özellikle de Sam'in yaptığı gibi Öteki'ne nasıl erişebileceğimi öğrenebilirim ve artık Vachon'a güvenmezsem. *Semora* konusunda bana karşı dürüst olduğu ve bizi bir tuzağa düşürmediği anlaşılıyordu.

Bu birden fazla açıdan rahatlatıcı bir durumdu.

"Beni uyarmak istediğin başka gelişmeler var mı?" diye sordum.

Faucher başını salladı. "Şu anda yok, hayır. Ama bunu biraz düşüneceğim."

Moody'nin bakışlarını yakalayarak Faucher'a tekrar başımı salladım. Kapıyı dikkatle açtı.

Faucher onu götürürken konuşmadı ama kapı kapanırken, kapının aralığından kayan ılık bir ışık gördüm. Harekette koruyucu bir şey vardı ve o ışığın top güllesi çarpmadan önce, ba le sırasında raylardan nasıl kaybolduğunu hatırladım.

Uzun ve sert bir nefes aldım. Adam ne kadar yararlı olsa da ona güvenemezdin. Ve Grant, görünüşe göre, haklıydı. Miaghis eski kaptanına sadık kalmıştı ve ölmeme seve seve izin verecekti.

Faucher'ı öldürmek zorunda kalacaktım.

Pelerin'den Fısıltılar

BENEDICT

"Bu çok canlı görünüyor," diye yorumladı Charles.
Mürettebat geminin ortasında kümelenmiş, bir sonraki uğrak limanımız olan ve Mereish adı Kurtarma anlamına gelen adaya bir göz atmak için sabırsızlanırken biz de güvertede birlikte durduk.

Enkaz, alçak bir kıyı şeridine ve çok sayıda küçük koy ve adacığa yayılmıştı; rıhtımlar, binalar, gemiler ve teknelerden oluşan bir yayılma... O gün güneş parlaktı ve hava ılıktı; deniz yosunu ve odun kokusunu, pişen yemeklerin, dumanın ve tanımlamak istemediğim bir düzine başka kokunun altından çıkarıyordu. Ve sesin sonu gelmiyordu; çanlar, bağırışlar, çığlıklar, havlamalar, kahkahalar ve çekiç sesleri.

Heyecan vericiydi.

Tempest için yeterince derin boş bir rıhtım yoktu, bu yüzden demir attık ve Olles, Grant, Moody ve Faucher eşliğinde ilk uzun botu karaya çıkardım. "Sana tasma takmama gerek var mı?" Rıhtımdan aşağı inerken Faucher'a sordum. kalabalığın arasına karışmaya hazırlanıyordu. "Yoksa uslu duracak mısınız?"

"Bir kez daha söylüyorum, kaçmak gibi bir niyetim yok," dedi Faucher. "Size haritanızı vereceğim ve gemime döneceğim."

Bunu başımı sallayarak kabul ettim, ancak 'benim gemim' ifadesini kullanması canımı sıkmaya başlamıştı. "Bayan Olles, Liman Sahibesi'ne bakar mısınız?"

Olles alnına dokundu ve kalabalığın arasından sıyrılarak uzaklaştı. Faucher'ı Grant ve benim önüme doğru ittim. "Şimdi, haritalar. Kimıldayın."

Son derece dar sokakların ve raflardaki kitaplar gibi küçük, ince binaların bulunduğu bir bölgede bir haritacı bulduk. Yüksek değillerdi, hiçbiri iki kattan fazla değildi ve tahmin edilebileceği gibi Mereş tarzında ilahiler ve şiirlerle boyanmış ve karalanmışlardı. Başımızın üzerinde o kadar çok tabela asılıydı ki

Ama Faucher yerlilerden yol tarifi alırken Grant gülümseyip cazibesini konuşturdu ve Moody sabit, gevşek bir kapıyla bize doğru ilerledi. Bir noktada bir yankesiciyi tokatlayarak uzaklaştırdı ve kendimi ona onaylayan bir sırtış atarken buldum. O da bana çarpık bir gülümseme ve selamla karşılık verdi.

arıtacı, bir kitapçı ile mürekkep, boya ve boya satıcısı arasında sıkışıp kalmıştı. Yuvarlak, yoğun bir adamdı ve hemen dar dükkânının bir duvarı boyunca uzanan yüzlerce sığ çekmeceli kutuyu karıştırmaya başladı.

Faucher ve haritacı konuşurken Grant'a, "Faucher'ın uygunsuz bir şey yapmadığından emin ol," diye talimat verdim. Yüksek pencerelerden gelen ışık aramızı kesiyor, güneş ışığı toz damlalarıyla kaplanıyordu. Hava da ekşi bir mürekkep markasıyla birlikte bu kokuyordu. "İşe yarayabileceğini düşündüğünüz *her şeyi* satın alın. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak. Faucher bizimle birlikte gemiye dönmeyecek."

Grant'in kaşları yukarı kalktı. "Çünkü o... kaybolacak mı?"

Faucher'ın yanına dönmesi için el salladım. Beni dinledi ve içeriye sıcak bir sessizlik hakim oldu; bu sessizlik sadece, görmezden gelebilecek kadar iyi anladığım, sürekli Mereish şii ile bozuldu.

Dükkânın kapısı açıldı ve içeri bir kadın girdi.

Düzgün hatlara sahip uzun bir frak ceket ve yüksek çizmelerin içine sokulmuş, kalçadan bol bir pantolon giymişti. Kıyafetlerinin kesimine rağmen, altındaki gerçekten hayranlık uyandıran görüntüyü gizlemek mümkün değildi. Yüzü de... çarpıcı demek doğru olmaz. Güzel de değildi.

Kelimeler işe yaramaz şeylerdi.

Açık bakışlarımı fark etti ve gülümsedi, o kadar kısık ve o kadar kesikti ki, ışığın bir oyunu olabilirdi.

Kapının bir tarafında Moody bana gözlerini devirdi.

"Yoluma çıkıyorsun," dedi yeni gelen mükemmel bir Aeadine sesiyle.

Yolundan çekildim ama bina o kadar dardı ki yanımdan geçerken hâlâ kokusunu alabiliyordum. Deniz tuzu ve yağmurun yanı sıra ılık, kadınsı bir ter kokuyordu.

Aramızdaki havayı bulandırana kadar Magni gücümün çiçek açtığını bile fark etmedim, kovalıyor ama henüz dokunmuyordum.

Onu geri çektim, bakışlarımı kaçırdım ve satın aldıklarımızı mumlu deri bir tüpün içine koyan haritacının önünde duran Grant ve Faucher'a yeniden odaklandım.

Kadın, kitapçıyla Mereish dilinde, alçak ve hafif bir sesle konuşurken yine duyularımı işgal etti. Sözlerini çözecek kadar aklım yoktu ama kitapçının Faucher, Grant ve haritalarımıza başıyla selam verdiğini fark ettim.

Kadın onlara döndü, sonra da dönüp bana baktı. Bu hareketi zaten dramatik olan görüntüsüne dramatik bir etki yaptı ve kanım kaynadı.

Grant ile konuştu, o da bana doğru başını salladı.

Yabancı bana döndü ve kol mesafesinin dışında durdu. "Efendim, adaların güney bölgesinin tüm haritalarını satın aldınız. Sizi onlardan ayrılmaya ikna etmek için ne yapmalıyım?"

Aklımda bir cevap vardı ama bunu paylaşmayacak kadar zekamı korudum.

"Yapamayız," diye araya girdi Grant, yanımda belirerek. "Özür dilerim."

Faucher ise ona oldukça garip bir şekilde bakıyordu.

"Gitmeliyiz," diye bastırdı Grant. "Küçük bir dükkân, yolumuzun üzerindeyiz. Çok kabayız."

Hepimizi kapıdan geçirmesine izin verdim ama dışarıdaki sokakta durakladım. Kadını gözümün önünden ayırmak konusunda uygunsuz bir isteksizlik hissediyordum ama Faucher'ın ona verdiği tepki dikkatimi çekmişti.

"Ne oldu?" Adama sordum. "Onu tanıyor muydunuz?"

"Sanırım tanıyordum," dedi Faucher. Dükkâna bir kez daha baktı, sonra hızlı adımlarla sokağın birkaç adım yukarısına, görüş alanının dışına doğru yürüdü. Biz de onu takip ettik. "Wesna Forbara'ydı. Birçok Capesh askerinin yapması gerektiği gibi o da Mereish Donanması'nda bir dönem görev yaptı."

"O bir Capesh," dedim.

"Evet," dedi Faucher, sanki bu apaçık ortadaymış gibi.

"Eee? Sorun nedir?" Bastırdım.

"Çünkü o öldü," dedi Faucher basitçe. "İşte bu yüzden onu hatırlıyorum. Yıllar önce hizmet ettiği gemi onun öldüğünü bildirmişti."

"Ah, Mereish'ten kaçmak için numara yaptı." Bu sonuç şaşırtıcı bir şekilde Moody'den geldi. Hepimiz dönüp ona baktık ve kadın şaşırmış görünüyordu. "Ne? Şansım olsa ben de yapardım ve bir Pelerin'in Mere'de benim Donanma'da olduğumdan daha mutlu olduğunu düşünemiyorum. Ayrıca, insanlar Adalar'a saklanmak için gelirler."

"Haklı olabilirsin," diye onayladım.

Grant araya girerek, "Kesinlikle ilgi çekici," dedi. "Ama gereksiz bir dikkat dağıtma. Faucher, kitaplar?"

Faucher başını salladı ve haritacının vitrinlerine son bir kez bakarak kitapçıya yöneldi. Moody hiçbir şey söylemeden onu takip etti ve içeride gözden kaybolurken bana bir selam verdi.

"Haritacı, meslektaşının bizim için yararlı bir şeyler bulabileceğini söyledi," dedi Grant ve kolumdan tutup beni duvara yaklaştırdı. Haritalarla dolu deri kabı bir kolunun altında sıkıca tutuyordu.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordum. "Eğer bu Faucher içinse, onu öldürmemeye karar verdim. Beni onarılamaz bir hale getirdin."

O anda Forbara kitapçıdan çıktı ve sokağın aşağısında, bize ters yönde, kararlı adımlarla ilerleyerek gözden kayboldu. Grant sanki fark etmemi engellemek istercesine aramıza girmeye çalıştı.

Ona soğukkanlılıkla baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Seni dikkat dağıtıcı şeylerden uzak tutuyorum."

Yüz ifadesinden daha fazlasını *sezmiştim*. "Onu koruyorsun. Benden."

Grant bakışlarımı tuttu. Sokağın gürültüsü ve itiş kakışı bizi rahatsız etti ama ikimiz de gözlerimizi kaçırmadık.

"Seni kendinden koruyorum," diye cevap verdi.

"Kendimi kontrol edemediğimi mi ima ediyorsun?"

"Çevrenizdeki herkesin iradesini ve niyetini sık sık manipüle ettiğinizi düşünüyorum, bazen bunu yaptığının farkında bile olmadan. Ve evet, eğer bir şeyi, birini gerçekten istiyorsan, ona sahip olmak için neler yapabileceğinden korkuyorum."

Yüzümü buruşturdum ama sözleri karşısında hissettiğim öfke, böylesine hafif bir hareketin ifade ettiğinden çok ama çok daha derindi. Şiddet görüntüleri kafatasımın içinden geçti, sessiz bir dürtüler isyanı.

Kontrol edebileceğim ve edeceğim dürtüler.

"Hatırlarsan o gece ben de oradaydım," dedi Grant ve bunun uzun zamandır söylemek istediği bir şey olduğunu hissettim. "Geceleri Mary'yle birlikte Hesten'deki bahçelerde."

"Birini çekingenliklerinden kurtarmak suç sayılmaz."

Grant'in gözleri kırmızılaştı, bana karşı genellikle koruduğu çekingenlik kayboldu. "Buna böyle mi diyorsun?"

"Artık bu tür karşılaşmalardan tatmin olmuyorum," dedim, kendi itirafıma kendim de şaşırarak. Grant'e kızgındım, onda bulamadığım duygularla gerilmiştim. Yine de tekrar konuştum, alışılmadık bir ihtiyaç tarafından ele geçirilmiştim... ne?

İyi düşünölmek mi? "Ne olursa olsun buna gerek yok. Dünya bana katlanmak için büyüye ihtiyaç duymayan fahişelerle dolu."

"Hayır, sadece ödeme istiyorlar." Grant hâlâ beni inceliyordu, rahatsız olma noktasını çoktan geçmişti. "Benedict. Hiç gücün tarafından manipüle *edilmeyen* bir ilişkin oldu mu?"

"Senin hiç caziben tarafından manipüle edilmeyen bir ilişkin oldu mu?"

Buna neredeyse gülümsüyordu. "Oldukça çekiciyimdir. Ama bu başka bir şey."

"Nedenini anlamıyorum," dedim, ama sözlerimin inandırıcılığı yoktu. En azından gücümü kullanma biçimimde bir farklılık vardı. "Bundan sıkıldım. Sabaha kadar yelken açmayacağız, bu yüzden Faucher'ı öldürmezsek en azından onu hissiz bırakmalıyız. Aksi takdirde biz ayrılmadan önce yolunu bulup bize geri dönecektir."

"Yani onu öldürmek niyetindeyiniz."

"Gemiği bıraktığımızda, evet. Ama ben başka türlü karar verdim."

Grant elindeki harita rulosunu düzeltti ve nihayet gözlerini benden kaçırarak sokağı taradı ve kısa, yorgun bir nefes verdi. "Eğer bana güveniyorsan, Faucher'la olan işleri ben halledeceğim."

Bunu düşündüm. Her zaman içimde bir gölge olan şüphe beni dürtükledi. "Onunla birlikte ortadan kaybolacak mısınız?"

Grant alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ayrılmak isteseydim, bunu Oranmur'da, seni Mary ile değiştirebileceğim bir zamanda yapardım. Azizim, o kadını ve kartlarımızı özledim. Aylardır yarım akıllılarla dolu bir tavernaya gitmedim."

Etrafımızdaki limana başımla işaret ettim. "Faucher'ı bu gece dışarı çıkar o zaman. Kartlarınızı oynayın. Ve onu gemiye geri getirme. Moody'yi al ve bıçaklanma."

Grant yavaşça başını salladı. "Bunu yapabilirim. Ama sen ne yapacaksın?"

"Bakıcım yokken mi? Mutfağı basıp çamurları oors," dedim kuru bir sesle. Bir nefes verdim ve mavi ve bulutlarla kaplı gökyüzüne baktım. Limana kıyasla çok temizdi: zıtlık sarsıcıydı.

"Ben," dedim uzun uzun, ellerimi ceplerime sokarak ve Grant'a ruhsuz bir gülümseme atarak, "bir genelev açmak niyetindeyim."

* * *

Çan kulesi yeni günün ilk saatini çalarken aşırı lüks bir yatağın kenarına oturdum. Önümde açık duran bir çift balkon kapısından limandaki direkler ve gökyüzündeki orak ay görünüyordu ama gece esintisi terli tenimi serinletmeye yetmiyordu.

"Yarın beni tekrar ziyaret edecek misin?" diye sordu nazik bir ses aksanlı Aeadine dilinde. Bir burun yanağımlı dürttü, buna sıcak bir nefes ve omzuma değen çıplak bir göğsün fırçası eşlik etti. Dağınık, kırmızımsı bukleler yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu. Geri kalanını gölgeler saklıyordu.

Ona bakmadım. "Hayır."

Fahişe bir an sessiz kaldıktan sonra, "Kıyafetlerini getireyim," dedi.

Çok geçmeden genelevin ortak salonuna indim. Masalarda toplanmış bir grup erkek, kâğıt ve zar oynuyor, içki içiyor ve çalışan kızların gelmesini bekliyorlardı.

Onların dumanları ve gürültüleri arasından geçip sokağa çıktım. Rotamı gemiye doğru çevirdim, ayaklarımın beni nereye götürdüğüne pek dikkat etmiyordum.

Beni *Tempest*'a geri götürecek bir sandal kiralamak için beklerken karanlıktan bir ses geldi: "Kaptan."

Döndüğümde haritacı kadının yaklaştığını gördüm. Elleri ceplerindeydi, saçları geceye açıldı.

Yorgunluğuma rağmen onu görmek beni yine de duraksattı. "Wesna Forbara." "Ah, benim hakkımda araştırma mı yapıyordun? Kesinlikle senin hakkında."

Bir el genişliğinde aşağıya, koyu kirpikli gözlerine baktım. "Ne amaçla? Eğer bir aşıkmanız, buna karşı değilim."

"Çok cesursun," diye güldü. "Ben kadınları tercih ederim." "Tercih mi? Yani erkeklere tamamen karşı değilsiniz?"

"Kendimi sınırlamamaya çalışıyorum," diye yanıtladı. "Ama ben bir ortak aramıyorum. Daha ziyade, bir hikâye. Mürettebatın bu rıhtımdaki her han ve tavernada oldukça gürültülü bir şekilde dolaşıyor ve senin Fırtına Duvarı'nın ötesine geçip Silvanus Lirr'i öldürdüğünü söylüyorlar."

"Silvanus Lirr'i ben öldürmedim."

"Ama Fırtına Duvarı'nın ötesine geçtin."

"Eğer beni sorguya çekmek niyetindeyseniz, bana bir içki ısmarlayın," diye önerdim.

Forbara başını iki yana eğdi, bir süre daha yüzümü inceledi ve sonra başını salladı.

Çok geçmeden bir meyhanenin köşesindeki masaya kurulduk, aramızda koyu bir şarap vardı. İçeri girerken birkaç müşteri beni selamlamıştı, muhtemelen benim

Yüzlerini hatırlamasam da, kendi mürettebatım. Beni güzel bir kadınla birlikte görmelerini pek umursamadım.

Beklenmedik yol arkadaşımı inceledim. İfadesi açık ve keskindi, o anlaşılabilir haliyle hâlâ çok güzeldi. "Ne istiyorsun?"

"Fırtına Duvarı'nı ve ötesinde ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Orada gemi enkazları var mı? Kaç tane?"

"Bazıları," dedim kaçamak bir ifadeyle. Demery ile pek çok konuda hemfikir değildik ama Fırtına Duvarı'nın ötesindeki zenginliği korumak bunlardan biriydi. "Tahmin edilebileceği gibi, kaç geminin geçmeyi denediği ve başaramadığı düşünülürse."

"...en there are many ghastings," diye özetledi.

"Ah." Bardağa uzandım ve fincanlarımızı doldurdum ama içmedim. "Siz zenginsiniz, zengin değil."

Omuz silkti. "Halkımın Wold'u yok. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum."

"Cape'in hiçbir zaman bir Wold'u olmadı," diye belirttim. "Öyleyse neden bunu yapacak kişi sen olarsın ki? Şimdiye kadar karşılaştığım en güzel kadın olmanın yanı sıra, son derece yetenekli görüldüğünüzü kastetmiyorum."

Dudaklarını kuru bir gülümsemeyle birbirine bastırdı.

"Başka bir şekilde ifade etmeme izin verin," diye devam ettim. "Neden bu kadar zahmete girdiniz? Bu senin görevin mi? Bir tür ödül mü bekliyorsunuz?"

"Bunu halkımın iyiliği için yapıyorum."

"Neden? Senin için ne faydaları oldu ki?"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Beni doğurdular ve yarattılar. Benim kanımdan ve soyumdanlar. ... benim evim."

Sözleri aramıza girdi ve içimde çok yakından bakmadığım bir şeyi harekete geçirdi. Belli ki idealist biriydi. İlk sözleri.

"Ölümünden kaçman da halkının iyiliği için miydi?"

Yüzündeki ifade bana ne kadarını açıklayacağını tartıştığını söylüyordu. Meyhanede sohbet bir yükseliş bir alçalıyordu ve sıcaklık biraz fazla yakın geliyordu.

Sonunda yüzündeki çizgiler hafifledi. Bir maskeden kurtulmuş gibiydi ve daha önce gördüğüm halinin şimdi gördüğüm halinden çok farklı olduğunu fark ettim.

"Dürüst olmak gerekirse, öyle değildi," diye itiraf etti. "Ama o zamandan beri kendimden ötesini düşünmeyi öğrendim. Rosser. *Ghiseau*'yu ve bir Ana Ağaç dikip Kuzey Dünyasını yeniden uyandıran kadını biliyorum. Onu bulmak istiyorum."

Bunu benim mürettebatımdan öğrenmiş olamaz. Bir elimi masanın altına bıraktım ve içimden gelen bir dürtüyü kontrol ederek tedirgin bir şekilde kalçama vurmaya başladım.

"Merak ediyorum," dedim gayri ihtiyari.

e Capesh kaptanı beni öncekinden daha da yakından izleyerek devam etti. "Ayrıca onu Kış Denizi boyunca takip eden güçlü bir Sooth'tan da haberim var. Senin kardeşin."

Daha tehlikeli bir maskeyle korumam gereken rahatsız edici bir duygu karışımı beni çarptı. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Çünkü ghistings benim işim Kaptan Rosser. Ama bu kadar savunmacı olmanıza gerek yok. Ben kardeşinizi ve Fırtınakıran'ını işe almak istiyorum, onları kaçırmak değil."

Biraz rahatladım. "Neden?"

"Gıdıklanmak için," dedi.

Sonunda şarabımdan bir yudum aldım ama tadına bakmadım. Kardeşimin tercihleri göz önüne alındığında, eninde sonunda Samuel ve Mary ile uğraşmak zorunda kalacaktım ama Capesh ile meşgul olurlarsa, beni oyalama şansları daha az olacaktı. "Onları kaçırmak niyetinde olmadığınıza emin misiniz?" Sordum. "Çünkü ben

bir teklif."

YİRMİ DÖRT

Pusula

BENEDICT

gemiye dönmek için acele etmedim. Salvage gecenin orta saatlerinde şaşırtıcı derecede sessizdi, nüfusun kabadayı kısmı yerini daha ağırbaşlı, melankolik ve öfkeli sarhoşlara bırakmıştı. Bunlar ya boş gözlerle yanımdan geçip gidenler ya da anlaşılabilir bir neden olmaksızın caddenin karşısına küfürler savuranlardı. Fahişeler bile daha az canlıydı.

Bir sandalın rıhtıma bağlı olduğu demirleme direğine tünemiş bir adam gördüm. Bir ayağını kaldırmış piposunu tütürüyordu, dumanı geceye doğru yükseliyordu.

Yakındaki bir pencerenin ışığında küle bir bozuk para uzattım. "Ben o gemi için geldim," diye başımla *e Red Tempest*'ı işaret ettim.

Adam piposunu çıkarmadan, "Kiralık değil," dedi.

Onun umursamaz duruşundan boş tekneye doğru dikkatle baktım. Şimdiden Magni gücünü çağırmaya başlamıştım, rahat bir itaat baskısı. "Gerçekten mi?"

Adamın ifadesi seğirdi. Ama ben onu yakalayamadan, nefes nefese bir ses "Kaptan!" diye seslendi.

Moody'nin karanlıktan sıyrıldığını görmek için döndüm. Bir ya da iki adım ötede durdu, nefes almak için çabalarken ellerini dizlerine dayamıştı. "Kaptan Rosser. O... Ben..."

Paramı cebime attım ve inatçı kayıkçıyı terk ettim. Moody'nin koluna girerek onu yakındaki bir deponun sığınağına çektim; deponun büyük kapıları kilitliydi ve vinci gece gökyüzünde bir cellat ilmiği gibi sallanıyordu.

Moody nefes almaya çalışıyordu ve karanlığa rağmen yüzünde ve ellerinde lekeler olduğunu fark ettim. Kan.

"Yavaşla," diye tembihledim. Moody'yi severdim. Sert, yıpratıcı ve tamamen işinin ehli biriydi. "Bana neler olduğunu anlat."

"Faucher Grant'i bıçakladı," diye nefes nefese kaldı. "O öldü."

Alarm içime işledi. "Grant gitti mi? Grant öldü mü?"

"Hayır, Faucher gitti, onu aldılar," diye açıkladı Moody, başını bolca sallayarak. "Grant lanet bir ara sokakta kanlar içinde yatıyor, onu taşıyabildiğim kadar taşıdım, devam edemedim."

"Nereye?" "Nereye?" diye sordum.

Moody tekrar ayağa kalktı ve sözsüz bir anlaşmayla yola koyulduk.

Omuzlarımın ancak sığabileceği genişlikteki karanlık bir ara sokakta Grant duvara yaslanmış, inliyor ve kan öksürüyordu.

"Charles." Yanına çöktüm, yarasını incelemek için ellerini karnından uzaklaştırdım. "Lanet olsun. Moody! Işık!"

Ayak sesleri duyuldu.

Grant hırıltılı bir ses çıkardı. "Bana Charles derdin," dedi sevgiyle. "Korkma Ben, canavar beni mezarın bu tarafında tutacak. Yine de beni gemiye kadar taşıyabilirsen çok memnun olurum. Yeni bacaklarımla ilk günüm, görüyorsunuz. Korkunç derecede koordinasyonsuzum."

"Hâlâ bir cerraha ihtiyacın var," dedim. içgüdülerim ve deneyimlerim bana bu kadar solgun ve bu kadar kan içinde bir adamın geceyi çıkaramayacağını söylerken, Charles'in vücudunun ölümsüze yakın olduğu gerçeği beni sakinleştirmiyordu. "Moody!"

Işık ara sokağı aydınlatarak yere yığılmış adamın üzerine düştü ve ben kanı hissettim. Kendi yüzümü gördüm. Grant'in göğsü de kafası gibi kan içindeydi, sarı saçları kızıla boyanmıştı.

"Bunu sana Faucher mı yaptı?" diye sordum.

Grant gözlerini kısarak bana baktı, bakışları yerinden oynamıştı ve kafası biraz daha karıştı. "Faucher mı? Oh, evet, evet, bir bakıma. Onu iyice sarhoş edip, limandan çıkana kadar bir handa ya da onun gibi bir yerde bağlı bırakmak niyetindeydim. Ama olmadı... işe yaramadı."

"Moody, bir cerrah bul ve onları rıhtıma getir. Onu *Tempest*'a geri götürüyoruz," diye talimat verdim.

Kadın tek kelime etmeden tekrar ortadan kayboldu.

"Belli ki karşılık vermiş?" Önce paltomu, sonra da gömleğimi çıkarıp aceleyle göbeğine sardım ve sıkıca bağladım.

Ben çalışırken Grant kulağıma mırıldandı: "Teşekkür ederim, sarılmaya çok ihtiyacım vardı." Anlamsızca gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Charles. Faucher. Ne oldu?" Sorularım artık bilgiden çok daha fazlasıydı. Grant bayılmanın eşiğindeydi ve başındaki yara nedeniyle bunun olumlu bir adım olacağından şüpheliydim, ghisting olsun ya da olmasın.

"Alfwin'di!" Grant ani bir aydınlanma ile söyledi. "Kafama vurdu. Diğer arkadaşlardan birkaçı Faucher ve benimle birlikte içiyorlardı, benim açımdan oldukça kasıtsızdı, görüyorsunuz, onu çok sarhoş etmek ve bir anda ya da benzeri bir yerde bağlı bırakmak niyetindeydim "

"Bunu sen söyledin," dedim dişlerimi sıkarak. Sendeleyerek ayağa kalktık ama ara sokağın duvarına çarparak geri düştük. Grant'in bacakları onu tutmuyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Onu bir bebek gibi kucağıma alırken bastırdım, effort ile homurdandım.

"Seni öldürmeyi reddettiğimde birçoğu bana kızdı," dedi Grant ciddiyetle. Gözleri daha fazla ifşaatla yuvarlandı. "Bu bir isyandı! Faucher seni öldürmek istedi, senin tutsağın olduğum için buna razı olacağımı düşündü. Dostluğumuzun nüansları onu aşıyor. Gitmeye çalıştım... sonra... bu."

Kendimi çok ama çok soğuk hissettim. "Faucher seni bir isyana dahil etmeye çalıştı." "Evet."

"Ve zaten onun tarafında olan başkaları da vardı?" Daha ısrarlı bir "Evet!"

"Mürettebatımın üyeleri neden bir Mereish kaptanı ile ittifak yapısın?"

"Para," dedi Grant ciddiyetle. "Herkesin umurunda olan tek şey bu, gerçekten. e şairler aşkın dünyadaki itici güç olduğunu söyler, ama o zaman hepsi çok fakirdir, değil mi? Ben, sen beni böyle taşırken kendimi oldukça dramatik hissediyorum. Bu gerçekten gerekli mi?"

"Ayak parmaklarını oynatabiliyor musun?" diye sordum.

Nedense hırıltılı bir kahkaha attı ve bu kahkaha öksürüğe dönüştü. Kan yüzüme sıçradı ve göğsümdeki soğuk his daha karanlık ve sert bir şeye dönüştü.

Gücümü bir battaniye gibi göğsünün üzerinde gezdirdim. Sakinlik. Huzur. Acının uyuşması.

Rahatladığını hissettim.

"Kanamayı durdur. Elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum." Ağırlığının altında sendeledim, tutuşumu düzelttim ve ilerlemeye devam ettim. Yoldan geçen birkaç kişi bize garip garip baktı, bazıları da sinirli sinirli... Karanlık bu kadar kanı gizleyemezdi. "Seni omzumun üzerinden atardım ama karnın delik deşik."

Cevap vermedi. Onun yerine başı göğsüme çarptı ve bayıldığımı fark ettim.

Rıhtıma gelir gelmez Moody bana doğru koştu. Arkasında, palamar direğindeki kayıkçı hâlâ oturuyor, pipo dumanı tütüyordu. Yanında başka bir figür duruyordu; gece gömleği giymiş, göğsünde bir bohça taşıyan bir kadın.

"Cerrah geldi efendim. Ama kayıkçı gitmiyor. Biri ona ve bu güzergâhtaki diğer herkese ödeme yapmış."

Bir hırlama sesi duydum ve bunun kendi boğazımdan geldiğini fark ettim. "Faucher."

Cerrahın arkasında, suyun karşısında, diğer gemilerin arasında *Red Tempest*'in direklerini görebiliyordum ama büyük kısmı gizlenmişti.

"Bu isyan hakkında ne biliyorsun?" Magni'nin gücünü kullanarak sordum.

Moody'nin bana bakışı öylesine şok ediciydi ki, onu hemen bir komplocu olarak bir kenara attım.

"Kayıkçıyla ben ilgilenirim, efendim," dedi, adama doğru yürüdü ve demirleme direğine bir yumruk indirdi. Adam, daha saygın bir limanda olabileceğinden çok daha az ilgi çeken bir sıçrama ve bağırışla suya düştü.

"İyi işti," dedim yaklaşırken.

Cerrah ikimizin arasına baktı ama korkudan çok merakla. "Mürettebattan daha fazlasını aramamız gerekmez mi?" Moody sordu. "Ya da biz Onlara güveniyor musun?"

"Hayır, bunu ben halledeceğim. Bana yardım edin."

Grant'i tekneye bindirdik. Cerrahla konuşmaya zahmet etmedim.

Bir kürek çekerken aynı anda işe koyulması için onu zorladım. Moody diğer küreği çoktan almıştı ve yaklaşırsa hasta kayıkçıyı onunla vurmakla tehdit ediyordu.

Kızıl Fırtına'ya doğru yola çıktık, Magni'nin emrettiği şekilde hep birlikte ilerliyorduk. Gücüm hakkında düşünmek zorunda değildim, ne Moody'yi zamanında tutarken, ne cerrahı özel bir dikkat ve cesarete teşvik ederken, ne de Grant'in kalbinin zayıf atışını not ederken.

Bu gerçekten de iyi bir şeydi, çünkü zihnim ağzına kadar intikamla doluydu.

Kızıl Fırtına daha uzun ve alçak bir geminin arkasına gizlenmişti. Uzunluğundan aşağıya doğru süzüldük ve kısa bir mesafe ötede açıklığa çıktık.

Serin bir esinti suyun üzerinden geçerek paltomun altındaki çıplak göğsümü sızlattı.

Yukarıdaki güverte sessizdi, fenerler güçlü bir şekilde yanıyordu. O r a d a birileri vardı, biri yukarıdan geliyordu, diğeri onları karşılamaya gidiyordu. Ama onlar konuşmaya fırsat bulamadan gücüm onları ele geçirdi. İkisi de kayıtsızca durdular.

Moody ve ben gemiye çıktığımızda hâlâ orada duruyorlardı, sessiz ve birbirlerine bakıyorlardı. Grant ve cerrahın bulunduğu uzun tekneyi sessizce bağladım, şimdilik orada kalmaları gerekiyordu ve kafeslenmiş isyancılara doğru yürüdüm.

Moody beni takip etti, onları dikkatle inceledi. hareketsizdiler, bizi görmek için eğildiklerinde gözlerinin akları görünüyordu.

Birini etkisiz hale getirdim, tabancasını doldurdum ve ona karşılık kendi kılıcımı çektim. Moody de diğesine aynısını yaptı, tabancasını doldurdu ve eline bir mızrak aldı. Bu sırada tek ses geminin gıcirtısı, kumaşın fırçalanması ve tahta ile çeliğin tıkırtısıydı.

İsyancıları kefenlere bağladık ve yan yana durarak ambar kapısına doğru ilerledik.

ızgaralar açıldı, merdivenler temizdi. Mürettebatın çoğu hâlâ karada olmalıydı ama aşağıdan beklediğimden daha fazla ses duydum. Hararetli ve tartışmalıydılar, ara sıra Faucher'ın yüksek ama belirsiz ses tonuyla bastırılıyorlardı.

Görünüşe göre herkes teslim olmamıştı.

Moody'ye baktım ve bir an düşündükten sonra kılıcımı kınına soktum. Alamay'dan aldığım Magni tılsımını cebimden çıkardım, tılsımın çıplak tenime değmemesine dikkat ederek onu uzattım.

"Bunu tak ve arkamda kal," diye talimat verdim. "Senin de... sürüklenmeni istemiyorum."

Başını salladı, gözleri keskin ve dudakları açıldı ve tılsımı taktı.

Aşağı indik. Magni gücü önümüzde dalgalandı, mürettebatın ilk sıralarını yakaladı ve arkaları dönükken onları hareketsiz bıraktı. Bir sonraki sırayı, sonra bir sonrakini aldım ve onları ayrılmaya zorladım.

Moody ve ben güvertenin boş ortasına doğru yürüdük.

Faucher en uçta, müttefik oldukları belli olan birkaç kişiyle birlikte duruyordu. Yaklaştığımı görünce başını kaldırdı, gözleri yuvarlaklaştı. Ama konuşmak için ağzını açtığı anda bile, benim etkim onun üzerine kapandı.

Kılıcımı çekip karşısına geçerken onu hareketsiz tuttum.

Derin bir şeyler söylemek istiyordum. Bana yanlış yapmakla ne kadar aptalca ve öngörüsüz davrandığını tüm ayrıntılarıyla anlamasını istiyordum. Benden korkmasını ve Grant'a yaşattığı acıyı hissetmesini istedim. Ama gücüm ilkini kelimeler olmadan iletti ve kılıcım da bunu yapacaktı.

Onu ezip geçmeye hazırlandım.

Miaghis bir dokunaç ve ghisten ışığı patlamasıyla ortaya çıktı. Tahta parçalandı ve kıymıklar ani, çatırdayan bir güçle içeri girdi. Onları tam yanımdan aldım ve sendeledim, gücüm anlık olarak dalgalandı.

Birkaç el silah sesi duyuldu.

İlerledim, Miaghis'ten gelen bir başka kırık parçayı savuşturdum. Geminin ahşabını parçalayamazdı ama diğer her şey adil bir oyundu. Deniz sandıkları. Sandalyeler ve masalar. Faucher'a gelince hariç, yaylım ateşi ayırım gözetmiyordu. Kaptanını korudu.

Birkaç isyancı intikam dolu çığlıklarla aramıza dalmadan önce Alfwin'in geminin kış tarafına doğru gittiğini gördüm. Onları başka bir güç itişiyile kısa sürede durdurdum ve birbirlerine saldırttım.

Biri Faucher'ı böğründen vurdu. Diğerleri tökezledi ve koşan başka bir figüre çarptı. Moody. Yüzüne bir tabanca darbesi indirdi.

Sendeleleyen Faucher'ı yakasından tutup geriye doğru ittim ve onu ana direğin gövdesine doğru fırlattım.

Miaghis'in ışığı ahşapta dalgalandı ve tüm gemi inledi.

Faucher'ı karnından bıçakladım. Hızlı ve hesaplı bir hamleydi, kılıcımı direğe saplamak istemiyordum, hele de onu birkaç kez daha bıçaklamaya niyetliyken. Bu hamleleri yaptıktan sonra geri çekildim.

Faucher sahile devrildi. Miaghis bana tekrar saldıramadan kılıcımın ucunu Faucher'in boğazının eşiğine dayadım, kılıcımın ucuyla onun çılgın ellerini kenara ittim ve çenesinin altındaki hassas atardamarı kestim.

Çoktan kendi kanıyla sıırıslam olmuş tıpkı Grant'in uzun teknede olduğu gibi

Faucher hızla öldü.

Miaghis bir dokunaç yığını halinde direktten fırladı ve gözlerini dikmiş cesedinin üzerine sarıldı. Kırbaçlarına dayandım, hayalet dokunaçları tenimde bir nefesten daha fazla değildi. Yaratığın devasa kafası, top güvertesinin giderek artan durgunluğunu ve bakakalan mürettebatı kaplayacak şekilde belirlediğinde, geri adım atmadım.

"Ben sizin kaptanınızım," dedim sakince, canavardan etraftaki mürettebata bakarak. "Aksini dileyenler gemimden çıksa iyi olur."

* * *

Ellerimdeki kanı yıkadım ve deniz sandığımdan hamağımı aldım. Kamaramın kirişleri arasına astım ve büfedeki sürahiden uzun uzun soğuk su içtim. Saçlarımı yüzümden geriye doğru savurdum ve galeri pencerelerinden limanın ışıklarının parlamasını izledim.

Zihnim sessiz bir yerd, çıplak göğsüm sabit, eşit nefeslerle yükselip alçalıyordu. Faucher ölmüştü. Forbara ve ben, yakında meyvesini vereceğini tahmin ettiğim, son derece faydalı bir anlaşmaya varmıştık. Grant'ın dikiş ve bandajları yeni cerrahımız Estia tarafından yapılıyordu; Estia henüz mürettebatımın daimi bir üyesi olduğunu fark etmemişti. Yakında Dreska Sank'a doğru yolumuza devam edecektik.

Şu an için her şey yolundaydı.

Faucher'ın yüzü yeniden belirdi, çağrılmamış bir şekilde, zihnimin gözlerinin önünde. Direğe doğru sendeledi. Miaghis'in dokunaçları bir kez daha etrafında patladı, ghisting tahtadan fırladı. Yarı saydam esh'i Faucher'ın yüz ifadesini gizliyordu ama teninin kansızlığı, yaklaşan ölümünün yavaş ve teslimiyetçi anlayışı Hâlâ hepsini görüyordum.

Üzerime yeni bir gömlek geçirip ambara inerken zihnim hâlâ o anı, düşüncelerimin sessizliğiyle el ele muhafaza ediyordu.

Alamay yavaşça uyandı.

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı, hareket etme zahmetine girmeden. Hâlâ ağır bir şekilde sargılıydı ve hissetmediğim soğuğa karşı sarmalanmıştı.

"Seni vurdum," dedim.

Bana bitkin bir bakış attı.

"Ve Faucher'ı öldürdüm. Her iki konuda da pişmanlık duymuyorum." Bana bakmaya devam etti ama gözleri hafifçe kasıldı.

"Türümüzün yolu bu mu?" diye sordum. Sorumu hafif ve gerçekçi tuttum ama göğsümde giderek artan bir gerilim vardı. "Eğitim aldığım akademide öyle olmadığı konusunda ısrar ettiler ama hayat bana aynı fikirde olmadığımı gösterdi. Öldürdüğünüzde pişmanlık duyuyor musunuz? Başkalarının iradelerini manipüle ettiğinizde?"

Bu onun beklediği bir konuşma gibi görünmüyordu.

"Doğamızda belli bir... kopukluk olduğuna inanıyorum," diye itiraf etti. "Yozlaşmanız nedeniyle bunu hepimizden çok daha fazla deneyimlediniz. İyileştığınızden beri bir değişiklik hissettiniz mi?"

Bunu düşündüm. "Evet. Hissettiğim varlıkta, hissettiğim şey hala beni aşıyor olsa da. Bu... yorucu. Ve yorucu."

Çok fazla şey açığa vuruyordum, kendimi azarladım. Ama başka kime güvenebilirdim ki? Magni olmanın ne demek olduğunu anlamama başka kim yardım edebilirdi? En azından Alamay benim kontrolüm altındaydı: kullanılacak bir araçtı, yıllarca peşimi bırakmayacak bir akran değil.

"Yani?" diye sordum. "Ne iş yapıyorsun? Bizden biri olarak nasıl var oluyorsun ve bir canavara dönüşmüyorsun?"

"Olmadığımı kim söyledi?" Yavaşça doğruldu, yüzü acıdan solmuştu ve nefesini toplarken bana baktı. "Gücümüz öldürmek ve yok etmek için kullanılabilir. Aynı zamanda yatıştırmak ve cesaretlendirmek için de kullanılabilir. Fiziksel güç de öyle. Kelimeler de öyle. Akıl da öyle. Hepimiz insanız ve Magni olalım ya da olmayalım, hepimiz büyük bir şiddet potansiyeline sahibiz."

Bunu bir an için unuttum. "Bunun bana ne faydası var? Ben pratik bir çözüm arıyorum Alamay."

"Hikâye seninle ilgili değil."

"Pardon?"

" kendinizden başka birinin mürekkebi. Kendi kafatasınızın, kendi arzu ve isteklerinizin dışına çıkın. Siz bir kaptansınız, mürettebatınız için en iyi olanı seçin. Sen bir kardeşsin, bu yüzden kardeşini düşün. Sen..." Gözlerini benden ayırmadı. "Senin kızın yok mu?"

Duvarı ittiğimi ve onunla kapı arasında durduğumu fark ettim.

"İ ş t e , " dedi, yüzümü göstererek. "İşte rehberin, işte pusulan. O."

Tüylerim diken diken oldu. Ellerim titremeye başladı, öyle derin bir ürperti ki artık nefes alamadığımı hissettim. Bir çocuğum vardı, evet. at fact was years old and it was simply that a fact. bunda hiçbir duygu, hiçbir bağ yoktu.

Öyleyse Alamay'ın o çocuktan bahsetme biçimi, onun benim güdülerime dahil olduğu iması beni neden bu kadar derinden etkilemişti?

Bunu haklı gösteremezdim. Tepkim anlamsızdı, ilkel bir ihtiyaca dönüşen içgüdüsel bir yoğunluktu; ya rahatsızlığımın kaynağını yok etme ya da kendimi ondan ayırma ihtiyacı.

Elimi kapının mandalına koydum ve kendimi dışarı çıkmaya zorladım.

"Yeter. Enisca," dedim, parmak eklemlerim mandalın üzerinde bembeyaz kesilmişti. "Dreska Sank'a gidiyoruz. Bana belgeleri kime verdiğini söyle, belki de seni öldürerek pişmanlığımı öğrenmek zorunda kalmam."



NOSTA Kabukluların büyük, dökülmüş kabuklarını üstlenen kafadan bacaklılara yakın bir yaratıktır. nosta grupları Güney Adalarının sıcak enlemleri boyunca çok uzak mesafelere seyahat edebilse de, üstlendikleri kabukların doğası onların belirli yumurtlama alanlarını tanımlamak için kullanılabilir. bu alanlar, bir erkeği kendi bölgesine kabul etmeden önce kapsamlı beslenme ve yeniliklere ihtiyaç duyan dişiler tarafından bölünür ve şiddetle korunur. Nosta yavrularının, eşit ve hatalı bir şekilde blosquelle olarak yanlış sınıflandırıldığı unutulmamalıdır.

CANAVARLARDAN VE VARLIKLARDAN: GÜNEY
MEREİS ADALARINDA BİR ÇAĞIRICININ
GÖZLEMLERİ,
SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN

YİRMİ BEŞ

Kuleler Denizi

SAMUEL

O gece yağmur yağdı ve denizin üzerinden büyük tabakalar halinde geldi. Hava ılık ve beklenmedik derecede hoştu ve Athe onu dağıtmak için Mary'yi uyandırmaya zahmet etmedi.

Mary'nin ve benim küçük kulübemizde oturmuş, yukarıdaki güvertede yağmur davul gibi çalarken onun hamağında sallanmasını izliyordum. Mevsim itibariyle odun sobası sönüktü ve kulübe onu ölümlü gözlerimle göremeyeceğim kadar karanlıktı. Ama Öteki'nin kıyısında, insan dünyası ve Karanlık Su bir arada yaşıyordu. Formu hafifçe ışıldıyor, siyah dalgaların üzerinde ileri geri sallanıyordu.

O yarı biçimlenmiş yerde hayaller gözümün önünden geçti. Geçerken onları inceledim, kavradım ve attım. Günlük aktiviteler. Tanımadığım yüzler. Bir Ghistwold'un fısıltılarını aradım, ambarımızda istiflenmiş olan ghisting'in oyulduğu yeni Wold'un.

Mary ve Demery, varlığının ortaya çıkmasından bu yana başka şeylerden bahsetmişlerdi, ancak Mary'nin durumunda bu meşguliyetin büyük ölçüde Tane'den kaynaklandığını hissediyordum. Athe, Benedict'i bulmaya odaklanmıştı ki bunun için minnettardım.

Ama yeni ve sahipsiz bir Wold düşüncesi benim de dikkatimi dağıtmıştı. Eğer yakın görüldüğü gibi Mereish'in eline geçerse, ghisting'i bir Şirket gemisinde bulduğumuza göre, çok daha güçlü hale geleceklerdi. Benzer şekilde, eğer Aeadine ya da Usti alırsa.

Ama eğer Capesh onu bulursa... bu Faucher'ın belgeleri ve Usti hakkındaki gerçekler kadar önemli bir güç sarsıntısına işaret ederdi.

ünya değişmeye mahkum gibi görünüyordu. Ve ben bir kez daha bu değişime kapılmışım.

Karanlık Su'da önümdeki dalgaların üzerinde bir ışık belirdi, alçak bir Magni yanığı. Bir Sooth'un orman yeşili de oradaydı ve bir hışırtı.

Ve...

Ben.

Ben buradaydım. Ben, Sooth tılsımını çıkarmıştı. Dimdik oturdum, ışık kümesine odaklandım. e low Magni, bu Enisca Alamay'dı. birbirine yakındı, hortlak, Sooth ve... gri bir pus muydu? İnceydi, neredeyse fark edilmiyordu. Bir *ghiseau*. Charles Grant?

"Mary," diye nefes aldım.

"Hayır," diye homurdandı. "Her ne ise, hayır."

"Kızıl Fırtına'yı buldum. Ben'i tekrar görebilirim. Belki Charles'ı ve Enisca'yı da."

Hamak ipleri gıcırdadı ve uzun, soluk bacakları ve çivit grisi aurasıyla yanıma düştü.

"Yakın mı?" Mary diz çökerek sordu. Dünyalar arasındaki dokuda bir dalgalanma hissettim ve Öteki'nde yanımda belirdi, artık sadece parlayan bir yansıma değil, bütünüyle ve fiziksel olarak mevcuttu.

Bölünmenin bu tarafında sözsüz bir şekilde başımı salladım ve ona doğru yönü gösterdim.

Gözleri kısıldı. Ölçülü bir nefes aldı, perminin ilk nefesini dört kez aldı, ben saydım ve Tane gözlerinde alevlendi.

Etrafımızdaki Karanlık Su hafifledi, su gümüşü bir renk aldı. Birkaç meraklı fae ejderhası bir araya geldi, minik kanatları vınlıyordu. Uzaktaki gemilerin, canavarların ve büyücülerin ışıkları bir şekilde aynı anda daha da parlaklaştı.

Tane'nin spektral esh'ine baktım, ne kadar güçlü olduğunu ilk kez fark etmiyordum. Sadece bu da değil, anlamaya başlayamayacağım kadar güçlüydü ve Mary ile benden çok daha yaşlıydı.

Sanki düşüncelerimi desteklemek istercesine Tane konuştu. Sesi etrafımızdaki havayı bedensiz ve net bir şekilde doldurdu. *O artık Bitişik. Hoten olmadan Silvanus Lirr'e benziyor, doğal olarak. Ama o Magni ve Sooth.*

Mary'nin ikinci nefesi geldi ve gitti.

Daha yakından baktım. Lirr'in aurasına dair hatırladıklarım bulanık ve opalescent olsa da Tane muhtemelen haklıydı. Ben'in şu anda hem Magni hem de Sooth olduğu açıktı, ancak ilki daha ağır basıyordu.

Mary'nin eli koluma dokundu. İnsanların dünyasında beklenecek şekilde bir sertlik yoktu ama onu hissediyordum.

Başka bir şeyi işaret etti. Daha yakın bir şeyi.

Yönünü takip ettim ve Ben ile aramızda daha fazla ışığın parıldadığını fark ettim.

Işıkların olması anormal değildi her yerde ışıklar vardı.

değişen derecelerde, hem deniz hem de gökyüzünde yıldızlar. Ghistings ve gemiler, büyücüler ve canavarlar.

Ama Mary'nin işaret ettiği ışıkların bir düzeni vardı. Yanık turuncu renkteydiler, uzun ve sırk gibiydiler. Garip şekilli Ötekidoğan canavarlarından oluşan bir orman. Karanlık Su'da mesafeyi ve alanı ölçmek zordu ama bu ışıklar *e Kızıl Fırtına* olan ışık topluluğuna yaklaşıyor gibiydi.

Mary'nin bir nefes daha aldığını duydum, sonra bir nefes daha. Fiziksel formu yerini ruhani gölgesine bıraktı ve ben de onu insan dünyasına geri dönerken takip ettim.

Kemiklerime geri döndüğümde Mary konuşmaya başlamıştı bile. "Sen her zaman bir Çağırıcıydın. Bu mantıklı, değil mi? Bir Sooth'un Öteki üzerindeki etkisi ve bir tutam Magni dürtüsü seni bir Çağırıcı yapar. Ama Ben'i ne yaptı? Lirr gibi bir şey, evet, ama bu aynı şey değil. Lirr ayna ikizi değildi ve Tane onun Çağıramadığını söylüyor. Onun etkisi sadece insanlar üzerindeydi."

"Bunu söylemek çok zor. Belki Ben'in kendisi bile bilmiyordur," dedim. Bacaklarıma kramp girmişti ve saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek ayağa kalktım. "Şimdiye kadar bir Sooth tilsimi takıyordu ve bu yeni yeteneklerini bastırmış olabilir. Ya onu kasıtlı olarak çıkardı, belki de onu bulabilmem için ya da kazara çıkarıldı."

Mary de ayağa kalkarak, "Bize tuzak kuruyor olabilir," dedi. "Athe ve Demery'yi uyarmaya gidiyorum."

"Ben giderim," dedim, dikkatle elbisesine bakarak. Elbise boldu ve kalçalarının ve göğüslerinin kıvrımlarını gizlemeye yetmiyordu. Baldırlarının uzunluğunu da. "Edepsizsin."

Dudaklarında kuru bir gülümseme belirdi. "Uygunsuz olmaktan hoşlanıyorum." "Benimle," dedim. "Mahremiyet içinde."

Dikkat dağıtıcı bir omuz silkme hareketi yaptı ve kapıya doğru el salladı. "Git. Ben hemen arkanda olacağım. Düzgün bir şekilde evcilleştirilmiş olarak," diye ekledi, gözlerindeki o ciddiyet keskinleşerek. "Ve bunu bitirmeye hazırım."

* * *

Ben'in ışığının kaldığı deniz bölümüne yaklaştığımızda yağmur hâlâ düzenli ve hafif bir şekilde yağıyordu. Şimdi daha az tanıdık ışıklardan oluşan bir pusla çevriliydi, ağırlıklı olarak dalgaların altındaki turuncu orman gibi Otherborn canavarları.

Fener yakmadık ve Mary, *Harpy*'nin formunu daha da gizlemek için yağmuru daha sisli, daha kalın bir miasma haline getirdi. bu bizi Ben'den ve olası tuzağından korudu, ancak mürettebat gibi benim de tehditleri öngörmek için sürekli tetikte olduğum anlamına geliyordu.

Karanlık Suyun kenarında oyalanıyor, görüntüleri ve Ötekidoğan ışıklarını izliyordum.

"Kırk beş kulaç," diye seslendi biri kıçtan.

"Sakin ol, Brison," diye mırıldandı Athe dümenciye. Demery'ye şüpheyile baktı. "Tuzak kurmaktan hoşlanmıyorum."

Demery omuz silkti ve önündeki denizi taradı. " Göremediklerini vuramazlar. En azından büyük bir etki yaratamazlar."

Her iki eski korsan da silahlıydı ve mürettebat kamaralarına çekilmişti, silah mürettebatı hazırda, nişancılar baş güvertede sıralanmıştı. Brid de onların arasındaydı, uzun bir ri e ve arkadaşlarından biriyle konuşurken dalgın bir gülümsemeyile rahattı. Onu bu kadar rahat görmek beni memnun etmişti ama yine de kendimi kadına karşı sorumlu hissediyordum ve bu manzara üzerimdeki yükü hafifletmişti.

Mary ve ben de çatışmaya hazırda; Mary pantolon ve pratik bir ceket giymişti, rahat hareket e d e b i l e c e k kadar bol ve kolayca yakalanmayacak kadar kalındı. Kalçasında bir tabancanın yanı sıra bir de kılıç ve bıçak vardı.

"Fenerler, Kaptan," diye seslendi mürettebattan biri. "Sou'-sou'-east." "Kırk kulaç," diye ekledi bir diğeri.

Ben çok yaklaşmıştı. Eğer bu işi bu gece bitirebilseydik, bu ne anlama gelirdi ki? Benedict Demery'nin planına boyun mu eğecekti, yoksa hayal bile edilemeyecek bir şey yapmak zorunda mı kalacaktım?

Odağımı tekrar Öteki'ne çevirdim. "Kaptan Kohlan, bu fenerler *Kızıl Fırtına*'ya ait gibi görünüyor. Dışarıda başka gemiler varsa da, onların hiçbir izi yok. Ancak her tarafta Öteki Doğumlu yaratıklar var ve görüşümü bir ölçüde engelliyorlar."

Mary yanıma geldi. Rahatsız görünüyordu ve gözlerinde biraz Tane'den fazlası vardı. "Nedir onlar?"

Bir tıkırtı, kazıma sesi onun sözlerini yankıladı. Geminin güvertesinden bir ürperti geçti ve Harpy, Demery'nin gövdesinden tezahür etti, ancak ayakbaılarının altındaki geminin tahtasında kayboldu. Onun ve Demery'nin bağları duman gibi ve belirsiz bir şekilde kaldı.

"Sadece nosta," diye bitirdi Demery. "Bir sürünün üzerindeyiz." "Onlar da ne?" diye sordum.

"Bir tür Otherborn kalamarı," diye yanıtladı Athe.

"Fi een fathoms!" diye seslendi iskandil.

Aynı anda "İleride sıklık var," diye öngördüm. "Sancak tarafında kayalıklar var."

Sonraki birkaç dakika boyunca güverte hareketlilikle dolup taşı. Mary rüzgârı kontrol altına aldı, Harpy güvertede dalgalandı ve Brison dümeni sabit elleriyle tuttu.

İşte o anda uyarı ateşi geldi. Biraz ötedeki suya sıçradı, bir yumruk sesini bir kalp atışı sessizliği izledi. O sessizlikte, orijinal setten çok daha yakın olan yeni fenerler ortaya çıktı. Aslında, o set tamamen ortadan kaybolmuştu.

Bir tuzak.

Üç gemi etrafımızı sardı, hepsi top menziline ya da neredeyse içindeydi. İki Capesh kürekli gemisi ve bir ikinci sınıf Aeadine gemisi, top ağızları açık ve kırmızı yelkenleriyle rahattı.

Gemi uzaklaşmaya başladığında kızıl yelkenler bir cadı rüzgârıyla dalgalanıyordu. Capesh takip etmek için hiçbir hamle yapmadı, hatta tek yaptıkları *Harpy*'ye bir uyarı atışı daha yapmak oldu.

Demery Athe'yi düşündü: "Artık gemi senin Kohlan. Capesh'in bizden ne istediğine bakıp anlayacak mıyız yoksa *e Red Tempest*'i mi takip edeceğiz?"

Athe'nin cevabı geldiğinde bütün hafifliğini kaybetmişti. "Kovalayacağız. Mary."

Mary başını salladı ve göğsü inip kalkarak şarkı söylemeye başladı.

"*Tabancalarını doldurup gemiye bindi, yanında keskin bir kılıç vardı...*"

Athe'nin komutları çalındı, bosun'un düdüğü öttü ve yelkenler palto fırlatan, nefes kesen bir rüzgârla dalgalandı. Yağmur neredeyse yatay hale geldi, yanımdan geminin ön tarafına doğru esiyordu.

Harpy ghisten ışıyla dalgalanıyordu, sadece Harpy'nin kendisinden değil. Mary ve Athe'nin her ikisinin de ghistings'leri ortaya çıktıkça ışık saçıyor, geminin ahşabını güçlendirmek için kabarıyor, gerginlikler, sıyrıklar ve titremeler gemiyi anlık olarak ele geçiriyordu.

Harpy ileri atıldı, Capesh'in topları gürlerken sığ denizde ilerlemeye başladı.

"*Karaya çok yaklaşmamışlardı ki, garip bir yelken hepsini durdurdu...*"

Meryem yağmurun, silahların, rüzgârın ve dalgaların arasından sesini duyurmak için zorlanmıyordu, ama sesi doğal bir şekilde hepsinin arasından geçiyordu.

Bir ayağım diğerinde, onun yanında nöbet tutuyordum. Yine de, önümüzde bir dizi adacık yükseldiğinde, sadece birkaç dakikalık uyarım vardı. Ben bağırdım, Brison ağırlığını direksiyona verdi ve bosun'un düdüğü öttü.

"*Ve cadı düşmanlarına haykırdı, ama benim sesimle hepiniz öleceksiniz, ama benim sesimle hepiniz* "

Döner bir feryat onun bar atışını kesti. Mary ve ben içgüdüsel olarak eğildik, çünkü yukarıdaki ipler çarpıp birbirine dolanmıştı. Bir şey koptu. Biri armadan düştü, aşağı inerken zar zor kefenleri tutmayı başardı.

Bir çığlık. Başka bir çatırtı. Geminin baş tarafına isabet eden ve bir an için hislerimi bastıran başka kurşunlar gördüm.

Tam üstümüzdeki seren kırılıp, yırtılan yelkenler ve kopan halatlarla birlikte aşağıya doğru sallanırken yukarı baktım.

"Mary!" diye bağırdım.

Karanlık beni aldı. Güverte eğilirken, korkudan kalınlaşmış, kafa karışıklığıyla bıçaklanmış farkındalığımın bir sonraki çarpışması yuvarlanan bir bulanıklıktı. Eller benim elimdeydi, Mary'nin elleri, ama onları hissettikten kısa bir süre sonra kayıp gittiler.

Su üzerime çöktü. Mary'ye, gemiye, düşmüş bir halata deniz beni aşağı çekmeye başladığında beni demirleyecek herhangi bir şeye uzanmak için çabaladım.

Ayaklarımın yanından bir şey geçti. İçgüdüsel olarak cenin gibi kıvrıldım ve aşağı bakmak için döndüm, hayır, aşağı değil. Kaba tuzdan yanmış gözlerimle dalgaların üzerinde bir ışık dalgalanması gördüm ve gölgeler bana neyin dokunduğunu görebileceğim kadar geri çekildi.

Gümüş şeritleri geçmişte buz tuttu. Balık. Sadece sıradan bir şeydi, uyumlu girdaplar halinde yanımdan akıp gidiyordu. Yosun kaplı bir sütunun etrafından dolanarak ilerledi, bir gemi enkazından bir direk? ve gözden kayboldu.

Kendimi yukarıya doğru itmek için kullanmak niyetiyle direğe doğru hamle yaptım, ciğerlerim yanıyor, kulaklarım basınçtan ağrıyordu. Ellerim direğin yüzeyini tuhaf bir şekilde pürüzsüz, neredeyse taşlı, kadifemsi yosun ve deniz yosunu izleriyle dolu buldu. Deniz yosunları garip bir yönde, akıntıya doğru ilerliyordu.

Gün ışığının hemen kenarında, dokunaçlardan oluşan bir yelpaze ve dik dik bakan üç gözle son bulan direğe baktım.

Direk değildi. Bir deniz kabuğu. Uzun, çok uzun bir kabuk sütunu.

İttim ve serbest kaldım, ancak karanlıktan yaklaşan başka bir sütun buldum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Gece yarısı denizinde asılı kalmış bir halde sürüklenirken, yanımdan bir yaratık ordusu geçti. Yüksek kabuklarını taşıyan dokunaç yığınları üzerinde yürüyor, sığ denizin yatağını yiyip bitiriyor, yabancı otlar bayrak gibi akıyordu.

Bir gure onların ortasına daldı ve bir ışık yığını getirdi. Mary, Tane'nin ışığıyla kaplanmıştı, saçları başında vahşi bir bulut gibiydi. Bana doğru uzandı ve ben de ön kolunu kavrayarak bizi birbirimize çekti. Yarım kalp atışı boyunca birbirimize sarıldık, canavarlara baktık, sonra yukarı doğru yükseldik.

Yüzeye çıktığımızda nefes nefese kalmış ve öksürmüştük. Yağmur eski şiddetine dönmüş, gözleri kör etmişti ama *Harpy*'nin yakınlarda, suyun içindeki enkazla birlikte olduğunu görebiliyordum. Devrilen seren arkasından sürükleniyor, denizciler çılgınca halatlarla uğraşırken gemiyi yavaşlatıyor ve zorluyordu.

Mary ve ben enkaza doğru yüzdük. İpler bacaklarıma dolanıyordu ve yelken bezi yolumuza çıkıyordu ama enkazın etrafından yüzmeyi ve gevşek bir ipi yakalamayı başardım. Diğer kolumla Mary'ye uzandım.

Yarım nefes kadar ulaşamayacağım bir yerde salındı, sonra elimi tuttu. Diğer eliyle de teknenin gövdesine çarptı. Tane'nin ışığı ahşapta dalgalandı ve birkaç dakika sonra Athe yukarıdaki küpeştede belirdi.

Bağırışlar ve yardım elleri, enkaz nihayet kesilip çıkarılırken bizi gemiye çekti. *Harpy* serbest bırakıldığında sallandı, neredeyse bizi ayaklarımızdan fırlatıyordu.

"Stormsinger'ları var mı?" Mary kaosun içinden bağırdı. "Athe? Sam?" "Hayır!"

Athe geri döndü.

Hâlâ nefes nefese başımı salladım. "Yelken açmak için t mıyız?"

"En azından batmamaya uygun. Eğer elinin altında biraz büyücülük varsa, bizi buradan çıkarabilirim," dedi Athe, Mary'yi ayağa kaldırarak. Bana baktı. "Ama *e Kızıl Fırtına*'yı takip etmek yok."

Hayal kırıklığım donuk bir şeydi, o kadar tanıdık bir arka plan gürültüsüydü ki artık gelip gittiğini fark etmiyordum.

"Onu tekrar bulacağım," diye yemin ettim.

Mary sesini yumuşattı ve bir kez daha şarkı söylemeye başladı.

YİRMİ ALTI

Isla Ascra

SAMUEL

"Kardeşimiz sadece bir Sooth'un yeteneklerini kazanmakla kalmadı, aynı zamanda henüz bilinmeyen nedenlerle bizi Capesh'in eline teslim etmeye çalıştı," diye özetledi Demery. "Bana bir içgörün olduğunu söyle."

Başımı salladım ve az önce kabaca boşalttığım fincanı indirdim. Athe ve Demery'nin onarımları denetledikleri başüstündeydik.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim uzun boylu, beyaz tenli aşçı bardağımı yeniden doldururken. "Henüz. Hemen Öteki'ne dönmek niyetindeyim."

"Dinlenmek için," diye düzeltti Mary. Yanımızda bir sandığın üzerine uzanmış, pantolonlu bacaklarını erkekçe açmış, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Solgun ve bitkin görünüyordu ve bir fincan ballı kahve içiyordu. "Capesh bizden ne istiyor olabilir?"

"Benedict bizi oyalamaları için onlara para vermiş olabilir," diye önerdim.

"Peki," dedi Athe. "Gemim harabeye döndü ve her tarafta düşmanlarımız var. Ascra'ya doğru yelken açıyorum."

Demery, Mary'ye öyle gelişigüzel bir bakış attı ki bunu fark etmemiş olabilirdim.

"Ascra nedir?" Mary gözlerini yorgunca kısarak sordu. "Adını duymuştum, değil mi? I?"

"Evet." Athe'nin ağzı eğik, mizahsız bir gülümsemeyle kapandı. "Lirr'in adasıydı."

* * *

Ada sis bulutunun içinden çıkarken Mary'nin koluna girdim. Isla Ascra, bazıları direklerimiz kadar yüksek, diğerleri ise suyun altında gizlenen dalga fırçalı kapaklardan başka bir şey olmayan deniz yığınlarından oluşan bir ormanın içinde uzanıyordu. Orada burada sürüler uzanıyordu

Yığınlar arasında adacık denebilecek kadar büyük yığınlar belirdi. Ağaçlar yüksekliklerine tutunmuş ve bazı yığınlar birbirine asma ve yosun yüklü kerestelerden yapılmış sağlam köprülerle bağlanmış gibi görünüyordu.

Bir yığının tepesindeki karanlıkta bir ışık yandı, ardından daha uzakta bir başka ışık ve bir diğeri. İy bizi yığınların derinliklerine doğru götürdü.

"Görüldük," diye gözlemledim.

Mary önündeki yola bakarak, "Ve bu da bizim yolumuz gibi görünüyor," diye mırıldandı.

Elbette sis dağılmaya başladı ve her iki tarafı da yanan fenerlerle işaretlenmiş bir kanal ortaya çıktı. Büyük deniz bacalarından birinden yükselen bir şarkı da dikkatimizi çekti hafif, berrak bir ses, perdeyi aralıyordu.

Harpy kanala girdi. Açık dalgaların coşkusu, pruvaya çarpan bir dalgalanmaya ve suyun kayaya çarpma sesine dönüştü. Rüzgâr kesilmedi, bacalarla bölünerek ve ısıklık çalarak, farklı tonlarda inleyerek esmeye devam etti.

Bu sesler görünmeyen Fırtınakıran'ın sesini destekliyor, kızın sesi solana ve sis arkamızdaki yolu kapatana kadar birleşip uyum sağlıyordu.

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Annen hiç Ascra'dan bahsetti mi?" Mary'ye sordum.

Dirseklerini parmaklığa dayadı ve elimi sırtında gezdirdi. "Asla. Lirr ile geçirdiği zaman hakkında konuşmuyor ve ben de hiç baskı yapmadım. Bazen geçmişin gömülü kalması en iyisidir."

Ayak sesleri duyuldu ve Demery bize katıldı, elleri paltosunun ceplerindeydi ve şapkası başındaydı. "Silahları fark ettin mi?"

Mary doğrulurken elimi sırtından çektim ve ikimiz de onun bakışlarını yakındaki kulelerden birine doğru takip ettik. İlk başta açıklık koyu renkli bir kaya parçasından ibaretti ama yanından geçerken derinliği ve uzun bir topun parıltısını gördüm.

Artık neye bakacağımı bildiğimden, bu türden birden fazla oyuk ve daha yakından incelediğimde, onlara erişen köprüler veya ayrı iniş yerleri gördüm; burada alçak, çatallı bir kapı, orada yuvarlanmış bir ip merdiven.

"Talys'in İdris'i yerinden söküp atamamasına şaşmamalı," diye yorumladı Mary. "Bir kaleden çok daha fazlası."

"Çatallı bir labirent," diye ekledim.

Demery başını salladı. "İç adaya en azından tek bir kanal var, bir kayaktan daha fazlası için yeterince derin bir kanal. Bunu Idriss'e sadık büyücülerin sayısıyla birleştiren çok güçlü oluyorlar."

"Ama konsey koltukları yok," diye dikkat çekti Mary. "Koltuklar adalarla birlikte gitmiyor mu?"

"ey o en do," diye onayladı Demery. "Ama kimse bir Stormsinger'a koltuk vermiyor.

Idriss'in kölelik yasalarını kabul ettik, ama bunun tek nedeni kölelik ile kölelik arasında büyük bir fark olması."

"Köle yerine bir sözleşmeli. Ağzılık yerine bir maske," diye mırıldandı Mary. Parmaklıkların gerildiğini gördüm. Harpy'nin ışığı tepki ya da belki de teselli olarak ahşabın içinde titreşti ve Tane'nin tonu Mary'nin sesine karışarak ekledi: "En azından gistinglerde rol yapma zahmetine girmiyorlar."

Demery onaylayan bir ses çıkardı. İkisinin arasına baktığımda yüz ifadelerinde bir benzerlik, ciddi bir dayanışma gördüm.

"Ne yaparsan yap, Idriss'e ambarımızdaki genç Ghisting'den bahsetme," dedi Demery. "Ya da yeni Ghistwold'dan."

Mary sanki bu kesinmiş gibi başını salladı.

Ben de daha yavaş olsa da başımı salladım. İşler giderek karmaşıklaşıyordu ve yol arkadaşlarımla önceliklerinin değişmeye başladığını hissediyordum.

Ama şimdi her zamankinden daha fazla odaklanmam gerekiyordu.

Ben'i durdurmalıydım. Onu hayatımdan çıkar. Belgeleri bulun. Ve Mary'nin ve benim geleceğimizi Kış Denizi'nde güvence altına al.

Gizli Yerler

MARY

... sla Ascra sakin sulardan yükseliyordu; ağaçlarla, bitki örtüsüyle ve taş binaların ana hatlarıyla dolu kısa kayalıklar. En yüksek noktası geniş bir kaleydi; orman, uçurumların tepesinde yer alan ormanlık alanların etrafından temizlenmişti ve yakınlardaki deniz kıyılarına uzanan köprüler daha yüksek ve taştan yapılmıştı. e Arazinin kendisi, yükseklikler ve sığ vadilerle süslenmişti ve buradaki binalara, uzaktan tanımlayamadığım, ancak bana kuzey Mereish'in evlerini ilahilerle nasıl süslediğini hatırlatan renk şeritleriyle noktalanan gri ve beyazlardan oluşan katmanlı bir görünüm veriyordu.

üç küçük gemi demir atmış, çok sayıda tekne de uçurumun dibindeki geniş sahile çekilmişti. Uçurumun içinde, zorlu ve bakımlı bir kapı ile kapatılmış bir mağara uzanırken, birkaç merdiven ve patika gözle görülür bir şekilde uçuruma doğru uzanıyordu.

Kıyıya doğru kürek çekerken tente yükseldi ve İdris dışarı çıktı, onu yarım düzine başka figür izledi. İlk karşılaşmamızdakine benzer kıyafetler giymişti ve silahsızdı.

"Kaptan Kohlan, Lord Demery," diye selamladı, sırayla ellerini sıktı ve Sam ile beni süzdü. "Hatırladığım kadarıyla Mary Firth. Ve-Benedict Rosser değil."

Sam isteksiz bir iyi niyetle onun elini sıktı.

En son onun elini tuttum. "İdriss. bizi kabul ettiğin için teşekkür ederim."

"Sizi içeri alıyor muyum?" diye sordu Athe ve Demery'ye bakarak. "Harpy'nin durumuna bakılırsa, öyle görünüyor."

"Zahmet olmazsa," dedi Demery.

İdriss'in yüz ifadesi konuşulacak ve müzakere edilecek daha çok şey olduğunu gösteriyordu ama bize sahile geri dönmemizi işaret etti.

Tünele girdiğimizde Samuel bana yaklaştı ve Deniz Kalesi'nin girişine benzeyen yavaş bir yokuşu tırmanmaya başladı. İdris'in arkadaşlarının taşıdığı fenerlerden yayılan ışıklar sallanıp duruyordu ve doğal bir dokuya sahip olan mağaranın ağzının ötesindeki bu yolun özenle oyulup yontulduğunu fark ettim. Kapılar da kayanın içine yerleştirilmişti, gözetleme çerçeveleri mükemmel bir şekilde inşa edilmiş ve küçük, aşınmış basamaklarla ana patikadan yükseltilmişti.

Bu kapı girişlerinde Mereish, Usti ya da Aeadine'e özgü olmayan bir tarz olduğunu fark edecek kadar dünyayı görmüştüm. Büyük ölçüde gölgeler tarafından gizlenmiş sembolleri ve süslemeleri seçtikçe bu durum daha da netleşti. ey bana çorak, dalgalarla yıkanmış bir sahilde, taştan bir çemberin içindeki bir sunağı hatırlattı.

Sam ve benim önümde yürüyen Athe'ye, "Bütün bunları Lirr inşa etmedi," dedim. "Adayı aldığında burada mıydı?"

"Buradaydı," diye onayladı. "Adayı ve merkezini konseyden satın aldı ve o zamanlar adaya sahip olan korsanların ittifakını ortadan kaldırdı, ama yapılar onlardan bile eski." "Bana biraz evimi hatırlatıyor," diyerek geçtiğimiz bir sonraki kapı aralığını işaret etti.

"Sunjai mı?"

Athe bana yarım bir gülümseme verdi ve gözlerinde çok er bir şey vardı. "Pek sayılmaz. Opass'ta, Uzak Deniz'in kıyısında, Sunjani bir anne ve Opassi bir babanın çocuğu olarak dünyaya geldim. Burada ve orada gördüğünüz sembollerin kökleri bugünkü Opassi, Sunjai ve Capesh'in ana diline dayanıyor."

Opass. Bu ismi biliyordum ama kendi anılarıma değil, Tane'nin anılarına erişmenin getirdiği kopuklukla.

Bu dünyada hâlâ hiç duymadığım yerler var, dedim Tane'ye.

Hiç öğrenmediğim bir tarih. Hiç görmediğim haritalar.

Tane'nin yanıtı anılarla, gördüğü yerlerin görüntüleriyle doluydu. Bu bir nezaket jestiydi, bir anı paylaşımıydı ama aynı zamanda benim küçük, dünyanın ise uçsuz bucaksız olduğunu hatırlatıyordu. Ve Tane benden çok daha fazlasını görmüştü.

Bu anlayışın bir ağırlığı ve hatta bir suçluluk duygusu vardı.

Kendi dünyandan köleliğe, bana gittin, diye mırıldandım bağlantımızın sessizliğinde. Seçme şansın olsaydı nerede olurdun?

Sana kendi isteğimle gittim, diye hatırlattı bana, ama sözlerinde bir his vardı, başlangıcı olmayan, sadece zoraki, iradeli bir sonu olan aşırı bir istek. Artık birbirimize bağlıyız ve bunu değiştiremem. bu iş böyle. Biz biriz.

Bu konuda söylenecek daha çok şey vardı, ama tam o sırada tünel se lementin içindeki açık bir alana boşaldı. e gökyüzü üzerimize yayıldı, sis kayboldu,

ve Isla Ascra'nın merkezinde durduk.

Athe, ben yavaşlayıp etrafıma bakarken, tanıdık manzaraların yanı sıra daha fazla tanıdık olmayan mimariyi de görmeye devam etti. Çatıların çıkıntılarının altına boyanmış Mereish ilahileri, sıra üzerine serpiştirilmiş soluk Usti renkleri, oyulmuş Aeadine lentoları. Güney Adalarının ötesindeki bir dünyanın anıları.

Her şey yeni, renkler parlak, boyalar taze görünüyordu. Isla Ascra'nın kadınları Lirr'in uzun gölgesinin altından evlerine sahip çıkıyorlardı.

Tane ve ben aynı rahatsızlığı paylaşıyorduk. Tane, Anne buraya gelmeden önce annemle tanışmıştı ama ikimiz de annemin on yıldan uzun bir süredir Lirr'in kontrolü altında, tam da bu yerde yaşadığı gerçeğiyle yüzleştik. Altımızdaki taşlar, rüzgârın yaydığı kokular, binaların şekilleri onun hapishanesiydi. Ve çevremizde günlerini geçiren insanlar, selam veren kadınlar ve erkekler, bariz ve açık bir tanıma duygusuyla bana bakıyorlardı. Onu tanıyorlardı ve belli ki bende onu görüyorlardı.

Samuel'in beni izlediğini fark ettim. Diğerleri bu kadar yakinken konuşmadı, ama gözlerimiz buluştuğunda bana endişeli bir gülümseme verdi.

Kolumu onunkinin arasından geçirdim, o da beni kendi tarafına çekti.

Avludan bir gölge geçti, başıboş, kıvrımlı bir esintiyle birlikte. Bir düzine kadın aynı şeyi yaparken ben de yanaklarımı esintiye doğru eğerek bulutlara baktım. Çoğunun gözleri buzdağları ve kış gökyüzü, unutma beni ve mısır püskülü renginde, soluktu. Bir tanesi kör olmuştu, kapalı, yaralı göz kapakları gökyüzünü izlerken ghisten ışıyla parlıyordu. Bir *ghiseau*. Belli ki saklanma ihtiyacı hissetmeyen bir *ghiseau*.

Biri şarkı söylemeye başladı, tanımadığım bir dilde tatlı bir şarkı... Esinti hafifledi, ılıklaştı... Bulutlar yoluna devam etti ve güneş bir kez daha Isla Ascra'nın Fırtına Şarkıcılarının üzerine yağdı.

Samuel'in kolunu tutuşumu gevşeten tamamen yeni bir his beni ele geçirdi. Bu, birçok kişiden biri olma, doğuştan anlaşılma hissiydi. Yabancılar arasında tanınma ve karşılığında tanınma.

Bu ada her ne idiyse, artık başka bir şeydi. Fırtınacılar için bir cennet.

* * *

O gece Ascra'nın merkez meydanında bir tür şölen vardı. Demery'nin ekibi, birçoğunun daha önce burada bulunduğunu gösteren bir rahatlıkla yerel halkla kaynaştı, neşeli selamlaşmalar ve sohbetin yükselip alçalması azalan günü aydınlattı. Hem ziyaretçilerin hem de yerlilerin katkıda bulunduğu uzun yemek masaları kuruldu ve büyük bir şarap fıçısı alkış ve kahkaha sesleri arasında açıldı.

Samuel'le birlikte alçak bir duvarın üzerinde oturarak güneşin en yüksek kıyı şeridinin ötesinde kaybolmasını izledim. Adanın üzerindeki gökyüzü açıktı ama bölgenin koruyucu sisinin güneşi puslandırıp yuttuğunu görebiliyordum. Mor ve turuncu, altın ve griye dönüşüyor, meşaleler canlanıyordu.

"Beklediğim bu değildi," diye mırıldandı Samuel. Şirketin içinden geçen bir çocuk kalabalığını takip etti, meydana girdiklerinde lavtalı bir kadın ve davullu bir adama yaklaştılar.

"Ne bekliyordun ki?" diye sordum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum ama kendi düşüncelerimi ifade edemiyordum.

"Lirr'in mirası daha fazla gölge düşürecek," dedi Samuel, gözlerinin kenarları kırışarak çocukları izlerken. "Bu çocukların yarısından fazlası onun ve neredeyse hepsi büyücü."

Nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Birkaç yetişkin çocuklara katıldı ve onları dairesel bir grup dansı şeklinde organize etti. Bu, çocukları güldüren ve birbirlerinin üzerine yuvarlanmalarına neden olan gösterişli, gülünç bir şeydi.

"Onu göremiyorum. Onların içinde değil. Talys'te gördüğüm gibi değil," diye mırıldandım. Kendimi zorla silkeledim ve omuzlarımı gevşeterek ona doğru eğildim. "Ama onu ya da onu düşünmek istemiyorum."

Başıyla onayladı. " en bir gözlemlerle dikkatinizi dağıtabilir miyim?"

Çok yakınımıdaydı, adayla meşguliyetime yavaşça, nihayetinde müdahale edecek kadar yakındı.

"Idriss kıyıya bir oda tahsis etti," dedi. "Özel kamaralar. Bizim adımıza ben kabul ettim."

Ağzına baktım, sonra tekrar gözlerinin karanlık sıcaklığına döndüm. "Özel oda mı demiştiniz?"

"Evet," dedi ve elimi tutup parmak uçlarımı teker teker öpmeye başladı.

"Ama sadece... gidebilir miyiz?" Fısıldadım, ancak zihnim çoktan birçoğu Sam'in kucağına tırmanmakla ilgili olan bir düzine görüntü ve dürtü ile kaymaya başlamıştı. "Idriss'le konuşmak istiyorum ama..."

"Daha sonra geri dönebiliriz," dedi, dudaklarının sinirlerimdeki hareketi karnımdaki ateşi daha da körükledi. Elimi tutarak ayağa kalkmaya başladı. "Ama şimdilik, dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olduğuna inanıyorum."

"Sanırım var."

Parmakları benimkilere dolandı ve beni meydandan dışarı çıkarmaya başladı. Ancak sabrım her geçen saniye azalıyordu ve meydandan gelen müzik bizi köyün içine doğru kovalarken onu sıkıştırdım.

Sonunda Samuel'in sırtı bir kapı aralığına çarptı, küçük bir evin kapısı olabilirdi, karanlıkta iyi göremiyordum ve pek de umurumda olmadığını fark ettim. Kapının yanındaki fener yanıyordu ama alçaktı, yakışıklı yüzüne ışıktan çok gölge düşürüyordu.

Aynı anda ben yukarı eğildim, o da aşağı. Dudaklarımız çarpıştı ve beni kapının çerçevesine doğru çevirdi, ayakta durmak bir yana nefes bile alamayacak hale gelene kadar öpücüklere boğdu.

Zayıf dizlerimi toparlamaya çalışarak belli belirsiz kapı kolunu tutmaya çalıştım. Kendi dizi, bacaklarımın arasına itilerek beklenmedik ve oldukça sağlam bir koltuk sağladı ve ani bir ihtiyaçla neredeyse kafamı kapı çerçevesine çarpıyordum.

"Sam... Kapıyı aç."

Onun yerine keyifle gezinen elleri durakladı. "Hayır, demek istediğim Bu o değil."

Geri çekildim. "Pardon?"

"Idriss'in bana gösterdiği lojmanlar. Hatırlayamıyorum..." Etrafına hızla bakındı, üzüntüsü hızla karanlık bir hayal kırıklığına dönüşüyordu, bu da mahremiyetimizin ve geniş yatağımızın olmamasını daha da çıldırtıcı hale getiriyordu. Sanki bir şeye vuracakmış gibi görünüyordu.

Bunun ben olacağımı
umuyordum. "Bizi
kaybettim."

Hayal kırıklığı içinde göğsünü tokatladım ve kendimi kurtarmaya çalıştım. Ancak o kıpırdamadan durdu ve durumu düşünürken beni yerinde tuttu.

Birdenbire eğildi. *Tam* olarak öfke dolu olmayan bir şekilde haykıramadan kendimi omzuna asılmış ve bir ara sokağa doğru taşınırken buldum.

"Samuel!" Gülmemeye çalışarak tısladım.

Cevap olarak iri bir el kıcıma vurdu ve tutuşunu düzeltti. "Nereye gidiyoruz?"

"Onu bana bırak." "Sam!"

Bir dönüş daha yaptım, yosun ve toprak kokusu aldım ve bir orman sırtına girdik. Sam bir an durup gölgeleri dinledi, sonra beni ayağa kaldırdı.

"Tane?" Samuel sordu.

Çivit mavisini serin ışığı yüzümüzü aydınlatarak ortaya çıktığında, hortlağın eğlendiğini hissettim. Ağaçların arasına karışırken hayalet ipimiz çözülmeye başladı ve ayrılırken bana anlamlı bir bakış attı.

"Nöbet tutacak," dedim Samuel'e. Elleri yine gezinmeye başlamıştı, yüzümdeki, boğazımdaki dağınık saçları fırçalıyordu. Parmakları köprücük kemiklerimin üzerinden geçerek gömleğimin bağcıklarına ulaştı ve orada düzenli bir şekilde çözmeye ve çekiştirmeye başladı.

"Güzel," dedi. Beni öpmek için hareketlendi, bir elini başımın arkasına götürdü, sonra durakladı. Gözleri benimkilere dikildi, araştırıyor ve değerlendiriyordu, beklentimi daha da sıkılaştıracak şekilde yavaşlıyordu.

Samuel Rosser'ın ilgisinin tek odağı olmak çok güçlü bir şeydi.

İsteksizce bir elimi göğsünün ortasına koydum ve onu hafifçe geriye ittim. "Sam. Ne oldu?"

"Bu gece seninle kaçıp her şeyi geride bırakabilmeyi diliyorum."

İçimde bir şey bocaladı. Sesinde mutlak bir samimiyet vardı. Uzun zamandır birbirimizi yönlendiriyorduk, uzun zamandır kendimi onun idealleri ve yükümlülükleri karşısında ikinci planda hissediyordum. Ama o anda, onların yerini gasp ettiğimi biliyordum.

e farkına varmak ağırdı, sorumluluk yüklüdü.

"Keşke ben de yapabilseydik," diye itiraf ettim gönülsüz bir gülümsemeyle ve göğsümde bir sızıyla. "Ama benim için kendini kaybetmeni istemiyorum. Ve ikimiz de gerçekten kaçamayız, değil mi? Kendimizle yaşayamayız."

İfadesi önce hoşnutsuzluğa, sonra daha sessiz, daha donuk bir şeye dönüştü. "Hayır. Hayır, yapamazdık."

"Ama bu an yalnız başımızayız," diye hatırlattım ona, elimi göğsünde hafifçe gezdirdim, parmaklarımı gömleğinin altındaki kas ve kemiklerin üzerinde gezdirdim. "O yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirelim."

Elimi çekip yaklaştı, bizi birbirimize bastırdı ve çenemi büyük, sıcak ellerinden biriyle nazikçe kavradı. Başparmağı bo om dudağımı sıyırdı ve bir an daha birbirimizi izledik, değerlendirdik, araştırdık. Güven veriyordu.

Ağzını kendi ağzımla kapattım.

* * *

Bir süre sonra başımı Samuel'in kucağına yasladım. Gümleği hala açık bir şekilde bir ağaca yaslanmış, parmaklarını gevşek saçlarımda gezdirdiyordu. İkimiz de konuşmuyorduk, köye dönmemiz gerektiği için zamanın geçmekte olduğu gerçeğinden kaçıyorduk.

Zihnim ne kadar durgun olursa olsun, sonunda farkındalığının köşesinde bir şey hissettim ve yukarı baktım. Ağaçlar, dallar ve rüzgârda sallanan yosunlar. Yıldız ışığı ve ay ışığı, köklerin ve taşların, yosunların ve gövdelerin kıvrımlarını ve kenarlarını ortaya çıkarıyordu.

Ve orada, önümdeki havada, Tane'nin ve benim ipimiz. Neredeyse görünmez olacak kadar incelmışti. Hayır, görünmezdi. Kırılmıştı. Göğsümden çıktığı yerden bir adım bile uzaklaşmadan solup gitmişti.

Böyle bir şeyi daha önce sadece bir kez görmüştüm. Demery, Uknaralar, Athe ve ghistinglerimiz Lirr'i Hoten'den ayırdıklarında, onları öldürmeden hemen önce.

Bunun kırılmalığı beni bir fırtına gibi çarptı.

Tane!

Denizin ötesinden gelen uzak bir ses gibi yanıt verdiğini hissettim, ince ve çarpık.

Samuel ya Sooth'un duyuları ya da benim ani uyanıklığım sayesinde ayağa kalktı. "Mary?"

"Tane gitti," dedim, sözcükler dilimde gerçek dışı bir his uyandırıyor. "Görebiliyor musun " "Görüyorum."

Ayağa kalktık, hemen kemerini kalçalarına doladı ve bir tabanca hazırladı. Tane'ye ve büyücülüğüme güvenerek kıyıya silahlı gelmemiştim ve bundan büyük pişmanlık duyuyordum.

Özüne kadar sakın olan Sam çizmesinden kılıflı bir hançer çıkardı ve bana uzattı.

Minnettar bir baş hareketiyle aldım. "Gittiği yönü hissedebiliyorum. Onu görebiliyor musun?"

Başını iki yana salladı ve tabancasını bana uzatarak giyinmeyi bitirdi.

"Onu hiç göremiyorum," dedi. "Demery ve Athe köye döndüler.

Diğer *ghiseau da* burada ama Tane yok."

Panikleme dürtüsü içimde kabardı, ama onu bir kenara ittim. " en hadi gidelim."

O r m a n d a birlikte ilerledik, birbirimize yakın durduk. Çalılık yoktu ama dallar hışırdıyordu ve ormanın gecesini

Daha önce olduğu gibi korunaklı, Şimdi tehditlerle dolu hissediyordu.

Açık, serin ve nemli bir esintiyle kaplı bir u ç u r u m a çıktık. İki adım ötede, gecenin içinden yükselen geniş bir deniz kıyısına dar bir köprüyle ulaşılyordu.

"İşte orada," diye mırıldandım.

Adımlarımızı dikkatle seçerek karşıya geçerken köprüden sesler geliyordu. İlerlerken parmaklarımı tahtanın üzerinde gezdiriyor, içgüdüsel olarak bir his ya da bir anı, bir gisten yaşamı kırıntısı arıyordum. Tane'nin kendini daha yakın hissetmesini sağlayacak herhangi bir şey.

Ağaçta bir fısıltı hissettim.

"Bu taraftan gitti," diye mırıldandım Sam'e. Bir sonraki yığının tepesine ulaştığımızda ayaklarım yosunlara battı ve durdum. "İpin mesafeden dolayı koptuğunu sanmıyorum. Daha ziyade... yolda bir şey var."

"Ess Noti magecra gibi mi?"

"Evet."

Gölgeleri ve sallanan ağaçlarıyla adayı inceledi. Buradaki havada bir leke vardı, çürüyen mantarların ya da durgun suyun izi vardı ve bu midemi bulandırıyordu.

" İleride bir şey var," diye fısıldadı Sam. "Arkamda kal."

Başka koşullar altında bu isteği geri çevirebilirdim, ama başka koşullar altında o bunu istemezdi. Adanın derinliklerine doğru ilerlerken onun koruyucu cüssesinin arkasına düştüm.

Karanlığın içinden bir bina çıktı. Tamamen gözden kaçırmış olabilirdim ama birkaç fae ejderhası kulağımın dibinden geçti. alçak dalların ve karanlık gövdelerin arasından geçip alçak, geniş bir taş yapıya doğru ilerledi.

Samuel'le birlikte kenarına geldik. Altı sütunlu, duvarsız ve ahşap çatılı bir yapı vardı. İçinde bir kuyu denilebilecek bir şey vardı. Ejderhalar aşağıya doğru süzölüyor, yarım düzine adım aşağıda, kokuşmuş, katılaşmış bir su tabakasının yüzeyinde kaymak için bir düzine arkadaşına katılıyordu.

Kuyunun çevresine tutunmuş bir merdiven, gölgeli bir oyuğa çıkıyordu. "Bir kapı," diye mırıldandım. "Tane içerde."

Samuel bana baktı, gözlerinin kenarlarında endişe vardı. "Tek başıma araştırırdım ama birlikte daha güvende olacağımıza inanıyorum."

Ani bir sevgi patlamasıyla yüzümde bir gülümseme belirdi. "Birlikte her zaman daha güvendeyiz, Sam."

Bana elini uzattı ve karanlığın içine doğru süzölüdük.

Ghisten Üçlüsü

SAMUEL

Basamaklar dardı, ayaklarımı yan yana koymama ancak yetecek genişlikteydi. Ejderhalar Mary ve bana katılmaya başladılar, kaygan ve nemli merdivenlerden kapıya doğru inerken titreşen altın ve mor ışıkları yolu aydınlatıyordu.

Botlarımı daha geniş bir sahanlığa çıkardım ve Mary'ye dönüp baktım. Altın ve mor ışık teninde alacakaranlık gibi oynaşıyordu ve saçlarını bir düğüm haline getirmiş olmasına rağmen hâlâ sevindirici bir şekilde dağınıktı.

Yine de bu manzaranın tadını çıkaramadım. Öteki'nin kenarında normalde güçlü olan aurası incelmışti ve önünde havada süzülen Tane'ye olan bağı her zamankinden daha kısaydı.

Kendimi çelikleştirdim ve kapıyı açtım. e çerçevesi uzundu, adanın diğer orijinal yapılarıyla aynı yabancı mimariye sahipti. e kapının kendisi demirle kaplanmıştı ve çok az da olsa çürümeye başlamıştı. Çürümeye başladığını sezdim ama birkaç kıştan fazla sürmezdi.

Elimi n e m l i ahşabın üzerine koydum ve ittim. Kapı bir sıyrık ve yeni aşınmış tahta çıtırtısıyla açıldı; iki yanındaki desteklere bakılırsa, bunlar ahşap bir çubuğun kalıntılarıydı.

"Bunu Tane yapmış olmalı," diye fısıldadı Mary. Sesi alçak olduğu için kısa bir tünelde yankılandı. "Belki de bizi takip etmemizi bekliyordu?"

"Belki de," diye gözlemledim. Ejderhalara ekledim, "İleride."

Yarısı ileriye doğru fırladı, tünelden aşağıya doğru hızla ilerledi ve ancak üç adım ötedeki bir kavisi aydınlattı. Mary ve ben de diğer yarısıyla birlikte kuyunun rutubetini ve pis kokusunu bırakıp yeraltı dünyasının aynı derecede rutubetli ama tamamen daha pis havasına doğru ilerledik.

Tünel başka, daha uzun bir merdivene, sonra da yankılı bir odaya dönüştü.

O kadar pürüzsüzdü ki, parlıyordu. Hayır, kendimi düzelttim. İnce bir tabaka ile kaplıydı.

Suyun parlaklığı, zemindeki uzun ve dar bir yarıktan içeri doğru akıyordu. Karanlık Su'ya benziyordu, özellikle de ejderhalar hafif ışık çizgileri halinde süzülürken.

İradelerim harekete geçti ve ejderhalar suyun yüzeyinde süzöldüler, mağaranın sırları ortaya çıkana kadar her gölgeye, her köşeye doğru spiraller çizerek ilerlediler. Suyun içine aktığı uzun, merkezi bir delik vardı. Suyun kendisi her taraftan geliyordu, duvarlardaki çatlaklardan, zeminin kenarından ve hatta tavandan fışkırıyordu.

Ayrıca başka bir odaya açılan bir kemer vardı.

Mary'den önce ben geçtim. Bunu yaparken bir şey beni anlık olarak yavaşlattı. Mary'yi uyarmak için elimi uzattım ama o çoktan durmuştu.

"Bu kayanın içinde bir şey var," dedim tavanı ve duvarları tarayarak. e oda insan yapıymıydı, duvarlar özenle yontulmuş taşlarla güçlendirilmişti. Taşların çoğu belli belirsiz opalesan siyah ya da gri renkteydi. Tavan ve kapı çerçevesi buz tutmuş, odanın ötesini kaplıyordu.

Mary ve benim yanımda, kapı çerçevesindeki en yakın taşlar uğulduyor gibiydi. İçeri adım attığımda Öteki'yle olan bağlantım azaldı.

"Bu bir bariyer," diye mırıldandı Mary. "Tane ve benim aramda. Bir Mereish tılsımı gibi hissettiriyor."

Bir adım daha atarken başımı salladım. Kulaklarımın patladığını hissettim, sonra Sooth'un duyuları geri geldi, öncekinden daha keskin ve daha odaklanmıştı.

Hem Karanlık Su'da hem de uyanık dünyada bir aydınlanma dalgası yaratarak odayı aydınlattı ve tahta gövdelerinin üzerine konan ejderhaları boğdu.

odanın içinde, hepsi de çeşitli bakımsızlık evrelerinde olan üç tane goblen gurehead duruyordu. Bir tanesi dalgalar arasında şaha kalkmış, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir attı. İkincisi çıplak bir kadındı, abartılı figürü sadece bir örtüden ibaretti. Üçüncüsü bir kurttu, Aeadine olarak işaretlediğim şaşırtıcı derecede gerçekçi bir tarzda işlenmiş, sıçrayan bir yaratıktı.

e n son varlık Tane idi. Önümüzde birleşti ve bir anlığına bütün olarak bir nefes için oyalandı. en bir göz kırpma ile diğeri arasında, parçalara ayrıldı ve

Mary'nin çerçevesine borçluydu.

Mary'nin gözleri bir an için buz keserek kapandı, teni hayalet gücüyle kaplanmıştı.

"Burası Lirr ve Hoten'e aitti," dedi Mary yavaşça. Gözlerini tekrar açtı ve aydınlanan ışıktaki odayı taradı. "Ghiseau'larının çoğunu burada yaptılar."

Odayı daha keskin bir bakışla taradım. Tavanda bir çukur vardı, şu anda suyla doluydu, ama altındaki karanlığı ya da etrafa saçılmış eski, kömürleşmiş tahta parçalarını gözden kaçırmadım. Anladığım kadarıyla eski gurehead parçaları. Hasat edilmiş ve bağlanmış gistingler.

Bakışlarım duvarlara kaydı ve orada zincirleri gördüm. Duvarlara gömülü demir kancalara asılı kelepçeler. Bir çifti tavandan sarkıyordu. yeniden çukur.

"Çocuklar," diye fısıldadı Mary-Tane.

At dalgalarından indi. Kadının çıplak ayakları zarif adımlarla sundurmaya indi ve kurt sinsice dışarı çıktı, attan daha büyük olana kadar ilerledikçe büyüdü. Bir ejderha üzerine indiğinde hırladı ve omuzlarını kıpırdattı. Küçük yaratık korkuyla geri çekildi.

Mary bir süre dinledi, sonra bana baktı, gözlerinin derin mavisi ve soluk grisinde hayalet ışığı yansıtıyordu.

"Bana hatırladıklarını gösteriyorlar. Lirr le'den beri buraya kimse gelmedi... ama Talys'i buraya o getirdi. En büyük çocuklarını *ghiseau* yaptı ve başka insanları da. Gurehead'leri burada yaktı" diyerek çukuru gösterdi "ve kurbanlarını orada tuttu." Tavandan sarkan kelepçeleri işaret etti. Daha sessiz bir şekilde ekledi, "Çocukları bile."

"Ne yazık ki onu tekrar öldüremeyeceğiz."

"Ama dahası var. Ama dahası var. e siyah taşlar Mereish tılsımları gibi bir bariyer görevi görüyor, ama çok daha güçlüler, Tane ve beni kesen şey bu. Ayrıca... Lirr ve Hoten burada başka işler de yaptılar."

Mary'yi takip ettim, o da tezahür eden ghistinglerden uzaklaştı. Tane geride kaldı, hâlâ Mary'nin boşalttığı yerde duruyordu. O ve ghistingler sessiz ve hareketsiz bir şekilde konuşmaya başladılar.

Ancak Mary ve Tane arasındaki bağ, Mary odanın başka bir bölgesine yaklaşırken güçlü kalmaya devam etti.

Başka bir ağır kapıdan girilen ikinci bir oda daha vardı. İçeri girer girmez hava değişti, tatlı ve tazeydi, birkaç küçük, kare pencerenin pervazlarından gelen uzak bir rüzgâr ısılığıyla destekleniyordu. Burada bir soba, odun yığını ve bir oturma alanı vardı ve ejderhalarımın birkaçının yanaştığı uzun, geniş bir çalışma masası vardı. Kenarları nemden kıvrılmış ya da mandallarından düşmüş büyük harita yığınları arasında duvarlara yapışmış kitap kutuları vardı. Son olarak, düzinelerce uzun, geniş çekmecedan oluşan sandıklar vardı.

"Bir şey arıyorlardı," dedi Mary bana. " e ghistings bunu hatırlıyor, ama ne olduğunu değil."

"Sen ve Tane'den başka bir şey mi?" Ona sordum.

"Evet," Mary duvarlardaki haritalara baktı, bakışları en büyük ve en sağlam olanına kaydı. Ahşap üzerine boyanmıştı, Güney Mereish Adaları'nın süslü gemi enkazları, canavarlar ve altın varaklarla tamamlanmış gösterişli ve ayrıntılı bir tasviriydi.

Harita ne kadar muhteşem olsa da Mary'nin aklından çıkmıyordu. Çekmeceleri açmaya, daha fazla harita, kitap ve kâğıt karıştırmaya başladı.

Boyalı haritayı bir süre daha inceledim, en baştaki boş, neredeyse bitmemiş kısmı fark ettim, sonra da çalışmasını aydınlatmak için ejderhaların eşliğinde ona katıldım.

Açtığım ilk çekmecede zarif tasarımlı bir yıldız haritası gördüm. Takımyıldızlar dikkatle çizilmişti, ancak benim büyüdüğüm Aeadine düzenlemelerine pek benzemiyorlardı ve göksel bir kalpten her yöne doğru karalanmış olan dil tanımadığım bir dildi. Bu hangi gökyüzünü tasvir ediyorsa, Kış Denizi'nin çok ötesindeydi.

Büyülenmiş bir halde çizelgenin bir köşesini dikkatlice kaldırdım ve altına baktım. Orada, kuru, mumlu soğan kağıdının ayırıcı bir tabakasının altında başka bir çizelge vardı, bir diğeri ve bir diğeri. Biri Aeadine'in eski bir versiyonuyla yazılmıştı, diğeri ise modern Usti dilindeydi. Bir tanesi uzun ve dardı, sıkıştırılmış kamıştan yapılmıştı ve İsmen'in kalbinden ufuk manzarasını gösteren İsmeni sembollerle özenle boyanmıştı. Hepsi de kurutucu keseler sayesinde duvardakilerden çok daha iyi durumdaydı.

Bir başka çekmecede ise Usti Kışlık Sarayı'ndan yemyeşil ormanlarla çevrili, yüksek sivri uçlu binalara kadar ünlü liman ve şehirlerin tasvirleri yer alıyordu. Çoğu sade siyah mürekkeple, arada bir de kırmızı veya kahverengiyle işlenmişti ama üçüncü bir çekmecede tamamen renkli eserler vardı. Hepsinin üslupları, kökenleri ve yaşları çok çeşitliydi, tek benzerlikleri yabancı olmalarıydı.

Sonraki birkaç dakika boyunca, neyi aradığımızı bilmesem de, Dreamer'in hisleri büyüyordu ve Mary'nin vücudunun her çizgisinde bir niyet yazısı vardı.

Tane sonunda bize katıldı, masanın diğer tarafına geçerken yumuşak mavi ışıltısı ejderhalarınkine katıldı, yüzü hariç her şeyiyle Mary'yi yansıtıyordu; bu yüz onun, annesinin ve daha sert, daha elemental bir kadının eşsiz bir karışımıydı.

"Bunu yarı petri ed ghisting'in anılarında gördük," dedi Mary. Küflenmiş bir harita üzerinde parmak izlerini takip ederek kayalık ve çorak üç adadan oluşan bir dizi belirledi. İkisi dar bir geçit üzerinde birbirine bakıyordu.

Bölge iki şekilde gösterilmişti; biri yukarıdan, Aeadine tarzında, diğeri ise ufuk çizgisi aracılığıyla, İsmani tarzında. Kalın çizgiler her iki harita stili arasındaki işaretleri birleştirirken, İsmani isimleri de küçük harflerle yazılmıştır.

e harita, ağaçlar dışında soluk kahverengi bir mürekkeple işlenmişti. adalar boyunca orada burada filizlenmiş, soluk mavi halelerle çizilmişti.

"Hoten ve Lirr de mi onu arıyordu?" Mary sordu. Benimle mi, Tane'yle mi, yoksa ikimizle de mi konuştuğundan emin değildim. "Söylentileri duymuş olsalardı kesinlikle ararlardı ama... bulabildiler mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Nazikçe sordum.

Mary önündeki haritayı aldı ve duvardaki haritaları taze gözlerle inceledikten sonra geniş, boyalı haritaya doğru ilerledi. Güneydeki keşfedilmemiş bölgeyi işaret etti, boşluğu çok dişli bir canavar, batık bir gemi ve yemyeşil bulutların arasında dindar bir şekilde dinlenen bir aziz tarafından işgal edilmişti.

"İşte," dedi boş alanı işaret ederek, sonra da topladığı diğer haritayı sanki boşluğu dolduracakmış gibi kaldırarak. " yeni Ghistwold'un olduğu yerdir."

Karanlıkta Unutulan

MARY

Hava almak i ç i n sabırsızlanıyordum, küçük, gölgeli pencerelerden birini açmaya çalıştım. Kilit sıkışmıştı. Hayal kırıklığı içinde salladım, gecenin tüm yükleri ve beklenmedik dönüşleri bu kilitte doruğa ulaştı.

Büyük eller araya girdi. Samuel sıkışmış mandalı tuzla paslanmış demirden bir çatırtıyla kaldırdı ve yüzüme serin bir hava çarptı.

"Biraz dur," diye öğüt verdi.

Duvara yaslandım ve gözlerimi kapattım. Bu çok fazlaydı. Lirr'in düşünceleri, annemin düşünceleri... Samuel'le ormanda yuvarlanmanın verdiği mutluluk, anlık unutkanlık, Tane'nin benden koparıldığını fark etmenin şaşkınlığıyla çarpışıyordu.

Şimdi ellerimde tuttuğum yeni Ghistwold'un sırrı.

Ellerimiz, diye hatırlattı Tane. Vurgusu açıktı ve onunla yapacağımız tartışmanın hafif bir tartışma olmayacağını hissediyordum. Ama şimdi zamanı değildi.

"Sence Idriss biliyor mudur?" Sam'e yüzümü ovuşturarak sordum. "Burası hakkında mı? Dünya hakkında? Konsey'de bir koltuk kapmaya bu kadar kararlıyken böyle bir avantajdan yararlanmasını anlayamıyorum. Onlara Ghistwold'u anlatmak çok işe yarayacaktır. Sadece bu üç ghisting'e sahip olmak bile bir avantaj olurdu."

Pencereden gelen esinti artık çok soğuk, çok farklı gelmeye başlamıştı. Siyah taşlardan daha fazlası pencerelere gömülmüştü. Görünüşe göre gizli büyülerim geçememişti.

Sam hemen konuşmadı, yüzünde düşünceler dolaşıyordu.

Çaresizlik içime işledi. "Aziz... Düşünemiyorum. Lütfen bir şeyler söyle."

Samuel haritalara tekrar göz gezdirdi. " e ghistings Lirr le'den beri buraya kimsenin inmediğini söyledi. "

Başımı salladım.

"Ve ne Lirr ne de annen, Fırtına Duvarı'ndaki keşif gezimiz sırasında Güney Mereish Ghistwold'dan bahsetmedi."

Bunu tekrar düşünmek için bir an durdum, sonra tekrar başımı salladım. "Demery de yarım taştan yapılma ghisting'i gemiye aldığımızda benim kadar şaşırmıştı."

"Lirr'in yeni Wold'un anahtarının zaten kendisinde olduğunu fark etmediği sonucuna varmanın güvenli olduğunu düşünüyorum," dedi Samuel. Sesi sakinleştirici ve metodikti. "Yer işaretlerini sadece petri taşının sana gösterdikleri sayesinde tanıdın."

"Evet," diye nefes aldım. Ellerimin topuklarını bir an için gözlerime bastırdım. "Evet, haklısınız. Sadece... yer..."

"Ben de hissediyorum," diye bitirdi. "Bu taşların içinde her ne varsa, Ess Noti'nin tılsımlarına koyduğu şey olabilir."

Ellerimi gözlerime daha sıkı bastırdım ve inledim. "Hayır. Onları da düşünemem."

"Köye geri dönelim," diye akıl yürüttü Sam. "Dinlenebilir ve ne yapacağımıza karar verebiliriz.
yap."

Daha fazla zamana ihtiyacım var, diye araya girdi Tane'nin sesi. Diğer odaya geri dönmüştü.

Ben farkına varmadan odaya girdi, içinde bulunduğum kriz düşünüldüğünde bu onun yapacağı bir şey değildi.

Ne için?

Bu hayaletlerin yıllardır burada, yalnız ve unutulmuş bir şekilde hapsediğini söyledi. Sesinde garip bir mesafe vardı ve bunun tamamen kara taşlardan kaynaklanmadığından şüphelenmeye başladım. *ey'in bana ihtiyacı var. ey'in ne yapmak istediğine karar vermesi gerekiyor.*

Gistinglerin ne yapmak istedikleri beni şaşırttı. Sadece üç seçenekleri vardı, değil mi? Oldukları gibi kalmak, yakılmak ya da bir gemiye bindirilmek. Onları bir Ghistwold'a götürüp yeniden filizlenmeleri için bırakabileceğimizi sanıyordum ama bu... şu anda konuyla ilgili değildi.

Onlar yüzünden mi bana geri dönmedin? Ani bir farkındalıkla sordum. *Evet,*

Tane basitçe cevapladı. Sen Samuel'le birlikteydin ve bana ihtiyaçları vardı.

Cevap veremedim. Tane kendine hiç bu kadar açık bir şekilde öncelik vermemişti ve ben bu konuda ne hissedeceğimi şaşırmıştım.

Kapıya baktığımı ve Samuel'in beni şaşkınlıkla izlediğini fark ettim. "Tane'nin biraz daha zamana ihtiyacı var," dedim.

Temiz hava beni bir nebze olsun sakinleştirdi ve odada dolaşarak dikkat dağınıklığının geri kalanını gidermeye başladım. İyileştiğimi fark eden Samuel, yeni Ghistwold haritasının bulunduğu yere döndü, onu rulo haline getirdi ve paltosunun altına soktu. Bunu yaparken bana küçük bir gülümseme verdi, sempati dolu bir gülümseme

Büyük bir masayı ve bir dizi dolabı metodik bir şekilde aramaya başladı.

Kitaplardan bir kitap çıkardım ve açtım. e sayfaları rutubetten renk değiştirmiş ve yıpranmıştı ama yine de okunabiliyordu. Bir elinde Aeadine, diğerinde ise daha önce hiç görmediğim bir dilin karışımıyla yazılmıştı. Bununla birlikte, tarihler vardı ve her sayfa bir seyir defteri yapısına sahipti.

Tane'ye düşüncelerini sormayı ya da en azından bilgisine erişmeyi düşünerek kapıya baktım ama o hâlâ meşguldü. Zihnimin gerisinde konuşmalarını duyabiliyordum, fısıltılar ve kelimelere dönüşmeyi reddeden yankılar.

Defteri cebime soktum ve çekmeceleri karıştırmaya başladım. Neredeyse anında kararmış bir gümüş para buldum, kaşlarımı kaldırarak onu inceledim ve cebime attım.

"Bayan Firth! Bay Rosser!"

Sam ve ben irkildik. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama ses pencereden geliyordu ve kesinlikle Demery'nindi. Suyun ve deniz yığınlarının arasında tuhaf bir şekilde yankılanıyordu ve bir Fırtına rüzgârıyla taşındığını fark ettim.

"ey ortadan kaybolduğumuzu fark etmiş," diye yorumladı Samuel.

Ceplerimi şingirdatarak pencereye doğru koştum. Samuel onlara baktı. "Mesele o değil," dedim. "Tazminat."

"Anlıyorum. Onlarla buluşmaya gitmeliyiz," Samuel kapı aralığındaki ghisten ışığına baktı. "Yine de onlara nerede olduğumuzu söylememize gerek yok. Belki de bu şimdilik üçümüz arasında kalması gereken bir sırdır."

"Anlaştık."

* * *

Harpy'yi tamir etmek iki gün sürdü. Samuel, Tane ve benim için gergin bir zamandı, ancak normal şartlar altında huzurlu bulabileceğim esnemelerle de doluydu. Bize tahsis edilen kamarada, gevşek, fae ejderhalarının ve tek bir mumun ışığında birlikte oturduk. Samuel, Lirr'in ininden çıkardığı diğer ciltlerle birlikte benim bulduğum kayıt defterinin üzerinden geçti. ey, Lirr'in odasını gizlemek için kullandığı taşın, Voskin'in Mere'ye ihraç ettiği cevherin aynısı olan gianeo içerdiğini bir kez daha ortaya çıkardı.

Samuel, "Mereishlerin tılsımlarını yapmak için kullandıkları şey bu olmalı," sonucuna vardı. "Ama nerede bulunur?"

Bu sorunun cevabı hâlâ belirsizdi.

İkinci olarak, Ghistwold'un haritasını inceledik ve güney kesimlerindeki tam yerini tespit etmeye çalıştık. Daha kapsamlı haritalar olmadan kesin bir şey söyleyemezdik ama genel konumu artık bizim için biliniyordu.

Ve böylece, Tane ve ben ilk büyük uçurumumuzla yüzleştik.

Uçurumun kenarında oturmuş, *Harpy*'nin onarıldığı limana bakıyordum. Samuel aşağıdaydı, gömleğinin kollarını sıvamış ve saçlarını üstünkörü bir şekilde düğümlemiş bir halde ellerini işçilerin ellerine uzatıyordu. Kafatasımın sessizliğinde Tane fısıldarken ben de dürbünümle manzaraya hayranlıkla bakıyordum.

Bu bir sohbetten çok, iç içe geçmiş bir dönüşümdü. O ve Lirr'in inindeki üç ghisting'in konuştukları her şeyle birlikte gelmişti. Tane'nin yaşamı boyunca edindiği gözlem ve deneyimlerden geliyordu. Onun ve onların acıları.

Yeni bir Ghistwold'un, yerini sadece onun, benim ve Samuel'in bildiği hasta bir Ghistwold'un kaderi de büyük bir ağırlıkla geldi.

Tane, *Fırtına Duvarı'nın kuzeyindeki Ghistwold'un güvende olduğu sonucuna vardı. Çocuklarım güvende. Ama bu yeni Dünya? Sadece hasta olmakla kalmayacaklar, Kış Denizi'ndeki her güç onları kontrol etmeye çalışacak. Idriss, sen ve Samuel, Fırtınakuşları için bağların ve sözleşmelerin olmadığı bir gelecek hayal ediyorsunuz. Ghistingler de aynı şeyi umut edemez mi? İstmeden gemilere bağlanmadan, köklerimizden koparılmadan bir gelecek. Karanlıkta kalmaktan vazgeçin.*

Şimdi görmeden *Harpy*'deki hareketi izledim, dürbün dizlerimin üzerinde duruyordu. *Hiçbirimiz için umut var mı bilmiyorum.*

Tane bizi çevirdi ve aynı gözlerle adayı, İdris'in yaptığı sığınağı inceledik.

Eğer ben umut etmeyi ve iyi bir gelecek için çalışmayı seçebiliyorsam, dedi Tane, İdris ve bu kadınlar Lirr'in onlara yaptıklarını unutabiliyorsa, eminim sen de yapabilirsin.

Gözlerimi kapattım, konuşmayı engelledim. Annemi, doğmamış kardeşimi ve kendi esaretimi düşündüm. Tüm bunlardan ne kadar yorulduğumu düşündüm ve kendimi kapana kısılmış hissetmekten başka bir şey yapamadım.

Ona verecek cevabım yoktu.

Harpy yola çıkmaya hazır olduğunda hâlâ bir tane yoktu. Samuel ufukta Ben'in ışığını görmüştü ve rotamız belirlenmişti, sadece sabah gelgitini bekliyorduk ve Tane'nin bir isteği vardı.

Lirr'in odasında tek başıma durmuş, üç forgo en ghisting'e bakıyordum. *Seçiminizden emin misiniz?* diye sordum.

Evet, kardeşim.

Tane'yle birlikte gistingleri yaktık. Bu eylem hızlı bir eylem değildi, yine de fenerimi sıkıştırdığım depodan aldığım bir varil yağla hızlandırdım. Tane ve ben bütün geceyi inimizde geçirdik, zar zor iletişim kurduk, zihinlerimiz olabildiğince kendimize aitti.

Gistinglerin yanışını izledi, acılarına dayanışma içinde açık ve hareketsiz durdu. Bu acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Lirr'in haritalarına baktım, duman kokusu kıyafetlerime sinmişti. Kitaplarını okudum, odada volta attım ve sonunda ghisten odasına dönüp duvara yaslandım ve korların yanışını izledim.

Sonunda, dumanın son izleri de kayadaki rüzgârla kıvrılan kanallardan yukarı doğru süpürülürken, ghisten ışığı odayı aydınlattı. Bir anlığına, yeni serbest kalan üç ghisten ortaya çıktı, bütün ve katı, ürkütücü ve özgür. sonra duman kadar buharlı ve ay ışığı kadar ruhani bir şekilde parçalara ayrıldılar. bir ghisten esh girdabında Tane'nin etrafına koştular, saçlarını ve eteklerini karıştırdılar.

Kayalardaki boşluklardan Karanlık Su'ya, denize ve özgürlüğe doğru ilerlediler.

Tane bana döndü. Deniz camı gözleri üzgün görünüyordu ve ben de bitkin ve sıkıntılı olduğumdan, sempatim karşılık olarak kıpırdandı.

Senden bir şey isteyeceğim, dedi Tane. Gelip önümde diz çöktü, aramızdaki bağ hayali bir göbek bağı gibiydi. Benedict'le olan ilişkimiz sona erdiğinde, burada, Güney Adalar'da yeni Ghistwold'u kuracağız. Benedict'le olan anma törenleri başlamaadan önce orayı ziyaret etme fırsatı doğarsa, bunu değerlendiririz.

"Samuel'i terk edemem," dedim yüksek sesle. Duman kokulu sessizliğin içinde bu sözleri söylemek bana bir bağımsızlık, bir varoluş ayrılığı hissi verdi, ama tabii ki bu bir gösterişi. "Umursamadığımdan değil, Tane. Bunu biliyorsun. Biliyorsun... neden fikrimi söyleme zahmetine giriyorum ki? *Biliyorsun.* Ama benim kendi özgürlüğüm zaten tehlikede. Ghistwold'u omuzlarıma alamam."

Saklanmanın zamanı değil Mary.

"Saklanmak mı?" İçimdeki kızgınlık önce alevlendi, sonra söndü. Bu duygunun onun mu yoksa benim mi olduğunu anlayamadım.

Tamamen uyanalı bir yıldan fazla oldu, dedi Tane. Deniz camı bakışları hala benimkileri tutuyordu, yüzünün keskin hatları gözlerinin etrafındaki yumuşaklıkla yumuşatılmıştı. Bu süre içinde sana baktım ve seni bir anne gibi korudum. Başlangıçta yalnızdık, sen ve ben, hayatta kalmaya çalışıyorduk. Ama şimdi...

O daha da iyi bitirdi. *Ama sen çocuk değilsin ve biz de artık dünyada yalnız değiliz. Ve gözlerimizi kendimizden başka bir şeye çevirmenin zamanı geldi.*

Sessiz kaldım ve ona duygularımın gelgitlerini hissettirdim. Ben kendi deneyimlerime ve arzularıma gömülmüşken, onun her zaman kendi halinde olduğunu söylemediğini biliyordum.

İçimde bir şi hissettim, büyük, ağır bir kapının gıcirtısı. Kapının ardında, kafatasımda bir sızı ve ruhumda bir ağırlıkla beni terk eden olasılıklar ve sorumluluklarla dolu bir gelecek gördüm.

Ama belki de bu ağırlık bir yükten ziyade balasttı. Ve o boşluktaki sızı kendi arzularımın kaybı değil, daha yeni, daha sert ve daha erdemli bir şeyin büyüyebileceği bir boşluktu.

Demery ve Athe'ye söyleyecek miyiz? diye sordum. Wold'un nerede olduğunu biliyor muyuz?

Henüz bilmiyoruz. Harpy'nin ne yapacağı belli olmaz ve Medved Athe ile kendisinden başka kimseyi düşünmez.

Doğru zaman gelene kadar bilmemize gerek yok.

Pekâlâ, dedim Tane'ye. Ben'le olan bu görüşme bittikten sonra Dünya'ya dönüyoruz. Peki ya bu arada bir şeyler yapma fırsatı doğarsa? Bunu değerlendireceğiz.



Enkaza rastlamadan önce birkaç gün Lull'da sürüklendik. Mürettebatı çoktan ölmüştü, kemiklerinde diş izleri vardı. Ambarın içinde çok nadir bulunan, kaba yontulmuş siyah ve gri taşlar bulduk, onlara yaklaştığımda Öteki ile olan bağımı değiştirdim. Onları hemen ve güçlü bir şekilde kullandım. Ancak, kaynakları hala belirsizliğini koruyor.

SILVANUS LIRR VE HOTEN MANIFEST'İN
YAZILARINDAN, AEADINLER KRALIÇESİ
EDITH'İN 13. YILINDA, EQ.

OTUZ

Doldrums

SAMUEL

Ve Isla Ascra'dan güneye, deniz kaleleri ve kalelerle benekli ve yemyeşil ormanlarla kaplı büyük bir adanın kıyısına doğru yelken açtık.

"e Il Almere," dedi Athe bana o ilk sabah, güvertede bir tur atıp şafaktan önceki serinliğin tadını çıkarırken... Gözlerinin altında nöbet tutmaktan kaynaklanan koyu gölgeler vardı. "Mereish Güney Adalarının ekmek teknesi. Lord Howell'ı hatırlarsınız, Konsey'in Le Hand'i. Burası onun toprağı. En azından adanın bir parçası."

Yükselen güneşin ilk ve giderek artan allığının altında griler, morlar ve siyahların katmanlaştığı uçsuz bucaksız araziye baktım. "Benedict hâlâ güneye doğru gidiyor."

Athe başını salladı. "Şu anda güneyde kalan tek şey boş okyanus ve Konsey'in kontrolü dışındaki adalar."

"e Usti sürgünleri," diye not ettim.

Athe tekrar başını salladı. "Tabancalarınızı temizleyin ve kılıçlarınızı keskinleştirin. Anneler bundan sonra sadece daha karmaşık hale gelecekler."

* * *

Üçüncü gece Il Almere'nin güney ucunu dolaştık. Sert dalgalar ve batan gün batımının habercisi olan bir fırtına patladı. Çok geçmeden mürettebattan biri gelip Mary'yi hamağından kaldırdı.

Giyinirken bana "Uyu," diye ısrar etti ve yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. Geminin hareketlerindeki değişiklikleri hissedebiliyor, ahşapların gıcırıtısından, dalgaların gövdeye çarpışından duyabiliyordum. "Gölgemle oynamana gerek yok."

Pes ettim ve uyudum. Ve tamamen yeni bir dünyaya uyandım.

Rüzgâr sanki bir geminin içine tıklımışız gibi bizi terk etti. Güverteye çıktığımda gökyüzüne baktım, sonra tam bir daire çizerek ufkun görebildiğim her parçasını inceledim. Suyun inanılmaz derecede durgun, cam gibi ve sessiz aynası dışında alışılmadık bir şey yoktu.

Aşağı bakmak için geminin yan tarafına geçtiğimde Mary de bana katıldı. Küpeştenin üzerinden baktığımızda geminin, gökyüzünün ve kendi meraklı yüzlerimizin mükemmel bir yansımasından başka bir şey göremedik.

"Aziz. Çok güzel," diye mırıldandı Mary. "Nedir bu?"

"Doldrums," dedim. " senin işin değil mi?"

Mary bana ters bir bakış attı. "Kızısam mı kızmasam mı emin değilim. Dün geceki fırtına işbirliği yapmadı; Athe'nin hamağında uyukladım ve beni daha yeni yukarı çağırdılar."

Athe bize doğru yürüdü, onu Demery izledi. Demery uyanık olduğu için biraz mutsuz görünüyordu ve ordusunun başındaki bir general gibi aynalı denize bakarken tuzlu ve biberli sakalını kaşıdı.

"Kötü şans," diye telaffuz etti. "Bir durgunluk. Henüz onları vuracak kadar güneye inmemiş olmamız gerekirdi ama işte buradayız."

" ey bu bölgede yaygın mı?" diye sordum.

Demery başını salladı. "Konseyin Almere'nin güneyindeki dünyayı önemsememesinin bir başka nedeni. Mary, bize şarkı söyleyebilir misin? Diğerleri bu enlemlerde azalma eğilimindedir ama yine de ilerleme kaydedebiliriz."

Mary'nin odağı içe döndü. Ben de aynısını yaptım, Öteki'ne ulaşmaya çalıştım.

Dünyanın üzerinden bir parlaklık geçti, sanki bulutlar güneşin üzerine kapanmış gibi ince bir gölge. Ama Öteki dünyanın içine batmadım. Kenarını bile bulmak zordu ve imgeler bir fenerden kaçan fareler gibi benden kaçıyordu.

Mary nefesini topladı ama bir avuç notadan fazlasını söyleyemedi, ardından gözleri büyüdü.

"Kahretsin," dedi Demery.

"Sıkıştık mı?" Mary sordu.

"Belki?" Demery, omuz silkmış olan Athe ile baktı. "Fırtına Duvarı'nı düşünün, gücünü Öteki'nden alan sonsuz, doğal olmayan bir fırtına. Sükûnet ise bunun tam tersidir. Öteki ile olan tüm temaslar bastırılır. Mary, Tane ile olan bağlantın bile farklı hissedebilir."

"Öyle." Bunu söylerken bana baktı ve gözlerinde bir miktar endişe yakaladım. "Çok tatsız bir şey."

"Bu fenomenler ne kadar yaygın?" diye sordum.

"Daha önce hiç karşılaşmadım," dedi Athe. "İkimiz de karşılaşmadık. Bu kadar güneyde olmak için çok az sebebim vardı."

" e Sükûnet uzun sürmeyebilir," diye bitirdi Demery. "Şimdilik bekleyeceğiz."

* * *

Ertesi sabah güneş aynalı denizden tepeye doğru yükselirken yukarı çıktım. Görünüşe göre bir milim bile kıpırdamamıştık. Tayfalar yeni fırçalanmış tahtaların üzerine kovalarla su döktükçe güvertede yansımalar dans ediyordu ve yerinde olmayan ne bir çivi ne de bir çizgi vardı. Athe, bir elinde askısı, gözlerini ufka dikmiş, her şeyi izliyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ufukta başka bir yere bakmak zordu. e renkler, soluk pembeler ve turuncuların norm olduğu kuzeydekinden daha zengindi. Burada kanlı bir kırmızı, hareketsiz suyu eriyik bir yolla tutuşturuyor ve hepimizi kanlı ışıltısına boğuyordu. Batıda, *Harpy'nin* gölgesi menekşe rengi bulanıklığa doğru uzanıyordu.

Mürettebatın çabalarına rağmen sessiz bir topluluktuk ve kovalarının şırıltısı ve kutsal taşların ızgarası bile huzuru bozmadı.

"Bay Rosser," diye selamladı beni Athe. "Bunun ne kadar süreceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Başımı salladım. "Dünden beri en ufak bir fikrim bile yok."

Yüzü asıktı ama şaşırma-mıştı. "Bugün gemiyi çekmeleri için tekneleri göndereceğim ama bu işe yaramayabilir. Yardım çağırmanız gerekecek."

Sooth'umun yetenekleri eksik olabilirdi ama ne demek istediğini anladım. "Bir Sooth seni tekrar bulabilmek için en iyi şansa sahip olacaktır."

Başını salladı. "Mary'nin burada kalması gerekecek. Eğer bu birazcık bile olsa bir rüzgâr çağırma şansı varsa, hemen harekete geçmeli."

"Anlıyorum," dedim. "Kaç günlük erzığımız var?" "Bir haftalık su. On günlük yiyecek."

" en iyisi bir haftadan fazla sürmesin." "Almasan iyi olur."

Mary'ye ayrılacağımı söylediğimde pek memnun olmamıştı ama sözlerini şöyle bitirdi: "Bunu anlamak için hoşuma gitmesi gerekmiyor. Sadece dikkatli ol Samuel. Brid'i de yanına al."

"Brid mi?" Biraz şaşırarak tekrarladım.

"Son derece sadık ve tam anlamıyla vahşi ve ben onu çok seviyorum," dedi Mary. Elini sürdüğü hamağa dönüp baktı, üzerine çizgiler çiziyordu

bir parça k  m  r ile kumaş. "Bu adalardaki pek çok kişi şimdiye kadar bize iyi davrandı ama o kendini defalarca kanıtladı. Eğer seninle olamayacaksam, onu al."

Güç Dengesi

MARY

"Arship!" Birisi ana tepeden böğürdü.
Ayağa fırladım, neredeyse kucağımdaki hamak ve nakış kasnağı güverteye düşüyordu. Aceleyle sandalyemin üzerine koydum ve küpeşteye doğru koşarak mürettebatın cam gibi denizin üzerindeki bakışlarını takip ettim.

"İki kürekli gemi!" diye düzeltti bekçi.

"Kamaralara!" Athe kış güverteden emretti.

Ardından çanlar çaldı, düdükler öttü, Athe, topçu ve bosun böğürdü, sonra herkes sustu.

Demery dürbününü kapatıp yaklaşan gemileri değerlendirmek için bir nefes aldıktan sonra dürbünü Athe'ye uzatırken ben de Demery ve Athe'ye katıldım.

"Bunun bizi kurtaracağından şüpheliyim."

Kalbim sarsıldı. "Bunlar daha önce bize saldıran gemilerle aynı gemiler mi?"

Athe manzarayı değerlendirdi. "Ben öyle derdim. Cehenneme kadar yolları var."

"Şey, eeing olmayacak," diye belirttim. "Hâlâ bir rüzgâr çağıramıyorum."

"Savaşmak aptallık olur," dedi Athe acımasızca. "Görünüşe göre sonunda öğreneceğiz

Capesh dostlarımızın istediği şey. Parlay'ın ag'ını alalım!"

Beyaz ve soluk mavi çapraz çizgili bir ag kısa süre sonra güvertede bize katıldı. Rüzgâr olmadığı için mürettebat onu direğe asma zahmetine girmedi ama uzun bir direğe asarak salladı. Capesh gemilerinden birinin güvertesinde de benzer bir ag belirdi ve güvertede bir rahatlama dalgası yayıldı, ancak topçular yerlerinde kaldılar ve nişancılar sadece tüfeklerini omuzladılar.

"Selamlar, James Demery!" Hafif bir kadın sesi Mereish'teki suyun ötesinden seslendi, sesi ağzında tuttuğu konuşma trompeti kadar su tarafından da güçlendirilmişti. Otuzlu yaşlarının ortasındaydı, Capesh kesim koyu mor bir frak ve üç boynuzlu bir şapka giyiyordu.

Demery kâhyadan kendi konuşma trompetini aldı. "Beni dezavantajlı duruma düşürdünüz," diye karşılık verdi, pek de nazik olmayan bir sesle.

"Kaptan Wesna Forbara," diye karşılık verdi kadın. "Bu Lull'un sınırı bugün dört saat güneyde. Ben gemiye gelip işimi açıklarken sizi çekelim mi?"

"Gecenin karanlığında gemiyi açmayı tercih etmez miydiniz?" Demery sordu.

Forbara bir an durakladı. "Lütfen bu konuda en içten özürlerimi kabul edin. Bana kararlı bir yaklaşım sergilemem tavsiye edilmişti. Mürettebatınızın nitelikleri göz önüne alındığında bunun sadece yararsız değil, aynı zamanda yersiz olduğunu şimdi anlıyorum."

"Benedict Rosser size bu konuda tavsiyede bulundu mu?" "Etti."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Bu en iyi gizlilik içinde yapılacak bir konuşma. İyi niyet göstergesi olarak gemiye yalnız geleceğim."

Demery boruyu indirdi ve Athe'yle hızlı ve sessiz bir şekilde konuştu. sonra boruyu ona bıraktı ve suyun ötesinden diğer kadınla konuştu.

"Tekneni gönder Forbara," diye seslendi Athe. "Ve şarap getir."

Forbara trompetini abartılı bir şekilde kaldırdı, Athe de aynısını yaptı ve her iki kaptan da mürettebatlarına döndü.

"Geri çekilin ama mürettebata tetikte olmalarını söyleyin," diye talimat verdi Athe yanında duran bosun'a, sonra Demery'ye döndü. "Onunla birlikte yüzleşeceğiz."

Demery başını salladı ve bana baktı. "Mary, hava durumuna göz kulak ol."

Havayı gözlemek için sandalyeme ve nakışına dönmem gerekiyordu; iğnemi tekrar elime alıp çalışmaya başlamadan önce uzun süre dalgın dalgın baktım. Dikişler arasında suyun üzerindeki Capesh gemilerini izledim ama görececek pek bir şey yoktu.

Sonunda, Athe'nin ilk kaptanı bosun ile konuşmaya başladı. *Harpy* ile kürekli gemiler arasında hat çekmek için Capesh'lerle birleştiklerinde işimi tekrar bir kenara bıraktım. Belli ki Athe, Demery ve Forbara bir tür anlaşmaya varmışlardı.

e girişim bir saatten fazla sürdü, ama sonra denizcilerin bağırışları değişti.

Kürek sesleri beşiklerinden fırlayıp dalgaların yüzeyine çarpıyordu. sonra sabit ve ölçülü bir davul sesi geldi. Her gemide birer tane olmak üzere iki davul daha katıldı ve kürekler hareket etmeye başladı.

Halatlar gerildikçe *Harpy* sarsıldı ve hava neredeyse kendimi bir esinti olduğuna inandırabileceğim bir şekilde kıpırdandı.

Durumumuzun belirsizliğine rağmen etrafımdan rahatlamış sesler yükseliyordu.

"Yakalandık mı?" Demery'ye alçak sesle sordum, Forbara'yı görmüştü. teknesine geri döndü.

"Sanırım öyle, ama hepimiz cana yakın ve kibar davranıyoruz ve bu korumamız gereken bir cephe," diye cevap verdi Demery, aynı derecede sessiz bir şekilde. "Capesh yeni Ghistwold'u arıyor ve görünüşe göre Benedict onları Samuel ve senin onu bulmak için en iyi ikili olduğunuza ikna etmiş."

Bu gözlemin uygunluğu beni hazırlıksız yakaladı. Samuel ağzından bir şey kaçırmış mıydı? Harpy Tane'nin zihnini mi görmüştü?

Demery'ye şüpheyile baktım.

"Mary," diye dürttü.

"James," dedim kaçamak bir ifadeyle. Kaşları daha da yukarı kalktı.

Ona söylemenin zamanı geldi, dedim Tane'ye zihnimin sessizliğinde.

O çok pragmatik ve Harpy çok öngörülemez, diye hatırlattı Tane bana. Yeri Capesh'e verip işi bitirebilir.

Kesinlikle olmaz.

Bunu riske atmayacağım.

"Bir planın var mı?" Demery'ye sordum. " her zamankinden daha... karmaşık bir durum gibi görünüyor."

"Henüz değil," dedi, sanki başka bir şey söylemeye niyetlendiğimden şüphelenmiş gibi hâlâ beni izliyordu. "Şimdilik sıkı dur. Ve kibar olun."

OTUZ İKİ

Farland

SAMUEL

Yavaşça doğruldu, küçük bir limanın rıhtımındaki iki düzine kadar bakana baktı. Yıpranmış bir gruptu, aralarında tek bir yüz yoktu ve genel olarak Kış Denizi'nin orta enlemlerindeki soylara doğru bir eğilim vardı. Neredeyse hepsi bronz tenlerinin altında soluk tenliydi ve hepsinin akraba olduklarından şüphelenmeme neden olan belirli bir yapı ve yüz yapısı birliği vardı. bir liman değildi, görünürde çocuk veya yaşlı olmaması ve genişleyen kasabanın bir liman sahibinin olmaması bunu açıkça ortaya koydu.

e adanın kendisi alçak ve sulaktı, kasaba ise en yüksek noktalarından birine kurulmuştu. e çatılardaki sazlardan kadınların sırtlarındaki sepetlere kadar her şeyde kamışların çoğalması iç kesimlerdeki bataklıklardan söz ediyordu ve bir an

Evlerden birinin rüzgârına yaslanmış sııklı bir tekne. Evin çatısında bir oğlak başını eğmiş bana bakıyordu.

En ufak bir rüzgâr yoktu. Görülebilen ağaclar uzun ve mükemmel bir şekilde düzdü ve deniz adayı dökülmüş camdan bir etek gibi çevreliyordu.

"Merhaba," dedim şapkamı kafamdan çıkarıp topluluğa bakarak. "Benim adım Samuel Rosser. Sizin adınıza kim konuşacak?"

Mavi gözleri gür gri kaşlarıyla örtülü bir adam öne çıktı. Konuştu ama aksanını çözüp basit bir kelime olan "Gemi kazası mı?" cümlesini anlayabilmem için iki kez tekrar etmesi gerekti.

Aeadine dili konuşuyordu ama arkaik bir lehçeydi. Bu insanların ne kadar zamandır izole olduklarını ya da kendilerini burada izole ettiklerini merak ettim.

"Gemim bir Sükûnete hapsoldü," diye karşılık verdim, onu karşılamak için adım attım ve yavaşça tuttuğu elimi uzattım. Tutuşu gevşekti ama güçsüzlüğünden değil. "Onu kurtarmak için elinizde ne kadar tekne ve kürekçi varsa kiralayabilirim. İyi para veririz."

Adam elini tekrar yıpranmış paltosunun cebine soktu ve kıyafetlerimi inceledi. "Öyle görünüyor. Ne kadar açıkta?"

Elimden geldiğince bilgi vermeye devam ettim. Yerlilerden bazıları uzaklaşırken, diğerleri kalabalıklaştı ve neredeyse tercüme edilemeyen kalın lehçeleriyle bilgi vermeye başladılar.

"Halkınızın ne zamandır burada olduğunu sorabilir miyim?" Kasabanın sözcüsüne sordum, aslında kendini tanıtmadığı için adının Ichweny olduğunu anladım. "Ve beni bağışlayın halkınıza ne diyorsunuz?"

"Yeterince uzun. Farland," diyerek her soruyu üstünkörü cevapladı ve akrabalarının teknelere erzak atmaya başlamasını izledi. Çocuklar ve yaşlılar yavaş yavaş kasabaya geri dönmeye başlamıştı; birinciler bize bakarken, diğerleri gölgelikteki banklarda oturuyor, bazıları eğirmek için yün sepetlerini sürüklüyor ya da her zaman gerekli olan ağ dokuma işini üstleniyordu.

Güneş zirveye ulaşmadan önce dalgasız denize geri dönmüştük. Ancak durgunluk nihayet bir esinti şeklinde kırıldı, kuzeyden gelen ve bize hiç hizmet etmeyen ürkek bir nefes. Ama Öteki'yle olan bağlantımın, yarı biçimlenmiş imgeler ve sezgilerden oluşan karıncalı bir dalgayla geri döndüğünü hissettim.

Bir elimi teknenin kenarına dayadım ve başımı eğdim. Karanlık Su etrafımda patladı, karanlık ve sessizdi ve neredeyse ışısızdı. Hemen Mary'yi aramaya başladım. Onu güneyde, Demery'nin renkleriyle birlikte gördüm. Ama o kadar silihtiler ki gözlerimin bana oyun oynuyor olabileceğinden korktum. Bu his ancak etraflarında başka, tanıdık olmayan ışıkların süzüldüğünü fark ettiğimde pekişti.

"Ne görüyorsun?" Brid sordu.

"*Harpy* artık yalnız değil," diye mırıldandım, sesimin suyun üzerine çıkmasından çekinerek. "Belki de kurtarıldı. Belki de kurtarılmadı."

Brid etrafımızdaki tekne donanmasını inceledi. "Onları evlerine gönderelim mi?"

Bunu bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Hayır. *Harpy* uzakta değil ve bu adalılar bize yardımcı olabilir. Kürekleri için değilse bile, sayıları için."

Bana baktı. "Şiddet mi bekliyorsunuz Bay Rosser?" "Buna hazırım Bayan Deeds."



MAGNİ BİRİNCİL *Bitişik Büyücülüğün bir alt kategorisi olan Magni Birincil, bir Magni'nin yeteneklerinden kaynaklanır ve daha sonra Sooth veya Stormsinger'ın güçlerine uzanacak şekilde güçlendirilir. e Bitişik Büyücüler arasında en öngörülemez olanı olan Magni Birincillerin çeşitli yeteneklerini kategorize etmek zordur. Bazıları iki güçleri arasındaki ayrımı korurken, diğerleri Rüya Gezintisi de dahil olmak üzere bir dizi daha düşük yetenekte birleşir.*

SAMUEL I ROSSER TARAFINDAN AEADINE DİLİNE
ÇEVİRİLEN MEREİS ADALARI'NIN KUTSANMIŞ;
BÜYÜCÜLERİ VE MAJİK FT'İ ÜZERİNE YAPILAN
KESİN BİR ÇALIŞMADAN

Dreamer'in Uyanışı

BENEDICT

I Dreska Sank'a giderken tekrar rüya görmeye başladım. Yozlaşmamla birlikte rüyalarım da sona ermişti. Uyumak için gözlerimi kapattığımda herhangi bir bilinç ya da deneyim hissini korumanın ne olduğunu unutmuştum. Ve kural olarak çok çok iyi uyurdum.

İlk gece açıklanamaz bir şekilde uyandım. Ne nöbet çanlarının sesini duydum, ne de geminin hareketlerinde beni uyandırabilecek bir değişiklik... Kamaramın kapısı çalınmadı, kapının pervazında dokunaçlarını dolaştıran pusuda bekleyen bir Miaghis yoktu.

Ama hamağımda uzanırken, bir duyguyu hatırladım. Bir his. Kaynağı ve özü yoktu ama onu göz ardı edemezdim. Uykuya dönmem saatlerimi aldı.

İkinci kez rüyanın farkına vardım. İlkinde şehvetli bir şeydi; çıplak esh, mum ışığı ve gülsuyu kokusunun bir karışımıydı. Ancak farkındalığım arttıkça, esh suya dönüştü ve mum ışıkları uzaklaştı, farklı renklere büründü ve daha sabit yanmaya başladı.

Şi'ye kızdım ama rüyanın ilk perdesindeki baş döndürücü zevki geri almaya çalıştıkça, benden daha fazla uzaklaştı.

Etrafıma bakındım, Samuel'in tarif ettiği Öteki dünyayı gözümün önüne getirdim. Hâlâ bunun bir rüya olduğuna inanıyordum ya da en azından öyle olduğundan şüpheleniyordum. Öteki'nde sadece iki kez bulunmuştum; ilki Kara Gelgit'in beni aldığı o uğursuz gece, ikincisi ise Enisca Alamay, Mary ve Olsa Uknara'nın beni iyileştirdiği geceydi. Ama hayalperestliğim şimdi bana oldukça gerçekçi geliyordu.

Gözlerimin önünde koyu mor bir ejderhanın süzülüşünü izledim, sonra suyun üzerinde, görünmeyecek kadar soluk, titreşen kırmızı, uzaktaki bir ışığa doğru süzüldü. İnce bir Magni, Enisca'dan bile daha az. Ya da olgunlaşmamış biri.

Işık beni cezbediyor, göremediğim bir ufka doğru çekiyordu. Kuzeye, Aeadine'e, bir kapı eşiğine, bir merdivene, küçük bir odanın kapısına. Çocuklar o odanın önünden koşarak geçiyordu, oyun oynayarak değil ama aceleyle ve kapının ötesinde, anahtar deliğinden şunu gördüm...

Senin kızın yok mu? Alamay'ın sesi zihnimin arkasından fısıldadı.

Kapıya doğru döndüm.

Bir adım ötede bir kadın duruyordu. Uyanık dünyadaki birinin bir yansımasıydı, Sooth'un aurasının gizleyici ışıltısı dışında çıplaktı. Ayak bileği derinliğindeki suyun içinde duruyordu, fae ejderhalarının ışığı ve gölgeleri etrafını sarmıştı. Vachon utanmadan beni izledi, gözlerinde bir soru vardı. Etrafımda dolaşmaya başladı, beni inceledi, sonra gözlerini kuzeye, soluk suların olduğu yere doğru çevirdi.

Işık yatıyordu. Ancak onun bunu benim gördüğüm gibi göremeyeceğini biliyordum.

Bu bir rüya değildi. En azından artık değildi.

Ait olmadığım bu dünyada çıplak ve savunmasızdım. Kırmızı Magni ışığıyla sarmalanmışım, kalın ve karanlıktı, Vachon'la aynı Sooth yeşiliyle sarmalanmıştı.

Vachon tekrar yüzüme doğru geldi ve yüzüme baktı. Bir elini göğsüme koydu ne yazık ki hissedemediğim bir el ve itti.

Red Tempest'teki kamaramdaki hamağıma, kemiklerime doğru **t ö k e z l e y e r e k** geri döndüm. Battaniyelerden kurtulur kurtulmaz güverteye düştüm, ayaklarımı çapa gibi diktim ve nefes almak için çabaladım. Kendimi şaşkın, hatta lanetli hissediyordum ve kalbim kafatasıma çarpıyordu.

en güvertede ayak sesleri duydum, bir kapı gıcirtısı ve Vachon kamaramın kapısında durdu. Shi'sini paltosunun üzerine giymişti, paltosunun biçimsizliği baldırlarının kıvrımlarını örtmeye yetmiyordu. Saçları da açıktı, kumral bukleler yüzünü çevreliyordu.

"Öteki'nin içindeydin," dedi, odaya girmek için hiçbir hareket yapmadan. Mereish dilinde konuşuyordu ama anlayışımın büyük ölçüde geliştiğini fark ettim. Daha doğrusu, bilgimdeki boşlukları sezecek kadar biliyordum. "Beni izliyorsun."

"İkisi de kasıtsızdı," dedim gevşek saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek.

Üzerimde sadece yakası bol ve kalçamın ortasına kadar inen gömleğim vardı. Ancak Vachon'un bana bakışı kendimi Karanlık Su'daki kadar çıplak hissetmeme neden oldu.

Bu bir kırılma buluşmasıydı. Bunu bir kenara bıraktığımda gerginliğim azaldı ve dikkatim ona odaklandı. Vachon ve ben karanlıkta yalnızdık. Ve eğer orada olmak istemeseydi kendini böyle bir pozisyona sokmazdı.

Karanlık Su'ya, esh'e ve mum ışığına karışan rüyayı hatırladım. Kendimi hâlâ bir şekilde kendimin dışında hissediyordum ve anı içgüdüsel, ilkel bir şeydi. Belki de geleceğe dair bir öngörü?

"Öteki'ne ilk kez o zaman mı adım attın?" Vachon sordu. "Herhangi bir imgelem gördün mü?"

"Seni gördüm," dedim.

Kıpırdadı. "Ne gördün?"

"Neden? Saklamak istediğin bir şey mi var?"

Bakışlarındaki düşmanlık kanımın daha da akmasına neden oldu ve bakışlarımı anlamlı bir şekilde çıplak baldırlarına indirdim.

Kapının koluna uzandı ve kapıyı çekmeye başladı.

Kapıyı kavradım ve yerinde tuttum. Yarım adım geri çekilip kaşlarını çatarak bana baktı, bakışları suçlayıcı ve uyarıcıydı. Ama gitmedi.

Bir elimle kapıyı tekrar ittim ve diğer elimle çenesini hafifçe kavradım. İrkildi ama bir kez daha uzaklaşmadı. Bunun yerine beni hesaplayarak ve giderek artan bir hayranlıkla izledi.

Başparmağımı dudaklarına götürdüm ve onu eşikten geçirip kulübeye sokacak doğru kelimeleri ararken bakışlarını tuttum. Bu düşmanlık ve hayranlığı istek ve arzuya dönüştürmek için ne söyleyebilirdim, onu karanlıkta bana katılmaya ikna etmek için...

Neye kadar? Güneş doğana ve o ne yaptığını anlayana kadar mı? Kendi hislerine, kendi aklına ve ed'ine güvenemeyip benden uzaklaşana kadar mı?

Vachon gözlerini hızla kırptırdı ve yumuşak bir adımla uzaklaştı. Gitmesine izin verdim.

Ayak sesleri kaybolana kadar Magni'nin etkisini kullanmayı düşünmediğimi fark ettim. Bir yanımdan pişman olup olmadığımı merak ediyordu.

Diğer kısmı ise sanki ufalanan bir dağın yamacında nihayet bir dayanak bulmuş ve tırmanmaya başlamış gibi hissediyordu.



FULGA *Kuzey Kış Denizi'nin implinglerine benzeyen fulga, boyutları daha büyük olsa da cenin halindeki bir insan bebeğine benzer. ey hain ve kurnazdır, boğulan çocuk kılığına girerek insan avlarını ölüme sürüklüyor.*

CANAVARLARDAN VE VARLIKLARDAN: GÜNEY
MEREİS ADALARINDA BİR ÇAĞIRICININ
GÖZLEMLERİ,
SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN

Güneyli Kuzenler

MARY

ık, küçük, kökleri delik deşik olmuş maviliklerle kaplı kırmızımsı kumdan bir kumsalı ve zemini eğrelti otları ve diğer yemyeşil çalılıklarla kaplı yüksek bir ormanı aydınlatıyordu. Bizi adaya getiren sayısız küçük, tatlı su derelerini kaplayan yeşil yuvarlanmalar halinde oraya buraya dökülüyordu.

Karanlık çöküyordu ama hem Capesh hem de Demery'nin denizcileri hâlâ dereler ve su hattındaki küçük tekneler alayı arasında fiçileri ileri geri yuvarlıyorlardı.

Bir Ghistwold için tam bir ada, diye gözlemledi Tane, sesinde bir özlem notasıyla.

Mırıldanarak kabul ettim. Burası sadece denizden değil, Lulls'tan da bir sığınaktı. Bir esinti saçlarımı ve ağaçların yapraklarını karıştırıyordu, rahatlatıcı ve tanıdıktı ve Öteki'nin varlığını yakınımnda hissedebiliyordum.

İyi bir ada, diye kabul ettim.

Demirli üç gemi de kıyıdaydı, ancak mürettebatın çoğu bon res'in etrafında toplanmıştı. Görünüşe göre kibarlık, kurtarılmamızın büyük bir zafer olduğunu ve kutlanmaya değer olduğunu iddia etmeye kadar uzanmıştı. Ya da belki de Capesh bunu bir hafta önce bizi kandırdığı için özür dilemek amacıyla yapmıştı.

Tüm bunları şüpheli ve yanlış buldum. Ama bu bir ziyafeti pas geçmek üzere olduğum anlamına gelmiyordu.

Çeşitli av hayvanları ve etler şişlerde kızartılıyordu ve Capesh rekor sürede bir açık hava mutfağı kurmayı başarmış, havayı pişen ekmek, kızaran sebzeler, tatlı bal ve sarhoş edici bir baharat karışımının kokularıyla doldurmuştu.

Athe'nin mürettebatından bir avuç insan kadehlerini çoktan doldurmuştu ama çoğunluk temkinliydi, içlerine kapanmışlardı ve kutlama yapanları şüpheyile izliyorlardı.

Hiçbiri silahlı değildi.

Her şeyin kenarında oturmuş, çekicin düşmesini bekliyor ve buna hazırlanmak için karnımı doyuruyordum.

Devrilmiş bir ağaç gövdesine yaslanırken Tane bana *bu adada Ötekidoğumlu varlıklar olduğunu* söyledi. *Büyük bir yoğunluk. Dile* getirmediğim soruma cevap olarak ekledi, *Gistings değil.*

Onun Karanlık Su'da gördüğünü ben de gördüm. Adayı ve çevresindeki denizi ışıklar kaplamıştı, pıhtılar ve izler halinde. Ama sadece burada. Ötede, neredeyse her tarafta boşluk vardı. Diğer taraftan görüldüğü gibi bir Sükûnet.

Başka ışık kümeleri de vardı ama çok uzaktaydılar. Sükunetler arasındaki diğer boşluklar?

Bizim gibi Lull'ları görüyorlar, diye tahmin ettim, tüylerim diken diken *oldu. Onlar tehlikeli mi?*

"*Mesafelerini koruyor gibiler,*" dedi Tane, soruyu tam olarak yanıtlamadan.

"Bir içki ister misin?" e ses belli belirsiz tanıdıktı ve beni sohbetimden kopardı.

Kafamı kaldırdığımda genç bir adam gördüm. Aksanından Capesh olduğu anlaşılıyordu, elinde bir şarap vardı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum. Bir teklif beklediğimden ve bu konuda kıbar davranacak havada olmadığımından sordum.

"Ben Atello," diye cevap verdi, biraz alaycı bir tavırla. "Beni hapisten kaçırdın.

Belki de bunu yapmak istememiştin."

Tabağımı indirdim. "Sam'le birlikteydin."

"Öyleydim ve gemime kavuştum," dedi Atello, donanmayı başıyla işaret ederek. "Oturabilir miyim? Size söylemem gereken bir şey var. Daha doğrusu izin verirseniz size göstereceğim."

Yanımdaki kumu okşayacak kadar ilgimi çekmişti. Onu görmek tuhaftı ama onda potansiyel bir müttefik, en azından düşman olmayan biri seziyordum ve ilgimi çekmişti.

Atello oturdu ve bo le'u aramızdaki kuma sıkıştırdı. Uzanıp elimi tutmadan önce bir müzisyenin çaldığı ilk birkaç uzun ve tatlı notayı dinledi.

Onu azarlamadan ya da geri çekmeden, temas ettiğimiz noktada bir karıncalanma hissettim.

Anne, diye fısıldadı bir ses.

Keskin bir nefes aldım ve karşılığında Atello'nun elini kavradım. *Çocuğum,* diye cevap verdi Tane.

İletişim telaşı anlıktı ama yoğundu. Bocaladım, duyularım boğulmuştu, insan zihnini ghisten konuşmasının telaşını işlemeye çalışıyor ve başarısız oluyordu.

Kaya ve buzdan bir genişlik. Gecenin içinde yanan gemiler. Bir adam, yüzü ve iyiliksever kötülük. Kuşatılmış, ölmekte olan bir kalbe gömülmüş bir tahta parçası.

Atello yavaşça elimi bıraktı. Önce ellerime, sonra da yüzüne baktım. "Sen Lirr'in *ghiseau*'larından birisin. e kuzeyde yaptıklarından."

Başını salladı. "Kendimi daha önce açıklardım, ama ghisting'im buna karşı çıktı. Ne olduğumu sadece kaptanım biliyor, gerçi Voskin'in şüphelendiğine inanıyorum. Rosser'ı Voskin'in çukurunda tanıdım, sizi de geldiğinizde. O gecedem."

Yine zihnimin gözünde kar ve yağmurdan oluşan bir kaos gördüm, silah sesleri duydum ve Silvanus Lirr'in ellerini omuzlarımda, beni aç amlara doğru iterken hissettim. Tane'nin büyük, uyuyan ghisten ağacının gölgesinde dururken beni izleyen, istekli ve isteksiz, büyülenmiş ve dehşete kapılmış bir sürü yüzü de hatırladım.

Atello da onlardan biriydi.

"Nasıl... nasıl oldu da senin ne olduğunu anlamadık?" Ondan çok kendime sordum. "Samuel sana Öteki'nde hiç bakmamış olmalı."

"Hayır, biz de hiç dokunmadık. Bir büyücü olmasam *da*, *ghiseau* auralarını gözden kaçırmanın kolay olduğunu biliyorum. Halkımın iyiliği için sırlarımı saklamak için çok çalıştım. e Mereish bizim... özelliğimize sahip herkesi işe alır."

Başımı salladım, şaşkınlığım geçmeye başlamıştı. " e Ess Noti?" "Sen de mi onlarla karışlaştın?"

"Karışlaştım."

"Hey, Capesh, dans eder misin?" Athe'nin ekibinden biri tepemizde dikilmiş, Atello'ya açık bir davetle gülümsüyordu. Onun arkasında, diğerleri ne kadar sarhoş olduklarına bağlı olarak neşeyle dans etmek ya da balter yapmak için açık bir kum parçasına çıkıyorlardı.

"Evet," diye sırttı Atello. " e sıradaki şarkı?"

Selamlamak için alnına dokundu, yanından geçen başka bir kadının koluna yapıştı ve kutlama yapanlara katıldı.

"Halkıma ve yeni bir Ghistwold için yardım ediyorum," dedi Atello.

Serin bir esinti yanımızdan geçti, res'in sıcaklığı ve yaklaşmakta olan ziyafetin kokusuyla doluydu.

Söylemişti. Öylece ortaya çıkıp söylemişti ve keşke söylemeseydi. Ona yalan söylemeye hazırdım: tereddütüm bundan kaynaklanmıyordu.

Artık Forbara ve ekibi hakkında, bazılarının uğruna cinayet işleyebileceği bir şey biliyordum. Zincirli olmayabilirdim ama kesinlikle bir tutsaktım.

Ona hiçbir şey söyleme, dedi Tane.

Tabii ki hayır, diye karşılık verdim. *Ama eğer Atello bir ghiseau ise, ambardaki ghistingerle iletişim kurabilir. Bizim gördüklerimizi görecekler ve gemiyi ararlarsa Lirr'in kâğıtlarını da bulacaklar.*

Onları saklamamız gerek.

Atello'nun gözlerini üzerimde hissettim, bekliyor ve değerlendiriyordu. "Mary?" Zaman kazanmaya karar verdim.

"O kutuda ne var?"

Atello şarabı açtı ve içmeme izin verdi ama gözlerindeki ifadeden ne demek istediğimi anladığımı anladım. Alkol kokusunun altında pekmez ve rom baharatı kokusu alıyordum.

Fincanımı uzattım ve o da itaatkâr bir şekilde bana bir boğum doldurdu. Yavaşça yudumladım, burnumu fincanın kenarına sürterek sahili, res'i ve parlak fenerleri ve gece gökyüzüne karşı direklerin belirsiz hatlarıyla gemileri inceledim.

"Yeni Wold'u hissedebiliyor musun?" Atello bastırdı. Öne doğru eğildi, tekrar dokunacak kadar yaklaştı. Pes etmedim, yerimde durdum ve bakışlarına karşılık verdim. Saygıyla ekledi, "Tane Ana."

"Hayır," diye yanıtladı Tane dudaklarımın arasından Atello'ya. " e Mereish Ticaret Şirketi gemileri de yeni bir Wold arıyor. Siz ve kaptanınız daha temkinli olmalısınız."

"Biliyoruz," dedi ağırbaşlı bir şekilde. "Onu ilk bulmamızda bize yardım etmeniz için bir neden daha." "Böyle bir Wold huzur içinde yaşamalı," dedi Tane biraz hüzünle.

Atello'nun bakışları hüzünlüydü ve ghisten ışıyla çevriliydi, "Eğer dünya adil ve iyi olsaydı, evet. Ama birilerinin bu dünyayı ele geçirmesi an meselesi ve ben bunun benim halkım olmasını tercih ederim. Sizi temin ederim ki biz iyi bir bekçi oluruz."

"Şimdi dansımı edeceğim," diyerek iki elini birden uzatarak yeniden ortaya çıktı. Arkasında müzik değişti, şimdi davullar ve bir fe.

" ink about it, and guard that," dedi Atello bana, bo le'u işaret ederek, "I ll yakında döneceğim."

O gözden kaybolur k a y b o l m a z botu kuma sapladım, ayağa kalktım ve gölgelerin arasına karıştım.

Biri bizi durduracak, diye tısladım Tane'ye, dalgalara ve kıyıya vurmuş uzun teknelerin sıralarına doğru ilerlerken, ışık havuzlarına geniş bir alan bırakarak. Birkaç kişi ya da çift karanlığın içinde oyalanıyordu ama kimse müdahale etmedi.

Yürümeye devam.

Kendimi nispeten yalnız hissedecek kadar uzaklaştığımda ceketimi, çoraplarımı ve ayakkabılarımı çıkardım ve saçlarımı başımın arkasında sıkı bir düğüm haline getirdim. Dalgalar çıplak ayaklarıma vuruyordu.

Faydasız, Tane. Atello fark edecektir.

Buna karşılık beni dalgalara doğru itti. Hayal kırıklığı içinde tısladım ve su kalçalarıma vurana kadar tepindim. en, yüzmeye başladım.

İlk başta egzersiz neredeyse keyifliydi ve kızgınlığım azaldı. Su serin ve nispeten durgundu. Yüzmek hoşuma gidiyordu ve kesinlikle banyo yapmak istiyordum.

Ama burada zevk için bulunuyormuşum gibi davranamazdım. Sahilden gelen müzik ve sesler, kaç gözün beni sudan seçebileceğini hatırlatıyordu.

Gemiler gıcırdayordu, hâlâ şaşırtıcı derecede uzaktaydılar.

Sonra suyun içindeki elleri gördüm. Göz yanılması sandım ama hayır, benimle en yakın gemi arasında biri boğuluyordu, hastaydı ve uzanıyordu.

Geriye sadece elleri kalmıştı. Başları çoktan suya gömülmüştü, yalnız bir Karanlıkta tek başına boğuluyor.

u manzaranın derin üzüntüsü, gerçekliğini kavramamdan çok kısa bir süre önce beni etkiledi. Çılgınca onlara doğru yüzmeye başladım.

Tam suyun altına kayarken soğuk, gevşek parmaklarını yakaladım. Aynı anda ayak parmaklarım da suya değdi. Deniz burada oldukça sığdı, bir yetişkini boğacak kadar derin değildi. Ama el küçüktü. Şaşırtıcı derecede küçüktü.

Bir çocuk mu?

e ngers kapandı ve ben suyun altında sarsıldım.

Turuncu ışık patladı ve önümde bir yüz belirdi. Çaresiz, boğulmakta olan bir insanın yüzü değil, kafatasının yanlarında dev gözleri olan, vahşi ve köpek gibi bir yaratık. Dişlek bir şekilde sırttı, ağzı tüm diş sıraları için çok küçüktü. en elimi yüzüne doğru çekti ve parmaklarımdan birini ısırıldı.

Kan fışkırdı. Çığlık attım ama su sesimi bastırdı. Çığlık atarak ve umutsuzca kolumu geri almaya çalışarak rahatsızlandım, savaştım ve havaya fırladım.

Tane ateşlendi ve yaratığın yüzüne doğru koştu. Beni bıraktı ve bir gölge patlamasıyla ortadan kayboldu.

Tane'nin ışığı söndü. Elimi göğsüme bastırırken ayak parmaklarım kumun üzerinde sallanıyordu, sadece sıcak kanın ve zonklayan, uğuldayan, büyüyen bir acının farkındaydım.

Gözlerimi olabildiğince açtım. *Nerede bu? Nereye gitti?*
Gitmek mi?

Ayağımın yanından bir şey geçti. Tam zamanında yere baktım ve turuncu bir şey gördüm.
ışık dalgaların altında yanımdan geçip gidiyor. en, şırıltılı, ürpertici bir koro halinde, etrafımda bir sürü el suyun içinden yukarı doğru kalkıyor. İki sayı. ree.

Uzaniyor. El sallıyor. Titriyor.

Deniz turuncu renkte kaynıyordu, pas, eski kan ve ölmekte olan ames gibi. "Demery!" Çığlık attım. "Athe!"

Kıydan ve gemilerden bağırışlar duydum.

Çılınca saldırdım. *Onları benden uzak tutun!*

Küçük eller ayaklarımı kavradı ve Tane'nin ışığıyla aynı anda tekme attım, beni sardı ve dışarı doğru yükseldi. e eller serbest kaldı.

Ama dişlerin yırtıldığını hissetmeden önce değil. ayak parmaklarımı ısirmaya çalışıyorlardı.

Baldırlarımdan, uyluklarımdan parçalar koparmaya çalışıyorlardı.

Ben yüzdüm. Tane savaştı. Ellerimi en yakın geminin gövdesine vurup yardım için bağırdığımda, merdiveni indirip beni gemiye çekenin Capesh'in elleri olması umurumda değildi. Güverteye yuvarlandım, yaralı elimi ağırlığının yükünü taşımaktan ancak kurtarabildim.

"Bunlar da neydi böyle?" Nefes nefese kurtarıcılarımdan birine sarıldım. ey'in fevkalade kaslı kolları vardı ve o anda Samuel'in beni teselli etmesini istemeseydim, Aziz adına onları alırdım.

Başka bir denizci elinde bir fenerle geldi ve bizi sıcak, hoş, doğal bir ışıkla aydınlattı.

"İmplantlar," dedi adam beni dengeleyerek. Tutsaklara göre gerçekten de oldukça naziktiler. "Bir tür. Fulga, Capesh'te. Senin zencilerinden birini aldılar mı?"

Elimi kaldırdım. Kan revan içindeydi, nabızı atıyor ve giderek artan bir acıyla yanıyordu ama parmaklarım sağlamdı.

O halde neden bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum?

Gözlerimi kısarak elime daha dikkatli baktım. Gözbebeklerim çoğalıyor, bulanıklaşıyordu. Aslında tüm dünya tuhaf bir şekilde uzak hissettirmeye başlamıştı, sesler bozuluyor, su damlaları ve esinti hissi hissizleşiyordu.

Kurtarıcılarımdan "Lütfen beni yakalayın" diye rica ettim ve yere yığıldım.

Aynalı Derin

MARY

– Uyandığımda kendimi bir karyolada yatarken buldum. Demery yanımdaki başka bir karyolada oturuyordu ve aramızda ancak bir karış mesafe vardı. Üç tarafımız çapraz çizgili demir parmaklıklarla çevriliydi ve sırtımız gövdeye dönüktü.

Parmaklıkların ötesinde, bir geminin ambarı karanlığa gömülmüştü. Bir kedinin parlayan gözleri bize bir kez göz kırptı, sonra kedi gözden kayboldu.

Karanlıktaki gözler. Çok fazla dişi ve çok küçük bir ağzı olan korkunç bir yüzdeki gözler.

Hafıza beni tam bilinçliliğe doğru kovaladı. Elimi kaldırdım, dikkatlice sarılmış ve kafur kokuyordu.

"Demery?" Nefes aldım. "Ne oldu?"

"Biz tutsağız," dedi bana, sesi pragmatikti. "Seni suçlamak isterdim ama sanırım bu kaçınılmazdı. Fulga'yı hatırlıyor musun?"

"Suyun içindeki patlamaları?" Elimi göğsüme bastırdım. "Aziz. Evet. Benim kiler hala "

"Hepsi sayıldı, ayak parmaklarınla birlikte," dedi, sesi teselli edici olmaktan uzak çıkmayı başarak. "Ancak fulga, kuzeyli kuzenlerinin aksine zehirlidir. Yere yığılmadan önce gemiye ulaşabildiğiniz için çok şanslısınız. Tane muhtemelen seni kurtarırdı, eminim, ama ne durumda? Bunu söyleyemem. Fulga tarafından paramparça edilmek bir *ghiseau*'nun katlanamayacağı kadar ölümcül olabilir."

Bandajsız elimi alnıma götürdüm, çok ağrıyordu. Ayaklarım da ağrıyordu, bacaklarım da ve daha fazla bandajın gizlediği gözyaşlarını ve ısırıkları hayal etmeye dayanamıyordum.

İçgüdüsel olarak Tane'ye uzandım. Sükûnet'te olduğu gibi yine uzak hissediyordu. Ani bir netlikle fark ettim ki bu, Lirr'in mağarasındayken Isla Ascra'da hissettiklerime çok yakındı.

Ancak o anda bunu düşünemezdim.

Farkındalığım arttıkça gemiden gelen seslerin *Harpy*'ninkilerden farklı olduğunu fark ettim. Kürek sesi olduğunu tahmin ettiğim sabit bir gıcırta ve bir davul sesi duydum.

"Sükûnete geri mi döndük?" Bastırdım. "Adaya mı gidiyoruz?"

"Sen, ben ve Capesh'in var," dedi Demery. "*Harpy* devre dışı bırakıldı ve Athe ve mürettebatla birlikte geride kaldı. Capesh yeni Ghistwold'un nerede olduğunu bildiğine inandığı için sen ve ben tutsağız." Şimdi bana baktığında gözlerinde suçlama vardı. "Senin ve Samuel'in elinde bir zula dolusu harita, günlük ve notlar bulduk. Mazeret yok. Tane bana her şeyi açıkladı. Ve Capesh'e bir başlık verdi."

İçgüdüsel olarak Tane'ye uzandım, onun gerekçesini arıyordum ama bağlantımız sönük kaldı.

"Bağışlayın ama neden buradasınız?" Gözlerimi kısarak sordum. "Sadece bana ihtiyacın var."

"Kötü zamanlanmış bir cesaret," diye cevap verdi. "Forbara takdire şayan bir kadın ve onun için en iyisini düşünmek isterdim ama Wold'un peşinde tek başına koşuyor. Bu yüzden size eşlik etmenin en iyisi olacağına karar verdim."

"Benimle gönüllü olarak geldin," diye tercüme ettim, kalbim göğsümde garip ve utanç verici bir şey yapıyordu.

Demery, "Ayrıca, eğer ölürsen, ki bu pek olası değildi, Forbara bir sonraki en iyi şeyin ben olduğuma karar verdi," diye ekledi.

Bir kahkaha attım ve karyolama geri yaslandım. Aklıma korkmak geldi ama koşullar korkmak için fazla hızlı gelişmişti. Ayrıca Samuel hâlâ dışarıdaydı ve beni arıyor olabilirdi. Mürettebattan hiçbiri fulga ile yüzmeye karar vermediği sürece *Harpy* güvendeydi.

Ve Tane de büyük ihtimalle Ghistwold'una doğru yola çıkmıştı. aramızdaki bağın zayıflığına rağmen, bunun büyük bir teselli kaynağı olduğunu fark ettim.

Ama neden birdenbire Forbara'yı arayışına dahil etmeyi seçmişti? Ne değişmişti?

Cevap zaten zihnimdeydi, Tane'nin bilincinden geçmişti ve kendi anılarım gibi benim de bir parçamdı.

Demery'ye baktım, o da bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Tane onlara tam olarak hangi başlığı verdi?"

* * *

Gemi uzun, alçak bir inilti çıkardı. Sükûnet geçerken Tane'nin varlığı tam olarak ortaya çıktı ve ışığı gözlerimi aydınlattı.

Demery de ayağa kalktı, gözlerinden kanlı bir ışık süzülüyordu.

Konuşmadık ama parmaklıklara doğru yan yana adım attık. Tane ve Harpy bir ghisten esh kanamasıyla parmaklıkların bağlı olduğu tahtaya batarken, yan yana parmaklıkları tuttuk. Çatlamaya, parçalanmaya ve ufalanmaya başladı.

Demery ve ben ağırlığımızı hapishanemize karşı koyduk. Bariyer sarsıldı ve bir sürgü aşağı indi, ama teslim olmadı.

"Eğer bu işe yaramazsa," diye homurdandım. "Bana başka bir planın olduğunu söyle?"

Arkamızdaki geminin gövdesini delip geçen üç nesne. Demery ve ben donup kaldık, üç devasa dişin uzun, lekeli ve parlak boylarına bakıyorduk.

Dişler yere düştü, güverte yükseldi ve tüm gemi yana yattı. Gövdeye çarparak dev bir dişin bana saplanması kıl payı kurtuldum. Ani ve kör edici bir çatırtıyla parmaklıklara geri çarptım.

Bir sonraki farkındalığım ağırlar, soğuk su şırıltısı ve tahta çatırtıları, kürek sesleri ve denizcilerin çığlıklarıydı. en, bir kükreme.

Bir an için bunun canavar olduğunu düşündüm. en üzerimden daha fazla su fişkırdı. Kükremenin okyanusun kendisi olduğunu, dişlerin olduğu oyuklardan yükseldiğini fark ettim. Hapishanemizin arka duvarının olduğu yerden. *Gövdenin* olduğu yerden.

Demery sendeleyerek ayağa kalktı, yükselen suyun altında kalmıştı. Bir dizi çatlak daha oldu, gemi sallandı ve su üzerimize kapandı.

Karanlık da öyle. Karanlık ve suyun gücü dehşet vericiydi. Saçlarımı yüzümden geriye savurdu, burnumu, ağzımı ve gözlerimi deldi, soğuk ve tuzla kalınlaştı.

Demery'nin formu çalkalanan karanlığın içinde belirdi. Derisinden gri-mavi bir ghisten parıltısı sızdı, en parlak olanı gözlerinin etrafındaydı ve Tane karşılık verdi. Derim tutuştu ve gölgeler geri çekildi.

Gövdedeki ri'yi gördüm, okyanus bulanıklığının kıymık dişli bir ağzı. Kaçmamızı engelleyen, kum, yosun ve Öteki Dünya'dan gelen ışık iplikçikleriyle dolu girdaplı su akıntısını gördüm.

Ama suyun akışı yavaşlıyordu. Giysilerim daha az çekiştiriyordu ve Demery'nin gevşek saçları yanaklarının etrafında yulaflaşmaya başlamıştı.

Adamın bakışlarıyla karşılaştım ve birbirimizi ittik. Yarığın kenarından tutup beni dışarı itti ve eteklerimi kıymıklardan kurtardı. Diğer tarafta, derinlerin soğuk ve açık enginliğinde, döndüm ve botlarımı gövdenin üzerine diktim, sonra geriye uzandım. Kolumu kavradı ve ben de onu çektim, geniş vücudu kıymıkları kan çiçekleri halinde tırmıklıyordu.

Etrafımızdaki suda ne dokunaçlar ne de dişler gördüm. Ama soluk ışık ayaklarımızın altında toplanmaya başladı, Demery'nin yüzünü iskelet haline getirdi ve gölgelerimizi spektral beyaz ışık huzmeleriyle yukarı doğru döktü.

Morgories.

Yeni bir dehşet değil de *sadece* morgoriler olduğu için saçma bir rahatlama hissettim. En azından tanıdık bir şey tarafından yenilecektim.

Ama Forbara'nın batmakta olan gemisinin bordasında kocaman bir delik açanlar kesinlikle morgorlar değildi.

Demery kolumu tuttu ve birlikte suyun basıncına ve akıntının çekimine karşı koyarak yukarı doğru yükseldik. korkunç ışık bizi takip etti. Aşağıda dönüp duran yaratıkları gördüm, yüzlercesini. Ama takibin ilk birkaç metresinde, korkunç ışık onları caydırdı ve yönlerini değiştirerek batmakta olan gemiye doluştular.

Gemiye yutmaya başladıklarında çıkan ses asla unutamayacağım bir sestir. Bu bir çıtırtı ve çatırtı idi, tıpkı en kuru sonbahar yapraklarının arasından geçen güçlü bir rüzgârın ahşap bir çatıya yaptığı dolu saldırısı gibi. e su onu yok etmeliydi, ama bunun yerine onu fiziksel bir duyguya dönüştürdü, tenimde sürekli bir kaz esh dalgası.

Dikkatim dağıldığı için dokunacı hiç görmedim, sadece kısırıldığında dudaklarımdan bir ciğer dolusu su fışkırdığını hissettim. Dünyam dönmeye başladı. Demery'ye ulaşmak için çabaladım ama ellerim Öteki Dünya'ya özgü bir parıltıya sahip pürüzsüz, pullu esh yerine esh buldu. Daha fazla dokunaç önce bileğimi, sonra kolumu yılan gibi çıtçıtlarla sardı. Basınç o kadar yoğundu ki, bir su akışı içinde haykırdım. Düzinelerce küçük, emici ağız derimin ve giysilerimin üzerine kapandı.

Tane'nin ışığı da yaratığı gibi parladı. Geriye çekildim, kolumu salladım ve beni esir alana baktım. Bir çift dar, dikey göz yarım kalp atışı kadar bana baktı, sonra etrafımızda bir dokunaç ormanı yükseldi. Bir düzine. Yüzlerce.

Tek bir tokatla yere düştüler ve canavar suyun içinden bir gülle gibi fırladı. Omzumun patladığını ve vücudumdaki her kasın, her eklemimin ezici derinlikte çekilirken gerildiğini hissettim.

Gemiye son bakışım kırık bir gövde ve yelken karmaşasıydı; akıntıların ve enkazın büyüleyici karmaşası içinde batıyordu, arkamdan akan kabarcıklar ve Öteki Dünya ışıklarının sonsuz saldırısı. Demery bu karmaşanın içinde kaybolmuştu.

En sonunda *onu* gördüm. O kadar büyük bir canavardı ki, kenarlarını bile göremiyordum. Ama dişlerinin yayını gördüm, Capesh gemisinin batan karnına doğru yükseliyordu, onu bütünüyle yutmaya hazırdı.

Çok uzaktaydım. Su ve karanlık etrafımı sardı. Gemi gitmişti. Demery gitmişti. Bilincim parçalandı ve tek bildiğim suyun akıntısı ve dokunaçların ezilmesi idi.

Sonunda, görünmeyen bir bariyere çarparak yavaşça durdum. Etrafımda kumlar uçuşuyordu, öylece ve yavaşça.

Gözlerimi kısarak yukarı doğru baktım ve ilk kez beni esir alan kişiyi bütün olarak gördüm. Bir ahtapot ya da mürekkep balığıydı, ama tek bir varlığa atfedilemeyecek kadar çok dokunacı vardı. Üzerinde midyeler ve deniz yosunlarıyla büyümüş büyük bir kabuk sütunu yükseliyordu. Yanık turuncu ışığı uzaklaşırken dalgalandı, beni kumlu sahanlıkta bıraktı ve başka bir turuncu ışıkla yüzleştim. Başka bir nosta. Gözlerim odaklanmakta zorlansa da bir bala le hissettim, sessiz bir su akıntısında canavar canavara karşı. Sadece ışığı, kumu, dokunaçların ve dişlerin hareketini ve girdaplarını gördüm.

Daha da geri çekildim, bedenim artık hava talep etmiyor, bunun yerine Tane'ye ve onun Öteki'yle olan bağlantısına güvenerek bizi ayakta tutuyordu.

Ötekiyle olan bağlantısı. Azizim, eğer başka bir Sükûnete dalarsak, eğer bu bağlantı kesilirse, ben ezici derinlik tarafından kuşatılmışken

Çılgınca yüzeye doğru yüzmeye başladım. Yavaş yavaş kulaklarımdaki baskı azaldı. ve su hafifçe ısındı.

Hava tenimi okşadı ve ayaklarım gizli bir kum yığınının altına değene kadar daldım. Diz çökene kadar süründüm, belime kadar suyun içindeydim ve sonra öğürmeye başladım.

Ciğerlerim tuzlu su yerine tuzlu havayla dolduğunda, tekrar boğumun üzerine çöktüm ve siyah dalgalara baktım. Tane önümde cisimleşti, suyun durgun yüzeyinin üzerinde dumanlı, yarı biçimlenmiş bir görüntüyle geziniyordu.

Bir başka Sükûnetin eşiğindeyiz, diye gözlemledim, iç sesim bile bir şekilde boğuk ve bitkin hissediyordu.

Öyleyiz. Suyun aynasında biriken ışığı, ürkütücü, neredeyse mükemmel bir yansıma yaratarak beni yeniden şaşırmış ve midem bulanmış hissettirdi.

Hangi görüntü hayaletti? Su neydi ve gökyüzü neydi? Yoksa sadece Karanlık Su'da mıydık?

Tane başını bir yana eğdi ve etrafıma bakarak beni çevreledi.

Bizi yemeye çalışacak başka bir şey var mı?

Nosta sizi yemezdi, diye dalgınca düzeltti Tane. *Sen onun eşi için bir gi'ydin.*

İkinci nostayı hatırladım ve ürperdim. Belki de tanık olduğum şey bu değildi.

Yani, eş beni yemiş olabilir, dedim.

Ve senin dışkıladığın kemikleri yuvasını yapmak için kullanırdı. Ama ben buna izin vermezdim.

İnlemeye çalıştım, öksürdüm ve deniz suyu, safra ve spi le'den oluşan hoş bir yahni daha tükürdüm. Etrafımda yapışkan parçalar halinde birikmeye başladı ve ben de yorgun bir şekilde uzaklaştım. Tüm vücudum morarmış, dokunaçların bana yapıştığı yerlerle delik deşik olmuştu. Fulga ısırıklarının yakıcı acısından bahsetmiyorum bile.

Demery'yi hissedebiliyor musun? Cevabından korkmama rağmen sordum.

Uzaktan, dedi rahatlamamı sağlamak için. Tane etrafına bakındı, formu burada katılaşıyor ve orada biraz daha *dağılıyordu.* *ey bizi bulabilmeli. Bunu hissediyor musun?*

Bakışlarını takip etmek için döndüm, kendi saframdan bir damla sıçrattım ve gözlerimi kısarak sonsuz karanlığa baktım. İnsan duyularım hiçbir ışık, hiçbir doku, gökyüzünde bir yıldız bile olmaması karşısında çalkalanıyordu.

Ama orada. Bir şey hissettim. Uyuyan birini rüyasından uyandıran bir sesin son tınları gibiydi.

Tane heyecanımı hissetti. *at bir Ghistwold.*

Taş Orman

MARY

zerinde yürüdüğüm kumsal burada genişliyor, orada daralıyor, diğer görünmeyen patikalarla birleşiyor ve denizi bir labirente dönüştürüyordu. Zaman uzadıkça ve yıpranmış kaslarımı bir adımdan diğerine zorladıkça, Ghistwold'un neden bu kadar korunaklı kaldığını daha iyi anladım. Lulls ve kum setleri arasında, sadece en sık, kürekli gemiler bu bölgeden geçebilirdi. Capesh gibi gemiler yelken açtı.

Capesh'in bizi kaçırmış olmasına rağmen, Forbara'nın gemisinin batışını ya da sözde özgürlüğümü kutlamak için içimde hiçbir istek bulamıyordum. Esaret, gece boyunca şi ve kalçalarım, nemli patiklerle yüklü omuzlarım ve düğüm düğüm olmuş saçlarım sürünmekten çok daha rahattı.

Ancak güneş doğmaya başladığında, kendine acıyan tüm düşünceler yok oldu. Denizin kristal yüzeyinde ılık bir rüzgâr esiyor, narin dalgalanmalar yaratıyordu. Çok geçmeden bu dalgalanmalar güneşin artan ışığını yakaladı ve etrafımdaki su mor, pembe ve altın rengi bir allıkla tutuştu. Artık sık, kasvetli sularda yürümüyordum; vitray yuvasının üzerinde duruyordum, güneş bir mum ışığı gibi.

Hareket etmeyi bıraktım, kendi dalgalarım rüzgârın genişliğinde yumuşayıp kayboldu. Ghistwold'un hissi o rüzgarla geldi. Rüzgârı takip ettim ve gecenin karanlığında hayal edebileceğimden çok daha yakında, denizden yükselen bir dizi ada gördüm. Şekillerini, çıkıntılarını ve kemerlerini biliyordum ve içimi bir keşif heyecanı kapladı.

Daha hızlı hareket etmeye başladım. Karaya kadar yüzmem gerekti ama ayaklarım sert kayaya değdiğinde pek de umursamadım. Hemen dış giysilerimden kalanları, botlarımı ve çoraplarımı çıkardım, üzerimde sadece

Sırt üstü yere çöktüm, gelgitin arkasında bıraktığı bir yıldız gibi yayıldım ve gözlerimi kapadım.

Güneş bir merhemdi, içimi ısıtıyordu. Ve altımda, kayanın içinde bir varlık hissettim ghistings.

Onların varlığı uzun süre dinlenmeme izin vermedi. Çok geçmeden yeniden giyinip hareket ettim, artık biraz daha kuruydum ve attığım her adımda, hayaletlere dair hislerim artıyordu.

Bir tepeye tırmandığımda, rüzgâr da kesildi ve beni tekrar Lull'un tanıdık, ölümcül varlığına bıraktı.

Ada dik bir şekilde aşağıya, bazıları diğerlerinden daha derin ve çoğu ağaçlarla kaplı bir dizi lagün ya da göle doğru iniyordu. Bazılarının dalları suyun üzerine uzanıyordu, ölü dallar, güneşten ağarmış dallar. Diğerleri tamamen su altındaydı, varlıkları sadece sudaki gölgelerle ve kemiklerimdeki bir hisle ima ediliyordu. Etrafta daha fazla ada yükseliyor, orada burada kaya kemerleri ve çalılıklarla işaretleniyordu ama karada çok az ağaç yetişiyordu. Bazıları normal ağaçlardı, ghistingler tarafından iskân edilmemişlerdi. Ama hepsi, en azından bir kısmı, petriydi.

Bu yükseklikten adanın çıplak kayalıklarında girdaplar görebiliyordum; siyah ve gri çizgiler dönüyor, inceliyor, genişliyor ve soluyordu. En belirgin olduğu yerde, gisten ağaçları tamamen taştandı. İnceldiği yerlerde ise yarı taşlaşmış ağaçlar bir araya toplanmıştı.

Döndüm, açık denize ve az önce karşılaştığım kum bariyerlerine doğru baktım. Dalgaların dövdüğü koyu renkli kum ipliklerinin daha açık renkteki uzantıların arasından geçtiğini gördüm; muhtemelen bu karışım deniz kıyısı boyunca devam ediyordu.

En yakın ağaca doğru ilerledim, siyah şeritler üzerinde yürürken Tane ve Öteki ile olan bağımı işaretledim. Bağımızın bu şeritlere yakın bir şekilde gelip gittiğinden emindim. Tıpkı Lirr'in inindeki taşlar gibi. Etkisi mide bulandırıcıydı.

Ama Wold için duyduğum endişe daha güçlüydü.

En yakın ağaç büyük değildi, dokunduğumda iplik iplik dökülen kırmızı kabuklu, olgunlaşmamış bir sedirdi. Dalları yapraksızdı ve taşlaşma çürüme gibi bir kenarından yukarı tırmanıyordu. Ancak bu taşlaşmanın kaynağı ağacın hemen altındaki kaya değil, ağacın köklerinin uzandığı havuzun suyu gibi görünüyordu. Taş çanağı siyah kayalarla doluydu.

Suyun etkiyi artırdığını fark ettim.

Ya da su basitçe onunla doymuş, diye karşılık verdi Tane.

Tuhaf, sulu Wold'u daha da derinlemesine inceledik. Suyu dokunmamaya dikkat ederek lagünler arasındaki kaya sırtlarında yürüdüm ve yavaş yavaş tek bir yöne doğru sürüklenmeye başladığımı fark ettim. Sanki görünmeyen bir iplik tarafından oraya çekiliyordum, bir hayalperestin içgüdüğü, bir Sooth gibi. Gözlerimi kısarak ileriye baktım.

Orada bir kütük koleksiyonu gördüm. Birkaç tane daha küçük kütük vardı, bazıları tüm Dünya'daki en az taşlaşmış ağaçlardı. Ama kendine ait küçük bir adada, daha büyük bir kütük çürümeye yüz tutmuştu. Kaba bir şekilde kesilmiş, taşlaşmayla kalınlaşmış köklerin etrafında çalışılmıştı ve orada duran ağacın türü belli değildi. Ama ne tür bir ghisting'in yaşadığı belliydi.

Onun. Tane zihnimin sessizliğinde mırıldandı, korkusu bir fısıltı ve göğsümde bir gümbürtü. *at onların Ana Ağacıydı.*

* * *

"Bayan Firth."

Bir kayaya yaslanarak oturduğum yerden döndüm, dış eteğimin arkasını bir çoban kız gibi güneşe karşı başımın üzerine kaldırdım ve yukarı baktım.

Demery, çevremizi gözden geçirerek kayalıktan bana doğru indi. Şaşırtıcı derecede derli toplu görünüyordu, saçları bir bez parçasıyla arkadan bağlanmıştı ve giysileri tuzla kaplanmış olsa da kuruydu. Ayrıca yanında bir tüfek, bir el çantası ve bir de

tepeye ulaştığında, ölü Ana Ağaç'ın yanından geçerken ve bana doğru ilerlerken ayak bileklerine çarpan su.

"Bu tatlı su mu?" diye sordum, sesim uygun bir şekilde hırıltılıydı. Havuzları işaret ettim. "Görünüşe göre sonunda insanı taş çeviriyor."

"İlginç." Soruyu çözdü ve bana uzattı. Büyüktü ve ilk açgözlü içkimi, ardından daha yavaş bir ikincisini içerken onu sabitlememe yardım etti. Daha az vahşi olduğumda, malzemelerinin geri kalanını boşalttı ve çantayı işaret etti. " orada yiyecek var."

Sadece bir parça ekmek ve uzun bir parça tuzlanmış sığır eti mideme doğru yola çıktığında erzakların nereden geldiğini merak etmeye başladım.

"Sadece Forbara'nın gemisi battı," diye açıkladı Demery. Konuşurken Ghistwold'u incelemeye devam etti ve Harpy ile aralarında sessiz bir iletişim olduğundan şüphelendim. "Ben ve diğer kurtulanlar yeni bir Lull patladığında diğer gemi tarafından kurtarıldık."

Ancak Harpy nereye gittiğini sezmişti, ben de bir tekne ve erzak çalıp kaosun içine daldım."

" ey öylece kürek çekmene izin mi verdi?"

Demery bana ters bir bakış attı. "Ben bir korsanım Bayan Firth. Belli bir dizi becerim var."

"Ya da sizi takip etmek için gitmenize izin verdiler."

"Belki de," diye itiraf etti. "Ancak karanlık benim en yakın yoldaşımdı ve kesinlikle hangi yöne gittiğimi görmediler."

Umursamayacak kadar aç olduğuma karar verdim. Bir dilim peyniri parçaladım, bir çeşit meyve reçeline batırdım ve kuru dudaklarımın arasına sıkıştırdım. Biraz daha su içtiğimde Demery Ana Ağaç'ın petri kutusundaki kesilmiş gövdesine odaklanmıştı.

"Ondan bir şey kaldı mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hissettiğimiz kadarıyla yok. Ya kendi isteğiyle gitti ya da köklerinden geriye kalanlar onu dünyamızda tutmaya yetmedi. Bu taş, Demery."

Çabucak, kara kaya hakkındaki gözlemlerimi anlattım. Ona Lirr'in ininden ve Voskin'in işlediği cevherle olan bağlantısından da bahsettim.

"Bütün bunları benden sakladın." Demery onaylamadığını söyledi. Sadece benimle değil, Tane'yle de konuştuğunu biliyordum. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Buranın gerçek değeri," dedi elini Wold'u ve adaları kapsayacak şekilde uzatarak, "gistings *değil*, öncelikle değil. Cevherdir. Azizler, burada yeterince var... olasılıklar sınırsız. Tılsım yapmak, Mereish'in bununla yapabileceklerinin yanında bir hiç kalır."

"Belki de cevher çıkarılırsa, toprak ve su iyileşebilir ve Ghistwold büyüyebilir," diye ekledim, Tane'nin düşünceleri hâlâ işin ghisten tarafındaydı. "Ya da ağaçlar toplanabilir ve daha yaşanabilir yeni bir adaya taşınabilir. Tane onları iyileştirebilir ve onlara yeni bir Ana Ağaç verebilir."

Birlikte tekrar Wold'u inceledik ve gözlerim özellikle suyun altındaki petri ağaçlarında uzun süre oyalandı.

"Pek çok olasılık var. Ancak şimdilik, doğru bir değerlendirme yapabileceğimiz bir bakış açısına ihtiyacımız var," diye sözlerini tamamladı Demery. "Ve ben net bir görüş olmadan rahat edemem."

Kararlılığımı toplayarak elimi uzattım ve o da beni ayağa kaldırdı. Birlikte tırmanmaya başladık, önce lagünlerin bulunduğu alçak alandan çıktık, sonra çevredeki sırtlara ve daha yukarıya, kemerlerden birine doğru. Bu

tırmanması beklenmedik derecede kolaydı, genişti ve çok sayıda dayanak noktası vardı ve kısa süre sonra emekli korsan ve ben bölgenin olağanüstü manzarasına bakıyorduk. Pembe, gri ve siyah kayalardan oluşan geniş alanlar, güneş tarafından pişirilmiş ve mütevazı bir büyüme ile yamalanmıştı. Berrak su havuzları, deniz suyu nehirleri, girişler, gelgit havuzları ve lagünler. Durgun ufuk onu belirsizliğin içine çekene kadar uzayıp gidiyordu.

"Hiç kalıntı görmüyorum," dedim. "Harabe yok."

"Gerçekten de öyle." Demery alnını kaşıdı ve kendi etrafında döndü. Konuşacak gibi oldu ama aniden sustu ve gözlerini kuzeye ve açık denize dikerek geri döndü. "Ancak, gemileri görüyorum."

Azizlerin Gölgeleeri

SAMUEL

ary, çıplak ayakları sıçrarken, eteklerini kemerine sokmuş, zar zor batan bir kum yığnından bana doğru koşuyordu. Başka bir gure onun arkasında daha istikrarlı bir adımla ilerliyordu, duruşu ve kapısı onu Demery olarak tanımlıyordu.

Harpy'nin yokluğu acil bir endişeydi ama Mary'nin bana doğru hızla koştuğunu görmek düşünebildiğim tek şeydi.

Ichweny'nin teknesinden başparmak derinliğindeki suya sıçradım ve kumsala doğru yürüdüm. Mary'yi kollarını bana dolamışken yakaladım, kucaklamasının gücü altında sendeliyordu.

"Bir şey mi yiyorsun, yoksa beni gördüğüne sevindin mi?" Omzunun üzerinden bakarak sordum.

Demery, hâlâ biraz uzakta, şapkasını göstermelik bir selamla salladı. Ben de karşılık olarak bir el kaldırdım.

Mary tekrar yere düştü. "Sen ölmedin," dedi, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni iyice öptü.

" ank the Saint," dedim dudaklarının arasından ve o da güldü.

Ayrıldığıımızda Ichweny tekneden seslendi: "Geminiz nerede Bay Rosser?"

"Korkarım kazazedeyiz," diye cevap verdi Demery. Neredeyse bizimle birlikteydi ve sesi tıpkı Ichweny'ninki gibi suyun ve mesafenin ötesine taşıınıyordu. "Siz kimsiniz?"

Kendimizi tanıttık. Demery Farlandlılara karşı oldukça temkinliydi ama bu ne beklenmedik ne de yersizdi. Sooth'un yetenekleri burada, Lull'da sessiz olabilirdi ama benim hâlâ gözlerim vardı. *Harpy*'nin gerçekten orada olmadığını anladıklarında Farlandlıların yüz ifadelerindeki değişimi kaçırmadım ve niyetleri hakkındaki şüphelerim inanca dönüştü.

Ama Mary yine yanımdaydı, birkaç bandaj dışında sapasağlamdı ve son derece neşeliydi. Neşesinde gergin bir yan olsa da, neşem yerine gelmişti.

Gün silah sesleri ve bıçaklanmalarla sona erse bile Mary yanımdaydı, elimin altında sıcacıktı. Her şey iyi olacaktı.

Bunu sağlayabilirdim. "Bu... oldukça iyi bir kurtarma," diye mırıldandı gülümsemesinin arkasından. "Çok rustik. Muhtemelen bulduklarımızdan daha iyi olacak."

üneş üzerimize vuruyor, dalgasız deniz pırıl pırıl parlıyor, sadece donanmanın hareketlerinden rahatsız oluyordu. Mary tekneleri taradı, Brid'i fark etti ve gülümsedi.

"Ne oldu?" Üsteledim.

"Capesh, ama onlarla bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum," dedi Mary, göğsüme vurup elimden kayarak. Bana attığı bakış karmaşıktı, pişmanlık ve pratikliğin bir karışımıydı ve daha ayrıntılı bir açıklamanın geleceğinin sözünü veriyordu.

"Eğer müsaade ederseniz, gemim belirli bir adaya doğru yola çıkmıştı ki canavarların saldırısına uğradık ve ne yazık ki ben ve arkadaşım sürüklenip gittik. Size tarif edersem yerini bulabilir misiniz?" Demery, Ichweny'ye bakarak sordu. O da başıyla alçak, kayalık adaları işaret etti. "Tabii bunun bir kurtarma operasyonu olduğunu ve bizi bu azizlerin terk ettiği kayalıkta bırakmaya niyetli olmadığınızı varsayarsak."

"Burası kimsenin oyalanabileceği bir yer değil," diye cevap verdi Ichweny. Daralmış gözlerle kum yığınlarını inceledi. " her yer lanetli."

"Benden hiçbir itiraz duymayacaksınız." Demery'yi, bu sözlerin ne anlama geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. İfadesinde bir rahatlama vardı. Mary'ye dönüp baktım ama yüzünde hiçbir şey yoktu.

Demery ekledi, "Gemiye binmek için izin var mı?"

Ichweny işaret etti ve çok geçmeden Farlandlılar bizi adalardan uzakta sabit bir hızla ilerlettiler. Mary, Brid ile benim aramda yer aldı ve Brid gizlice Mary'nin eline bir bıçak tutuşturduğunda Mary tek kelime etmeden bıçağı aldı.

* * *

Harpy'ye yolculuk uzun ve zahmetliydi. Herkes kürekleri sırayla çekiyordu, yaralı elini uzatıp cam gibi denize bakan Mary dışında, belli ki kafası meşguldü. Ben de küreğime asıldım ve onun ve Demery'nin başına gelenleri en kısa zamanda öğreneceğime dair sessizce yemin ettim.

Karanlık çökmeye başladı, güneşi ufukta kızıl, turuncu ve altından oluşan kanlı bir çiçekle kovaladı. e Farlandlılar çalılık bir adada konakladılar, res inşa ettiler ve şingirdamaya başladılar, etraflarındaki suda şingirtı sürüleri çalkalanıncaya kadar yankılanan ve birbiri üzerine inşa edilen ritmik bir ilahi söylediler.

Eğer Lull'un ağırlığı olmasaydı, buna büyücülük derdim.

Kurtarma ekibim ve ben, Demery ve Mary ile birlikte gecenin ürkütücü durgunluğuna karşı bir re'ye girdik. Hiç esintisi olmayan re, kıvılcımları bile bastırılmış, yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru yanıyordu.

Demery bize *Harpy*'nin başına gelenleri üstü kapalı bir şekilde anlattı ama Mary'yle birlikte bulundukları çorak adaları tarif etmesi hâlâ muğlaktı.

Herkes uyuyana kadar beklemek zorunda kaldım.
sorularım cevaplanmadan önce.

"Tam bir Ghistwold," diye düşündüm. Kalan Farlandlıların da geceyi geçirmelerini, teknelerini kuru kumların üzerine devirmelerini ve eski Aeadine'lerinde iyi geceler çağrılılarıyla altlarında sürünmelerini izledim. " at çok önemli." "Öyle," dedi Mary, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyabildim. Ben şüpheli müttefiklerimizi izlerken o, şapkasını yüzüne örtmüş ve bir kolunu başının arkasına koymuş yatan Demery'ye baktı. "Ama daha acil endişelerimiz var. Bu adalılardan bağırırsaklarımızı deşmesi ya da bizi küreklere zincirlemesi ne kadar sürecek gibi. En azından fazla zamanları olmayacak.

Lulls'da yaşayan Fırtınacılar ve Kahinler için kullanabilirler."

"Sanırım *Harpy*'yi alıp bizi en yakın kayanın üzerinde çırılçıplak bırakacaklar," diye tahmin yürüttüm.

"Çıplak bırakılmak için daha kötü mevsimler de var."

Onu, her bir kıvrımını ve rüzgârda savrulan saç tutamlarını inceledim. "Karışık arkadaşlığımız göz önüne alındığında giyinik kalmanı tercih ederim. Mantıksız ve kıskanç olabilirim ve tüm saygınlığımı yitirebilirim."

Genişçe sırttı, gözleri ışığında külleniyordu. "Şimdi yapar mısın?"

Kendi sırtışıma direnerek uzandım ve eteğini baldırlarının üzerinden aşağıya doğru çektim.

Çıplak ayak parmaklarını kumda oynatarak sinsice eteğini tekrar dışarı çıkardı ve o anki duruma rağmen gülmekten kendimi alamadım.

"Aziz, seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve yanıma doğru eğildi.

O an için dünyada her şey yolundaydı; hava ılık ve gece serin, kum öyle ve Mary öyle. Ama yüzüne baktığımda, gözlerine yansıyan sadece ışık değildi.

bir parl tı vardı.

* * *

Şafak ufukta belirmeden önce Farlandlılar teknelerini hazırladılar. Grubumuz, küreklere yetenekli bedenleri tahsis etme bayrağı altında, bir gün öncesine göre daha geniş bir alana dağılmı tı. Ama Demery ile birbirimize bakı ımızdan onun da bunun bir oyun olduğunu anladığını anladım.

Yine de Farlandlılar caydırılamayacaktı ve başarı  ansımızın olmadığı o anda şiddet uygulamak dışında yapılacak bir şey **y o k t u** .

Mary, Brid ve ben Ichweny'nin ba  kayığına, Demery de diğere binerek yola çıktık.

Sadece Farlander'ın i   arkılarıyla bölünen uzun bir kürek çekme seansına daha katlandık.   leye doğru denizden büyük, yemyeşil bir ada çıktı ve *Harpy* kıyıya demirledi. Hafif bir meltem esti ve sıcak, terli tenime hafifçe değmesiyle öteki bana geri döndü.

Hayvanların ışıkları duyularımın sınırlarında canlandı.

Farlandlılar da esintiyi fark ettiler ama rahatlamadılar. Görebildiğim ı ıklara ve Mary'nin bana Lull'lar arasında barınan canavarlarla ilgili anlattıklarına bakılırsa, muhtemelen rüzgârdan korkmayı  ğrenmi lerdi.

Bazı Farlandlılar ayağı kalkmış, ellerinde mızraklarla dengede duruyor, gözlerini suya dikmi lerdi. Bu mızrakların görüntüsü, biz yaklaştıkça yükselen gerilimi daha da artırıyordu. Daha derin nefes almaya ba ladım, gücümü korumak için k reklerimi yava lattım.

e Farlandlılar yıpranmış, güneşten ağıarmı  bir parlayı Ichweny'nin ba  kayığının direğine astılar ve rüzgâr onu ba ımızın üzerinden geçirdi.

Athe, mürettebatının büyük bir kısmıyla birlikte *Harpy*'nin güvertesinde belirdi. ey akılcıca kamaralarına gitmişti ve teknemiz yaklaşırken durmadı.

"James," diye seslendi Athe Demery'ye. "Arkada ların kim?"

"Farland'ın iyi insanları," diye karşılık verdi Demery, sesi biraz teatraldi. "Mary ve beni çok nazik bir şekilde kurtardılar ve bizi rüzgârın içine çekmeyi teklif ettiler, ama talih yanımızda gibi görünüyor ve buna gerek kalmayacak."

Ichweny  ks r p sakalını ka ıdı ve donanmasına göz gezdirdikten sonra *Harpy*'ye doğru ba ını salladı.

Bir kol boynuma dolandı. Sooth'un hisleri beni uyardı ve eğildim, onun yerine kolu yakaladım ve a acker'ı teknenin kenarından aşağı fırlattım. Aynı anda Mary bir bıçağı başka bir Farlandalinın boğazına doğrulttu ve adamı elleri havada geri çekilmeye zorladı.

Mary'ye arkadan başka bir yaratık saldırdı. Müdahale etme isteğim yüzüme bir tabancayla karşılık buldu, ama Brid ona öyle bir yumruk attı ki bir dişi yüzüme çarptı ve kan izi bıraktı. offending Farlander suya devrildi.

Mary küpeştenin üzerine sıçradı ve teknenin sallanmasına ve suyun dalgalanmasına neden oldu. Kendisi de neredeyse denize düşüyordu ve teknenin ön tarafına doğru sıçradı.

Orada küçük bir platform vardı ve Ichweny tekneden aşağıya bakarak bir sahne gibi oraya çıktı.

Tane ortaya çıktı. İlk başta Mary'nin teninde bir parıltı halindeydi. Sonra genişlemeye başladı, Mary'nin üç katı büyüklüğüne ulaşana kadar ondan dışarı doğru büyüdü, ruhani bir hal aldı ve esintide dalgalandı.

Arkasında ve altında, Mary hareketsizdi, gözleri ghisten ılık çukurları, görünüşü bir şekilde daha yaşlı ve daha karanlık, bu dünyadan daha az. Görünüşü beni ürpertti ve aynı nefeste adını koyamadığım bir şeyi harekete geçirdi. Katedralleri ve dağları, fırtınaları ve buz üzerindeki ay ışığını hatırlatan bir duyguydu bu. Derin ormanlar ve ufkun enginliği.

Ve Mary'ydi.

Demery de teknesinde ayaktaydı, Harpy etrafında sinsice dolaşp maskelerini karıştırırken Farlandlılar geri çekiliyordu. Mary'nin görünüşüne benzer bir görünüşü vardı ama Mary güneşe, o bir gölgeydi.

Kürekler sallanmaya başladığında h e r iki tekne de titreyerek suyun içinde durdu; Tane ve Harpy kontrolü ele aldıkça direkler inlemeye başladı.

Suyun altında, Otherborn canavarlarının ışıkları birleşmeye başladı.

e Denize düşen Farlandlılar umutsuz bir hızla gemiye geri döndüler, yoldaşları da onlara yardım etti.

Bakışlarım Mary'ye dönmek istedi ama buna izin vermedim. Bunun yerine, oynamam gereken kendi rolümü hatırladım ve kendi fırsatımı kullandım.

"Bana doğru," diye seslendim.

Grotesk yüzler ve uzanan, titreyen eller dalgaların arasından fıskırdı. Dokunaçlar gemilerin geçitlerinden süzüldü ve adadaki ormanın derinliklerinde, kanatlı Öteki Doğumlu yaratıklar büyük, böğürtü benzeri bulutlar halinde püskürürken ağaçlar ürperdi.

Ichweny hâlâ tekнемizin ortasındaıdı, bir elinde tabanca vardı. Benden Mary'ye, Demery'ye, ghistinglere ve etraftaki canavarlara baktı ve havaya ateş etti.

Bununla birlikte Farlandlılar silahlarını indirdiler.

Canavarları bir irade itışıyle dalgaların altına geri gönderdim.

Ichweny bir elinin tersini alnına götürdü, tabancayı hâlâ gevşek bir şekilde göğsünde tutuyordu ve Mary'ye baktı.

"Bizim azizlerle işimiz yok," dedi. "Azizlerle işimiz olmaz.

Biz kendi yolumuza gidelim, siz de kendi yolunuza gidin."

Tane gerçek bir azizin ciddiyetiyle başını salladı ve onun altında Mary mükemmel bir uyum içinde hareket etti.

* * *

Demery *Harpy*'ye en son binen kişiydi, geminin adaşı son anda gözden kayboldu. Athe, Mary, Brid, ben ve küpeşte boyunca birçoğu kucağında yavruları olan bir düzine mürettebata katıldı.

Birlikte Farlandlıların gidişini izledik.

Athe sonunda, "Bu çok yakın bir şeydi," dedi. Alaycı bir tavırla devam etti, "Sükûnet çekilmeden ve siz bir kez daha ölümlülere dönüşmeden önce yola koyulsak iyi olur. Dreska Sank'a mı?"

Demery selam verdi ve güverteden uzaklaştı. "Dreska Sank'a. Ama şimdilik, banyonuzu kullanmak niyetindeyim."



[Bana o talihsiz kazazedelerin ağızından [okunaksız] bir hikâye anlatıldı: Sonra bir gemi göründü, tek top güvertesi, üç direği ve kare arması vardı ve Mereish onun üzerinde duruyordu. [okunaksız] dedi: "Ne yaşamı ne de ödülleri durumunu umursamadan üzerimize çullandılar; hayır, tek amaçları bizi yok etmek gibi görünüyordu [okunaksız] deniz durgunken, sesleri havadaydı. Mereş değil, Usti'yi duyduk."

ERMINA MABB'İN KAYIT DEFTERLERİNDEN
YENİDEN YAPILANDIRILMIŞTIR.
FAUCHER BELGELERİ

OTUZ SEKİZ

Yissik Ocho

BENEDICT

- Kamaramın penceresinin önünde durmuş, *Kızıl Fırtına*'nın dümen suyunun köpürüp kendi içine dönmesini izliyordum. Dreska Sank'a giden kanalda her biri çardaklarla süslü koylar sıralanmıştı. Bazıları canlı tutsaklar tutuyordu, diğerleri ise kurumuş deri ve sinirin arasından sarkan kemiklerden başka bir şey değildi. e la er şakırdıyor ve şakırdarken, bir öncekiler umutsuzca ellerini bize doğru uzatıyor ya da umutsuzca bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıyorlardı.

Grant masada okuduğu kitaptan başını kaldırdı, önünde soğumuş bir fincan kahve vardı. Gaz çıkarmasının takdire şayan etkileri ve yeni cerrahımızın tavsiyeleri sayesinde isyancılarla girdiği çatışmadan sonra hızla iyileşiyordu. Ancak oturuşundaki bir şey bana hâlâ acı çektiğini söylüyordu.

"Onlara bakmayı kes, Ben," diye azarladı.

Bakışlarımı en yakındaki darağacına kaydırdım; orada bir adam demir parmaklıklara sefelinin çene kemiğini geçirmiş, bize doğru bağııyordu. Ya dalgalar ve mesafe sesini çalmıştı ya da sesini kaybetmişti.

"Yapamam," dedim.

"Korku büyüleyici, evet." Bir sayfayı çevirdi. "Ve mide bulandırıcı ve iç karartıcı. İnsanın son günlerini böyle bir durumda geçirmesi, güneşin doğuşunu ve batışını izlemesi, ölümü beklemesi. İnsanın zihni, kuşkulu öte dünyanın yaklaşmasıyla dehşete düşüyor. Ve Aziz." Kitabını yüzüne kapattı ve inledi. "Şimdi varoluşçu oldum, Ben, bunu bana yapma. Ne kadar asık suratlı olduğumu biliyorsun."

"Sadece birilerinin onları tanınması gerektiğini hissediyorum," dedim, bu sözler karşısında kendime şaşıarak. "Bu bir dayanışma göstergesidir."

Grant kitabı çıkardı ve ayağa kalktı. "Ciddi misin sen?" Sözlerime tepki gösterdim ve başımı salladım. "Ciddiyim."

"Ben, buna merhamet denir."

Gözlerimi devirdim. "Hiç de abartılı değilim." Pencereden uzaklaşıp en yakındaki darağacına son bir kez baktıktan sonra kapıya yöneldim. "Tekneler hazır olduğunda benimle kıyıya gel."

"Elbette," dedi, ses tonu dikkatimi dağıtmıştı. Gözlerini üzerimde hissettim ve kapıyı kapattığımda rahatlardım.

Ambara ve Enisca Alamay'a doğru ilerledim.

"Dreska Sank'tayız," dedim ona kamaranın kapısını arkamdan kapatırken. "Bu dansı şimdi bitiriyoruz, sen ve ben. Bana belgeleri kime verdiğini söyle. Onları geri alacağım ve nekahat döneminin geri kalanını geçirmene yetecek kadar parayla seni karaya çıkaracağım."

"İyileşiyorum çünkü beni vurdun." Bir yığın kâğıt, kalem ve mürekkeple dolu bir masada oturuyordu, duruşu hâlâ sakattı ama giyinikti ve gözleri nispeten açıktı.

Masaya doğru ilerledim ve en üstteki kâğıdı aldım. Ne fiziksel olarak ne de Magni gücüyle beni durdurmaya çalışmaması Alamay'ın durumu hakkında çok şey söylüyordu.

e sayfa Usti dilinde yazılmıştı. Metni taradım, kişisel bir mektup olduğunu anlayacak kadarını seçtim ve geri uzattım.

"Onları bir Artan'a mı gönderdin?" diye sordum. Grant'in Salvage'da edindiği metinlerden, bölgedeki sürgün Usti kraliyetleri hakkında on yıl öncesine ait olsa da kapsamlı bir bilgi edinmiştim. "Elesi Artan?"

Hayal kırıklığı içinde kalemmini attı. Mürekkep sıçradı ve taze, temiz bir sayfanın üzerinde iz bıraktı.

"Belteleri Elesi Artan gibi insanlardan saklamak tam da benim yapmayı umduğum şey. Sürgünlerin eline geçerse, bir Usti iç savaşına ve Kış Denizi'nde daha fazla istikrarsızlığa yol açacaklar."

"Belteleri tamamen yok etmeliydin," diye bilgilendirdim onu duvara yaslanarak. "Onları emanet etmemeliydin..."

"Bir arkadaş," diye tersledi. Gözlerini ovuşturdu ve gözlerini kısarak bana bakabilmek için sandalyesini itti. "Ya da arkadaş olduğunu umduğum biri. Azizler, bunun bir anlamı yok. Çok yorgunum."

Sessizdim, devam etmesini bekliyordum.

"Onları Elesi'ye ben göndermedim. Ben tahtayı hazırlarken arkadaşımın onları benim için tutmasını istedim."

"Tahtayı ne için kuracaktın?" "Barış."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. "O kadar saf değilsin."

"Hayır, değilim," diye cevap verdi buz gibi.

"Barışı nasıl yaratabilirsin?" diye sordum.

İnce, yarım bir kahkaha attı. "Capeshe satarak. Arkadaşım belgeleri buraya getirecekti, ben de Capesh'in Adalar'daki büyükelçisini bulup güneye getirecektim."

"Büyükelçiyi sen mi buldun?"

Enisca başını salladı. "Buluşamadan önce beni kaçırdın." "Ama onunla temas halindeydin."

Enisca başını salladı. "Barış için umutlarımız Capesh'le birlikte olmalı. Ess Noti'nin kalbinde dinleyerek, okuyarak ve araştırarak aylar geçirdim. Bu dünyanın sırlarını herkesin bilebileceğinden daha iyi biliyorum ve Capesh ile Mereish ittifakının inceliklerini biliyorum. Eğer Capesh Mereish'ten kopacak kadar güçlenirse, Mereish daha az militan olmak *zorunda* kalacak. ey mevcut yöntemlerini sürdüremeyecekler. Ve eğer Capesh belgeleri kullanarak Usti? ey'i etkisi altına alırsa güç kazanacaktır."

"Capeshe'in Usti'ye şantaj yapmasını mı öneriyorsunuz?" Cümleler kurdum. " at bunu söylemenin nezaketsiz bir yolu ama evet," dedi.

"Hala size ihanet edecek güçlere güveniyorsunuz." Küçümsememi gizlemeye çalışma zahmetine girmedim. "Dünya korkaklar ve ikiyüzlüler, zincire vurulmuş büyücülerden oluşan donanmalar ve altın sidikli kraliçeler tarafından yönetilirken, kurduğunuz hiçbir 'barış' uzun sürmeyecek. Her şeyin yandığını görmek istemez misin?"

"Ateş ayrım gözetmez, Kaptan Rosser. Seni de yakar, beni de yakar. Suçluyu ve masumu birlikte yakar."

Mumun k a r a r a n ışığında onun yüzünü izledim. Sen'i hatırladım, bir an, çığlıkları, kahkahaları ve kukla gibi oynattığım insanların gözlerindeki şaşkınlığı.

"Dünyanın yanmasını istemiyorum," diye sessizliği bozdu Alamay. Sesinde tutku vardı, inanç ve *istek* o kadar güçlüydü ki neredeyse kendimi kaptıracaktım.

Ama daha da önemlisi, dikkatini o kadar çok dağıtan bir tutkuydu ki, gücümün iplikleri etrafındaki havayı doyurmaya başladığında fark etmedi.

Fırsatımı görmüştüm.

"Fahişelerin ve kölelerin kraliçelerin ve donanmaların açgözlülüğüne kurban gittiğini görmek istemiyorum," diye devam etti. "Ama kraliçeler ve donanmalar, onlar başka bir konu."

Düşünceli bir ses çıkardım. İradesini hafifçe dürttüm. Bu bir Bir ressamın fırçasının titreşimi de , incelikli ve dönüştürücü. "Sen bir aşkınsın

Ess Noti, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti. Duyguları daha da yoğunlaşıyor, kalbinin ritmi biraz daha düzensizleşiyordu.

"Onları çok özlüyor olmalısın."

Bakışları hançer gibiydi. "En azından özlemeye değer biri var. Özlenecek biri için."

"Sanki bilmiyormuşum gibi konuşuyorsun," diye gözlemledim. e hareket incelikliydi, ama aynı zamanda beklenmedik bir şekilde zorlayıcıydı. "Seviyorum. her ne kadar sevgili olmasam da, o kadar geçici bir şey değil."

Bunun üzerine gözlerinde bir kül belirdi.

"Bir kızım olduğunu biliyorsun," diye hatırlattım ona. "Asıl soru onun beni kabul edip etmeyeceği. Annesi benim Samuel olduğumu düşünüyordu. Ona aşıktı."

"Seni piç kurusu."

Yarım bir omuz silktim. İfademi nötr tutmaya çalıştım ama bu tahmin ettiğimden daha zor oldu. Şimdi ondan bahsederken, kızla ilgili düşüncelerim ve hayallerim daha da keskinleşiyor, derime işliyordu. Magecra'mı hareket ettirmek için büyük bir irade gücü gerekiyordu.

"Elimdekini aldım. Çok güzeldi, bir aptalla evliydi ve çok ama çok istekliydi." Nostaljik bir şekilde gülümsedim. "Onu kocasının yatağına attım."

Alamay tiksintiyle başını salladı.

Hiç duraksamadan aynı tonda devam ettim: "Arkadaşının adı ne?" "Miko Solov," diye cevap verdi Alamay fark etmeden, belli ki aklı hâlâ sevgilisindeydi. İçime bir sevinç dalgası yayıldı ama kendimi tuttum, daha fazla dürttüm, devam etmesi için onu cesaretlendirdim. Büyüm yoğunlaştı, şimdi havada baş döndürücüydü.

"Yissik Ocho'nun rahibi" Gözleri farkına vararak irileşti. Ayağa fırladı ve sandalyeyi boşluğa yuvarladı.

Hâlâ mürekkeple kanlanmış olan kalemi gözüme doğru sapladı.

Bileğini yakaladım. Bu kadar çabuk ayağa kalkması bile onu dengesizleştirmişti.

"Teşekkür ederim," dedim, onu karyolanın kenarına doğru geriye ittim ve ayaklarına tekme attım. Sertçe oturdu, acıdan nefesi kesildi ve ben de kalemi elinden aldım. "Bunu bana haftalar önce söyleseydin ne kadar çok hayal kırıklığı ve acıdan kaçınabilirdik."

"Senin ruhun yok," diye tükürdü, ama öfkesinin ve şokunun ötesinde, daha savunmasız bir duygu gördüm, hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarıyla parlayan bir duygu.

Gülümsedim ama memnuniyetim boş bir şeydi.

* * *

Güverteye çıktığımda nefes almak için bir an durdum. Hava temiz denebilecek gibi değildi, limana bu kadar yakın değildi ama güvertenin altındaki kapalı alanlardan ve Alamay'ın ihanet dolu bakışlarının hayaletinden daha iyiydi.

Mürettebat yerlerinde durmuş, gözlerini küpeştelere ve ilerideki limana dikmişlerdi.

Vachon ve Charles baş tarafta oyalanıyor, birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı.

Görüş alanıma girdiğimde, Sooth dönüp geminin aşağısından bana baktı. Karanlık Su'daki karşılaşmamızın ve ardından onu reddedişimin anısı üzerimden geçti. Her ne kadar tatsız olsa da, bunu memnuniyetle karşıladım. Alamay'ı gömdü.

Omuzlarımı dikleştirdim ve onlara katıldım.

"İşe yarar bir şey gördün mü?" Aeadine'deki Sooth'a sordum. "Yissik Ocho'dan bir şey var mı?"

"Aziz mi?" Vachon Mereish dilinde cevap verdi, kafamın içinde dolaşmaya devam eden anılardan etkilenmemiş gibi görünüyordu. "Pek çok şey gördüm, çoğu keşke görmeseydim dediğim şeyler. Ama evet, çok yüzlü ghisting'i gördüm."

"Nerede?"

Belli belirsiz başını salladı. "Şehirde. Sanırım sizi oraya götürebilirim. Öteki'nde, o kadar geminin arasında görmek zor."

"Pekâlâ," dedim. "İkiniz benimle, Barrat ve Moody ile birlikte karaya çıkacaksınız. Bunu mümkün olduğunca sessiz yapacağız."

Kısa süre sonra, Dreska Sank'ın rıhtım karmaşasının hemen ötesinde demir attık. Hemen bir tekne dolusu arsız işportacı ve girişimci fahişenin saldırısına uğradık; her iki tarafın malları da top iskelelerinden ve küpeştelere sarkan mürettebata sergileniyordu.

"Şu kadınları gemimden uzak tutun," diye talimat verdim Bayan Olles'e, özellikle kabadayı bir fahişe teknesini işaret ederek. "Ben dönene kadar kimse bu gemiye adım atmayacak."

"Peki ya adamlar?" Olles küstahça sordu.

Bakışlarını takip ettim ve gecenin kadınları arasına karışmış birkaç erkekten daha fazlasını fark ettim. Bu, çoğuna daha yakından bakmamı sağladı ve bu tür kıyafetler ve boyalar için çok genç yüzler seçmeye başladım.

Bir kız, bir çocuktan çok daha fazlası, boş ve alıştırılmış bir gülümsemeyle gemiyi izliyordu.

"Hiç kimse," diye tekrarladım.

Seçtiğim bölük ve ben, kayıkların ve gemilerin arasından geçerek karaya çıktık. Hiçbiri bize yaklaşmadı, benim irademle geri püskürtüldüler, ama ben menzilden çıkar çıkmaz tekrar içeri girdiler, e *Red Tempest* ve limandaki diğer tüm gemileri azarladılar.

Dreska Sank'ın rıhtımı ve sokakları sularından bile daha düzensizdi, ama beni en çok etkileyen ses veya alan eksikliği değil, kokuydu. Balık bağırsakları, gece kovaları ve küf, bayat ter ve yoğun parfümlerle birlikte limanın kendine özgü aroması olduğunu kanıtladı. Pişen ekmek ve kızaran et bile bu kokuyla mücadele edemiyordu ve her ılık havayla birlikte midem **b u l a n ı y o r d u**.

en, tabii ki, cesetler vardı. Çünkü kanalla birlikte küpeşteler de sona ermemişti; rıhtımlara dizilmiş, kayıtsızca sallanıyorlardı. Kuşlar binaların, rıhtımların ve gemilerin üzerine üşüşmüş, pisliklerini ve pisliklerini miazmaya ekliyorlardı.

Ne askerler, ne muhafızlar, ne de liman sahibinin ajanları vardı. Yoldan geçen birkaç kişi bizi hesaplayarak süzse de, kimse bize yaklaşmadı ya da selam bile vermedi.

Vachon grubumuzun ortasına yerleşti, elleri büyük paltosunun ceplerindeydi ve saçları üç boynuzlu şapkasının altında saklıydı. Her ne kadar hiçbir çaba kalçalarının yuvarlanışını tamamen gizleyemese de, tüm dünyaya genç bir erkek gibi görünüyordu.

"Rıhtımdan ayrıldığımızda daha net görebileceğim," dedi, sözümü yanlış anlayarak. Başıyla orta yolu işaret etti. " at way."

Yola koyulduk. Birkaç dakika içinde Charles homurdanarak durdu ve genç bir çocuğun elini tuttu. Cüzdanını yankesicinin mungeneye benzeyen parmaklarından kurtardı ve çocuğun kulağına üstünkörü bir tekme atarak onu kalabalığın arasına geri gönderdi.

" at aptalcaydı," diye yorumladı Vachon.

"Katılıyorum, bu yankesicilik f e n a halde standartların altındaydı," diye burnunu kırıştırdı Charles hırsıza.

"Hayır, sen," d e d i kadın. "Böyle bir yerde cebinde para tutmak."

Charles kızgın görünmek yerine sırtıttı. "Güzel kadınların yanında aptallaşmaya meyilliyimdir."

Vachon ona bıkkın bir bakış attı. Kuru bir yorum ya da azarlama bekledim ama daha konuşmadan aklına başka bir şey geldi.

e Sooth kaşlarını çatarak sertçe arkamıza baktı. "Benedict." İlk ismimi kullanması beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

" e many faces."

Durduk ve arkamızdaki sokağı incelemek için hep birlikte döndük. Sokak insanlarla doluydu, büyük bir binanın merdivenlerinin etrafında dönüp duruyorlardı. Dış cephesi şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı, sıvalı ve krem ile açık mavi karışımı bir renge boyanmıştı.

Sivri kapı girişinin üzerinde, girintili oyuklarda yedi büst duruyordu. Birinin yüzü yoktu, pürüzsüz ve belirsizdi. Diğer altısında i s e kimi erkek, kimi kadın, kimi de hayvana benzeyen, açıkça resmedilmiş suretler vardı.

"Yissik Ocho," dedi Vachon, bakışlarımı takip ederek. "Burası bir sığınak." Barrat ve Moody'ye baktım. "Burada kalın ve nöbet tutun."

e ikisi ayrıldı, Charles, Vachon ve ben merdivenleri tırmanıp mum ışığıyla aydınlatılmış uzun bir antreye girdik.

Sokağın gürültüsü hemen kesildi, ama neyse ki pis koku da kesildi. Kokunun yerini tütsü, balmumu ve eski ahşap kokuları almıştı.

Bu kokuyla birlikte, içinde bulunduğum son mabedin anıları da canlandı. Oyulmuş ağacında Ghisten azizi Adalia Day'e adanmış olan bu ziyaret büyük bir şiddetle sona ermişti.

Beni geçmeye çalışan Vachon'un bileğini yakaladım. "Arkamda kal."

Yüzüme baktı, kanının nabızı başparmağımın altında sıcacıktı. Gördükleri onu ikna etmiş olmalı ki başını salladı ve yol verdi.

Bir dizi çift kapının ardında kutsal alan uzanıyordu. Ağır oymalı ahşap sütunlar her duvar boyunca uzanıyor ve tonozlu bir tavanı destekliyordu. Her iki yanda sıraların bulunduğu bölmeler uzanıyordu, perdeler çeşitli aşamalarda gizlenmişti. Yalvaranlara ve oyulmuş, boyanmış ikonalara göz attım.

Donuk gri bir kumaşa bürünmüş bir heykel yaklaştı. Boynunda deri bir kordon, madalyonun üzerinde zarifçe oyulmuş ahşap bir yüz, altın boyalı gözleri olan yaşlı bir adam vardı.

"Miko Solov'u arıyorum," dedim özenle oluşturulmuş Usti dilinde.

Rahip başını salladı ve tek bir soru sormadan ya da uyarıda bulunmadan bizi bir oyuğa götürdü ve oturmamızı işaret etti. Perdeyi çekti ve ayak sesleri dindar sessizliğin içinde gürültüyle geri çekildi.

Grant başını kaldırıp oyuğun dekoruna baktı. B u r a d a g ö m m e bir sunak vardı, kemerli tepesi dışarıdaki kapı gibi yedi yüzle süslenmişti.

Ortadaki yüz dışarıdakiyle aynıydı, ama diğerleri farklıydı ve kesinlikle hayvani bir eğilimleri vardı; ayı-adamlar, tilki-çocuklar ve kurt-kadınlar.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Grant, gözlerini tilki gibi bakan bir çocuğa dikerek.

Vachon omuz silkti ve ayı adamın yüzünü ilgiyle inceledi.

"Ghisten azizleri tehlikelidir," diye ısrar etti Grant, onun rahatlığından rahatsız olduğu belliydi. "Adalia Day, Mere'deyken Ben'i de beni de öldürürdü."

"Neden? Ne yaptın?" Vachon sivri bakışlarını ona çevirerek sordu. Grant kaşlarını çatı. "İyi ve sadık bir arkadaş olmaktan başka bir şey yapmadım."

"Ve birkaç at çalmak," diye ekledim. "Yoksa yanlış mı hatırlıyorum?" Grant sanki o da tam olarak hatırlayamıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Perde açılarak bir adam ortaya çıktı. Konuşmak için ağzını açtı, muhtemelen dindar ve boş bir şeyler söyleyecekti ama bizi görünce duraksadı. Silahlarımızdan yüzlerimize baktı ve kaşlarını çatı.

"Ben Miko Solov," dedi. "Sen kimsin?"

Tabancamı yüzüne doğrulttum. Grant öne doğru eğildi ve onu içeri çekerek zorla duvara yasladı. Vachon her zamanki gibi sakindi, perdeyi kapattı ve taş bankın üzerine oturttu.

"Grant, tılsım olup olmadığını kontrol et," dedim.

Grant itaat etti ve rahibin göğsünü ortaya çıkardı. Diğer rahip gibi oyma bir madalyon dışında hiçbir tılsım takmıyordu, onunki yaralı yüzlü bir kadını tasvir ediyordu. Ayrıca geleneksel Usti motifleriyle yoğun bir şekilde işlenmişti. Aziz Helga'nın stilize edilmiş bir yorumunu tanıdım, çıplak göğüslü, bir buz ayısının üzerinde ba le doğru ilerlerken, birbirine kenetlenmiş, geometrik pa reler tarafından paranteze alınmıştı.

Grant ince bir gülümseme ve yakasına bir şaplaqla adamın kıyafetini düzeltti.

"Şimdi," tabancamı indirdim, onun yerine Solov'u büyüyle yakaladım. "Bize Enisca Alamay'ın belgelerini verin."

Elesi Artan

SAMUEL

Hesten'in muhteşem ve düzenli havasından bir şeyler taşıyan bir Usti k]aliyetinin bir ayağı olacağını tahmin etmiştim. Ama Dreska Sank bir isyan ve kasırgaydı ve onunla ilgili her şey beni tetikte tutuyordu.

"Bugün gemide kalmanızı istesem itiraz eder miydiniz?" *Harpy*'nin baş güvertesinden rıhtımların oluşturduğu labirenti incelerken Mary'ye sordum.

Mary bir şeyler söylemeye başladı, durakladı ve yüzünü buruşturdu. "Bıçaklanmak, soyulmak ya da başka bir şekilde saldırıya uğramak gibi bir arzum yok," dedi, hâlâ sargılı olan elini dalgınca karnına vurarak. "Sanırım burası denizde bir Fırtına Şarkıcısı olmak için en kötü yerlerden biri olabilir."

Başımı salladım. "Burada kalmanız beni rahatlatacaktır. Sadece Demery ve bana eşlik etsen bile, bu Elesi Artan'ın nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok, limanının kaos ve kargaşa içinde var olmasına izin vermesi dışında."

"Ben gemide kalacağım," dedi Mary nazik bir tavırla. Eğildi ve yanağımdan öptü. "Lütfen bana bütün olarak dön."

Ona gülümsedim ve uzun süren bir kucaklaşmanın içine çektim. " at I can do."

Bir saat sonra ayrıldık. Demery tehdit ve rüşvetle son rıhtıma çıkmamızı sağlamıştı ve biz iskele iskelesine adımımızı atar atmaz mürettebat iskeleyi tekrar içeri çekti.

"Pekâlâ," diye seslendi Athe, Mary'nin yanındaki küpeşteye yaslanarak. "Gün sonuna kadar ikinizden birini darağacında görürsem, sizi kurtarmak için elimden geleni yapacağım ama söz veremem."

"Daha çok çabalayacağım," diye ekledi Mary yatıştırıcı bir sesle.

"Ne kadar nazıksınız," diye selam verdi Demery ve bana döndü. "Gel artık, gün tükeniyor."

* * *

Dreska Sank'ın kendisi beklediğim gibi değilken, Elesi Artan'ın evi her şey ve daha fazlasıydı. Şehrin yüksek bir bölgesinde, üç katlı gösterişli taş evini, ahırlarını, kulübelerini ve diğer çeşitli müstemilatını bir taç gibi sergileyen bir tepenin üzerinde yer alıyordu. Bölgedeki tek ev onunki değildi, tepede kümelenmiş daha fazla taş ve alçı bina, cinayet ve hastalık dolu bir pastanın üzerindeki çökmekte olan bir tepeydi.

Dik bir yolun sonunda muhafızlar tarafından karşılandık, bu noktada Demery üzerinde daha önce görmediğim bir mühür olan bir yüzük attı.

Doğruca kulübelerin gölgelerine girdik, Elesi Artan kollarında küçük, inleyen bir yumruyu kucaklıyordu.

"İyi bir dişi, güçlü yavrular," diye ilan etti geniş bir gülümsemeyle. Pürüzsüz, yakışıklı yüz hatlarıyla yirmi yaşından bir gün bile fazla olamazdı. Saçları siyah ve kıvrıkcıktı, ensesinde toplanmıştı ve lüks giysilerini aşırı zenginlik içinde yetişmiş birinin rahat umursamazlığıyla giyiyordu.

Yumruyu uzattı. "Gördün mü? Güzel yaratık. Sen kimsin?"

"Lord James Demery," dedi Demery. Yavru köpeği almadığında öne çıktım ve sallanan zavallı yaratığı kurtardım.

Onu kolumun arasına aldım, o da hemen burnunu omzumun altına soktu ve minik, miyavlayan bir iç çekti.

Kulaklarının arkasını nazikçe kaşıdım.

Demery devam etti. " is Samuel Rosser."

"Memnuniyetle." Artan eğilip başka bir yavru köpeği daha kucağına aldı. Samanların arasında en az yarım düzine yavru köpek vardı ve bitkin düşmüş annelerinin yanına sokulmaya çalışıyorlardı. "Ben Elesi Artan, Usti İmparatorluğu'nun hor görülen varisi ve bu da" yavru köpeği kaldırıp bacaklarının arasına baktı "sanırım Miria. A er aziz. Hadi, şunun adını söyle."

Garip bir ritüel olduğuna karar verdim, ama buna ayak uydurmak akıllıca görünüyordu. Kollarımdaki yaratığa baktım, küçük ve çok küçüktü, siyah ve ten rengi bir kürkü vardı.

"Ocho," diye telaffuz ettim.

"Ah," dedi Artan bilmiş bir gülümsemeyle. Yeni vaftiz edilmiş Miria'yı kardeşleriyle birlikte geri götürdü. "Biliyorsun o benim koruyucu azizim ve sen de ona yalakalık yapıyorsun. Aldırmıyorum. Neden geldiniz? Rahmetli babamı aramaya geldiniz ve onun yerine beni bulduğunuz için hayal kırıklığına mı uğradınız?"

"Hiç de değil," diye yatıştırdı Demery. "Belki daha rahat bir yerde konuşabiliriz?"

"Ben oldukça rahatım. Bay Rosser?"

"Tamamen rahat," diye cevap verdim.

Artan yavruların yanından uzaklaştı ve birdenbire ortaya çıkmış gibi görünen bir hizmetkârdan bir kadeh şarap aldı. Bize hiç şarap ikram edilmedi.

"Devam edin," dedi.

Demery ile baktık. Elesi'yle olası taktiklerimizi tartışmıştık ama o ikimizin de beklediği gibi biri değildi. Gençliğine ve kibrine rağmen, gözlerinde dikkatli davranmam konusunda beni uyaran bir keskinlik vardı.

"Garip bir soru olabilir ama içeri girdiğimizde beni tanıdınız mı?" diye sordum.

Elesi'nin kaşları kalktı. "Tanımadım."

"Çok geç kalmış sayılmayız. İkimiz *Kızıl Fırtına* adlı bir geminin kaptanı. Lordlar Konseyi tarafından onu yakalamak için gönderildik ve burada, Dreska Sank'ta olduğumu düşünüyoruz."

"*Kızıl Fırtına* diye birini tanıyorum," dedi Artan, burnunu hafifçe yukarı kaldırarak. "Sonradan görme bir korsan. Neden benim için bir tehdit olsun ki?"

"Bir Usti belgesini arıyor," dedim, ne kadarını bildiğimizi gizleyerek. "Ailenizin bağlantıları, bölgedeki gücünüz ve nüfuzunuz göz önüne alındığında, size gelmenin akıllıca olacağını düşündük. O da gelebilir. Eğer bu belge hakkında bir şey duyduysanız, yardımınız için minnettar oluruz."

Artan tek bir tanıma belirtisi bile göstermedi ama buna ihtiyacı da yoktu. Sooth'unun duyuları yükselmışti, ruhum Öteki'nin sınırında geziniyordu ve onun göstermediği şeyi hissettim.

Tam olarak neden bahsettiğimi biliyordu. Belgelerin onun elinde olup olmadığını sezemiyordum ama değilse bile yakında olacaktı.

"Kâhyama nerede kaldığınızı ya da geminizin nereye yanaştığını söyleyin," dedi Artan. "Eğer bir şey öğrenirsem seni çağırtacağım."

"Şeref duyuram," dedi Demery. " teşekkür ederim, Majesteleri."

Ocho'yu annesine geri bıraktım, yaratık itiraz edercesine miyavlarken hiç de pişmanlık duymadım. "Ekselansları."

Artan'ın ağzı bu unvanı kullanmamız karşısında büzüldü ve tek kelime etmeden yanımızdan ayrıldı.

Dışarıdaki avluda kâhyayı bekliyorduk. Yağmur yağmaya başlamıştı: puslu, nemli bir yağmurdu ve kısa bekleyişimizi bitmez tükenmez hale getiriyordu.

Sonunda görevli göründü, yağmurdan en az benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu. Demery adamla konuşurken ben de kenarda, kapının yanındaki sığınakta bekledim.

Ben izlerken bir çocuk muhafızlara doğru koştu, hızlıca bir şeyler söyledi ve Demery tekrar bana katıldığında büyük bariyerdeki daha küçük bir kapıdan çıkmasına izin verildi. Kapıdan içeri daldık ve yolun sonuna geldiklerinde çocuğu tekrar gördük.

ey bir arabanın gürültüyle geçmesini bekledi, sonra sağa doğru eğildi ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Ziyaretimizin bir şeyleri harekete geçirdiğinden şüpheleniyorum," diye mırıldandım Demery'ye. "O çocuğu takip etmeliyiz."



ORMNA Birden fazla kanat takımına sahip bir deniz yılanı çeşididir. Deniz güvesine benzer şekilde, bu kanatlar hem itme hem de k a m u f l a j aracı olarak işlev görür ve onu farklı kılar.

daha geleneksel yılan kuzenlerinden farklıdır. Ormna karaya yakın sığ suları tercih eder ve İki Ay boyunca deniz buzuna hapsolmuş bir şekilde kış uykusuna yattığı bilinir. bu savunmasızlık, yaratığın gücünü ve Öteki ile bağlantısını koruduğuna inanılan Ormna kemiklerinin, pullarının ve diğer çeşitli vücut parçalarının hoyratça kullanılmasına yol açmıştır.

CANAVARLARDAN VE VARLIKLARDAN: GÜNEY
MEREİS ADALARINDA BİR ÇAĞIRICININ
GÖZLEMLERİ,
SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN

Hırsızlar, Haydutlar ve Kayınbiraderler

MARY

Gerçekten de gemide kalmaya niyetliydim. Bu bir deneme değildi, özellikle de rıhtımda gözüme kestirdiğim çirkin tipler hakkında sürekli yorum yaparak, en sevdikleri suçları ve sefahatleri, nereli olduklarını ve bir nosta, bir huden ya da bir impling karşısında ne kadar dayanabileceklerini tahmin ederek zaman geçirmeye başladığımda.

Brid bu konuda yetkin bir arkadaş olduğunu kanıtladı; çeyrek saat geçmeden yarım düzine yeni hakaret ve neredeyse bir o kadar da küfür öğrenmiştim.

O sırada çan sesleri dikkatimizi doğuya çekti. Bir çift devasa firkateyn limandan çekiliyordu ve onlar ayrılırken arkalarında yatan gemi görüldü.

Brid'e, "Gözlerim bana oyun oynamıyor," dedim. " at onun gemisi."

Brid başıyla onayladı. Pantolon ve kısa bir denizci ceket giymiş, bir kalçasında ince bir sopa, diğerinde de bir bıçak taşıyordu. " at's e *Red Tempest*."

Hızla ayağa kalktım ve güverteden aşağıya doğru bağırdım, "Athe! Misafirimiz var!"

e kaptan bize katıldı. Haberi biraz şaşkınlıkla karşıladı ve şöyle düşündü *Kızıl Fırtına*'yı dürbününden izledi. "Mary, Tane Demery'nin nerede olduğunu hissedebiliyor mu?" "Hissedebilir," diye onayladım.

"Brid'i al ve gidip onu uyar," dedi Athe, *Kızıl Fırtına*'nın uzunluğunu yavaşça gözden geçirirken dürbünü hâlâ gözünde idi. "Eğer hızlı hareket eder ve başınızı aşağıda tutarsanız, kıyıda da burada olduğunuz kadar güvendesiniz demektir."

"Nedenmiş o?" Diye sordum, ama konuşurken bile bir dürbünün külünü suyun ötesinde, e *Red Tempest*'in yönünde gördüm.

"Çünkü izleniyoruz," dedi Athe. "Ve Benedict'in yerinde olsaydım, çoktan bu tarafa doğru yola çıkmış bir partim olurdu."

" ey bizi limanda yakalamayacak," diye itiraz ettim.

Brid ikna olmamış gibi bir ses çıkardı ve tekrarlamaya gerek olmayan bir şey söyledi.

" is Dreska Sank," Athe kuru bir şekilde gülümsedi. "Hiç kimse ve hiçbir şey güvende değildir."

* * *

e isyan ve basın Brid ve benim etrafımı sardı, yağmurun sefil damlalarıyla birlikte. Kendimi çelikleştirdim, başımı eğdim ve kalabalığın içinden Demery ve Sam'e doğru niyetle ilerledim.

Tane'nin duyularının sınırında bir fener gibiydiler. Ancak aramızda binlerce başka işaret vardı: büyücüler, gistingler ve şaşırtıcı sayıda Öteki Doğumlu canavar.

Canavarlar gemiler ve büyücüler yüzünden mi burada yoğunlaşmış? Tane'ye merak ettim.

Ostchen'de olduğu gibi, eet toplanırken mi? Yoksa Lulls tarafından yerlerinden mi edildiler?

Tane cevap veremeden birine çarptım. Geri adım attım, neredeyse ezmek üzere olduğum kadından özür dilemek için ağzımı açtım ve bir ayağa bastım. Ceza olarak bir sopa böbreğime saplandı ve ben de hırıldayarak yere yığıldım.

Brid kolumdan tuttu ve beni nazikçe en yakın duvara doğru çekti. Sıçradım ve çamurda kaydım, hala acıdan yarı kördüm.

"Kes şunu!" Brid'i tokatlayarak uzaklaştırdım. "Ne yapıyorsun sen? Yardım etmiyorsun!" "İnsanların üzerine yürüyemezsin," diye azarladı. "Bıçaklanmadığın için şanslısın.

Neyin var senin?"

"Azizim, nazik değilsin, değil mi?"

" yeri nazik değil," diye karşılık verdi.

Gözlerimi kapadım, acımın ve öfkemin dinmesini bekledim.

Sorularımı ve gözlemlerimi bir kenara bırakarak Brid'e cesaretlendirici bir gülümseme verdim ve sokağa geri adım attım.

Yavaş yavaş kaosa alışmaya başladım. Rahat olmaktan çok uzaktım ama kalabalığın içindeki boşlukları, akıntıları ve girdapları görmeye başladım. Karmaşanın içinden sıyrılmaya ve bütün yerine bireyi, iyiyi ve kötüyü görmeye başladım.

Bir annenin bebeğini bir tentenin altındaki işportacıya gururla gösterdiğini gördüm; işportacı gülüyor ve bebeğin ayak parmaklarını nazikçe gıdıklıyordu. Bir ara sokağın çamurlu ağzında hareketsizce yığılmış yaşlı bir adam gördüm. Genç bir kadın gördüm, aynı derecede genç ve utangaç bir adama eşlik ederken neşeyle gülüyordu. Bir çocuğun bir somun çaldığını gördüm.

Ekmek ve bunu gözleri dolu dolu, hüzünlü bir bakışla izleyen fırıncı.

Pazara geldiğimizde binalar geri çekilmedi, aksine kümelendi ve insan yığınlarının üzerine doğru eğildi. Önü açık dükkânlar seyyar satıcılar, tamirciler, geçici tezgâhlar, park etmiş arabalar ve tabii ki kalabalıkla yer kapma yarışına girmişti.

Sonunda biraz daha açık bir alana çıktık. Ancak rahatlamam kısa sürdü. Büyük bir uğultu havayı böldü ve kalabalık, beyaz giysili yas tutanların geçit törenine izin vermek için ayrıldı. Yas tutanlar feryat edip ağlıyor, saçlarını ve giysilerini öyle bir keder ve şiddetle sürüklüyorlardı ki fiziksel olarak geri çekildim.

Brid de öyle yaptı ve bir gübre arabasının keskin bariyeri ile bir demircinin sıcağı arasına adım attık.

e alay yavaşça geçti. Gri ve beyaz sonsuz püsküllerle süslenmiş bir li er gördüm, üzerinde kefenlenmiş bir ceset yatıyordu. li er taşıyıcıları, hem erkekler hem de kadınlar, bellerine kadar soyunmuşlardı, ancak açık göğüslerine ve kaslı göğüslerine rağmen onlarda hiçbir duygusallık yoktu. kül ve kirle kaplıydı, sisli yağmur damlaları tarafından kesilmişti ve sert duruşları, arkadaşlarının kan donduran ağlamasıyla birleştğinde midemi döndürdü.

Yüzleri siyah maskelerle gizlenmişti, her biri benzersiz ama bir o kadar da tanıdıktı.

Sert yüzlü savaşçı bir kadın. Sinsi bir tilki.

Harpy'nin yüzleriydi.

"Kim lan bunlar?" Brid tısladı. Daha doğrusu kulağıma bağırdı. "Yissik Ocho'nun rahipleri," diye cevap verdi Tane dudaklarımın arasından.

Tane, Harpy Yissik Ocho değil, değil mi? Sessizce sordum.

Tane'nin yanıtı şimdiye kadar gülmeye en çok yaklaştığı andı. *Peki, dedim. Sadece bizi Samuel'e götür.*

Brid ve ben kalabalıktaki geçici boşluktan yararlanarak ilerledik. İnsanların ve hayvanların, el kol hareketleri yapan esnafın ve inatçı sarhoşların arasından geçerek hızımızı artırdık.

Sonunda kalabalık azaldı. Belli belirsiz Ötekidoğan ısıltılarına sahip kemikler satan bir tezgâhın etrafından dolandım ve izlendiğimi hissederek yavaşladım.

"Brid," dedim.

Kadın gitmişti. Aniden döndüm, önce bir yöne sonra diğerine. Brid tamamen ortadan kaybolmuştu ve onun yerine Benedict Rosser beni izliyordu.

Uzun kahverengi paltosu silahlarını ortaya çıkaracak şekilde açılmış ve çenesi dikkatsiz bir sakalla kaplanmış halde bana bakarken, kalabalık ona doğru bastırmadı. Puslu yağmuru fark etmiş gibi görünmüyordu, bacaklarına dizlerine kadar sıçrayan çamur da umurunda değildi.

Koşmadım. Tıpkı gemide kalmaya niyetlendiğim gibi niyetlenmiştim. Bunun yerine, Magni'nin izi beni müstakbel kayınbiraderime doğru çekti.

Mücadele ettim. Hatta yarım anlığına durmayı bile başardım. Ama Ben'in gücü her zamankinden daha kuvvetli, daha xed ve usta hissettiriyordu ve ben ne bu kadar korumasız, ne de pazarın kaosu ve dikkat dağıtıcılığıyla çevrili olmaktan kurtulabildim.

"Mary," dedi, koluma girdi ve beni Dreska Sank'ın dehlizlerine doğru itti.

Yoldaşlar ve Tutsaklar

BENEDICT

Yürürken Mary'yi kendime doğru çektim; Moody, Miko Solov'la birlikte ayrı bir tabancanın ucunda önden gidiyordu. Gücümün aslan payı ona odaklanmışken Solov'un kaçma şansı yoktu. Geri kalanı kalabalığı yolumuzdan çekmeye çalışmakla Mary arasında bölünmüştü.

"Pek çok sorum var," dedim ona. "Ama şimdi zamanı değil. Sam burada mı? Demery? Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım."

"Yalan söylüyorsun." Tuttuğum kolu çekiştirdi, inatçılığını göstermeye yetecek kadar, ama kurtulmasına yetecek kadar değil. O sırada arkamızda Grant'i gördü ve irkildi. "Charles?"

"Mary," dedi Charles sıcak bir sesle, damlayan şapkasının kenarına dokunarak. "Çok uzun zaman oldu."

"Samuel nerede?" Ben araya girdim.

"Bilseydim şimdi sokaklarda tek başıma dolaşmazdım, değil mi?" diye karşılık verdi. Charles'ı tekrar görmek için başını çevirdi. "Solgun görünüyorsun. Sana ne yaptı böyle?"

Charles umursamaz bir el salladı. "Bıçaklandım, ama hiçbir canavar beni görmedi."

"Mary." Kavrayışımı sıkılaştırdım. "Samuel'i mi kaybettin?"

Bana soğuk bir bakış fırlattı. Bir avuç mesafeden bakan gözlerinin gri kenarları o anda özellikle belirgindi. Mary'nin ne kadar uzun boylu olduğunu ve bakışlarının ne kadar ürkütücü olabileceğini unutmuştum.

"Onu en son ne zaman gördün?" Bastırdım.

"Sabah." Magni'nin etkisiyle ekledi: "Demery ile birlikteydi. Elesi Artan'a gittiler, belgeleri arıyorlardı."

İsim üzerine Miko Solov bize sertçe baktı. Artan'ın adını tekrarlayarak hızlı Usti dilinde bir şeyler sordu ve kaburgalarına bir tabanca darbesi aldı.

Mary bana, "Aeadine konuşamıyor ama ismi tanıyor," dedi. "Usti'n hâlâ berbat mı?"

Bunu görmezden geldim. "Mary, senin pragmatik biri olduğunu biliyorum, bu yüzden açık konuşmama izin ver. Belgelerin nerede olduğunu biliyorum. Onları almak için yoldayım. Seni öldürmek ya da başka birinin seni öldürebileceği bir ara sokakta bırakmaktan başka seçeneğim yok."

"Beni bırakabilirsin," diye işaret etti.

Limanın kalabalığını ve pis kokusunu bir kez daha hızlıca gözden geçirdim.

"Yalnız mı?"

Burada mı? Ben o kadar duygusuz değilim. Sen de o kadar aptal değilsin."

Bu sözleri söylerken bile, gerçekleri içimi sızlattı. Mary ne kadar taşralı olsa da saf ya da aptal değildi.

Başka bir seçeneği yoksa, yani ya Samuel'in yardıma ihtiyacı varsa, burada tek başına *olmazdı*.

Ya da aslında yalnız değildi.

"Kiminlesin?" diye sordum.

"Sadece sen ve ekibinin üyeleri," dedi. Gerçekmiş gibi geldi.

"Peki," dedim artan gerginliğini bastırarak. "Mary, geçici bir ittifak öneriyorum. Belgeleri kurtarmama yardım et. Onları benden çalmaya çalışman umurumda değil ne olursa olsun başarısız olacaksın."

"Aww," dedi, yuvarlak, sahte bir şekilde nazik gözlerle bana bakarak. Yine de gülümsemesi tamamen sinsî ve biraz da tehlikeliydi. "Bir ara sokakta kıvrılmış halde ölmemi istemiyorsun. Önemsiyorsun."

"Yazık olur," dedim. Dar bir ara sokağa saptık, militan bir Usti azizinin heykeli altındaki taş levhaya yatırılmış, keçi olabilecek bir cesetten nemli vahşî kedileri korkutuyorduk.

Yolun yukarısında, iki büklüm yaşlı bir adam geldiğimizi gördü ve koşarak uzaklaştı.

"İyi bir baldıza yazık olacak," dedi ve boştaki elini kaldırıp göğsümü okşadı, sonra da koluma doladı. Tutuşumu zorlayıcı olmaktan çok arkadaşça bir şeye dönüştürdü.

İçimde bir şey kaydı. Zihnimin işlemeye fırsat bulamadığı sözlerinin anlamından kaynaklanmıyordu bu. Onun dokunuşundan hoşlanıyordum. Biraz sahiplenici, belki biraz da uyarıcıydı. Geçmişimizin karmaşıklığına rağmen korku barındırmıyordu ve hatta belki de özellikle ölü keçinin pis kokusu üzerimize sinmişken biraz teselli arıyordu.

Ama beni asıl etkileyen bunların hiçbirisi değildi. Onun dokunuşundaki *aşinalıktı*.

Kadınlar bana böyle dokunmazdı. ey bana, cebimdeki bozuk paraların ötesinde, benimle bir bağları, üzerimde bir hak iddiaları ya da bana ihtiyaçları varmış gibi dokunmazdı. Belki bir zamanlar annem dokunmuştu ama aklım *onu* düşünmeyi kesinlikle reddediyordu.

"Affedersiniz," dedim geç de olsa. Mekânın pis kokusu gözlerimi rahatsız edici bir şekilde sulandırıyor. "Ne dedin sen?"

Miko hamlesini yaptı. Moody'nin kafasını yakalayıp taş bir duvara çarpmasıyla aynı anda büyülerimden kurtulduğunu hissettim. Kadın çamurda kaydı ve çığlık bile atamadan yere yığıldı. Miko kadın düşerken kılıcını çekti ve bana doğru dönerek uzun ve sert bir bıçak darbesi indirdi.

Grant bir uyarıda bulundu.

Mary'yi kenara ittim. e kılıç aramızdaki havadan geçti ve Miko'nun bileğini yakaladım. Dengesini bozdum.

Çamur ve bataklıkta takdire şayan bir şekilde düşmemeyi başardı. Bunun yerine ivmeyi bir taklaya dönüştürdü, iğrenç sunağın yanından geçip tekrar ayağa kalktı. Kılıcını düzleştirdi ve diğer eliyle Moody'nin Magni tılsımını kaldırdı.

Grant'in Moody'yi sürükleyerek arbededen uzaklaştırdığını gördüm.

Miko gözlerindeki yağmuru sildi ve Usti dilinde bir şeyler söylemeye başladı, büyük olasılıkla bir tehditti.

Yarı kükremiş, kokuşmuş bir keçi bacağı yüzüne doğru savrulunca sözünü kesti. Mary tiksintiyle bağırarak bacağı Miko'ya fırlattı ve ardından yarım bir göğüs kafesi fırlattı. Aziz'in kafatası da gitti. Keçi kafatasını ona fırlattı, parçalanmış dili sallanıyordu ve gözleri etli lekeler halindeydi.

Keçi Yissik Ocho'nun rahibine sıçrarken ben bile neredeyse öğürüyordum. Arkamızda Charles'ın küfrettiğini duydum.

Miko'ya gelince, mermiler ona çarpmadan önce onları havadan düşürmek için hareket etti.

Mary de benimle aynı anda açıklığı gördü. O da hamle yaptı. Ben de hamle yaptım. Çarpışmamızın yakın olduğunu neredeyse çok geç fark ettim ve onu yönlendirmek için bir büyü darbesi gönderdim.

Keçinin göğüs kafesi kısmen yerle aramıza sıkıştığı için Miko'yu tam anlamıyla kaburgalarını kıran bir gümbürtüyle yere indirdim. Rahibin kılıç kolunu kenara ittim ve Moody'nin kafasına vurduğu gibi onu da duvara vurdum.

Mary bana katılarak Miko'nun diğer kolunu yakaladı ve Magni tılsımını yerinden söktü.

Gücüm Miko'ya geri döndü ve kendimi tutmadım. Gücümün tamamını ona akıttım, bir limanı kendi üzerine çevirmeye ve sert bir askeri kendi kılıcının üzerine düşürmeye yetecek kadar güç.

Usti altımızda gevşedi, aniden boşalan gözleriyle yukarıdaki dar gökyüzü dilimine bakıyordu.

"Aziz, sen bir vahşisin," diye homurdandım Mary'ye. Miko'dan ayrılıp arkama yaslandım. "Ben onunla ilgilenirken lütfen arkadaşşıma göz kulak olur musun? Ve onun kılıcını kuşan."

Mary bana baktı, muhtemelen 'lütfen' kelimesini kullanmamdan dolayı, ama sözümü dinledi. Grant'e katılmasını ve Moody'nin yanına çömelip nazikçe konuşmasını izledim. Ancak diğer kadının hareket ettiğini gördüğümde Miko'ya ve onun boş boş bakan yüzüne dönüp baktım.

Ayağa kalkarken o gözlerle bakmadım ve onu da aynısını yapmaya zorladım. Elbiselerindeki çürüme ve y a ğ d a n habersiz bir şekilde sendeleyerek ayağa kalktı, ara sokaktaki çamurun koyu lekelerinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Onu önümüze yönlendirdim ve arkasından Grant, Mary ve Moody'nin yanına geldim.

Grant bir kolunu Moody'nin omuzlarının altına koydu ve Moody de ağır bir şekilde ona yaslandı. "Devam edebilecek kadar iyi misin?" Yüzüne bakarak sordum. ere was no

Kan vardı ama bunun kafa yaralanmaları için bir şey ifade etmediğini biliyordum.

"İyice uzandım," dedi, yere yığıldığı noktaya boş bir el sallayarak. Acıdan rengi solmuştu ve üstü başı çamur içindeydi. "Ne olursa olsun geride kalmayacağım, Kaptan."

Gücümün bir kısmını Miko'dan çektim, onun yerine acısını dindirmek ve kanının akışını ve nefesinin ritmini izlemek için Moody'ye verdim. Hâlâ Grant'e yaslanmış olsa da gözle görülür bir şekilde toparlandı ve bana bir gülümseme attı.

"Daha ne kadar var?" Miko'ya sordum.

Bana göz kırptı, hâlâ benim esaretimde kaybolmuştu ve işaret etti.

Heykelin ve sunağın arkasında bir başka dar sokak vardı. Bir yerden sonra karanlığa gömülüydü ama bir kapının çerçevesini seçebiliyordum.

" uğursuz görünüyor," diye gözlemledi Mary.

Miko'yu önümüze doğru ittim. "Yolu göster."

Miko kapının kilidini açtı ve bizi karanlık bir iç mekâna yönlendirdi.

Grant kapı aralığından sisli yağmuru ve büyüyen su birikintileriyle sokağa baktı.

"Nöbet tutacağız," dedi.

Moody kapının yanındaki taş banka oturmak için hareket etti, kusacakmış gibi görünüyordu.

Mary ve ben Miko'yla birlikte içeri girdik. Yağmur dinmişti ama rutubet dinmemiştir.

Oda uzun ve dardı, sanki bina çok daha eski ve çürümüş temeller üzerine inşa edilmiş gibi, geniş bir taş zeminde doğru kademeli bir iniş vardı. Kitaplar, önceden katlanmış temiz çarşaflar ve bir sürü mumla birlikte sahanlığa yayılmıştı. Odanın uzak ucunda görülemeyecek kadar yoğun gölgeler vardı.

Miko her şeyden habersiz, hareketsiz duruyordu.

Meryem tereddüt etti, ani bir kavrayışla etrafına bakındı. "Burası bir tapınak."

Duyularım hemen tetikteydi. "Orada bir ghisting var mı?"

Bir duraksama, sonra rahatlama: "Hayır."

"Benedict Rosser," diye yumuşak bir Usti sesi bize seslendi. Genç bir adam arkasında bir düzine figürle gölgelerin arasından çıktı.

Ben kılıcımı çektim, Mary de Moody'ninkini kaldırdı.

"Ya da Benedict olduğunuzu varsayıyorum," diye devam etti hortlak. "Sen başka bir şey kesiyorsun

Gördüğüm kadarıyla kardeşinden daha güzel. Biraz daha telaşlı. Biraz daha telaşlı. Kırbaçlanmış bir köpek gibi." Gençliği yüzünden daha da çileden çıkarıcı olan bir sevecenlikle gülümsedi. Kesinlikle tokatlanabilirdi. "Ben köpekleri kırbaçlamam. Hiç korkmayın. Arkadaşların kim?"

"Crewfolk," dedim umursamazca, Grant ve Moody'nin dışarıda kalacak kadar sağduyulu olmalarını, Mary'nin de sessiz kalıp kendini bir Fırtınabüyücü ya da *ghiseau* olarak göstermemesini umarak. Daha fazla karmaşaya ihtiyacımız yoktu. "Ne istiyorsunuz?"

"Ben Elesi Artan," diye devam etti genç adam, etique e'yi ihlal etmem karşısında kaşlarının arasından bir gölge geçti.

Mary uyarı olabilecek küçük bir ses çıkardı.

"Lanet olası adın umurumda değil," diye tersledim. "Ne istiyorsunuz?" Artan,

"Bay Solov'un açık artırmaya çıkarmayı planladığı birkaç belge," dedi. Onun Gözlerinde, şu anki bakışlarıyla birleştiğinde ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan ölü bir nitelik vardı. "Onu serbest bırakın ya da belgeleri saklandıkları yerden almaya zorlayın, ne yaptığınız umurumda değil. Ama ben onlarla gideceğim, sen gitmeyeceksin."

"Ben..." Mary fısıldadı.

Onu bir güç kıvrımıyla susturdum. Gözlerim odanın içinde gezindi; yıpranmış kitaplara, devrilmiş masaya ve diğer süsleme eksikliklerine baktım. Nerede

Miko belgeleri saklamış olabilir mi? Muhtemelen alçak ve nemli yerlerde, bu limanların her zaman kodlama alışkanlığı vardı.

Tavanın güçlü kirişlerine bilerek bakmadım.

Mary benim etkimi görmezden gelerek yanıma yaklaştı. Düşük ışıktaki diğer elinde tuttuğu bir şeyi gördüm. Kırık deri bağlar. Moody'nin Magni tılsımı, gece Miko'dan almıştı.

Elesi ona tepeden tırnağa öyle bir baktı ki, düşüncelerinin alçaklığını hiçbir şekilde gizleyemedi.

Adamlarından biri ayağa kalktı ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

"Gat Kalesi'ndeki muhafızları hatırlıyor musun?" Mary sessizce sordu. "Onlara ne yaptığını?"

Elesi yanındakilere bir şeyler söyledi, belli ki durgunluktan sıkılmışlardı ve etrafımızı sarmaya başladılar.

"Mary " diye başladım.

"Nefesini tut," dedi ve mırıldanmaya başladı.

Karnıma derin bir hava çekerek itirazlarımı kestim. Hiçbir söz söylemedi ama şarkı sözlerinin kafamın içinde dönüp durduğunu duydum. Beni başka bir karanlık, serin odaya geri çekiyordu.

Tilki çalılıklarda. Kurt ormanda.

Bir hava akımı vardı. Saçlar ve giysiler kıpırdadı, rüzgâr pencerelerin aralıklarından ve kapının etrafından ısıklık çalarak geçti. Yarım kalp atışı sürdü ve hava yoğunlaşmaya başladı.

Artan'ın adamları sendelemeye başladı.

Geyik çayırda, ama John kuyuda.

Yavaş ve ağır gözlerimi kırptım. Ciğerlerim yanmaya başladı.

Elesi dizlerinin üzerine çökmüş, bakışlarını Meryem'e dikmişti. Sert bir ses çıkardı ve onu işaret etti.

En yakın arkadaşı bir tüfek omuzlamıştı.

Mary, Tanrı onu korusun, arkama geçti. Bunun için onu suçlayamayacağımı fark ettim. Aslında pek bir şey yapamıyordum. Göz kırpmak bile zahmetliydi.

Miko büyüğü elimden kaydı.

"Tavuk tüneğinde anne, ama John kuyuda.

Artan'ın arkadaşı Meryem'e kızardı. Ancak aynı anda devrildi ve atış kulağımın yanından o kadar yakından geçti ki sıcaklığını hissettim.

Zihnim artık durgun bir şeydi. Ne bir şaşkınlık ne de bir korku hissettim. Karanlık görüşümün etrafını sardı ve fark ettim ki

ayakta durmak için çok çaba harcadım. Eğer diz ökersem...

e kapı kırılarak açıldı. Işık ve temiz hava, hareket eden cisimlerle birlikte odanın içine doldu. Mary'nin hayal kırıklığı içinde bağırdığını duydum, Charles'ın uzaktan gelen uyarısının sonunu duydum, sonra rüzgâr çıktı. Her yerde. Gözlerimde rüzgâr, ciğerlerimde rüzgâr.

Miko'yu tekrar hissettiğimde hâlâ kendimde değildim. İçgüdüsel olarak kalp atışlarına ulaştım ve onu gölgelerin arasında, kapıdan gelen ışığın ve çarpışan cisimlerin karmaşasının ötesinde buldum.

Ona doğru tökezledim. Gölgelere karşı gölgeler, daha koyu siyaha karşı gri bulanıklıklar gördüm. e kulakları sağır eden birkaç silah atışının külleri.

Miko bir kirişe uzanıyordu.

Elesi Artan sırtına bir bıçak sapladı. Bıçağı almaya zahmet etmedi ama Miko'nun felçli bedeniyle birlikte yere düşürdü ve rahibin elinden mumlu, sıkıca bağlanmış bir deri paketi aldı.

Baktım. Genç adamın gözlerinde bir gözdağı pırıltısı görmekten memnun oldum ve belgeleri açık, anlamlı bir avuçla almak için uzandım.

Kafamın arkasına bir şey çarptı.

KIRK İKİ

Pazar

SAMUEL

Elesi Artan'ı koşarak geçerken gömleğinden yakaladı ve devrilmiş bir masanın üzerine fırlattı. Ayağı takıldı ama düşmedi ve doğrulduğunda utançtan daha da öfkeli görünüyordu.

Demery onu duvara doğru itip kılıcını çocuğun boğazına dayamak istedi ama Artan'ın adamlarının odasındaki pek çok tanıdık olmayan figürden biri kül rengi ve tamamen acemice bir kılıç gösterisiyle araya girdi. Demery bir an şaşırdı, sonra gösteriden sıyrıldı ve hızlı bir hareketle düşmanın kılıcını yakalayıp bileğini bir **ick ile kesti**.

"Sam!" Mary'nin sesi arbedeyi böldü.

Artan yanımdan hızla geçti. Bir grup insanın arasından geçip doğruca kapıdan çıktı. Korumaları geri çekilmesini engellemek için ona doğru koşmaya başladılar. Mary ve Demery peşinden gittiler ama ben takip edemeden bir inilti bakışlarımı odanın arka tarafına çekti.

O... Ben miydi? Bir an için donup kaldım, Artan'ı ve belgeleri takip etmekle yaralı olduğu belli olan kardeşim arasında kaldım. Onun için gelmişim, değil mi? Öyleyse onu görmezden gelme dürtüsü neden bu kadar çekiciydi?

Çünkü onu bulursam, onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ve eğer onunla yüzleşirsem, Demery'nin yeni bir kimlik ve yeni bir hayat teklifini reddedebileceği gerçeğiyle de yüzleşmek zorunda kalacaktım ve o zaman... ve o zaman seçeneklerim çok daha acımasız hale gelecekti.

Gölgelerin arasından bir gure tökezledi ve yavaşça, özenle açıldı. Ben tapınağın hızla biriken sessizliğinde bana baktı, bir elini başının arkasına dayamıştı.

O konuşmadan önceki sessizlikte ölmekte olan birinin seslerini duydum, su damlıyordu ya da belki de kan.

"İyi misin?" Ben sordu. Elinin altından boynuna doğru kan damlıyordu. "Burada durup Artan'ın belgelerle kaçmasına izin mi vereceğiz?"

e sorusu ngers'ımın seğirmesine neden oldu. "Senin için geldim, bir yığın kâğıt için değil."

Gözlerinin içinden belirsiz bir şey geçti. Onu zorla bir kenara itiyor gibiydi. "Hadi ama. *Beni* gerçekten dünyanın geleceğine tercih eder miydiniz? Sizi temin ederim ki, bir kraliyet pislüğünün o belgelerle hiçbir işi olmaz."

"Demery ve Mary onu idare edebilir," dedim hem ona hem de kendime. "Mary mi? Mary onları yakmayı tercih eder, o da en az benim kadar sel sh," Ben scoffed. "Ve Demery... şey... O bir korsan, Sam."

Pes etmedim. "Görünüşe göre sen de öylesin. Benimle *Harpy*'ye gel, Ben. İlerlemenin bir yolunu bulacağız."

Ben eğildi, yere düşmüş bir kılıcı aldı ve inceledi. "Sanmıyorum. Eğer kafamı kesmeye niyetiniz yoksa, önceki işime devam edeceğim."

Yanımdan geçip gitmeye başladı. Kılıcımı ona doğrulttum.

"Sam," diye bağırdı kılıcımın kıvrımına doğru. "Karın sokaklarda Usti sürgünlerini kovalarken beni gerçekten öldürecek misin?"

Karısı mı? Kesin evlilik durumumuz çarpıtılmış olsa bile, Mary ile onun arasında bir iletişim olduğu açıktı.

"Ah, Charles," dedi Ben sesinde bir gülümsemeyle.

Charles Grant elinde bir tabancayla arka kapıdan içeri süzülürken arkamı döndüm. Arkasındaki kapı çerçevesine bir kadın yaslanmıştı, yüz hatları siluet halinde belirsizleşmişti.

Dışarıda yağmur durmuştu.

Ben, "Samuel, şimdi ikimizle de mücadele etmek zorundasın ve ben yaralı olsam bile Artan kaçarken birbirimizin kanını akıtarak epey zaman kaybedeceğimiz kesin," dedi. "Belgeleri birlikte takip edelim, sonra da bu meseleyi beyefendiler gibi halledelim."

Son kısmın kesinlikle yalan olduğunu biliyordum ama Grant'in yüz ifadesindeki sertlik, Ben'in tehdidinin blöf olmadığı konusunda beni uyarıyordu. Ya Ben'in tutsağı olmaktan çıkmıştı ya da işbirliğine zorlanmıştı.

Kılıcımı indirdim. "Hangi yöne koştuklarını gördün mü?" Charles'a sordum.

"Doğu." Charles Ben'e baktı. "Size katılabilirim ya da Moody'yi gemiye geri götürebilirim." "Moody'yle git," dedi Ben, çıplaklığımı umursamadan yanımdan geçip giderken.

kılıç. Yüzüme baktı. "Gidelim mi kardeşim?"

Tanıdık bir terim kullanması her zamanki gibi bir silahtı. Sinirli bir hırıltıyı bastırdım ve kılıcımı kapıya doğru salladım. "Git."

Bir an sonra, sokaklarda bir kargaşa yolunu takip ettik. Kalabalıkların arasından eğilip bükülerek ve omuzlayarak ilerlerken, Öteki'ndeki Mary'ye uzandım ve ileride onun ışığını gördüm. e Öteki neredeyse insan dünyası kadar kaotikti; ışıklar, büyücüler ve yaratıklar sınırın her iki tarafında da yoğunlaşmıştı.

Gökyüzü açıldı ve açık bir alana, bir pazara girdik, ama Demery ve benim kısa bir süre önce haberci çocuğu takip ettiğimizden farklıydı.

Ben ve ben kafeslerden oluşan bir duvarın önünde durduk. Huden ve implingler bize doğru bakıyor, bir di ama çılgık atıyor ve kurtla porsuk arası iri yarı bir canavar kafesinin parmaklıklarını aşındırıyordu. Gistingler de burada bolca vardı; ham, kesik kenarlı, oyma yüzleri yıpranmış, yontulmuş ve donmuş çalıntı gurehead'ler. Diğerleri yeni yontulmuştu, çam, sedir ve huş ağacı kokuları hâlâ üzerlerindeydi.

en büyücüler vardı. Yaratıkların ötesinde, önleri sıkıca örülmüş parmaklıklarla çevrili üç taraflı hücre sıraları, kadın ve erkeklerden, yetişkinlerden ve çocuklardan oluşan kümeleri barındırıyordu. Öteki'ndeki ışıkları sönük olsa da ne olduklarını biliyordum, seziyordum.

Manzara korkunçtu, uyanıkken görülen bir kâbustu, Öteki dünya varlıklarından oluşan korkunç bir hayvanat bahçesiydi.

Dahası, burası Öteki'nde göz kamaştırıcı olmalıydı, ama bunun yerine büyücü ve canavarın ışıkları kömürleşmiş camların ardında buz gibi parlıyordu.

Şimdiki bir fısıltı bakışlarımı ayaklarımıza doğru çekti. O r a d a , kaldırım taşlarının arasında, çamurların ve çiğnenmiş çamur yollarının arasında, siyah ve koyu gri taş blokları gördüm. Gianeo.

Elesi Artan'ın buraya kaçmasına şaşmamalı. B u büyücüler ateş edemezdi. B u büyücüler tezahür edemezdi. Öteki'ne açılan kapı kapalıydı. Ben ve ben o taşların sınırında güçsüz kalacaktık, tıpkı Mary gibi.

Mary. Her biri sanki ortaya çıkmak için savaşıyormuşçasına ardında titreyen bir dizi oyma gistonun yanından geçip gittiğini gördüm. Artan'ın adamları botlarını vurarak ve bağırışlarını koordine ederek onu takip ediyorlardı. Demery hiçbir yerde görünmüyordu.

Ben duymadığım bir şey söyledi. Kafam, o taşların üzerinde sadece Mary'nin gücünün değil, aynı zamanda Tane ile olan koruyucu bağlantısının da azalacağını anlamamla doluydu.

Belgeler, sözleşmeler ve Dreska Sank'in sınırsız gibi görünen ahlaksızlığı hakkındaki tüm düşünceler, taşların tehdidi ve düşman ayak seslerinin dalgalanması tarafından kovuldu.

"Ben." Kardeşimin kolunu tuttum ama ne zaman vardı ne de kafamda gerçek düşünceler. Tutuşum içgüdüsel bir veda, bir yakarış ve ikisi arasındaki her şeydi.

Bir an için gözleri benim, pazarın ve Meryem'in uçan formu arasında gidip geldi. Elesi Artan'ın kendisi kalabalığın arasından Mary'nin yoluna çıkıp tabancasını indirirken bakışlarını takip ettim.

Ben ve ben birlikte hareket ederek gianeo taşlarından oluşan bariyerin üzerinden geçip pazarın büyü öldüren bataklığına doğru ilerledik.

Bir silah sesleri korosu bize saldırdı. Ben beni bir tarafa çekerek kurşun yağmurundan kurtardı. ese bir oyma sarmalın içine saplandı, bir karga dalgası

Çarpmanın etkisiyle titreyen bir ışık.

Büyücü hücrelerinin ilerisinde, Mary Artan'a saldırdı. Adam kırmızıydı. Meryem eğildi, döndü ve Artan'ı büyücü hücrelerinin parmaklıklarına sıkıştırdı. Parmaklıkların arasından fırlayan eller ikisini de yakaladı ve muhafızlar birleşerek onları gözden uzaklaştırdı.

Ben ve ben karanlık bir kanalın yanında tökezleyerek durduk. Bu kanal pazarı ikiye bölüyordu ve daha önce gözlerden saklanmıştı.

"Mary!" diye bağırdım.

Sadece bir anlığına da olsa onu arbedenin içinden gördüm. Kendini uzanan ellerden kurtarmıştı ve bacaklardan, omuzlardan ve parıldayan silahlardan oluşan bir bariyerin arasındaki küçük boşlukta Artan'dan bir şey kopardığını gördüm.

Ağır deri bir zarf.

Neredeyse gülecektim ama ses daha çok boğulma gibiydi. Mary tekrar gözden kayboldu ve tazılar havlamaya başladı.

"Sam." Ben kolumu çekiştirdi. Mary ve Artan'ı görüp görmediği belli değildi, bakışları Artan'ın daha fazla muhafızının bize doğru koştuğu kanalın aşağısındaydı, gelirken iri, sırlıslam av köpeklerinin tasmalarını serbest bırakıyorlardı.

Ben beni sürükleyerek götürmeden önce kulübedeki masum yavruları, yüzünü kolumun altına sokan minik yarattığı hatırlayacak kadar zamanım vardı.

Ara sokaklardan ve caddelerden hızla geçtik. Pazar geride kaldı, Meryem'in ışığı Öteki'nin ilerisinde tekrar görüldü. Ama köpekler geldi ve Artan'ın adamları ara sokaklardan ve binalardan hamamböcekleri gibi kaçtı.

"Harpy!" Nefes nefese kaldım. "Mary Harpy'ye doğru gidiyor!"

"Fırtına yaklaşıyor!" Ben nefes nefese kaldı. Bir köşeyi döndüğümüzde bir duvara uzandı ve hızla ilerlemeden önce yarım anlığına kendini destekledi.

Bir bot gürültüsü içinde rıhtıma vardık. Suyun ötesine bir göz attım. Ben haklıydı e Kızıl Fırtına, Harpy'nin küçük formundan üç kat daha yakındı. Çünkü

O kadar uzaktaydı ki, ona doğru giden rıhtımdaki kavgayı ya da güvertesindeki hareketi kaçıramazdım. Athe yola çıkmaya hazırdı, çatışma yaklaşıyordu. Ne kadar bekleyecekti?

O sırada Ben tökezledi. Kolundan tutup onu ayağa kaldırdım. Yeni bir yara yoktu ama boynunun arkasından ve ceketinden yeni bir kan damlası akıyordu. Şimdiye kadar onu iten güç her ne idiye artık tükenmişti.

Kardeşim sanki bir an için beni tanımamış gibi gözlerini kıstı.

Bakışlarımı Mary'nin *Harpy*'yi aradığı yere çevirdim ve göğsümün yarıldığını hissettim. Hayır. Bunu düşünemezdim. Ben'i terk etmeli, *Harpy*'ye doğru tek başıma koşarak şansımı denemeliydim.

Ama bunu asla başaramazdım. Kalabalıkla, yaklaşan muhafızlarla ve yırtıcı köpeklerle olmazdı. Athe çoktan yol açmaya hazırlanırken olmazdı.

"Siktir," diye ısırđım ve Ben'i gemisine doğru sürükledim.

KIRK ÜÇ

Abluka

MARY

Yağmur tekrar yağmaya başladı, yoğun ve şiddetli bir şekilde denizden girişi süpürüyordu *Harpy* kaymaya başladığında Dreska Sank'ın rıhtımlarını batırdı, tahtasındaki üç gistonun birleşik etkisiyle yavaşça özgürlüğe doğru ilerliyordu.

Ana direğe yaslandım, şarkı söylemek için nefesimi toplamaya çalışırken derimden kan ve çamur akıyordu. Yağmurun kendisini umursamıyordum, artık hava serindi ve ben çok sıcaktım, tenim sulanmıştı ve giysilerim üzerime yapışmıştı.

Ama ciğerlerim yanıyor ve kaslarım titriyordu. Sırılsıklam giysilerimin ağırlığı bile çok ağır geliyordu, özellikle de Tane'nin *Harpy*'yi Dreska Sank'ın savaş alanına benzeyen rıhtımlarından doğru düzgün bir rüzgâr olmadan çıkarmaya odaklanmasıyla.

Güverteye çöktüm ve gözlerimi kapattım. Sam, Brid ve Demery'ye ihtiyacım vardı. Şarkı söylemem gerekiyordu. Ama önce nefes almam gerekiyordu.

"Mary." Athe tepemde belirdi, şapkasının kenarından su damlıyordu. "Eğer ölmüyorsan, bize bir rüzgâr göndermeni istiyorum. bu fırtına doğal değil."

Hırıltılı bakışlarım etkili olmuş olmalı. Küfretti ve yağmurun sesini bastırmak için bosun'a bağırarak yola koyuldu.

Anlar aynı anda hem çok hızlı hem de çok yavaş akıp geçti. Etrafımda sürüngeçerler dolaşıyordu. Dreska Sank boyunca uyarı çanları çalıyor, bizi girişten denize doğru kovalıyorlardı. Gemiler yağmurda ilerledi ve Dreskan gemileri kovalamaya başladıkça diğer Fırtınaseverlerin sesleri uyandı.

Belli ki Elesi Artan yelken açıp gitmemize izin vermeyecekti.

Bu arada Tane sessizdi. *Harpy* üzerindeki etkisinin ötesinde, onun hakkında hissedebildiklerim, pazarda gördüklerimizle örtüşüyordu. Büyücüler. Ghistingler. Canavarlar. Hepsi de ayaklarının altındaki demir, tahta ve taş tarafından tuzağa düşürülmüştü.

Bu manzara karşısında ben de onun kadar sarsıldım. Dünyanın acımasız olduğunu biliyorduk. Her tarafta anlatılan ve anlatılmayan, açık ve gizli zulüm ve vahşet olduğunu biliyorduk. Alındık, satıldık ve çalındık. Bunların çoğunu yaşamıştık ve ben annemden kalan mirasın içinde yaşıyordum.

Ama o pazarı, insanların ve cinlerin böylesine organize bir şekilde yan yana satıldığını görene kadar, insanlığın ne kadar düşebileceğini tam olarak bilmiyordum. Ahlaksızlığın ne kadar derinlere uzandığını.

Dreska Sank'ın rıhtımlarının son boğumlu kolu da yerini geniş giriş ağzına bıraktığında bunu görmekten çok hissetmiştim. Dalgalar çalkantıya dönüşürken ve açık denizin kokusuyla dolu doğal bir rüzgâr eserken geminin hareketi ayaklarımın altında değişti.

Nihayet ayaklarımı yeniden bulduğumda temiz havayı içime çektim. Bir cadı rüzgârı çağırmaya hazırlandım ve zamanı güvertede Samuel'i aramak için kullandım. Görünürde olmalıydı, rıhtımlarda ve diğer gemilerde ghistinglerle uyum içinde bize rehberlik eden Sooth'u oynuyordu.

Onu göremedim. O zaman aşağıda mıydı? Yaralı mıydı? Bu neden beni kontrol etmeye gelmediğini açıklıyordu.

Suyun ötesinde, hemen arkamızda *Kızıl Fırtına* yelken açtı. Erkek Fırtınakıran'ın sesi aklıma geldi, genel gürültü patırtıdan sıyrılıp gökyüzüne bir ağıt yaktı.

"Mary!" diye bağırdı Athe. İleride açık deniz olması gereken ama şimdi onun yerine bir yağmur perdesi ve giderek büyüyen bir gemi hattı olan yeri işaret etti. Küçük, hızlı gemiler Dreska Sank'tan çıkarken yanımızdan geçerek dört büyük gemiden oluşan mevcut ablukaya katıldılar. "Hemen sesini bul, yoksa işimiz biter!"

Güvertede ona ve Demery'ye katılmak için acele ettim, giderken adımlarımı sertlik ve kararlılıkla güçlendirdim.

"Bu Voskin'in *Hükümdarlığı*," diye gözlemledi Demery ben de onlara katılırken. "Ve bu da Talys Lirr'in *Windwarden*'ı. e üçüncü..."

"Hiçbir ipucu yok." Athe Sunjani dilinde bir şeyler mırıldandı ve dişlerinin arasından tısladı. "Burada ne işleri var?"

"Ben için gelmiş olabilirler," dedi Demery. "Ya da bu talihsiz bir tesadüf."

Şüpheler zihnimin gerisinde gıdıklanıyordu, bir bulmacanın parçaları masanın üzerine dizilmişti. Önce pazardaki siyah ve gri taşlar, onların Lirr, Voskin ve Ess Noti ile olan bağları geldi. en Artan'ın tapınağın karanlığında Ben'e söylediği sözleri hatırladım.

Ne istiyorsun?

Bay Solov'un açık artırmaya çıkarmayı planladığı birkaç belge.

Bir elimi göğsüme, elbisemin yapısına ve altına sıkıştırdığım kalın keseye **g ö t ü r d ü m** . Voskin Ben için değil de dünyayı altüst edebilecek bir yığın kâğıt için gelmiş olabilir miydi?

Yol arkadaşlarıma bunu söylemek için ağzımı açtım ama tereddüt ettim. Samuel'in uzun zaman önce Demery'ye belgelerden bahsetme konusundaki uyarısı aklıma geldi ve dilimi ısırđım.

Belki de bu sırrı gizli tutmalıyım. Sadece Samuel ve ben ne yapacağımıza ve nasıl ilerleyeceğimize karar verene kadar.

Ya da belki de onları yakmalıyım, Tane'ye söyledim. *Bu çılgınlığa kendim son vermeliyim.* O da aynı fikirdeydi.

Demery Athe'ye, "Abluka uygulamayalı epey zaman oldu," dedi. e emekli korsan direklere, yelkenlere, halatlara, sonra da yağmurun ve ıslak tozun izin verdiği ölçüde aceleyle kamaralarına giden mürettebata baktı. Yağmur yüzünü yalayıp geçti ve gözlerinin grisi soldu.

Athe omuz silkti. "Bunun için yardım yok. Mary, bize tam yelken ver."

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım, ağrıyı ve yanmayı ciğerlerimin en derinine kadar takip ettim. *Kızıl* Fırtına'ya dönüp baktım, Fırtınakıran'ın sesini takip ederek güvertedeki erkeksi forma ulaştım.

Tempest da ablukayı yönetecekti ve bu konuda Benedict'in Fırtınakıran'ı ve ben birleşiyorduk.

Diğer Stormsinger'ın şarkısına eşlik etmeye başladım. Kelimeler aklıma geldi, Aeadine ninnilerinin ve ağıtlarının parçaları, karmaşık bir melodiyle birbirine örülmüştü.

Uyum içinde şarkı söylemeye başladım.

Rüzgâr geldi, benim istediğim yolu bulana kadar kavis çizdi ve döndü. yelkenlerimizi açtık. Benedict'in Stormsinger'ı yoldaşlığımı hissederek daha da gürledi ve iki gemimiz ablukaya doğru ilerledi.

e seslerimizin birlikteliği uhrevi bir güç getirdi. Baş döndürücü ve yeniydi; daha önce birkaç kez annemle konserde ve son olarak da Anchorage'daki ba le'de şarkı söylerken hissettiğim bir şeydi. Günün olaylarını sildi, Samuel'in nerede olduğuna dair ısrarlı endişeyi bile bastırdı.

Ama dalgaların üzerindeki tek hava büyücüsü *Tempest*'in cadısı ve ben değildik. Uzaktan gelen sesler yükselip alçalarak girdaplara dönüşüyordu. Rüzgâr bizden uzaklaşmaya çalışıyordu ama biz rotamızdan sapmadık.

Doğrudan top menziline
girdik. Toplar patladı.

"Yay takipçileri, uyarı atışı!" Athe bağırdı. "Emri iletin, hazırlanın ve bekleyin!"

Bağırışlar top güvertesine kadar tekrarlandı ve *Harpy*'nin baş bodoslamasındaki iki top art arda gürlledi. Yağmurun, rüzgârın, davulların ve dalgaların sesine feryat, vınlama, çığlık ve atış uğultusu katıldı.

İlk olarak *Kızıl Fırtına*, *Dominion* ile yabancı gemilerden birinin arasına girdi.

Şiddetli yağmur yüzüme çarptı. *Tempest*'ı gözden kaybettim ve biz de çizgiyi geçerken geminin kayasına dayandım.

Gunsmoke. Silahların gürültüsü ve rüzgârların çatışması. Zamansız bir boşlukta şarkı söyledim, tek düşüncem nefesim, sesim ve yüzümdeki rüzgârdı.

Deniz önümüzde açıldı. Hattın aşağısına baktım ve *Kızıl Fırtına*'nın özgürlüğe doğru patladığını gördüm, silahları tütüyordu, yelkenleri dalgalanıyordu ve dokunaçlarla sarılmış pruvası yağmur ve dalgaların arasından geçiyordu. Ben'in Stormsinger'ını hâlâ güvertede görebildiğimi hayal ediyordum, topçular koşarken, tüfekler kızarıırken ve tepedekiler tırmanırken yerinde duruyordu.

"Nor-nor-west, Bay Brison!" Athe bağırdı. Demery onun sözünü kesti ve bir anlık bir a n l a ş m a z l ı k yaşandı, ama Athe onu kenara itti ve "Yap şunu!" dedi.

"Nor-nor-west!" Bay Brison'ın bu sözleri bir süre sonra bosun tarafından yankılandı, onlar da bunu bir dizi talimat ve düdük sesiyle takip ettiler.

e Red Tempest arkamıza düştü, takip mi ediyordu yoksa konvoy halinde miydi, bilemiyordum.

Bir elimi tekrar göğsüme bastırdım, belgelerin baskısını hissettim ve Aziz'in cehenneminde onlarla ne yapmak istediğimi merak ettim.

KIRK DÖRT

Ayna İkiz

BENEDICT

Takipçilerimizin yelkenleri ufka yapışmış, sürekli geri çekilen yağmur bulutları tarafından bulanıklaştırılmıştı. Kamaramın pencerelerinin ötesindeki balkonun soğukunda ve rüzgârında durdum, tırnaklarım küpeşteyi kazıyordu. Yağmurdan dolayı hâlâ ıslanmıştım, iliklerime kadar üşümüştüm ve hiç umurumda değildi.

"Ben." Samuel'in sesi son derece sakindi. Balkon kapısında duruyordu, yırtık ve kanlı paltosu açtı, saçları hoyratça taranmıştı.

"Kapa çeneni." Bir öfke ve hayal kırıklığı titreyerek çenemden yanağıma, oradan da alnıma çivi gibi saplanırken bir sonraki sözlerimi ısırdım. "Sen. Sen sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Beni görmezden geldi, yanımda belirdi. "Belgeleri Artan'a kaptırdığım için beni suçlayamazsın."

"Anneleri karıştırıyorsunuz," diye tersledim. "Anne elimdeydi. Rahip elimdeydi. Sen Artan'ı uyardın ve tüm karşılaşmayı suya düşürdün."

Döndü ve yanımda durup bizi takip edenlere baktı. Duruşunun yumuşadığını gördüm, ama verdiği nefes *Kızıl Fırtına*'nın dümen suyunda kaybolmuştu.

"Haklısın," dedi sesini duyurmak için yalvararak. "Demery ve ben yanlış hesaplamışız."

Onun bu itirafı içimde bir şeyleri yatıştırdı ama bunu görmezden geldim. Dönüp parmaklığa yaslandım ve onu izledim. "Gerçekten Voskin'e kellemi vermeye niyetli miydin?"

"Sanki bu artık bir seçenek değilmiş gibi konuşuyorsun," diye cevap verdi, hâlâ sakindi.

"ey iki gemiye de ateş etti, Sam. *Tempest* ve *Harpy*. Sanırım Voskin'le yaptığın anlaşma sona erdi ve bitti. Tabii anlaşmaya sadık kalmaya niyetliyse, ki bundan şüpheliyim."

"Başka seçeneğim yoktu."

Gözlerimi devirerek, "Evet, evet, Mary'nin sözleşmesi, senin mürettebatın, senin hırsızlığın," dedim. "Adamın gözlerinin arasına bir kurşun sık, Sam. Karının iyiliği için buna katlanamıyorsan, onu hak etmiyorsun demektir."

"Biz henüz evli değiliz," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "Nasıl... Mary'nin senin şirketine nasıl geldiğini hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Seni arıyordu ve beni buldu," dedim yumuşak bir sesle. "Bu ilk kez olmuyor."

Yemi yutmayı reddetti ve ben de kendimi buna minnettar buldum. Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez parlaklıklarını kaybetmişlerdi.

"O zaman neden hâlâ Mary Rosser değil?" Dürttüm.

"Neden umursuyorsun?" Bu soruyu bir tehditmiş gibi değil, ki bunu bekliyordum, ama cevabını gerçekten anlayamamış gibi sordu.

"Böyle bir yarı aidiyet halini rahatsız edici ve kullanışsız bulurum," diye yanıtladım. "Fikrini değiştirmeden önce bu konuyu kapatın."

"Ah," dedi, sanki onun bir kuşkusunu gidermişim gibi. Ama konuya devam etmek yerine beni açık bir dille yakaladı: "Bütün bir limanı yaktın, Ben."

Sanki ciğerlerim küçülüyormuş gibi hissettim. Bunun *bir hata olduğunu* düşündüm ama yüksek sesle söylemedim.

"Yaptım," dedim dürüstçe.

Samuel beni inceledi. Bakışları öncekinden farklıydı, nedense son derece ağırdı. "Seni kuduz bir köpek olarak tanımlamaktan korktum. Soruna cevap olarak, evet, seni öldürmek zorunda kalabileceğimi düşündüm."

Yağmurdan ıslanmış giysilerimdeki rüzgârdan daha soğuktu bu itiraf.

"Devam et," dedim.

"Ama Demery ve ben sana bir alternatif sunmak niyetindeydik. Mereish Güney Adaları'nı terk edersen, biz de senin ölümünü yalanlarız." Sam boğazını temizledi ve ellerine, belki de ellerinin ötesinde çalkalanan denize baktı. "at hala masada. Bunun iyi sonuçlanacağından şüpheliyim."

"Voskin ve Elesi Artan'dan oluşan bir ittifak tarafından avlandığımız gerçeği mi?"

"Diğerlerinin yanı sıra," diye başıyla gemileri işaret etti Samuel, benim birkaç dakika önce yaptığım hareketin aynısını. Aziz, ona bakmanın, kendimi başka bir insanda bu kadar net görmenin ne demek olduğunu unutmuştum.

Seni kuduz bir köpek sanacağımdan korkuyordum.

"Bizi ablukaya alan gemilerden üçünü tanımıyorum ama en azından birinin Talys Lirr'in emrinde olduğunu hissediyorum," diye devam etti.

Seni öldürmek zorunda kalabileceğimi düşündüm.

Bakışlarım kalçasındaki boş kına kaydı, kılıcı kovalamacada kaybolmuştu.

Tabancaları da gitmişti.

"Talys Lirr," diye tekrarlardım. "Silvanus Lirr'in kızı mı?" "Evet."

"Sanırım babası gibi olmamasını ummanın pek bir yararı yok," dedim. e kelimeler zihnimde yapışkan ve yapışkan bir şekilde oyalanıyor gibiydi. Babası gibi, bir Sooth ve Magni. Bir korsan ve canavar.

Diğer çocuklar gürültüyle yanımdan geçerken kapalı bir kapının arkasına saklanan küçük bir kız gördüm. "Lanet olsun." Kendimi görüntüden uzaklaştırdım, her şeyi duvarla ördüm.

Babalar, kızlar ve canavarlar. "Bir içkiye ihtiyacım var."

İfadesi anlaşılmasın olan Samuel beni kabine kadar takip etti.

* * *

Bir süre sonra, içkiyle ısındıktan ve ben kardeşimin kafasına kuru giysiler attıktan sonra birlikte masaya oturduk. Moody, Charles'la birlikte gemiye geri dönmüştü ama hamağında iyileşiyordu ve başka bir tayfa bize sıcak kahve ve güzel bir yemek getirdi.

"Belgeleri kurtarmak için hâlâ bir şansınız olduğuna inanıyor musunuz?" Samuel masanın karşısında rahat bir şekilde otururken sordu. Tabaklar aramızda duruyordu; patates, ekmek, bu e r ve meyve dilimleri. Kovalanıyor olmamız iyi yemek yiyemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.

Diğer uca oturmuş, çalışılmış bir ilgisizlikle masanın üzerindeki kemiklere vuruyordum.

"Yoksa," Samuel hâlâ konuşuyordu, "bu çılgınlıktan vazgeçip Demery'nin teklifini mi değerlendireceksin?"

"Yarının sorunları, Sam. İlk endişemiz peşimizdekilerden kaçmak. *Harpy* bizi nereye götürüyor?"

"İsla Ascra, sanırım." "

at is?"

"Güvenli bir liman, Demery'nin müttefikleri. İki gün kuzeyde."

"İki gün," diye tekrarladım ve masaya bir kemik daha attım. Zıplayıp kupasına çarptı ve kaşlarını çattı. "Takipçilerimizi o zamana kadar kaybetmezsek çok yazık olur."

"Eğer bulursak," diye başladı temkinli bir ifadeyle. İlğim arttı. "*Harpy* ve Mary'ye dönmekte özgür müyüm?"

"Gemiye bindi mi?"

Başını salladı. "Onu orada, Öteki'nin içinde görebiliyorum."

Ona Sooth'umun yeteneklerinden bahsetme dürtüsü kabardı. Bu dürtüyü değerlendirdim, belli bir mesafede tuttum ve bir kenara attım. Koluma sıkıştırmak için kullanışlı bir kart gibi görünüyordu. Ayrıca, şu anda öfkeme odaklanmalıyım; onun işime karışmasına ve planlarımın ertelenmesine duyduğum öfkeye.

"Bir tutsak olarak pek işime yaramazsın," diye not ettim. "Sadece her kararımı sorgulayacak ve her boş anımda beni suçluluk duygusuna boğacaksınız."

"Yapacağım," dedi. "İflah olmaz biri olacağım."

"Fırsatını bulur bulmaz gitmen ikimiz için de en iyisi olur. İşin tuhafı, şu anda daha ilkeli olan kardeş benmişim gibi görünüyor, çünkü seni öldürmek bir kez bile aklımdan geçmedi."

Samuel elini selamlamak için havaya kaldırdı ama dudaklarına çizdiği gülümseme esprili değildi. "O halde Isla Askra'ya varana kadar gemide kalacağım."

"Demery'nin müttefiklerinden birinin limanına uğramaya hiç niyetim yok," dedim. "Karanlık çöktüğünde fenerlerimizi kesip kendi yolumuza gideceğiz. Seni limanda bırakacağım.

ilk tarafsız liman."

Samuel çok uzun, çok sessiz bir an boyunca bana baktı. yeni Sooth'un hisleri karıncalandı, tanımlayamadığım bir şey hakkında beni uyardı.

"Bu aptallık olur," dedi ikizim, kahvesini bitirip fincanı biraz fazla sertçe indirirken. "Çünkü Demery'de Enisca'nın belgeleri var."

Yüzündeki ince hareketleri izledim. "Yalan söylüyorsun. Bunu öğrenmedin mi?"

"Belteler Mary'de," diye itiraf etti. "Onları Artan'dan aldığını gördüm."

Sandalyemi iki ayağı üzerinde salladım ve düşüncelerimi gözden geçirdim. Seçeneklerim daralıyor ama beklentim artıyordu. Belgeleri Mary ve *Harpy*'den almak, Elesi Artan'ı gücünün kalbinde yakalamaktan çok daha kolay ve hızlı olurdu.

Bununla birlikte, *Kırmızı Fırtına*'nın şu anda tükenmiş olan mürettebatı ve takipçilerimizin yakınlığı göz önüne alındığında, *Harpy*'yi açık denizde yakalama şansımızı pek beğenmedim.

"İsla Ascra'ya gideceğiz, James Demery ile anlaşacağız ve son duruşumuzu yapacağız." Kadehimi kış pencerelere ve ötesindeki takip eden gemilere doğru kaldırdım. "Ve orada Kış Denizi'nin kaderi belirlenecek."

Isla Ascra'ya Geri Dön

SAMUEL

– sla Ascra'nın taş ormanı ufukta şekillendi; morların, grilerin ve derin, dumanlı yeşilin çeşitli tonlarında katman katman kuleler ortaya çıktı.

– *Harpy* ormana ilk ulaşan gemi oldu, güvenli bir yere ve sis girdabına girdi. Kısa bir süre için *Kızıl Fırtına* ada ile sürekli yaklaşan gemi kuyruğumuz arasındaki dalgaların üzerinde tek başınaydı şimdi altı ayrı gemiye ayrılmıştı.

Dün, ablukayı oluşturan dört gemiye iki gemi daha katılmıştı. Bu yeni gelenler yelkenliydi ve kısa sürede Artan Hanesi'nin savaş sancaklarını çıplak gözle görülebilir hale getirerek liderliği ele geçirmişlerdi.

Şimdi, Benedict ve ben, deniz bacalarının top menziline girdiğimizde güvertede duruyorduk. Benedict ellerini küpeşteye dayamış bir şekilde dururken, ben de Charles Grant'la birlikte onun hemen arkasında oyalanıyordum.

"Üzerimize gelecekler mi?" Grant, beni ve Ben'in Mereish Sooth'u Elise Vachon'u da sorguya dahil ederek sordu.

Vachon kendi dilinde, "Burada bir ba le olacak ama bugün değil," dedi. Uzun, bol bir palto ve eğik bir şapkaıyla Grant'in diğer tarafında duruyordu. Sakin bakışlarını bana çevirdi. "Ne görüyorsun?"

"Sudaki kan ve rüzgârdaki duman," diye cevap verdim. "Önemli bir şey yok." Ben alaycı bir ses çıkardı ve Mereish dilinde konuşarak beni şaşırttı. Ses tonu komik olsa da dile hâkimiyeti oldukça gelişmişti. sabırsızlıkla. "Yeter Azizim, cadılar üzerimize gelemeyecek." "Neden?"

Ne gördün?" Vachon merakla Ben'e sordu.

Ben, görüyor musun? Seçtiği kelimeler beni duraksattı. Doğal olarak Ben'in aurasındaki bazı değişiklikler dikkatimden kaçmamıştı ama bu onun herhangi bir Sooth yeteneğini kullanmaya başladığına dair ilk ipucumdu.

"Mary buna izin vermez," diye yanıtladı Ben, sesinde bir meydan okuma notuyla bana bakarak. Bunun nedeninin yeni gücüne dair verdiği ipucu mu yoksa ifadesinin kendisi mi olduğu belirsizdi.

"Dahası," diye ekledim, "tüm güç onlarda. *e Kızıl Fırtına* bir düşmandan ziyade bir ödüldür. Isla Ascra için bir tehdit oluşturmuyor."

"Ancak takipçilerimiz oluşturacaktır." Ben parmaklığı itti ve doğruldu. "Öyleyse, zamanında müttefik olalım."

Mürettebattan birkaç kişi ona baktı ama gözlerindeki şüphe görünmeyen bir büyü tarafından bastırıldı. Midemde huzursuzluk kök saldı ve kardeşimin durumuyla ilgili endişelerim daha da arttı.

Önümüzde bir top patladı. Bir top mermisi bizden oldukça uzakta suya sıçradı ve en öndeki bordada bir dizi ağ yükseldi. Uyarı atışıyla birlikte bunun anlamı açıktı: dikkatli olun. Güvenli kanalın her iki tarafında da iç kısımlara doğru giden iki res ateşlendi.

Gerginlik gemi boyunca dalgalandı, ardından büyüdü bir Magni sakinliği dalgası geldi. Ben'in bu özel etkisinden etkilenmedim, sis etrafımızı sararken ve takipçilerimiz görüş alanımızdan çıkarken biraz daha rahat durdum.

Yol gösterici işaretler önümüzde teker teker tutuşmaya devam ediyordu. Geminin ve suyun şırıltısı dışında tek ses, yanırlarının nefes kesici tıslamasıydı.

Ama Isla Ascra'ya ilk gelişimden farklı olarak, bu sefer her yerde şekiller gördüm. Sey sessizlik içinde hareket ediyor, ayaklarının kayaların, yosunların ve köprülerin üzerinden geçişi rüzgârın incelikli uygulamalarıyla yumuşatılıyordu. Daha küçük tekneler bacaların arasından kayarak denize doğru ilerliyordu ve kürekleri de aynı derecede sessizdi.

O sessizliği yaratan Fırtına Şarkıcıları'nın şarkıları bile fısıltıdan, tıslamadan ve ensemdeki tüyleri diken diken eden yankılardan çok daha fazlasıydı. Sesleri bize kendi incelikli rüzgârımızı sağlayan cadılar da öyleydi.

Benedict bana alçak sesle, " Burada gizli güçler var," dedi. Gözlerinde saygı dolu bir bakış, hatta hoşnutsuz bir gözdağı vardı.

Başımı salladım. "Evet. Bu Talys Lirr'in Isla Ascra'ya ilk saldırısı değil. Bunu Idriss'ten geri almak için yeni bir fırsat olarak değerlendireceğinden hiç şüphem yok."

"Ama Talys babası gibi bir büyücü değil," dedi Benedict bana bakarak. açıklama. "Ve genç olmalı, çok genç."

"Yaşı çok küçük. Babası onu *ghiseau* yaptı ve *ghisting*'i yaşlı ve anladığım ve gördüğüm kadarıyla kurnaz."

Ben'in ifadesi karardı. "Lanet olası *ghiseau*."

"Artık her yerde biz varız," dedi Grant kolayca. "Bir veba gibi." Kardeşim ona baktı ve neredeyse, *neredeyse* gülümsedi.

"Pekâlâ," dedi, yolumuza bir kez daha bakmak için dönerek. "Yakında ev sahiplerimizle tanışacağız. Kendimize çeki düzen verelim."

* * *

Ana sahile demir attığımızda adanın uçları Stormsinger'larla doluydu. *Harpy* zaten oradaydı, tekneleri sahildeydi ve Mary'yi kumların üzerinde bekleyen figürlerin arasında gördüm.

Ancak tünele ve adanın kalbine açılan kapı kapalı kaldı.

Bu pek hayra alamet değildi ama Stormsinger'ların tedbirli olmalarını da yadırgayamazdım.

Mary bizi su seviyesinde karşıladı. Diz boyu suya atladım ve tek kelime etmeden onu kollarıma aldım. Bir kolumla ağırlığını taşıırken, diğer elimi saçlarına gömüp onu kıyıya taşıdığımında nefesi sevimli bir hıçkırıkla çıkıyordu.

Kuru kumda ayağımı buldum ve bir an oyalandım, onu soludum ve vücudunu benimkine karşı hissettim, göğüslerinin kıvrımını, kalışlarının sertliği altında nefeslerinin hızlı yükselişini ve düşüşünü.

Hayır, bu son hissin ötesinde bir şey daha vardı. Kalçalarından daha az boyun eğen ve yapılarının düzgünlüğüne uymayan bir şey.

Kabaca bir evrak çantası büyüklüğünde bir şey.

Hayır, suçlamak, sormak için ağzımı açtığımda başını geriye çekerek, "Charles nerede? Kıyıya çıkmadı mı?"

Ya belgeleri hissettiğimi bilmiyordu, ya da yüzüzlükle geçiştirmeye çalışıyordu.

o

n "Yapacak," dedim. "Ben's Sooth ile beklemeyi tercih etti. O oldukça hazır."

u. "Şimdi öyle mi?" Mary yanımdan geçip *e Red Tempest*'a baktı. "Aferin ona. Sam, kolun titriyor."

"Titriyor."

"Daha da ağırlaştım," diye teşhis koydu.

" en daha güçlü olacağım."

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Demery, Athe, Ben ve Idriss buluşurken arkamızda gergin bir bekleyiş olduğundan emin olduğum şeyi görmezden gelerek yoluna devam etti. O toplantının bir parçası olmalıydım ama Mary'nin yüzünden başka bir yere bakamıyordum.

"Bütün bunların stresi yüzünden," diye devam etti Mary, ses tonu son derece hafifti. "Açlıktan ölüyorum ve kovalanmadığım sürece tembelleşiyorum tabii ki. Ama bunun göğüslerime yaptıklarından hoşlanmadığımı söyleyemem."

Dikkatle göğsüne baktı; yıpranmış keten gömleğinin altında, kalçalarının çizgisi üzerinde göğüsleri inkar edilemeyecek kadar dolgundu.

Bakmakta olduğumu fark ettim ve boğazımı temizleyerek onu ayağa kaldırdım. "Bu konuyu daha sonra tekrar ele alalım mı?"

"Daha sonra olacak mı?" diye sordu elini benimkinin içine sokarak. Hafifliğini biraz kaybetmişti, "Alacakaranlığa sadece saatler kaldı. Elbette akıntıyla birlikte çekilecekler."

Ağzımı onunkine doladım ve birlikte yüzleşmeye doğru yola çıktık.

"...yardımımı esirgemeyin," diyordu Benedict biz oraya vardığımızda. Havada Magni gücünden eser yoktu ve en alışık olduğu, saygıdeğer denizci duruşuyla duruyordu. "Kaptan Kohlan, Lord Demery ve benim karmaşık bir geçmişimiz olabilir ama siz ve ben, Bayan Idriss, temiz bir sayfa açarak başlayabiliriz. Ben güçlü bir Magni'yim. Mürettebatım yetenekli ve gemim de e n iyilerden biri."

"Peki ya senin Fırtınakıran?" Idriss sordu, sesi nötrdü.

"O senin," dedi Ben. "Onu Mereish Donanması'ndan kurtardım ama benim komutam altında gelişemedi. İyi niyetimin bir işareti olarak onu al. Düşmanla çarpışmak için başka bir hava cadısının hizmetine ihtiyacım olacak. Mary olabilir, çünkü aramızda bir bağ var."

"Öyle mi?" Mary küstahça sordu.

"Biz bir aileyiz." Diğerlerine bakmadan önce Mary'nin ifadesine karşılık verdi.

Mary'nin tutuşuyla parmaklarım seğirdi ve düşüncelerim Mary'nin belinde duran belgelere kayd. Eğer Ben o anda belgelerin Mary'nin üzerinde olduğunu fark etseydi, Ben bunu *görseydi* ne yapardı? Hepimizi toplayıp gider miydi?

Bu arada Benedict devam etti. "Ayrıca, mürettebatım da tam değil. Kaptan Kohlan, eğer mürettebatımız *Kızıl Fırtına*'da birleşirse, çok d a h a iyi bir gösteri yapabiliriz. Ve Idriss, eğer tecrübeli topçuların varsa? *Tempest*'ın o kanalı kesinlikle tutabileceğini söyleyebilirim."

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok. Katılıyorum, bu onun için en iyi pozisyon olurdu. Ancak..." Idriss adamlarının oturarak ya da ayakta, gelip gidenleri izlediği klişelere baktı. "Endişelendiğim kanal bu değil. Uzun teknelerle girilebilecek başka yollar da var, Talys bunların çoğundan haberdar ve

geçmişte kullanmıştır. Bugün Ascra'ya saldırmak niyetinde olmayabilir ama bu fırsatı kesinlikle değerlendirecektir. Zayıf düşeceğiz."

"Böyle kaç tane rota var?" Ben sordum.

Idriss, "Gözetlenmesi gereken altı, yedi tane," diye cevap verdi.

"Idriss," dedi Demery. "Planlarımızı açık havadan başka bir yerde yapabilir miyiz? İki gündür çok yorulduk ve sanırım hepimiz peşimizdekilerin karanlık çökene ve gelgit yükselene kadar harekete geçmeyeceği konusunda hemfikiriz. Ya yaparlarsa? Büyücüleriniz bize adil bir uyarı verecektir."

Idriss kllklere baktı ve bir elini kaldırdı. Birkaç siluet kayboldu ve birkaç dakika sonra ızgara kaldırıldı.

Tüm bunlar olurken Mary'nin yüz ifadesi düşünceliydi. Ona teşvik edici bir bakış attım ama o başını salladı ve elimi son bir kez sıkarak Charles Grant'in yanına gitmek için adımlarını hızlandırdı.

Bu arada ben de kardeşimin yanına düştüm.

"Belgeleri yanında mı taşıyor?" diye sordu nefes nefese, bana bakmadan.

"Ona dokunma," diye cevap verdim, onun ses tonuna uyarak ve gözlerimi önümde tutarak. "Bu iş bittiğinde belgelerin annesini görebiliriz."

Sonunda bana baktı, beni tamamen yeni ve alışılmadık bir algı derinliğiyle içine aldı.

"Bana hiçbir şey yapmayacağına yemin et," dedim. "Ben."

"Sanırım bunu sana borçluyum," diye mırıldandı ve önümden gölgelerin içine doğru yürüdü.



YABANCI Öteki bağlamında Yabancı, bir ghisting veya ghisting benzeri varlık için bilinen en eski terimlerden biridir ve kadim Wood-Wight unvanından bile önce gelir. Bir zamanlar modern ghistinglerin ilkel bir selefi olduğu düşünülen, güç ve irade bağımsızlığı bakımından daha büyük olan bu varlıkların artık bir ghisten efendisi olan Anne Ghisting'in son derece nadir bulunan eşdeğeri olduğu anlaşılmaktadır, ancak ghisten oluşumunun doğası bilinmediğinden, sadece spekülasyon yapılabilir.

böyle bir başlığın işlevselliği. Ayrıca bakınız: GHISTING, WOOD-WAITH

ALPHABETICA SÖZLÜĞÜNDEN:

AEADINES'İN YENİ BİR SÖZLÜĞÜ

KIRK ALTI

Yabancı

MARY

Isra Ascra'ya varışımızdan birkaç saat sonra, ilk atışlar deniz kıyılarının kenarında yapıldı. Zaten gergin bir faaliyet yuvası olan adanın içi harekete geçti ve öğleden sonra azalırken ve gelgit içeri girerken, Samuel'i öptüm, deniz kıyılarına açılan köprülerden birine adım attım ve bir düzine müttefikin eşliğinde ilerledim.

Ağaçlar. Kayalar. Suyun esneyen uzantıları, burada dalgalı, burada durgun. Fırtına Şarkıcıları'nın yükselen ve alçalan, sis içinde seslenen ve kulakları kandıran ruhani şarkıları. Çürük merdivenler ve moloz yığınları, sonra gizli geçitler ve uzun zaman önce bir kasırga tarafından yığınların arasına atılmış büyük bir balinanın kemikleri.

Özellikle geniş bir taş kulenin tepesinde yavaşladım, ağaçlar ve onların yosunlu, fokurdayan kökleri arasındaki aşınmış patikada botlarımla ilerliyordum. Eğretili otları ve mantarlar oraya buraya saçılmıştı; dallardan daha fazla yosun sarkıyordu, soluk yeşilden oluşan ince sakallar alacakaranlıkta daha da soluklaşıyordu.

Bir an için ormanın kokusu ve hissiyle oyalandım ve kafatasımın tabanında oluşan gerginliğin dağılmasına izin verdim.

Samuel, Benedict'le birlikte ana kanalı tutmak üzere *Kızıl Fırtına*'ya atanmıştı. Ancak ben, özel yeteneklere sahip bir *ghiseau* olarak, Ascra'nın büyücüleri ve çeşitli müttefiklerinden oluşan çok sayıda gruptan biriyle deniz kıyısına bırakılmıştım.

Düşüncelerimin Samuel'in ve benim ayrılığımıza takılıp kalmasına izin vermedim. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi, ne zaman ya da ne durumda göreceğimi merak etmeme izin vermedim. O ve ben zaten birlikte çok fazla fırtına atlatmıştık.

Alçak bir düdüğü sesi dikkatimi çekti. İstikrarlı bir şekilde koşmaya devam ettim ve bir sonraki yığına giden dar bir köprüde müfrezeme yetiştim.

Charles Grant yanıma geldi, tüfeği sırtında, yakışıklı yüzü yakın zamanda geçirdiği bir kaza yüzünden hâlâ biraz zayıftı.

Cinayet.

"Köyde kalabilirdin," dedim ona. "Berbat görünüyorsun."

"Ve seninle birlikte dışarı çıkma, zafere doğru ilerleme fırsatını kaçırarak mıyım?"

Küçümsedi. "Sanmıyorum."

"Peki ya Sooth?" Merak ettim. "Ne Sooth'u?"

" e pre y one."

"Samuel yakışıklı bir adam ama ben ona pre y demezdim," dedi Charles, ama kimden bahsettiğimi çok iyi bildiği belliydi. "Zamanında ben de erkekiydim, tabii ki son derece erkeksi bir şekilde. Kaspın'den, bu yara izlerinden ve beni içine soktuğun çeşitli sınav ve sıkıntılardan önce."

"Benedict'in Mereish Sooth'u," diye dürttüm. Bu tür konuları düşünmek, taş ormanın çevresine yaklaşmamızdan ve ba le olasılığından çok daha kolaydı. " e short one?"

Başka bir deniz bacasının üzerinden geçtik; bu baca o kadar küçüktü ki köprü ile yıkılmış bacalar ve devrilmiş ağaçlardan oluşan bir b ö l ü m e inen cılız bir merdiven arasında sadece bir iniş görevi görüyordu. Molozların arasından geçip gizli bir tahta kaldırıma çıkmak için uygun bir patika görevi görüyordu.

"Ah, Vachon," dedi Charles kaygan bir tahta parçasının üzerinde kayarken. "Her ne duyduysan kesinlikle yanlış. Benedict'in gözü onun üzerinde."

Neredeyse benim de ayağım kayacaktı.

"Sus," diye seslendi Fırtınakuşlarından biri ileriden.

Grant ve ben bir süre yolumuza devam ettik, ikisi de konuşmuyordu. Ancak onun da benim kadar dikkatinin dağınık olduğu açıktı ve bizi birlikte yüzdüren kasıtlı hafiflik kırılmıştı.

"Burada olmana sevindim," dedim ona, açık suyun üzerinden atlayıp bir deniz kıyısının gölgesine girerken bana yardım ederken. "Senin için endişelendim. Ben'le birlikte."

Gülümsedi ve tekrar bırakmadan önce elimi sıktı. "Ben de öyle, dostum."

Yakınlarda bir şey suya düştü.

Herkes durdu. Dünya sustu, geriye sisin tende bıraktığı hışırtı, dalgaların sesi ve ara sıra duyulan tahta gıcirtısından başka bir şey kalmadı.

Sonra bir silah sesi duyuldu.

Charles ve beni koruyan deniz bacasının arkasından henüz çıkmış olan en yakın müttefikimiz yere düştü. Bunu yavaşça yaptı, tahta kaldırımından geriye doğru yığıldı ve çığlık atmadan suya düştü.

Yine de kemiğinin çatırdadığını duyacak ve ılık bir kan sıçramasını hissedecek kadar yakındım.

Sadece tecrübe beni haykırmaktan alıkoydu, ama hala nefes alarak, hala bakarak ilerledim.

Demir kokusu duyularımı etkiledi. Charles'ın elini kolumda hissettim ve birlikte deniz kıyısına doğru yaklaştık. Sırtımdaki tüfek soğuk ve ıslak taşa sürtünüyordu.

Bir cadı rüzgârı kükreyerek yanımdan geçti. Sendeledim ve zar zor bir ses duydum: "Firth! Grant!"

Charles ve ben alçakta kalarak arkadaşlarımızın üzerine atıldık. Kurşun toplar yanımdan geçip gitti ve biz de bir sonraki yığının sığınağına daldık, tahta kaldırımdaki bir eğrinin etrafından dolanıp bir dizi merdivenden yukarı çıktık.

Bir tünel bizi yuttu ve karanlıkta yol arkadaşlarımızdan biri olan Ascre Stormsinger'a yetiştik. Beyaz saçlı ve koyu tenli yaşlı bir kadın, dudaklarının arasında bir nger tuttu ve beni yığının diğer tarafındaki tünel çıkışına doğru değil, duvardaki neredeyse fark edilmeyen bir çatlaktan geçirdi.

Tüfeğim elimde, kendimi zar zor içeri atmayı başardım. Charles homurdanarak geldi ve gizli bir merdivenin tepesine çıktık.

Şirketimizin geri kalanı orada, büyücülerden birinin elindeki cam kürede bulunan tek bir ejderha ışığının altında kümelenmişti.

"Kerill için bir umut var mı?" diye sordu biri bana, bakışları yüzümdeki kanın üzerinde gezinirken.

"Ölü adam." Ölü adamı kastediyordu.

"Yok," diye cevap verdim.

soran kişi belli ki şok içinde yavaşça gözlerini kırptırdı ve yakındaki bir kadın onun koluna girerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Yaşlı kadın ortaya çıktı, anaerkil bir havayla topluluğa göz gezdirdi ve başını salladı. "İlerleyin."

Aşağı, aşağı, merdivenden aşağı indik ve uzun, yarı buzlu bir tünele girdik.

"Barutunuzu kuru tutun," dedi yaşlı kadın, sesi şırıltının üzerinde yankılanarak su.

Yavaşça suya girdim, suyun baldırlarımdan, uyluklarımdan ve kalçalarımdan yukarı doğru süzüldüğünün farkındaydım.

Yastıklarım daki belgeler göğüs kafesime sıkıca bastırılmıştı. iyi sarılmış ve keseleri mumlanmıştı, ama suya batmaya dayanabilirler miydi?

Aziz. Onları saklayacak bir yer bulmam gerekiyordu. Dahası, Samuel'le görüşüp ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

Su kalçalarım danda daha yükseğe çıkmadı ama tekrar yükselene kadar rahat nefes alamadım.

Kaygan, dik ve merdivenden çok merdivene benzeyen bir basamaktan tırmandık ve başka bir kulenin tepesindeki gizli bir kapıdan çıktık.

Gizlice ilerledik. Charles nefes nefese yanıma çökerken ben botlarımdaki suyu dökmek için bir ağaca yaslandım. Arkadaşlarımızdan birkaçı yığının kenarına kadar gelip dışarı baktı.

" ere," diye fısıldadı biri.

Charles'a baktım, o da beni diğerlerine katılmam için işaret etti.

Bu yığın pek çoğundan daha yüksekti ve diğerlerine neredeyse kendi başlarına bir ada oluşturacak kadar yakındı. Ahşap bir merdiven, bir kol açıklığındaki deniz suyu boşluğunun üzerinden bir sonraki yığının tepesine iniyordu. Köprüler oradan uzanıyor, şimdiye kadar gördüğüm en geniş patika ağına bağlanıyordu. Burada da birkaç bina vardı, çoğu sis ve girişimci yeşilliklerle çevrili harabelerdi. Ancak bir tanesi bütün ve yüksekti ve deniz feneri gibi bir şeye benziyordu. Ana kanal boyunca uzanan fenerlerden biri mi?

Takipçilerimizden hiçbir iz yoktu, en azından benim bulunduğum noktadan. Ama Talys ya da adamları onların arasındaysa, tüneli biliyor olabilirlerdi.

Gerçekten de Voskin'in adamlarının bize ateş etmesini mi umuyorum?

O bir Lirr ya da düpedüz bir köle taciri değil, diye mırıldandı Tane. *O daha az kötülük.*

"Durun," diye emretti yaşlı kadın. İki arkadaşımıza mırıldandı Merdivenden kayarak inen ve casus gözlükleriyle dışarı fırlayan arkadaşları.

Uzaktan top sesleri geliyordu. Bir, iki, sonra bir kakofoni. Işık kanalın üzerinde çiçek açtı, uzak bir fırtınanın altındaki şimşek gibi sisin altında dalgalanıyordu.

Mary!

Tane bakışlarımı aşağıya, bacaların arasındaki yarıktan aşağıya çekti. Tamamen yüzüstü uzandım ve kayaların, köklerin ve yosunların arasından aşağıya baktım.

Boynu acayip bir şekilde bükülmüş bir ghisting bana baktı.

nsan şeklinde olmasına rağmen, onda o kadar az insan vardı ki, zihnim bu iki olguyu mantıklı hale getirmekte zorlandı. Yüz hatları pürüzlü yüzünde çok küçüktü. Saçları bir yosun bulutu gibiydi ve suyun üzerinde sallanıyordu.

Orada değildi ve kıyafet iması bile giymiyordu. Ama cinsiyetine dair ayırt edici hiçbir işaret yoktu, sadece sürekli parlayan bir ghisten ışıltısı vardı.

He at O haklı değil, diye uyardı Tane, genelde sakın olan ses tonu ani bir farkındalıkla keskinleşmişti. *O bir*

Altımdaki kökler çalkalandı, zemin parçalandı ve öne doğru devrildim. Bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için dönerek haykırdım. Ama kökler kavrayışımı engelledi ve

Bir el benimkini yakaladı. Charles bir kayaya dayandı, teni kendi ghisting'inin ışıltısıyla parlıyordu ve beni geri çekti.

Ona doğru devrildim, önce dengede durması için tutundum, sonra yığının tepesindeki her ağaç inlemeye ve titremeye başlayınca ani bir korumacılıkla ona sarıldım. Kışın derinliklerinde patlayan özsu gibi çatlaklar duydum. Yapraklar, iğneler ve su damlacıkları, böcekler ve sarkan yosun parçalarıyla birlikte aşağıya yağmaya başladı.

Tane ağaçların arasındaydı. Charles'ın ghisting'i ağaçlardaydı. Ve yabancı da öyle.

Yabancı. Ona böyle dendiğini hissediyordum. Bir yabancı. Yabancı.

Charles aniden başımı göğsüne bastırdı.

Yer sarsıldı ve ben Charles'ın omzuna doğru çığlık attım, korkudan ziyade içimdeki boş zihinli baskıya ses vermek için bir şey, herhangi bir şey yapma ihtiyacından.

Ama hiçbir parça bize saplanmadı. Hiçbir dal başımıza düşmedi. Yosunlar, yapraklar, iğneler, böcekler ve karıncalar yağdı ama Tane ve Nosewise, artık onun adıydı, söylenmemiş bağlarla diğer her şeyi bir kenara bıraktığını hissettim.

Anlık bir sessizlik çöktü. Charles ve ben birbirimizden ayrılarak çevremizi inceledik.

Bölüğümüzden geriye kalanlar bizimle birlikte durmuş, şok içinde bakıyorlardı. Tane ve Nosewise sayesinde kimse düşmemişti ama bazıları ölmüştü. Bir sonraki yığında yeniden toplandıklarını, tüfeklerini ve tüfeklerini omuzlarından indirip bize seslendiklerini gördüm. Gökyüzünü işaret edip bağırarak uyarıyorlardı.

Derin, çürük mor bir ışık gözüme çarptı. Kemikten ve gergin Öteki Dünya esh'inden oluşan tanıdık bir ying canavarı sisin üzerinde hareket etti, bir an görünür oldu, bir sonraki an ise sadece bir ışıktı.

Batıda, kanalı işaretleyen fenerin ötesinde pozisyon aldı ve kükredi.

"Bu değil mi..." Charles nefes aldı.

"Inis Hae'nin canavarı," diye cevap verdim.

" en Voskin'in yeni müttefikleri "

"e Ess Noti." Sözcükleri sessizce söyledim, içimde bir sorumluluk, dürtü ve korku dalgası vardı.

Eğer Ess Noti buradaysa, eğer Inis Hae buradaysa, Samuel onun ilk hedefi olacaktı. Batıya, işarete ve kanala doğru baktım.

"Kimıldayın!" diye bağırdı biri ve tüm grubumuzun bizi terk ettiğini fark ettim.

ey yığınlar arasındaki boşluğa sıçradı, merdiven gitmişti ve diğerleri koşarak uzaklaşırken yalnız bir kadın Charles ve bana baktı.

Charles ve ben sessiz, ürkütücü bir iletişimi paylaştık ve hep birlikte hareket ettik. Yanımızdaki devrilmiş, ufalanmış ağacın üzerinden tırmandık ve kulenin kenarına doğru son üç adımı koştuk.

Bir an önce Yabancı'yı gördüğüm kol açıklığındaki boşluktan atladım ve bir sonraki kulenin tepesine düştüm. Dizlerime spazm geçirtecek kadar sert bir iniş yaptım ve öne doğru yuvarlandım, kaval kemiklerimi kayalara çarptım ve gözüme mızrak gibi bir dalın ucunu yemekten kıl payı kurtuldum.

Charles daha zarif bir şekilde yere indi. Buna o da benim kadar şaşırılmış görünüyordu ve hafifçe sıırttı.

e dünya gürültüye boğuldu. Yeni figürler yığının tepesine fırladı, işlenmiş ahşabın ürkütücü parıltısını görene kadar insanüstü bir beceriyle yukarı tırmandılar. Köklerden ve sarmaşıklardan oluşan merdivenler her yerde büyüdü ve her yerden bir akker geldi.

Charles kayalık bir çıkıntıya ve devrilmiş bir ağaca sığındı, tüfeğini hızlı atışlarla doldurdu. Ben de onun yanına çömelip kendi silahımı açtım.

Tane, o şey nerede? Sendeleterek ayağa kalkarken sordum. *Yabancı mı?*

Henüz emin değilim, diye yanıtladı Tane ve ihtiyatlı sessizliğine geri döndü.

"Kaç kişi var?" Charles hazır tüfeğini elime tutuşturup benimkini aldı ve onu da doldurdu. Bana ateş etmeyi öğreten oydu doldurma konusunda yavaş olduğumu ama iyi bir nişancı olduğumu biliyordu. "Hadi, hadi, ben hallederim."

Tüfeği omzuma koydum, ağacın üzerinden nişan aldım ve kırmızıya bastım. Koşan hedefimi bir sis girdabında ıskaladım ama karşılığında iki el ateş ettim. Figürler kayaların, rüzgârla eğilmiş ağaçların ve ölü şelalenin arasından geçiyordu.

Sığınağa geri döndüm. "Çok fazla," dedim tüfeklerimi tekrar değiştirip omuzlarımı dikleştirerek.

" e yaratık?"

"Pusuda," diye cevap verdi Tane'nin sesi dudaklarımın arasından.

Bir merdivenin tepesinde savunmasız duran düşmanlardan biri ürkmüş bir çığlık atarak geriye doğru devrildi.

Sığınağımıza daha fazla kurşun yağarken tekrar eğildim.

Charles bir kez daha benimle ri takas ederken bir Fırtına Şarkıcısı'nın şarkısı yükseldi. Tekrar tekrar kırmızıya dönerken şarkılarını takip ettim, her taraftan başka sesler katılırken melodilerini ve niyetlerini izledim.

e sis yoğunlaştı. Silah sesleri duyuldu ve biri acı içinde çığlık attı, sinirlerimi yırtan, feryat figan bir acı.

Artık hedeflerimi göremiyordum ama onlar da bizi göremiyordu. Daha doğrusu ben hedeflerimi *tam* olarak göremiyordum. Tane, auraları tanıdık gelen, çoğu müttefikimiz olan birkaç büyücüyü hissedebiliyordu.

Ama birkaç tanesi tanıdık değildi. Onlardan birine odaklandım.

Aurasında gri bir kenar olan bir Sooth vardı. Onun yanında başka bir aura vardı, bu aura griden çok gümüş rengindeydi. Düşünceli, koyu çivit rengi bir kalbi vardı.

Eğer bu Talys değilse, belgeleri Ben'e verirdim.

Gümüş çelenkli ve kırmızı gure'a baktım. Onu öldüremezdim, ghisting'i varken olmazdı. Ama onu kesinlikle yavaşlatabilirdim.

Atışım yere düştü ama Talys bir santim bile kıpırdamadı. Ama sisin içinde bir boşluk oluşunca yavaşça döndü.

e Yabancı bana baktı, yüzü Talys Lirr'in genç yüz hatlarını kaplıyordu. en o , ikisi mükemmel bir uyum içinde ağzı açık bir şekilde gülümsediler ve saldırdılar.



BRITTLEWING *En büyük ve en nadir Otherborn yaratıklarından biri olan Bri lewing, yarası benzeri kanatlara sahip bir kuş yaratığıdır. Bri kanatlarının insan dünyasına girdiğine dair sadece üç referans kaydedilmiştir; bunlardan en sonuncusu, bir Mereish Çağırıcı Bitişik'in kölesi olan bir Bri kanadının Aeadine Filosuna karşı savaştığı Aeadine Ankraji'ndaki Ba le'dir.*

CANAVARLARDAN VE VARLIKLARDAN: GÜNEY
MEREİS ADALARINDA BİR ÇAĞIRICININ
GÖZLEMLERİ,
SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN

Tasmalı Canavar

BENEDICT

Kancalar küpeştenin üzerine takılmıştı. Ölü bir denizciden bir balta aldım ve küpeşte boyunca koşarak halatları kesmeye başladım. Balta ısırıldıkça tahta oyuluyor, halatlar kopup savruluyordu. Birisi suya düşerken çılgık attı, bir diğeri ise kayalık kıyı şeridine düştü. Bir kemik sesi duyduğumu sandım.

Toplar gürlerken güverte altımda gümbürdüyordu.

e Kızıl Fırtına ana kanalın ağzında, iç kısımlara yelken açmaya cüret edenlere karşı tam bordasını açmış yatıyordu. Sadece iki küçük yelkenli denemiş, biz birini sudan çıkarana kadar gelebildikleri kadar gelmişlerdi. Diğeri karaya oturdu ve yelkenliler yüzerek, uzun teknelere binerek ya da kanal boyunca uzanan tüneller, burçlar, merdivenler ve köprülerden oluşan savaş alanına girerek dağıldılar.

Ancak çok sayıda uzun bot vardı ve toplarımızın manevra kabiliyetine ve raylardaki döner topların hızlı hareketlerine rağmen artık etrafımız sarılmıştı.

"Benedict Rosser!" diye bağırdı bir ses. "Yüzünü bana dön!"

Güvertemde, omuzları öfkeden kamburlaşmış, paltosu yırtılmış ve elinde küçük bir kılıç olan bir adamın durduğunu gördüm. Bana doğru ilerledi, hücum eden bir denizciyi dikkatsiz bir hamleyle yere serdi.

"Bu da kim lan?" Yanımda beliren Sam'e sordum. "Voskin mi?" " at is Voskin," diye onayladı Sam.

Hemen yanıt vermemem Voskin'i daha da kızdırmışa benziyordu. Güverte merdivenlerinden indi. "Konuş, seni korkak!"

"Bu oyunu adil bir şekilde oynamaya niyetli misin?" Sam alçak sesle sordu. "Aziz, hayır," diye karşılık verdim.

Onaylamayan bir bakış bekliyordum ama sadece teslimiyet gördüm. " en fırsatını bulursam müdahale etmeme aldırmazsın..."

"Lütfen."

"Rosser!"

"Özür dilerim," diye bağırdım Voskin'e. Kılıcımı salladım ve teatral bir kahkaha attım. "Kim olduğunu unutmuşum! Çok özür dilerim. Gel, gel."

Voskin'in elinde tuttuğu kontrol kırıldı. Güverteden bana doğru fırladı ve şiddetli darbeler savurdu. Samuel kenara çekildi ve hemen başka gemiciler tarafından sıkıştırıldı, ama ben ona daha fazla söz etmedim.

Yapamazdım. Kör edici öfkesine rağmen Voskin'in iyi eğitilmiş olduğu belliydi, kasları öfke dolu zihninin yapamadıklarını tekrarlıyordu. Birkaç darbeden kurtuldum, diğerlerinden kaçtım ya da geri çekildim ve onu güvertenin ortasına doğru götürdüm.

Ne yaptığımı fark eden Voskin yavaşladı. Nefes nefese bir tarafa doğru dönmeye başlarken kılıcını uzun bir siperde tutuyordu.

u an zihnimde gereğinden fazla uzadı; gözlerini dikip baktıkça, öfkesi karşısında hissettiğim çekingenlik de o kadar azaldı. Onun yerine başka düşüncelerin tohumlanmaya başladığı bir boşluk vardı. Port Sen'in anıları. Büyülenmiş yerlilerin re ve uzak bakışları.

Etrafında "re" olan bir kız.

Gücümü kullanmıyordum. Bunun farkına varmak bir şoktu, sanki aniden nefes almadığımı ya da göz kırpmayı unuttuğumu fark etmişim.

Yere baktığımda yan tarafımdan fırlatılmış bir bıçağın kabzasının çıktığını ve körelmiş bir Magni ışıltısıyla parladığını gördüm.

Bir kadın ilerledi. Onu hiç hatırlamıyordum ama Voskin'le birlikte olduğu belliydi ve başka bir fırlatma bıçağı hazırlamıştı.

"Sam?" diye bağırdım, birden kardeşimin yanımda olmadığını farkına vardım. Bıçağı çıkarmak için hamle yaptım ama tereddüt ettim, parmaklarım tereddüt içinde kabzanın üzerine eğildi. Kan kaybından ölmek istemiyordum. "Sam!"

Voskin uzun bir hamleyle içeri daldı. Eğildim ve büküldüm, ama hareket sabitti. Kılıcının ucunu doğrudan pazuma indirdim. Elim hemen kılıcımı bıraktı ve küfrettim, kendi öfkem serbest kaldı.

Bir takla a t a r a k onu yere serdim. Karnıma bir diz. Kolumu boğazına geçirdim. Bıçağın bir kan fışkırmasıyla yanımdan kaydığını hissettim ve onu almak için çabaladım ama tutamayacak kadar kaygandı.

Voskin'in yüzü benimkine çarptı. Sersemledim, kör oldum ve çılgınca saldırdım. Dişler eklemelerimi parçaladı. Bir çizme göğsüme çarptı.

Bıçak fırlatan kadın ona kılıcını uzattı hayır, *benim* kılıcımı ve geri çekildi.

"Halkımın adaleti var," diye nefes nefese kaldı Voskin. Üstü başı kan içindeydi ve sesi sertti. En azından izimi bırakmadan ölmeyecektim.

Düşüncelerim kısa sürdü. Hayır. Neden böyle düşünüyordum ki? Neden şimdiden bu canavara teslim oluyordum? Ölmeyecektim. Teslim olmayacaktım.

Ama bunu arzuluyordum. Gözlerimi kırptım, uzun ve yavaş bir şekilde ve sonunda ne olduğunu anladım.

Magni etkisi.

Ana kamaranın kapısına yaslanmış Enisca Alamay'ı gördüm, koyu renk çerçeveli, çukur gözleri dünya altüst olmadan önce benimkilerle buluşuyordu.

e Red Tempest sanki büyük bir el direğini yakalamış ve aşağı çekmiş gibi yana yattı. Hayır, sanki büyük bir Otherborn canavarı gökten inip üzerine konmuş, kemik ve deniz yosunu kanatları titreyerek sessiz bir öfke çılgılığı atıyordu.

Canavar *e Red Tempest*'ı deniz bacalarına doğru sürüklemeye başladığında, güvertede Ğisten ışığı titredi. Miaghis patladı, dokunaçları savruldu, vücudu canavara doğru hamle yaparken yığıldı.

Taştan bir kulenin kütlesi, esir direği kadar yüksekte, üzerimizde yükseliyordu. Tahta rendelendi ve çatladı.

Kanatlı canavar Miaghis'in saldırısı altında serbest kaldı. Güverte bir bağırış ve çılgılık korosuyla, büyük bir sıçrama ve iniltiyle düzeldi. Canavar kanatlandı, kanatlarının iki büyük titremesiyle en yakın bacaya sıçradı ve Miaghis'e intikamla kükredi.

Bunu yaparken boynu gerildi ve boğazındaki tasmayı gördüm.

"Sam!" diye bağırdım. Çok fazla taraftan, çok fazla tehdit vardı. Kardeşime ihtiyacım vardı. Kardeşime ihtiyacım vardı.

Cevap gelmedi. Sallanan güverteyi aradım ama Sam hiçbir yerde görünmüyordu. Ne Enisca ne de Voskin'in bıçak fırlatan arkadaşı. Sadece korkmuş mürettebat savaşıyor ve ölüyordu.

Voskin bana doğru hamle yaptı. Hiç beklemedi, hiç tereddüt etmedi. Göğsüme doğru sapladı.

Bir kadın onu arkadan yakaladı ve çenesinin altından tabancasını ateşledi. Kafatası dış, kan, kemik ve beyin parçacıklarıyla parçalandı.

Düşüşünü hayretler içinde izledim. Oldukça grotesk bir sondu ama beni etkileyen o anın iğrençliği değildi. Düştüğü andaki haliydi,

katilini ortaya çıkardı. Vachon.

Gemi şiddetle sarsıldı ve ikimiz de sendeledik. Kanatlı canavar direğe tekrar tutunmuştu, bizi kanaldan sürüklerken kanatları gürlüyordu.

Vachon çömeldi ve gemi sarsılıp savrulurken dengesini korudu. Yaralarım yüzünden doğal olarak daha az zarıftım ve gemi bir deniz bacasına çarparken direğe doğru sendeledim. Kaya devrildi, güverteye yığıldı ve topları gong sesleriyle vurdu. Tahta feryat etti ve protesto etti. İnsanlar düştü, kaydı ve birbirlerini yakaladı, bu büyük tehdit karşısında savaşın sıcaklığı terk edildi.

Miaghis tekrar dalgalandı ve canavar uzaklaştı ama olan olmuştu. Bunu hissedebiliyordum. Gemi karaya oturmuş, kayalar düşmeye devam etmiş ve kanal açığa çıkmıştı.

Yakındaki bir kulenin tepesinde fenerlerden biri yandı.

"eir gemileri şimdi gelecek," dedi Vachon, yavaşça yükselerek.

Yanımızdan geçmeye başlayan sisin içinden gözlerimi kısarak ona baktım.

Duman. Silah dumanı değil, odun dumanı, yoğun ve katran kokulu. Güverteden geliyordu. e *Red Tempest*'ın karnından.

Vachon en yakındaki dalgalı kapağa baktı ama hiç şaşırmadı. Evet, bu doğru geldi. Sooth'unun duyuları onun dumana ve ardından gemimi tüketecek olan re'ye olan sıradan bakışını anlamıştı.

Çünkü bunu o yapmıştı.

"Ne yaptın sen?" Yine de sordum, çünkü duymaya ihtiyacım vardı, bu yeni, hain duyunun ısrar ettiği şeyi anlamaya ihtiyacım vardı.

Bana yarım bir gülümseme verdi, ne memnun ne de üzgündü. "Sözleşmemi yakmak istedim ama yapamadım. Ben de senin kulübeni yaktım." Voskin'i öldürmek için kullandığı tabancayı alına dayayarak selam verdi. "Umarım hayatta kalırsın Benedict. İyiliğimi boşa harcama."

"Neyini?" e sözcükler inanmaz, kıpkırmızı bir öfke dalgasıyla içimden fırladı.

e *Red Tempest* re'deydi. Gemim re'daydı ve Vachon, Vachon

Ona doğru adım attım ve sallandım. Dizlerim güverteye çarptı, Voskin'in infazından kalan kan ve irin içinde kaydım. Vücudu yarım düzine diğeriyle birlikte bir taraftaki küpeşteye çarpmış, parçalanmış kafası bükülmüştü.

Baş döndürücü, titrek bir telaş hissettim. Kanım damarlarımda çok hafıftı. Ateşim yoktu. Düşüncelerim çok hızlı ve karmaşık bir şekilde akıp gidiyordu.

İstila edilmiştik. *Kızıl Fırtına* yeniden harekete geçmişti ve Öteki'nin saldırısı altındaydı. Mary'nin elinde belgeler vardı, denizin derinliklerinde bir yerlerde büyük olasılıkla

yakalandı ya da öldürüldü. Samuel gözden kaybolmuştu, Alamay kaçmıştı ve Vachon bana ihanet etmişti.

İhanet etmişti. Duman yoğunlaşıp geminin çanı çınlarken, normalde saf olan sesi hasar yüzünden bozulurken bu kelimeyi düşündüm. Hayır, ihanet güven ve sadakatin kırılması anlamına geliyordu.

Vachon'dan bunu hiç görmemiştim. Elimde onu itaate zorlayan bir kâğıt parçası vardı ve onu yakmak için gemimi yok etmişti.

"Yangın çok hızlı yayılıyor, Kaptan!" Bayan Olles bağırdı. Gözlerimi kısarak ona baktım, birdenbire ortaya çıkmıştı. Ama sonra dünyayı algılayışım daraldı, kızıl ve siyahla kaplandı. "Onu kurtarmak mümkün değil, bizim kadar zor durumda değil!"

Gözlerimi kırıştırdım. Vachon ortadan kaybolmuştu. Şimdi sadece Bayan Olles karşımda duruyordu, kalkmama yardım etmeye yanaşmıyor, sadece zorlukla gizlediği bir küçümsemeyle bana bakıyordu.

Beni düşünmek için bir an daha bekledi, sonra mürettebata döndü. "Gemiyi terk edin!" diye bağırdı.

Vachon'un düşünceleri buharlaştı. Bayan Olles mürettebatı güvertenin en alt açısına ve sürüklendiğimiz deniz bordasına doğru yönlendirirken ona baktım. İlk mürettebat üyeleri orada gözden kayboldu, muhtemelen kayalardan aşağıya, aşağıdaki bir sahile iniyorlardı.

Hayır.

Gücüm arttı. Artık böğrümdeki bıçak gücümü azaltmıyordu. Alamay artık güverte kapısında gizlenip beni manipüle etmiyordu. Artık Vachon düşüncelerimi bulandırmıyordu.

Bayan Olles sakinleşti. Mürettebat sakinleşti. Siyah duman etrafımızda yoğun ve boğucu bir şekilde yükselirken, daha fazla ilerlemediler.

"Gemiyi terk etmeyeceksiniz," dedim. "Pompalar ve kovalar."

Sisin içinde davullar çalıyor, silahlar gürlüyordu.

Bayan Olles, "Biz bir ame'yiz ve düşman geliyor," dedi. Bana direniyordu, hem de şaşırtıcı derecede iyi direniyordu. Yavaşça bir elini kaldırarak yan tarafıma saplanmış olan Magni-damping bıçağını gösterdi. Diğer eliyle de tabancasını doğrulttu.

Birdenbire kükremeye başladım. "Gemimi kaybetmeyeceğim!"

"Gemini ve mürettebatını kaybedeceksin!" diye bağırdı ve silahını doğrulttu.

"İsyan," diye tükürdüm. "Siz lanet olası isyancılarıyorsunuz! Korkaklar! İnançsız, nankör "

Öfkemin gücü kanayan bedenim için çok fazlaydı. Sendeledim, dünya bulanıklaştı ve alçaldı ve daha fazlasını bilmiyordum.



BLOSQUELLE Kırmızı bir auraya sahip minyatür bir jöle çeşidi olan bu yaratıklar, avlarını yakalamak ya da kendilerini savunmak için açılmadan önce küre şeklinde deniz yüzeyinde süzülürler. Sığ ve ılık sularının Öteki'nin dışındaki tek üreme alanı olduğuna inanılan Indry hariç, Adalar'ın pek çok yerinde kötü bir şey olarak kabul edilirler. Bu nedenle Indry'de blosquelle'in toplanması mevsimlerin değiştiğine işaret eder ve varlıkları Indry halkı arasında hem bir gurur hem de bir güç göstergesidir.

CANAVARLARDAN VE VARLIKLARDAN: GÜNEY
MEREİS ADALARINDA BİR ÇAĞIRICININ
GÖZLEMLERİ,
SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN

Eski Yüzler, Yeni Tehditler

SAMUEL

küpeşteye tırmandı ve sırlıslık ve ağırlı bir halde *Red Tempest*'in güvertesine düştü. "Ben!"

Kimse cevap vermedi. Güvertede koşuşturan birkaç kişi, ambarlardan çıkan dumanla gizlenmişti. Kanalin aşağısında, Hae'nin canavarı olan çürük ışık hareket etti ve bale'nin çekirdeği gözden kaybolurken top sesleri devam etti.

Ben'i güvertenin ortasında inlerken buldum. Ona doğru hızla ilerlerken ayağa kalkmaya çalıştı, sendeledi ve elinde bir tabancayla bana doğru döndü.

"Kahretsin, sensin," diye nefes nefese silahını tekrar indirdi. Silah tamamen güverteye düştü ama umurunda değil gibiydi, kurşuni gözlerini benimkilere dikmeden önce kaşlarını çatmakla yetindi. "Gemim yanıyor."

Kollarından birini omuzlarıma doğru çektim. Beklediğimden daha ağır bir şekilde bana yaslandı ve sendeledim, sonra ayaklarımı buldum ve geminin yanına doğru ilerlemeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Ben donuk bir sesle sordu. " seni denize atıyorum."

ona biraz hayat kattı. "Sam "

Benedict'i kenara ittim. en Yukarı tırmandım ve atladım.

Kulaklarıma su hücum etti. Beklediğimden daha hızlı bir şekilde suya daldım ve Benedict'in hasta halinin hemen yanından geçtim.

Bir an sonra bir deniz kıyısının dar omzuna sıçradım. Şimdi öksüren ve inleyen Benedict'i yarı yarıya sudan çıkardım ve yanına diz çöktüm.

Kemerimdeki bıçağı çıkardım ve ileri uzandım.

Kolumu tuttu, gözleri aniden neredeyse çıldırmış bir suçlamayla irileşti. "Sam "

"Seni sarmak için gömleğini çıkarıyorum," diye tersledim. "Kendi gömleğini kullan!"

"Hayır." Elini kaldırdım çok kolay oldu ve işe koyuldum.

"Kıpırdama ve bu iş daha çabuk bitsin."

Boğulurcasına bir kahkaha attı. "Bitti. Bitti. Gemimi kaybettim. Onları kaybettim. Kaybettim..."

Bir sonraki kelimesi olan *kadını* hissettim ama söylemedi.

"Mary'den belgeleri almış olmalısın," dedi. "Onları nereye koydun?"

Onu görmezden geldim.

"Sam. Neredeler? Bütün bu iğrenç girişimden bana kalan tek şey onlar." Yarasının üzerindeki bandajı sıkılaştırırken acı dolu bir nefesle kesti.

Ayağa kalkmaya başladım.

Bileğimi tuttu. Kayalığın üzerinde içi boşalmış, solgun, asaletinden sıyrılmış görünüyordu. Uzaktaki silahları ya da savaşçıların bağırışlarını duymuyor gibiydi, oysa bu sesler denizin her tarafından yankılanıyordu. "Sam," dedi, sesi şimdi yalvarır gibiydi. "Sam. Sen de istemelisin, onların düştüğünü görmek istemelisin.

Mary'ye yaptıklarının mürekkebi. ey bize ihanet etti!

hak ediyorlar."

Bileğimi geri çektim. "Seni burada bırakacağım. Durum giderek vahimleşiyor ve Inis Hae ile Ess Noti işin içindeyken sana yük olarak yapabileceğim hiçbir şey yok. Burada kal ve sessiz ol. Lütfen."

Bu sözler onu tahmin ettiğimden daha fazla etkiledi. Yüzünde acı ve ardından öfke belirdi. Gücü üzerimde dalgalanıyordu ama ona direnmek için bir ömür harcamıştım ve o da yaralanmaktan zayıf düşmüştü. Bir adım uzaklaştım.

"Sam!" diye bağırdı. "Samuel!"

Deniz kıyısını döndüm ve onunla bir sonraki sütun arasındaki su birikintisine baktım. Yüzmem gerekecekti. Ama Inis Hae olan bükülmüş Sooth'un aurası yakındaydı ve bir ghisten gemisinin ışığı ve uzaklardan gelen Fırtınakıran'ın şarkısıyla daha da yaklaşıyordu.

"Sam!" Ben'in sesi kesildi. "Sana yardım etmeme izin ver!"

Yavaşça kulenin etrafından geri yürüdüm. Ben beni yarı yolda karşıladı, yan tarafını tutuyordu, yüzü bembeyazdı ve ifadesi kararlılıkla titreme arasında gidip geliyordu

yalvarıyordu.

"Beni yavaşlatacağın," diye işaret ettim, onun bariz acısı karşısında hissettiğim çelişki dalgasına karşı duvar örerek.

"Yavaşlatmayacağım." Homurdandı, öksürdü ve taşların üzerine kan tükürdü. "Hâlâ ateş edebilirim. Adaya geri mi dönüyorsun? Bir tekne bul ve ben senin nişancın olayım. Yoksa Mary'ye mi gidiyorsun? Teklifim hâlâ geçerli."

"Inis Hae'yi ben yöneteceğim." "Kimi?"

Gözlerini kıstı.

" e Anchorage'da beni vuran büyücü mü? Bizi Mere boyunca kovalayan?"

"Ah, şu Inis Hae," Ben dişlerini emdi ve tekrar tükürdü, bu sefer daha az kanlı bir şekilde. " e Ess Noti birlikte kalmak için bir başka neden. Mary nerede?"

Öteki'nin kenarından kayarak geçtim ve karanlık insan dünyasını kaplayan bir ılık kümesi gördüm.

"Taş ormanın kenarında," dedim, biraz şaşkınlıktan öte. Daha az şaşırtıcı olan, onu görüş alanımdan çıkarmakla tehdit eden diğer ışıkların çokluğuydu büyücüler, ghistingler ve Ötekidoğan canavarları. e la er'in sayısı artmıştı ve Hae'nin de bunun bir parçası olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Plan bu değildi," diye mırıldandı Ben, bana yaklaşıp. Kaya, aklımı insanların dünyasına ve gecenin içindeki seslere geri çekerek kıpırdandı. Ya da daha doğrusu, bunların yokluğuna.

Artık toplar yoktu. Artık sadece birkaç bağırış ve silah sesi geliyordu; uzaklardan gelen Fırtına Şarkıcıları'nın şarkıları, şırl şırl akan suyun sesi ve e Kızıl Fırtına'nın alevleri ve parçalanışıyla birlikte.

Kanalda biri diğerinin arkasında iki gemi göründü. En uzaktaki Voskin'in gemisi *Dominion*'dı. Fırtınakıran şarkılarını bıraktı ve onları kanalda ilerleten rüzgâr kesildi. Gemi belirdi, toplar açıldı, topların etrafından ılık saçılıyordu, sancaklar cadı rüzgârının girdaplarına yaslanmıştı.

Bu arada daha yakındaki gemi, Voskin ve Talys'le birlikte hattı tutan isimsiz gemilerden biriydi. Elesi Artan baş tarafta durmuş, başka bir genç adamla ve Inis Hae'nin tanıdık simasıyla görüşüyordu.

Koyu saçlı adamı ilk kez Hesten sokaklarında görmüştüm; elini sokağa sürerek beni Tithe'den Mere'ye, Aeadine Demir Yeri'ndeki ba le'ye kadar takip edebileceğini garanti etmişti.

Onu son gördüğümde göğsüme bir kurşun sıkılmıştı.

Eğer bir Usti long ri e'ye sahip olsaydım, aynı şeyi ona da yapabilirdim, o anda ve orada. Ama bana kalan tek şey kılıcımdı.

Suyun altından gelen bir tı k ı r t ı beni intikamcı düşüncelerimden kopardı. İlk başta taze, kırmızımsı ışığın *Kızıl Fırtına*'yı tüketen amaların bir yansıması olduğunu düşündüm ama onlar da Hae'nin gemisiyle birlikte hareket ediyorlardı.

ötekidoğumlu canavarların ışıkları kırmızı, turuncu, altın ve bronz tonlarında geminin etrafında dalgalanıyordu. Gemi yavaşladıkça bu ışıklar bir havuzda toplanıyor, deniz bacaları arasında yayılıyor, amalara yaklaşıyor ve doğaüstü ışıklarını da beraberlerinde taşıyorlardı.

Ben ve ben, bacamızın etrafındaki su kırmızı kürelerle dolup taşarken kıpırdamadan durduk.

"Samuel," diye mırıldandı kardeşim, hâlâ yan tarafını tutuyordu. "Bunlar da ne?"

"Blosquelle," diye mırıldandım cevap olarak. "Bir tür jöle."

"Mereish mi o?"

"Kan pınarları için." "Bu yerden nefret ediyorum."

"Minnettara olmalıyız," *d i y e* cevap verdim, şimdi geçip gitmiş olan ve görünüşe göre *Kızıl Fırtına*'nın enkazının yollarından çekilmesini bekleyen gemiye bakarak. "Sanırım Hae'nin bizi şımartmamasının tek nedeni onlar."

"Şu anda kapana kısılmış olmamızın nedeni de onlar," diye karşılık verdi Ben. Sargılarına tutturduğu kanlı elini açarak kendine baktı. "Dediğim gibi, sizi yavaşlatmayacağım. Ama sudaki kan..."

"Yardımcı olması pek olası değil," diye bitirdim. Yaratıklara baktım, şimdi aralarına daha belirsiz ve daha az tanımlanabilir başka ışıklar serpiştirilmişti. "Eğer tüm bunlar Hae'nin esareti altındaysa, ki öyle olduklarına inanıyorum... benim tarafımdan yapılacak herhangi bir müdahale onu alarına geçirecektir."

"Bay Rosser," diye tısladı suyun ötesinden bir ses.

Barakaların arasından bir uzun kayık görüldü, alttan Öteki Doğulu canavarların ışıklarıyla aydınlanıyordu. Teknede birkaç kişi vardı ama onları buradan teşhis edemedim.

e ses tekrar geldi, bu sefer tanınabilirdi. Brid. "Sizin için yanaşacağız, efendim."

Birkaç gergin dakikanın ardından, uzun kayık kıyıya yanaştı. Suyu bir adım atarak riske girdim ve Benedict tekneye tırmanırken onu destekledim.

"Brid," dedim ona anlamlı bir bakış atarak.

Ben kadını tanımıyor gibiydi, başını sallayarak teşekkür etti ve onun yerine elinde kürek olan kadına odaklandı.

"Moody," dedi omzuna tanıdık bir yumruk atarak. "Seni gördüğüme sevindim."

"Efendim," dedi. e kadın yıpranmış görünüyordu, eski ve yeni yaraların bir karışımı, ama hepsine karşı ilgisizdi.

İçimden Benedict'e Brid'in kim olduğunu hatırlatmak geldi ama şimdi sırası değildi.

"Geri çekilmeliyiz," dedim. "Ana adadaki güçlerle birleşin. e enkazı büyük gemileri bir süre daha geride tutacaktır ama sonsuza kadar değil."

"Onları yavaşlatamaz mıyız?" diye sordu Moody kadın.

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Hayır, büyük bir etkinlikle ve bedelsiz olmaz. Demery'ye geri dönmeli ve onu Ess Noti'nin burada olduğu konusunda uyarmalıyız."

"Peki ya Mary?" Ben kaşlarını çatarak bana sordu.

"Ona ve Tane'ye güvenmeliyim," dedim, her parçam ona gitmek, onu ilk önce uyarmak için can atarken bile kendime bunu onayladım. Yarım ağızla gülümseyerek ekledim: "Üstelik yanında Charles var."

Beklenmedik Müttefikler

MARY

Harles ve ben kayalık bir kıyıdan ve taş ormanının kenarındaki iki yığının arasına sıkışmış bir gemi enkazının etrafından dolaştık.

niz önümüzde uzanıyordu, bulutlarla kaplı bir ayın altında uçsuz bucaksız ve beyaz dalgalarla delik deşikti. Dalgalar meydan okumadan ve kontrolsüzce çevre bacalarına çarpıyor ve çarpışan cadı rüzgârları tarafından yeni bir şiddete karıştırılıyordu.

Charles ve benim üzerimize püsküren sprey ve köpük bizi enkazın derinliklerine doğru kovaladı. Kendimi bir güverte parçasının arkasına attığımda gözlerim tahtaya çarptı ve taş çarptı.

"Mary," diye nefes nefese kaldı Charles, yanıma yapışmıştı. "Bunu hafife alarak söylemiyorum ama teslim olmamız gerektiğine inanıyorum. at *thing*..."

"Tahta onu durdurmayacak. Onu." Ben de kabul ettim. Kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu ve zihnim kendine emir vermeyi reddediyordu. Sadece içgüdülerim vardı ve içgüdülerim Charles'la aynı fikirdeydi.

Etrafımızdaki enkaz ghisten ışıyla çatırdadı. Tane onu karşılamak için yükseldi ve ruhani aydınlık dalgalar boyunca ve yığınlardan aşağı doğru patladı.

"Tane." Talys Lirr yanımda tezahür etti. Yabancı yüz hatlarını değiştirip bana bakmadan önce onun gemi enkazının içinden ÖtekiYürüyüş'le geçtiği gerçeğini sadece kısa bir süre anlayabildim; sırtışı bir kez daha Talys'in genç yüzünde pasif bir şekilde yankılandı.

İkinci bir *ghiseau*, daha önce fark ettiğim Sooth, kulenin etrafında döndü. Yedi silahşör ve kadından oluşan bir maiyetin başındaydı ve elinin bir hareketiyle tüfeklerini bize doğrulttular.

Talys'in sesi bir mırıltıydı ve tüylerimi diken diken etti. "Gelin, konuşalım. Kolayca ölemezsiniz ama etkisiz hale getirilebilirsiniz ve bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğim. O yüzden bu düşünceden vazgeç. Bu dar görüşlülük."

Rüzgâr hızlandı ve su ayak bileklerimizin üzerinden akmaya başladı. "Bizimle ilgili niyetin nedir?" Charles sordu.

"Şu anda mı? Seni daha fazla sorun çıkarmaktan alıkoyuyorum ama ihtimaller de var. Hoten senden uzun uzun bahsetti," dedi Talys Yabancı, çünkü kızın sesinde insani hiçbir şey yoktu ve Tane'ye hitap etmeye devam etti. " e Fırtına Duvarı'nın ötesindeki büyük Wold'u diken Ana.

Sıradan bir Stormsinger'ı Fleetbreaker'a dönüştüren kişi. En sevdiği kızı olarak seni nasıl da istemişti. Ama sonra beni buldu tabii ki."

Yabancı yine gülümsedi, tüm dişleri ve insanlık dışı yüz hatlarıyla. Tane'nin t e d i r g i n l i ğ i benimkiyle buluştu, kalın ve gizliydi.

"Kaynaşmamız çok ama çok iyi sonuçlandı," diye ekledi Yabancı ürpertici bir fısıltıyla. en doğruldu ve kölelerine işaret etti.

Sooth ghiseau yaklaştı. Işık üzerine düştüğünde, yüzünün tanıdık hatları belirginleşti. Onu tanıdığım için değil kesinlikle tanımadığım için.

ama aynı zamanda Lirr'in yavrularından biri olduğu için.

Silahşörler bizi bağlamak için harekete geçti.

Tane, sinirlendim.

"Kaçış yok," dedi Yabancı Talys'in içinden, belki de yüz ifademi okuyarak. "En iyi seçeneğin benim iyi niyetimi kazanmaya başlamak. Anlaşıldı mı?"

Bir ses zihnimin arka tarafını dürttü. Yabancı'yı görmezden gelerek denize baktım.

Davullar. ey sanki hızlanıyormuş gibi sabit bir ritim tutturuyordu. *Boom, boom, boom.*

Küreklerin hızı.

Capesh, Tane ve ben bir olduğumuzu fark ettik. Ama kim? Kalan gemisindeki Forbara, hâlâ onu Wold'a götürmem için beni zorlamaya kararlı mı?

Uyumumda değildi. O anda, Mereish Donanması ya da Lirr'in yeniden dirilmesi dışında, görüş alanıma kim girerse ona katılmaya karar verdim.

"Silvan," diye söze girdi Yabancı, genç adamla konuşurken.

"O gemiler bizim değil," dedi Lirr'in Sooth oğlu, belli ki babasının adını taşıyordu.

Yabancı'nın bakışları yüzüme döndü. "Kim olduklarını biliyorsun."

Tane benim aracılığım, "Bu davullara bakarak bunların *Capesh* kürek gemileri olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Ama ben Sooth değilim."

Yabancı, halkına bir el işareti yaptı ve Charles'la ben hemen saldırıya uğradık.

Ö t e k i Dünya'ya gitme dürtüsü, işe yaramazlığına rağmen tekrar gitmeyi deneme dürtüsü beni ele geçirdi. Ama Charles'ı terk etmeyi kendime yediremiyordum, gerçekten kaçma şansımın ne kadar az olduğunu bildiğim halde.

Kendimizi sise ve deniz kıyısına doğru götürölmeye bıraktık.

ELLİ

Ice Bound

BENEDICT

Deniz kıyısında neredeyse sessizlik içinde kürek çekerken gök gürültüsü yuvarlandı. İlk başta bunu top seslerine, belki de *Harpy*'nin *Red Tempest*'in yerini alıp ana kanalı korumaya gelmesine *yordum*. Bunu, gemimin kaybından duyduğum öfke ve acıyı boş bir boşluğa dönüştüren, ölümcül bir sükûnetle serpiştirilmiş yoğun bir acıyla karşıladım.

Ama bu gök gürültüsü durmadı. Yuvarlanmaya devam etti, doğal olmayan karanlık ve yoğunlukta bir fırtınaya dönüştü. Kıştan kalma bir cadı rüzgârıyla deniz kıyısını süpürdü ve sis donmaya başladı.

Sakalımda ve yakamda dondu. Giysilerimize, kirpiklerimize ve rüzgârda savrulan saçlarımıza yapıştı. Küreklere ve kayalara yapıştı ve deniz suyunda kristalleşmeye başladı.

"Yaz ortasında kış geliyor," diye mırıldandım Samuel'e. Onu aşağıdan gördüm, üzerimde bir küreğin başına oturmuş, Moody ile omuzlarını ovuşturuyordu. Ben de yerimi ona bırakmış, teknenin bordasında çaprazlama oturmuştum; dizlerimin altından buz gibi su akıyordu. "Hiçbir Stormsinger o kadar güçlü değildir."

"Tek bir Stormsinger bile değil," diye cevap verdi Samuel, kürek çekerek. "Hatta eetlerdeki gibi bir koro bile yok. Isla Ascra'da yüzlerce cadı var."

"Cadılar tutsak oldukları gemiyi değil, evlerini korumak için birlikte çalışıyorlar," diye ekledim.

Samuel bana baktı, yüz ifadesi aç ve karanlık tarafından gizlenmişti. "Gerçekten de öyle. Senin olan bir şey için savaşmak güçlü bir şey. Ait olduğun bir şey için."

Onun sözleri ve bunun sonucunda oluşan düşüncelerim içimdeki boşluğu besledi. Amacının bu olduğundan şüpheleniyordum, bana artık ait olacak hiçbir şeyim olmadığını hatırlatıyordu.

ait olduğum gemim yandı, mürettebatım isyan etti, itibarım Kış Denizi'nin bir ucundan diğetine kirlendi.

Bu beni öfkeliendirmeliydi. Ama boşluğum artık her şeyi tüketiyordu.

"Sanırım öyle," diye mırıldandım ve başımı tekrar siperin içine soktum. Bakışlarım, deniz yığınlarının ve ağağların koyu çizgileriyle serpiştirilmiş açık gökyüzüne dikildi. Gecenin içinde, gökyüzünde, deniz yığınlarının üzerinde ve duyularımın çevresinde birkaç ışık gördüm ama bunlar yıldız değildi. Sadece sinsice dolaşan Öteki Doğulu canavarlardı.

Yarama ve sargılarıma dikkat ederek kollarımı göğsümde birleştirdim ve gözlerimi kapattım. "Biri bizi öldürmeye geldiğinde beni uyandır."

Yağmur aniden yüzüme sıçradı. Şok edici derecede soğuktu, yağmurdan çok karla karışık yağmur vardı ve inledim. Gözümü tekrar açtım ve kaşlarımı çatarak gökyüzüne baktım.

Samuel tek kelime etmeden şapkasını göğsüme fırlattı, kendi kafasını da sağanak yağmura maruz bıraktı ve sözsüz bir şekilde işine devam etti.

Yavaşça şapkayı aldım, yüzüme kapattım ve tekrar gözlerimi kapattım.

Uyumuş ya da kendimden geçmiş olmalıyım, çünkü bir sonraki fark ettiğim şey tüylerimi diken diken eden bir ağrıydı. Elbiselerim çatırdayarak doğruldu ve Isla Ascra'nın ana adasının tepemizde beliren uçurumlarını gördüm. Sabit, pasif bir ışıktaki buzla parlıyordu ve havayı garip bir ses kaplıyordu. Küreklerin gıcirtısı ve sudaki buzun müzikal, çınlayan sesi.

En azından soğuk yaramı uyuşturmuştu. Yine de ağırlığıma kollarıma vererek teknenin gövdesine yaslandım ve deniz yığınlarına baktım.

Şafak söküyordu ya da sökmek üzereydi. Kırmızı, turuncu ve altın rengi ışık, bir bulut göbeğinin altındaki kuleleri kesiyordu; soğuk bir dünya için bir yaz gündoğumu. Kırığı görünürdeki her şeyi kaplamıştı, suyun yüzeyi hariç, o da kalın bir buz tabakasına dönüşmüştü.

frazil yığınları ve kuru sis bulutları, kutup havasına daha fazla nem katmaktan başka bir işe yaramadı.

Harpy de buzla kaplanmıştı. Pruva direği ve çıplak göğüslü, çığlık atan gurehead'i ana kanaldan adaya doğru bakacak şekilde yakınarda yatıyordu. Güvertesinde figürler hareket ediyor, soba boruları şafağa odun dumanı pompalıyor ve halatları buzla parlıyordu.

Isla Ascra'nın etrafında dairesel bir akıntıyla esen sabit bir rüzgâr vardı. **B u** , tepedeki bulutların girdabından belliydi; büyük bir bulut kasırgası taş ormanı boyunca yayılıyor ve Ascra'yı bir büyü balonunun içinde tutuyordu.

bir de şarkılar vardı. Adanın her köşesinden geliyor gibiydi, yankılanıyor, dönüyor ve y a n k ı l a n ı y o r d u , melodik ve tarif edilemez derecede ürkütücüydü.

Fırtınacılar büyülerini sürdürüyor.

Garip bir şekilde huzur vericiydi. Ama aynı zamanda sahteydi. Aldatıcı bir sükûnet içinde uyanmışım, çünkü bir an sonra *Harpy'nin* yay kovalayıcıları patladı, yağınların içine girip gözden kayboldu. Tüm uçurumlar boyunca, daha fazla kırmızı silah. Ve bir an sonra, görünmeyen cevap verdi.

Voskin'in *Dominion*'u kanaldan çıkıp *Harpy*'ye çarptığı sırada sahile indik. e küçük gemi sarsıldı ve sallandı.

Samuel buzla kaplı sahilde bir an durdu ve Demery'nin gemisine baktı. en koluna girdim, gözlerini ayırdı ve tünele doğru koşmaya başladık.

Tünelin kapısı zaten yarı kapalı, her an düşmeye hazırды. Biri Samuel'i selamladı ve bizi aceleyle kumsalın ışığından uzaklaştırıp Ascra köyüne doğru götürdü.

Burada hava daha yumuşaktı. Güneş ışığı merkezi bir meydana vuruyordu, ama onun sıcaklığında hiçbir rahatlık yoktu.

Köy organize bir karmaşa içindeydi. Yaralılar derme çatma barınakların altında sıralar halinde yatıyor ve her yerde yanan direkler, bitkin savaşçı yığınlarıyla çevreleniyordu.

Bunların çoğu benim ekibimdi. Aklımdan *ihamet*, *cinayet* ve *intikam* gibi kelimeler geçerken Bayan Olles'in koruyucu bakışlarıyla karşılaştım.

Ama cevap olarak sadece başımı salladım. Artık komutanın onda olduğu açıktı. Ve benim yapacak başka işlerim vardı.

"Herkes uçurumlara!" diye bağırdı biri. " karaya çıkıyoruz!
Eğer silah tutabiliyorsanız, ayağa kalkın!"

"Gidin," diye seslendi Samuel uzun kayıktaki arkadaşlarımıza.

Moody bana mülayim ve yorgun bir bakış attı ama yola koyuldu. "Dikiş attır!" diye bağırdı bana.

Eğri büğrü selam verdim.

"Evet, şifacılar git," diye kabul etti Samuel. "Seni daha sonra nd edeceğim."

Ben cevap veremeden koşarak uzaklaştı. Giderken kahverengi tenli bir kadına bağırdığını duydum, "Idriss! Meryem döndü mü?"

Bir patlama yeri sarsarak onu sendeletti ve oradan buradan çığlıklar yükseldi.

Mary. Taşıdığı şeyin bilgisiyle birlikte onu düşünmek beni ele geçirdi.

Gemimi kaybetmişim. Mürettebatımı kaybetmişim. Ama Güney Adalarına gelme nedenimi henüz kaybetmemişim.

" ey's on the beach!" dedi birisi.

Her şey çok yakında bitebilirdi ve benim de eski bir görümcem vardı.

Yüzümü ovuşturdum ve topallayarak şifacılar doğru yürüdüm.

"Sen," dedim gözlerimle karşılaşan ilk kan sıçramış, yetkin görünümlü kişiye. Bağışmalar avluda yankılanmaya devam ederken ve silahlar uçuşumlarda patlarken bile gücümü kullandım ve bakışları tamamen bana odaklandı.

"Çabuk beni diki," dedim, paltomu çıkardım, sargı bezimi çözdüm ve yere attım. Soğuk, çıplak tenimdeki kaz tüylerini artırırken yan tarafımdan yavaşça kan sızmaya başladı. "Ve birisi bana bir ri e verdi."

ELLİ BİR

Kuyunun İçinde

MARY

Ba le sesleri azalırken Talys'in gemisinin güvertesini izledim, uğultular ve ulumalar, zafer ve kararlılık çılgınlıklarına dönüştü. kaotik, kutlama amaçlı bir silah sesi ve güvertede tekrarlayan bir tepinme vardı, ardından bir ilahi, zafer şarkısı geldi.

Charles, kelepçeli elleri kucagında yukarıdaki güverteye bakarak, "Bunu karaya çıktıkları anlamına alıyorum," dedi.

Ayrıca kelepçelenmişim, ama sadece bu değil. Ön kolumda kalın, kaba demirden bir bant vardı. Güvertenin altındaki yakınlıkla hiçbir ilgisi olmayan korkunç bir klostrofobi hissine kapıldım.

Hava yoktu. Daha doğrusu hava bana karşı hissizdi.

Merdivenlerde bacaklar belirdi ve Silvan iki iri adamın peşinden ambara girdi.

Sooth, Charles ve benim kilitlerimizin açılıp güverteye çıkarılışımızı izledi.

Bir tarafta Isla Ascra'nın kayalıklarını ve kumsalını, diğer tarafta *Harpy*'yi ve her tarafta buzla kaplanmış deniz yığınlarını gördüğümde beni derin bir kopuş hissi kapladı. Fırtına bulutları tepemde daireler çiziyordu ve hava buz gibiydi, çizgileri buza çeviriyor ve sca ered kum tabakasına rağmen güverteyi ayaklarımın altında kayganlaştırıyordu.

Eğer Ascra'nın cadıları bunu başardıysa, bu şaşırtıcı bir başarıydı. Ama buzdan bir kılıf istilacıları durdurmaya yetmemişti. Kumsal şimdiden cüceler ve teknelerle dolup taşmaya başlamıştı bile. E portcullis kumların üzerinde parçalanmış, patlamaların neden olduğu yanık izleriyle çevrelenmişti.

Charles ve ben bir bota yüklendik ve kıyıya çıkarıldık. Tünelden geçip Isla Ascra'nın kalbine, meydana diz çökmüş sıra sıra mahkûmların olduğu yere kadar bir düşman ordusuna katıldık. Athe'nin mürettebatından yüzler gördüm ama Athe ve Demery'nin kendileri yoktu. Sam, Ben ya da Idriss de yoktu.

Talys bizi karşılayana kadar bu bana biraz umut verdi. Gözlerinde hala yabancı parlıyordu ve yaratıkta derin bir memnuniyet havası vardı.

Ancak Elesi Artan hışımla gelip beni kolumdan yakaladığında memnuniyetim buz kesti.

"Neredeler, seni kaltak?" diye sordu beni sarsarak.

Charles kendisini yakalayanlardan kurtulmaya çalıştı ve ben ondan uzaklaşırken Tane tenime sürtündü.

"Pardon?" diye sordum. diye sordum.

Yabancı'nın sesi çok düz, çok sakindi. "Ne yapıyorsunuz?"

Artan yaratığa belirgin bir küçümsemeyle baktı. "Talys," dedi Yabancı'yı kasıtlı olarak dışarı çıkararak. "Solov'dan belgeleri çalan kadın, bulmamız gereken kişi."

Usti ve Yabancı arasında bir bakış attım. Belli ki benim bilmediğim dinamikler işliyordu. Ama arkadaşlarım hâlâ özgür ve umutları varken korkmayacaktım. Tabii eğer ölmedilerse, ki bu durumda ben de yakında onlara katılacaktım. içimde korku değil ama üzüntü gibi korkunç bir his vardı.

Kış Denizi'nde ölümden daha kötü kaderler vardı ama ölümün yüzüne birçok kez bakmıştım ve artık korkmadığım bir yakınlığımız vardı.

"Hayır, onları *senden* çaldım," dedim, düşmanlarımı bölmek için bir fırsat görmüştüm. "Sen onları Solov'dan çaldın ve onu öldürdün. Seni yalancı dangalak."

"at is a lie," diye tükürdü Artan, yüzüme bir yumruk sallayarak. "Senin bağırsaklarını deşeceğim, kadın."

Nger'i düşündüm, sonra Artan'ın etrafından Talys'e baktım. "Solov seni müzayedesine davet etti, değil mi? Sen, Voskin. e Ess Noti."

Artan yüzüme vurmak için hamle yaptı.

Inis Hae genç adamın kolunu yakaladı ve onu kabaca kenara çekti. Artan öfkelenerek Hae'yi azarladı ve hem Yabancı'ya hem de bana tehditler savurdu.

Hae onu tekmeleyerek yere düşürdü. Artan elleri ve dizleri üzerinde avlunun taşlarına düştü ve ancak o zaman durumunu kavrar gibi oldu.

"Bu ne cüret!" diye öfkelenildi, gözleri korkunç bir korkuyla parlıyordu.

Artan'ın adamları ileri atıldı. Diğerleri Yabancı ve Hae'ye sadıktı sanırım.

onları tabanca, tüfek ve kılıçlardan oluşan bir duvarla karşıladı.

Hae, Artan'ın göğsünün ortasına bir çizme geçirerek onu yerde tuttu.

Charles'ın nefesini tuttuğunu duydum. Bunun nereye varacağını o da benim kadar iyi biliyordu.

"Solov bizi güneye davet etti, gerçekten," dedi Yabancı, Hae'nin bir askere emir verip Artan'ı yönetmeye geri dönmesini kayıtsızca izleyerek. "Birkaç davetiye gönderdi ve Voskin ile ben Bay Hae ile birlikte yola çıktık. Bay Hae, tesadüfen Voskin'e Rosser ikizleri, Fleetbreaker'ın kızı ve Ostchen'de ele geçirdikleri son derece değerli belgelerle ilgili büyüleyici bir hikâye anlatmaya gelmişti."

Belgeleri bizim değil Enisca'nın çaldığı gerçeğini belirtmek gereksiz görünüyordu. Onlara sahip olduğumu zaten kabul etmiştim.

Evet, şimdi planınız nedir? Tane kafatasımın sessizliğinde sordu.

Henüz cevap veremedim. Yabancı'nın Artan'ı düşünme biçiminde son derece dehşet verici ve büyüleyici bir şey vardı.

"Seni hemen öldürmediğim için memnunum," dedi ghisting. "Zamanında ve yeterli bir müttefiktin."

Artan'ın yüz ifadesindeki seğirmeden Yabancı'nın ne demek istediğini tam olarak anlamıştı.

"Buna cüret edemezsin," diye tekrar tükürdü. Dönerek silah arkadaşlarına baktı. "Ne yapıyorsunuz, sizi aptallar? Yardım edin bana!"

"Yardım edersen ölürsün," dedi Yabancı. Artan'ın ghisting'e karşı umursamaz ve küçümseyici görüldüğü yerde, adamları öyle değildi. Birkaçı silahlarını indirdi. Diğerleri geri çekildi. "Eğer yaşamak istiyorsanız, Voskin'in halkının yaptığı gibi bana katılın."

Voskin öldü mü? Tane'ye fısıldadım. Bu bir rahatlama olmalıydı. Özgürdüm, Benedict'i tutuklama baskısı hafiflemişti ve annem Voskin'e ne söz verdiyse ya da onu nulli ed ile tehdit ettiyse. Ama Hae'nin varlığı ve Lirr'in mirası karşısında bunların hepsi küçük görünüyordu. Voskin bizi bu bataklığa sürüklemişti ama artık onun ölümünün bizi kurtaramayacağı kadar derindeydik.

Hae eğildi ve Artan'ı saçlarından yakaladı. Genç adam çırpındı, bir anlık zavallılık şaşkın bir öfkeye, sonra da çaresizliğe dönüştü.

Hae can havliyle homurdanarak diğer adamın boğazını kesip geri çekilirken her şey gargaraya dönüştü.

Artan ayağa kalkmaya çalıştı. Elleri kendi kanının giderek büyüyen havuzunda kaydı ve kıpkırmızı su birikintisinin üzerine yığılıp kaldı. Ağzının üzerindeki tek tük tüyler, son nefeslerinin kısa, fokurdayan soluklarıyla birlikte seğiriyordu.

Etrafımızdaki Artan'ın adamları aniden geri çekildi, yüz ifadeleri farklı derecelerde şok ve belirsizlik gösteriyordu.

Mereish üniformalı bir subay onlara bağırmaya başladı ve meydan yavaş yavaş boşaldı.

Charles, Yabancı, Hae, iki muhafız ve Artan'ın seğiren cesediyle baş başa kalmıştım.

Genç Usti'nin li le nger'ı soğuyan kanında manik bir şekilde davul çalıyordu.

Yabancı'nın benimle konuştuğunu fark ettim. "Şimdi, belgeler? en Seni rahat bir yere götüreceğim."

Dudaklarım ne diyeceğimi bilemeden aralandı.

"Belgeler *Harpy*'de," diye atıldı Charles. "Kaptan Kohlan onları evraklarının yanına koydu. Nerede olduklarını sana Mary'den daha iyi söyleyebilir."

"Bunun doğru olduğundan şüpheliyim, ama neden olmasın? Zamanımız var." Yabancı Hae'ye baktı ve ilk kez aralarındaki dinamiği fark ettim. Yabancı üstünlük havasını koruyordu ama Hae'ye emir vermiyor, onunla küçümseyerek konuşmuyordu. Hae ve belki de buna bağlı olarak Ess Noti, ya ihtiyaç duyduğu ya da gerçekten saygı duyduğu biriydi.

"Adamlarıma *Harpy*'yi aratacağım ve mürettebatı sorgulatacağım," diye kabul etti Hae. Kanlı bıçağını bana doğrulttu. "Ancak, avlamam gereken Rosser ikizleri var." Sam.

Saint, Hae'yle en son karşılaştığında vurulmuş ve neredeyse ölüyordu.

O zaman korku hissettim ama kendim için değil.

Hae hâlâ konuşuyordu. "Onları bulmak için anahtarım o."

Yabancı başını salladı, bu hareketi Talys de hayalet kabuğunun altından taklit etti. "Onun güvenliğini bizzat ben sağlayacağım."

Hae le ve Yabancı, Charles ve beni köyün dışına çıkarmadan önce Talys'in birkaç adamıyla görüşti. Daha fazla muhafız bize katıldı, son derece tetikte ve iyi silahlanmışlardı.

"Yine de bir kurtarma bekleyebiliriz," diye beni dürttü Charles, eskortumuzu ve çevredeki ağaçları tararken. e buzlar erimeye başlamıştı, dünya eriyen su damlalarıyla parlıyordu. "Belli ki ada güvenli değil."

Ormanın derinliklerine indikçe kurtarılma umudumuz da azalıyordu. Ne yöne gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu; bu ormana en son Samuel'le birlikte gece gitmiştim ve aklım gittiğimiz yolda değil, Tane'deydi. Ama içimde bir kuşku büyümeye başladı.

Şimdi orman çok daha farklı görünüyordu. Isla Asca'nın büyücülerinin ördüğü fırtına dinerken ağaçlardaki buz ve kar erimiş, güneş ışığında parlıyordu. Gölgelerden gelen berrak soğuk ve ciğerlerime dolan nemli toprak kokusu ile güzel ve soğuktu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

Talys bana döndü. Yabancı ortaya çıktı, daha önce olduğu gibi yüzünü kapladı, dalgalandı, ürperdi ve alay etti.

"Neden kaçmaya çalışmadın?" diye sordu, yüzünü yüzüme doğru iterek. "Seninle konuşuyorum Tane, bu insan kabuğuyla değil. Senin hakkında daha fazlasını düşünmeye, daha fazlasını beklemeye yönlendirildim. *Ona* boyun eğiyor musun?"

Bir kalp atışı sessizlik oldu, sonra başımın iki yanından tuttu. Talys'in elleri soğuk ve kemikliydi, bir dizi kısa tırnak ve titreyen kavrama Yabancı'nın daha uzun, daha ince, daha büyük ellerine baskın geldi. Ancak onun tutuşu kesinlikle sabitti.

Ghisten iletişimi üzerime çöktü. eod her zaman bunaltıcıydı, ama bu daha fazlasıydı. kalbime doğru ilerleyen bir kış rüzgârıydı, durduramadığım bir ihlal, kırma umudum olmayan bir kavramaydı.

Tane patladı. Ağzımdan, gözlerimden, titreyen göğsümden fişkırdı ve etrafımızdaki ağaçlar sallandı, titredi ve çatladı.

Yabancı beni serbest bıraktı ama hala esh'imi oyan narlar hissediyordum ve derim yanıyordu.

Bir elini kaldırdı ve ağaçlar sustu, ama bu titrek bir sessizlikti, orman iki karşıt gücün iradeleri arasında sıkışmıştı.

Tane önümde bir kalkan gibi duruyordu, bedenlerimiz kalın hayalet kordonlarıyla birbirine bağlıydı.

esh.

İşte buradasın, diye mırıldandı Yabancı. Başka bir şey söylemedi, söyleyebileceği her şey zaten zihnimdeydi, temasımızdan gelen tufanla akıp gidiyordu.

Hoten ve Lirr'i denizde, bu ormanda, fırtınalarda ve güneş ışığında, belgelerin üzerine dökülürken ve genç, kırılğan Talys'in elinden tutarken gördüm. Yanan heykeller gördüm. Çok, çok fazla yanan ceset. Talys'in gözlerindeki şaşkınlığı bastıran Yabancı'nın ilk kez ortaya çıkışını gördüm. Daha da gerisini, Yabancı'nın Lirr tarafından kurtarıldığı enkazı gördüm. Yüksek kıvrımlı pruvası ve kıçı, sıra sıra kürekleri ve nesillerdir bronz tenli, siyah saçlı denizcileri olan, alışılmadık, eski bir yapıya sahip bir gemi.

Burada da Yabancı'nın tasarladığı bir geleceğin, Talys'in uysal ev sahibi olduğu, insan müttefiklerinin ona boyun eğdiği ve saygı duyduğu, Kış Denizi boyunca artan bir gücün anıları vardı.

Tanıdıkta ama yine de yeniydi. Lirr ve Hoten'di. Mereish ve Aeadine'di. Ben ve Donanma'ydı. Bir başka açgözlülük ve arzu arayışı, bir başka sonsuz açlık ve güç için pençeleşmeydi.

Bu beni derinden yordu. o halde, dünyanın kaçınılmaz sonuydu.
Açgözlülük. Şiddet. Güç.

Tek istediğim bir Wold'du. Eski ağaçların sabit gücü ve dallarının barınağı.
Yosunların yumuşaklığı. Beyaz örtülü yayların arasında yağan karın sessizliği.

Gördünüz mü?

Son fısıltı beni hazırlıksız yakaladı. Yabancı Tane'nin gözlerinin içine baktı ve onun benim anılarımda Güney Ghistwold'u gördüğünü anladım. Sadece bu da değil, Hoten ve Lirr'in yıllar önce yaptığı araştırmalardan orayı daha önceden biliyordu.

Sırtımda bir varlık hissettim ve bunun Charles olduğunu fark ettim, bağlı elleri sırtımdaydı ve beni başka, daha nazik bir ghisting'in varlığıyla destekliyordu. Burundan.

Yabancı müdahale etmedi. Aslında Charles için pek de hayra alamet olmadığından emin olduğum bir hesaplamayla bu alışverişi izledi.

Muhafızlar Charles ve beni tekrar harekete geçirdiler ama sadece yarım düzine adım sonra Yabancı yavaşladı, etrafına bakındı ve sanki.. durdu.

"İşte buradayız," dedi ve yeşilliklerden oluşan bir perdeyi kenara iterek Lirr'in kuyusunun esneyen, karanlık ağzını ortaya çıkardı.

Eşit Zemin

MARY

Samuel'le birlikte keşfettiğimiz mağaraya girdik. İnce bir su tabakası, ayak seslerimizin sıçradığı yerler dışında kesintisiz ve pürüzsüz bir şekilde zeminden akmaya devam ediyordu.

Odayı geçtik, geçide girdik ve Lirr'in odasına adım attık. Siyah taşların uyuşturan gücü bana bir darbe gibi çarptı ve kolumdaki cuff'un etkilerini iki katına çıkardı. Charles gözle görülür bir şekilde kasıldı.

"Idriss ve cadıları buradaymış," diye tükürdü Yabancı, boş alanı inceleyerek. ve çalışma odasının kapısından içeri baktı. Parçalanmış kapıyı gördüğünde hissettiği hayal kırıklığı bir kat daha artmıştı. "Her ne almışlarsa geri getirilebilir. Onu buraya asın ve kadını da duvara bağlayın."

Charles yakma çukurunun yanındaki kelepçelere sıkıştırılırken midem bulandı. e eylemin tehdidi açtı ve Yabancı'nın Charles'ı ne kadar tanıdığı ya da varlığını kabul ettiği düşünüldüğünde, mesajın yalnızca benim yararına olduğundan şüpheleniyordum.

Eğer itaat etmezsem, Charles yanacaktı.

Duvara doğru itildim ve kelepçeler bileklerime bağlandı. Bu iş bittiğinde Yabancı-Talys çömelerek Stormsinger'ımın kilidine bir anahtar soktu. Anahtar bir tıkırtıyla yerinden çıktı ve terli, kızarmış derimi ortaya çıkardı.

Hiçbir güç bana geri dönmedi. Burada, bu yerde değil.

"Bu adayı fethetmeyi bitireceğim," dedi Yabancı bana, anahtarı cebine koyarken. "Hae'ye belgelerini teslim edeceğim. Sonra sana döneceğim ve geleceği konuşacağız. Bu birkaç gün sürebilir, o yüzden bu zamanı gelecekte nasıl bir rol oynamak istediğinizi düşünmek için kullanın." Charles'a başıyla onay verdi. "Ve bunu kiminle paylaşmak istediğinizi."

Bununla birlikte Yabancı ve adamları gittiler. Ayak seslerinin azalmasını dinledim, gidişlerinin bir numara olduğundan emindim. Bizi burada yalnız bırakmıyorlar mıydı? Bir muhafız olmalıydı, bizi izlemek için geride kalan biri.

Ama yine de ne yapabilirdik ki? Silahımız yoktu ve benim de büyüm yoktu. Görünürde ghistinglerin manipüle edebileceği bir tahta parçası yoktu ve kütüphanedeki mobilyalar başka bir taş kemerin ve onun görünmez bariyerinin ötesindeydi.

Charles'ın botları çukurun kömürüne sürtündü ve rahatsızlıkla homurdandı.

"Sanırım beni öldürmek niyetindeler," diye gözlemledi. "İdam falan. Ama Sam bizi koruyacaktır. Ben olmasa bile! Övünmekten nefret ediyorum ama bana oldukça düşkün biri oldu."

"Ben nereye bakacağını bilemez."

"Hayır, hayır," dedi Charles. "Artık Sam gibi o da görme yetisine sahip. Çok kullanışlı. Ya da uygunsuz, sana karşı nasıl hissettiğine bağlı olarak, ama dediğim gibi, ben kayırılıyorum. Senin gibi, ara sıra."

"İkisi de bizi göremeyecek," dedim. "Siyah taşlar Öteki'ni engelliyor. Ess Noti'nin tılsımlarında kullandığı maddeyle aynı. Lirr Ascra'da yaşarken beni aramaktan daha fazlasını yapıyordu."

"Bunu, senin de bu kısıtlamaların dışında Ötekigezemeyeceğin anlamına alıyorum."

Başımı salladım. Bu itirafın çaresizliği beni ele geçirdi ve nefessiz bıraktı. Burada bir *ghiseau* değildim. Stormsinger değildim. Samuel'im yoktu, silahım yoktu. Zar zor hareket edebiliyordum.

Tane bile zar zor yanımdaydı.

Elinde uzun bir tüfek olan bir adam odaya girdi. Sertçe başını kaldırdı, belki de taşların etkisini fark etmişti ve Charles ile beni süzdü.

"Ben!" Charles güldü. "Gördün mü Mary, sana söylemiştim."

Bunun üzerine Benedict'in ağzı seğirdi, ama ifade gözlerine ulaşamadan canlılığını yitirdi. "Burası neresi?"

"Lirr'in işkence çukuru. Çabuk kilidimizi açın," diye ısrar etti Charles.

Ben bize dönmeden önce odanın içinden geçip kütüphaneye baktı. Bir kolunu gövdesine doğru biraz daha sıkı tutuyordu ve yan tarafında kalın bir bandaj olduğunu fark ettim. Kan sızmaya başlamıştı ve yüzü her zamankinden daha solgundu.

Bakışları bana kilitlendi ve bunun bir kurtarma olduğuna dair tüm umutlarım buharlaştı. "Belgeler nerede, Mary?"

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim, gerçi Ben söz konusu olduğunda kırılacak bir şeyim olduğunu bilmiyordum.

Yalan söylemeyi düşündüm. Ben'in gücü burada benimki kadar zayıftı; ne gerçeği yalandan ayırabilir ne de beni gerçeğe zorlayabilirdi. Ama bu neyi başaracaktı?

"Sana söylersem bizi serbest bırakacak mısın?" diye sordum.

"Ben," diye araya girdi Charles. "Ne yapıyorsunuz? Gidelim ve konuşalım."

Ben susturucu bir el kaldırdı ve bana doğru yaklaştı. geri döndü ve ulaşamayacağı bir yere çömeldi. "Eee?"

Charles bizi temkinli, giderek daha da kafese kapatılmış bir ifadeyle izliyordu. Bu bana, tüm şakacılığına ve gösterişine rağmen, onun benden daha uzun süredir bu boğaz dünyasında hayatta kaldığını hatırlattı.

Uzun, yorgun bir nefes verdim ve çantama uzandım. Sıcak ve terden sırlıslık olmuştum tenimden belge paketini çıkardım ve Ben'in ayaklarının dibine fırlattım.

Ben tek kelime etmeden keseyi aldı, çözdü, açtı ve bir yığının kâğıt, zarf ve mektup çıkardı. Üst kenarları nemliydi ama bozulmamıştı. "teşekkür ederim."

Sözler, her şeyden önce, içten geliyordu.

"Bunu sadece intikam almak için yapmıyorum," diyerek ayağa kalktı ve yüzündeki buruşukluğu gizlemeye çalışarak zarfı ceketinin içine soktu. "Başlangıçta öyleydim, bunu kabul ediyorum. Ama artık o ufkun ötesini görüyorum. Bunu sizin için yapıyorum. Tutsak büyücüler, baskı altındaki denizciler ve hayatları Usti ihaneti yüzünden parçalanan diğer herkes için. Belki de savaşı sona erdireceğim. Belki de yeni bir savaş başlatacağım. Ama gerçek bilinecek."

"Ah, demek şimdi böyle oldu," dedi Grant. "Oldukça lezzetli."

Bir kahkaha attım ve gözlerimde yaşlar olduğunu fark ettim. "Ben, umurumda değil." Gözlerinde ilgi belirdi. "Neden?"

"Çünkü ulusların kaderi benim omuzlarımda olmasını istediğim bir şey değil," dedim basitçe. "Bu benim taşıyacağım bir yük değil, karar verme hakkım da değil. Ben sadece bir kişiyim. Azizim, zaten yeterince yükümlülüğüm var."

"Ben," diye araya girdi Charles. "Bizi serbest bırak."

"Senin hakkın değil mi?" Ben, Charles'ı hâlâ görmezden gelerek tekrarladı. "en kimin hakkı var?"

Zincirlerin şangırtısıyla bağlı ellerimi havaya kaldırdım. "Bilmiyorum, Ben! Benim değil!"

"Felsefe sonra!" Charles bağırdı. "Git anahtarları ara!"

Ben yatıştırıcı ellerini kaldırdı ve diğer odada gözden kayboldu. Birkaç sinir yıpratıcı tıkırtı ve hışırtı anından sonra bir dizi anahtarla yeniden ortaya çıktı.

Onları ayak parmaklarımın erişemeyeceği bir yere, sahanın üzerine bıraktı. "Sam'e söyle bu sefer beni takip etmesin," dedi. "Lütfen."

Bununla birlikte kapıya doğru yürümeye başladı. Ona bakakaldım. İçimde hissetmek için daha fazla yer kalmadığını düşünmüştüm, uyuşmuş ve aşırı yıpranmıştım. Ama yine de onun beni terk etmesinden dolayı bir şekilde incindiğimi hissetmeyi başardım.

"Ben," diye bağırdı Charles, daha önce onda nadiren gördüğüm bir duyguyu sergileyerek

Öfke. "Ben! Bizi burada bırakamazsın!"

"Eğer bırakmazsam, beni durdurmaya çalışırsın. Ayrıca," diye ekledi. "Capesh geldi. e ada özgürlüğüne kavuşacak ve Forbara iyi bir kadın."

"Bunu bilemezsin," diye ısrar etti Charles. "Kendini kandırma, Ben." Atladım.

"Lütfen bizi bırakma."

Ben olduğu yerde durdu. Bana baktı ve Samuel'inkine çok benzeyen gözlerinde bir çatışma gördüm.

Ama bu onun arkasını dönüp kapıdan çıkmasına engel olmadı.



YANLIŞ MORGORİ *Suda yaşayan morgoriye benzeyen bu kedigil yaratık, yalnızca Mereish Güney Adalarının güney yarısında bulunur. Güçlü kaslara ve ezici bir ısırığa sahip olan bu yaratık, denizde yaşayan morgorinin kendine has yelesinden ve odun yemeye olan düşkünlüğünden yoksundur. Bunun yerine, ister insan, ister hayvan, isterse de çeşitli Öteki Doğumlu yaratıklar olsun, esh avlarlar.*

CANAVARLARDAN VE VARLIKLARDAN: GÜNEY
MEREİS ADALARINDA BİR ÇAĞIRICININ
GÖZLEMLERİ,
SAMUEL I. ROSSER TARAFINDAN

ELLİ ÜÇ

İki Çağırıcı

BENEDICT

I Güneş ışığında, damlayan ağaçların altında durakladım ve nefesimi tuttum. *Lütfen bizi bırakma.*

Kanım çok hızlı akıyordu. Yaram ağrıyor ve başım dönüyordu. Kuyuyu görmemi engelleyen yüksek bir sedir ağacının gövdesinin arkasına geçtim ve göğsümü tuttum. Belgeleri orada, ceketimin altında hissettim. Belgeler bendeydi. Onlar *bendeydi*. Kış Denizi'nin kaderini, sargılarımın kanlı lekesinin üzerinde, göğsümle çarpan kalbim arasında tutuyordum.

e düşünce beni zafere götürdü, ama bu garip bir şekilde eğik bir şeydi, sanki batmak üzere olan bir geminin güvertesinde duruyormuşum gibi.

Charles ve Mary zaferimi mahvetmişlerdi. Suçlayan gözleri ve karanlıktaki zincirleriyle belgeleri onlardan almak zorunda kalmamalıydım. Miko Solov ya da Elesi Artan olmalıydı. Gözlerine bakabileceğim ve yutkunmak zorunda kalmayacağım biri... şu anda midemi ekşiten nahoş his her neyse.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarak köye doğru yürümeye başladım. Acı çekiyordum ama sahile ulaşmam, gemilerden birine binmem ve bir mürettebat bulmam gerekiyordu. En azından tüm bunları geride bırakabilirdim. Tercihen Forbara ve Capesh'i adayı ele geçirmeden ve birinin beni durduracak zamanı ve akli olmadan önce.

"Rosser!"

Bir silah patladı. Ateş edileceğini, ormanda beliren cismi önceden gördüm ve kaçtım.

Inis Hae arkamda durmuş, boş bir tabancayı dolu bir tabancayla değiştiriyordu.

Kendi silahımı kaldırmaya başladım, sonra doldurmadığımı fark ettim. Bunun için yardım yok. Hae tabancasını yeniden bana doğrultmuştu bile ve artık bir standoff içindeydik.

Hae bana "Magni vuruldu," diye haber verdi. Sesini taşıyabilecek kadar yüksek sesle konuşuyordu ve bu sırada dikkat dağınıklığına yakın bir şey hissettim. Sanki zihni bölünmüş gibiydi. "Yaralısın ve ben sana karşı korumalıyım."

Sooth'un duyuları bana doğru yöneldi ve birçok şeyin yaklaştığını hissettim.

Ess Noti, "Ayrıca tüfeğiniz hazır değil," diye ekledi. Ah.

Belgelerin bende olduğunu görmediği sürece sorun yoktu.

"Neredeyse seni kardeşinle karıştırıyordum, biliyorsun. Son görüşmemizden bu yana auralarınız oldukça değişmiş."

Bir şeyler yaklaşıyordu ve ben Ötekidoğan ışıklarının titreşimlerini seçiyordum. Düzinelercesi vardı ve hepsi de Hae'ye doğru yaklaşıyordu.

"Sana bir offer vereceğim. Bir tane." Hae devam etti. Bir yaratık çalılarının arasından süzülerek selam vermek için bacaklarının arasından geçti, sonra bana doğru sinsice ilerlemeye başladı. Kedimsiydi ve bir morgory gibi bükülmüştü, ama daha büyüktü ve görünüşe göre karaya adapte olmuştu, güçlü kasları, geniş yüzü ve çok daha yabancı bir şeyin yırtıcı çenesiyle.

"Ess Noti'de senin yeteneklerine sahip biri için bir yer var. Ama dışarıda bir yer yok ve Mere'ye geri dönerken yol açabileceğin sorunları küçümseyerek kendime haksızlık etmeyeceğim."

Artık Hae'yi zar zor duyuyordum. O kadar çok yaratık vardı ki, hepsi bronz, turuncu bir ışıkla etrafta dolanıyordu. Herhangi bir kaçıışı engellemek için yaklaşıyor.

"Teslim olun ya da "

Gerisini duymadım. Döndüm ve koştum.

Ağaçların arasından, köklerin, balçıkların, yosunların ve kayaların üzerinden geçtim. Bir patika buldum ve gözlerimdeki acı ve yorgunluktan oluşan kırmızı sisi kırıştırarak patikaya saptım.

Şeylerden biri bana doğru sıçradı. İnsan dünyasında tamamen var olmadıklarına ve bu nedenle beni lime lime edemeyeceklerine dair tüm umutlarım, çeneleri köprücük kemiğime kapanınca buharlaştı.

Bağırdım ve yaratığı parçaladım, bunu yaparken tökezledim. Ayaklarımı buldum ve koştum. üzerinde.

Canavarlar her taraftan yaklaşıyordu. Sadece küçük, çarpık kedi yaratıkları değil. Yukarıda büyük bir varlık, iliklerime kadar duyduğum bir çığlık.

Kuyruğumdaki Öteki Doğumlu canavar sürüsüyle birlikte köye daldım. Silah dumanlarının arasından fırladım, yüzüme gelen bir kılıçtan kıl payı kurtuldum ve bir koldan kurtuldum. Acı beni sendeletti.

Sam. Onu, aralarında Athe'nin de bulunduğu bir grup müttefikiyle birlikte köy meydanının göbeğinde gördüm. Keskin bir kılıç ve sallanan, kullanılmış bir tabancayla dövüşüyor, bıçaklıyor ve sopayla vuruyor, aklımın bir köşesinde takdire şayan olarak işaretlediğim bir etkililikle itme ve atışlardan kaçınıyordu.

"Sam!" Bağurdım. Sesimde panik vardı ama canı cehenneme. "Sam!"

Korkunç canavarlar eşliğinde içeri daldım.

Sam beni yakaladı ve arkasından itti. Duymadığım bir şeyler bağırdı, tam o sırada biri kulağımın dibinde bir tüfek ateşledi ve kulaklarımı çınlattı. Cığerlerimdeki silah dumanını öksürerek çıkardım, kötü zamanlamalı silahşörün belindeki kılıcı çaldım ve kardeşimle omuz omuza yürüdüm.

Etrafımızı bir dalga gibi saran canavarların çoğu kargaşadan kaçarken, diğerkleri daha talihsiz savaşçıların üzerine atlıyordu.

Kızıl Fırtına'ya saldıran ve Aeadine'lere eziyet eden kanatlı canavar gökyüzünden fırladı.

Kanatlı bir kadın yaratıkla karşılaştı. Yüzü bir öfke maskesine dönüşmüş, göğsü çıplak ve üç çift görkemli, hayalet kanatları olan Harpy, gerçek bir tahta mızrağı yaratığın göğsüne sapladı ve yaratık titreyip çığlık attı.

Bir kurşun koluma isabet etti ve döndüğümde Hae'nin arbedeyi omuzlayarak geçtiğini gördüm. İkimize dik dik baktı, yarattığı yakındaki bir binanın çatısına çarpıp onu çökerttiğinde bakışları hiç kırılmadı. Kanatları ve uzuvları Harpy'nin tekrar tekrar sapladığı bıçakla kırıldı.

Samuel tüfeğini kaldırdı. Kılıcımı doğrulttum ve ateş ederken yarı önünde duracak şekilde hareket ettim fiziksel bir bariyer oluşturdum.

Hae sendeledi. Etrafındaki Ötekidoğumlu yaratık dalgası duraklamış, kontrolünü kaybetmiş gibiydi.

Morg benzeri yaratıklardan biri, koşan adımlardan ve düşen savaşçılardan özenle kaçınarak ilerledi. Samuel bir ses çıkardı, bir komut verdi ve canavar sıçradı.

Hae boğazına yapışmış yaratıkla birlikte yere yığıldı. Korkunç, hırıltılı bir çığlık duyuldu. ba le'in gelgiti hareket etti, başka bir yaratık geldi, sonra bir başkası, kimi titreyerek, kimi hırlayarak, birer birer Hae'nin elinden kurtuldu.

Ve ona doğru döndü. Samuel bir sonraki "Kaçın!" emrini verdiğiğinde, Hae'nin bedeni hareketsizdi.

Hae'nin kanatlı canavarı dışında avludaki tüm Ötekidoğan canavarlar yere yığıldı, o da evin enkazının üzerine yığılmıştı. Harpy yıkıntıların üzerinde geziniyordu.

Tahta, kemik, saz ve intikamcı bir aziz gibi hayalet esh'ten oluşuyordu ve kollarımda kaz esh'inin dalgalandığını hissettim.

Kemerine uzanıp yeni bir maske seçti ve sırttan bir cadaloz maskeyi yüzüne taktı. Bir anda gözden kayboldu.

"Mary," Samuel nefes nefese kolumu tuttu. "Mary'yi gördün mü?"

Gözlerimi ona diktim, çünkü ba le bir ağarıp bir azalıyor ve canavara giden tünelin ağzından bir grup Capesh denizcisi çıkıyordu. Başlarında Forbara'nın güzel, intikamcı hali ve Demery'nin Oranmur'daki çalışma odasından hayal meyal tanıdığım bronz tenli bir adam vardı.

Karar anım kısıydı. Bir kalp atışı, bir tüfek sesi, gözlerime vuran bir güneş ışığı. Çalacağım gemiyi gözümün önüne getirdim, elimdeki belgelerle yelken açtım, dünyayı ayaklarımın altına sermeye hazırdım.

Sonra Samuel'in gözlerini gördüm, çaresizlik içindeydi. *Lütfen bizi bırakmayın.*

ELLİ DÖRT

Pişmanlık

MARY

─ Karanlıkta bir sıyrık ve yankı vardı. Ben eğildim ve Charles ayak parmakları taşa vurarak kelepçelerinin içinde döndü.

"Acele et!" Charles tısladı.

Anahtarları karıştırdım ve bir diğerini kelepçemin kilidine soktum. "Hepsini denedim!"

Koridorda yankılanan bot sesleri ve yankılanan sesler. "Tekrar dene!"

Anahtarları bir çırpıda düşürdüm ve küfrettim. " doğru değil, Charles!"

Koşan ayak sesleri duydum, sonra bir tüfeğin namlusu kapıdan içeri girdi ve odayı taradı. Sanki zaman kendi üzerine katlanmış gibi Benedict odaya geri adım attı, onu Samuel takip etti.

"Seni piç!" Charles bağırdı. Diğer adam ona doğru yürürken Ben'e tekme attı. "Sen tanıdığım en kötü insansın, yemin ederim öylesin."

Ben, bir kolunu yanındaki yaraya sımsıkı sarmış, çaresizlik içinde Charles'ı inceliyordu.

"Mary, iyi misin?" Samuel önümde çömelip anahtarları alarak sordu.

Nefes nefese, histerik bir kahkaha attım. "Artık iyiyim."

Sam anahtarları inceledi, sonra birini seçti ve kilide soktu. "Charles neye öfkeleniyor?"

"Ben sana söylemedi mi?" Kelepçeler düştü ve bileklerimi ovuşturdum. "Bizi buraya getiren Ben'di."

Samuel durakladı, gözlerinde tehlikeli bir ışık vardı. Nazik elleriyle ayağa kalkmama yardım etti, sonra kardeşine döndü.

"Onları buraya sen mi getirdin?"

"Yaptım," dedi Ben. gözlerinde hâlâ bir darağacı bakışı vardı. "Bunun üzerine vicdan azabı çektim ve Hae olmasaydı geri dönecektim. Ama yine de yaptım. Belgeleri çaldım ve buraya bıraktım."

Samuel bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve Benedict'in suratına bir yumruk indirdi. Ben yanan çukura yuvarlandı ama Samuel'in işi bitmemişti. İlk darbeyi bir başkasıyla takip etti, kardeşinin yakasından tutarak onu tekrar yumruklayacak kadar yukarı kaldırdı.

Benedict geri çekilmedi. Ceketini düşürdü ve kömürlerin üzerine yığılırken kana bulanmış bandajları ortaya çıktı. Yarı sersemlemiş, yarı ölmüş gözlerle Sam'e baktı. "Geri gelirdim."

Samuel'i öfke sarmış gibiydi. Kelepçelerini bıraktım ve sessizce yanlarına geldim, Charles'ı çözmek için uzanırken kardeşlere elimden geldiğince yer açtım.

Gözle görülür bir rahatlama ile aşağı indi ve yanımda durup ikizleri izlemeye başladı.

Benedict yüzünü buruşturarak ceketinin içine uzandı. Evrak zarfını çıkarıp Samuel'in ayaklarının dibine fırlattı ve ayağa kalkmaya başladı.

Samuel ne belgeleri almak ne de Ben'in kalkmasına yardım etmek için kıpırdamadı. Ona yardım etme içgüdüsünün benim bile içimden geçtiğini görmek acı vericiydi ama hiçbirimiz kıpırdamadık.

Ben ayağa kalktı ve aramıza baktı. "Özür dilerim," dedi ve odadan topallayarak çıktı.

Birlikte ayak seslerinin giderek uzaklaşmasını dinledik. Samuel'in ifadesi çok sakin, çok yumuşaktı, elini tutmaya cesaret edemedim. Charles her şeyden çok kuşkulu görünüyordu, hâlâ ham bileklerini sıkıyordu.

Eğildim ve belgeleri alıp çantama geri koydum. O anda Benedict için hissettiğim şey bağışlama ya da endişe değildi. Ama bir şekilde merhametti. "Eğer ikiniz de istemiyorsanız, ben gidip onu bulacağım."

Samuel bana yarı görür bir bakış attı. Gözlerinde minnettarlık ve giderek artan bir kararlılık vardı.

"Hayır," dedi. "Onu bana bırak."

ELLİ BEŞ

Fırtına Korosu

SAMUEL

Benedict'i adanın kenarında bulduk. Mary ve Charles'a görüş alanımın dışında nöbet tutmalarını işaret ettim ve tek başıma yaklaştım.

İkizim Ascra'nın uçurumlarından birinin tepesinde bir ağaca yaslanmış oturuyordu, ceketi atılmıştı, kana bulanmış bandajları açıktaydı. Bakışları kıyı boyunca benden uzağa yönelmişti ve ben yaklaşıma kadar neye baktığını göremedim. Çok tırnaklı bir ghisting.

Miaghis, *Kızıl Fırtına*'nın yakılmasıyla *özgürlüğüne* kavuşmuştu. Biçiminde bir öz, gözlerinde bir berraklık vardı; artık deniz camı değil, öğle güneşi kadar keskin ve berraktı.

Benedict'in önünde, uçurumun kenarında toplandı. Kardeşimin arkasındaki ağaç titredi. Kökleri dalgalandı. Ama Ben, Lirr'in kuyusuna inmeden önce bize gösterdiği ruhsuz saygıyla canavara baktı.

Mary'ye bağırarak için nefesimi çektim ama Miaghis solmaya başladı. Ghisting Karanlık Su'ya geri dönüp gözden kaybolurken dünyanın dokusunda bir acele hissettim. Giderken rahatlamış gibiydi, dokunaçları artık kıvrılıp bükülmüyordu. Bir an sonra, gitmişti.

Benedict gözlerini yarattığın bulunduğu boşluğa dikti ve bakışlarını bir kez daha kıydan aşağıya, yoğun siyah dumanlara ve Fırtınakıran'ın ürkütücü, büyüyen korosunun başlangıcına doğru çevirdi.

Büyük gemilerden biri adanın kenarından aşağı inerken yanıyordu. Kanaldan hatırladığım kadarıyla Hae'nin gemisiydi. Ara sıra duyduğumuz silah sesleri ve Idriss'in ordusunun uzaktan gelen şarkıları olsa da bu, savaşın hâlâ devam ettiğini hatırlatıyordu.

Bulutlar toplanmıştı, kayrak taşı gibi karanlıktı.

Ben yaklaşıırken Benedict bana yan gözle baktı, rüzgârda savrulan saçlarının altındaki ifadesi değişmiyordu. Söylemek için ağzını açtı

Bir şeyler söyledi, sonra tiksintili bir sesle konuşmasını kesti ve yanan gemiye geri döndü.

Daha önce de yaptığım gibi, ona bakarken yılların ağırlığını, hatıraların ve yükümlülüklerin, sonsuz bir çatışma, umut ve hayal kırıklığı döngüsünün yükünü hissettim.

İşte yine buradaydım. Son bir kez daha.

"Eğer sizi ilgilendiren buysa, kendimi bu uçurumdan atmaya hiç niyetim yok," dedi Benedict s ö z ü n ü sakınmadan. " at çok kolay bir kaçış."

"Kaçmak mı?" diye sordum.

"Tazminat." Sonunda gözlerini benimkilere dikti, başını sanki kaldıracak gücü yokmuş gibi ağaca yasladı. "İlerlemek için tek yolum bu, değil mi? bana tavsiye edeceğin şey bu."

İstenmeyen ve güvenilirmez eski bir umut göğsümü sıktı. "Öyle. Ama bunu bir ağacın altında somurtarak yapmayacaksın."

"Bıçaklandım," diye hatırlattı bana. "Bıçaklandım," diye hatırlattı.

"Ve dövülmüş."

"Sana yardım e d e c e ğ i m ," dedim. Kelimeler dilimde çok anlamlı, rahatsız edici ve savunmasız hissettiriyordu. "Ayrıca, ada hâlâ savaş halinde, yalnız kalmamalısın."

Kuru bir ses çıkardı. "Sen bana vururken kendimi daha iyi hissettim."

Büyülü bir rüzgâr sahili süpürürken ikimiz de uyandık. Ağaçlar sallanıyor ve düzinelerce Fırtına Şarkıcısı'nın sesleri ürkütücü, zıt armonilerle bize doğru geliyor, birbirlerini azarlıyor ve inşa ediyorlardı. ey yaklaşıyordu.

Ona elimi uzattım. "Eğer kendini daha i y i hissedeceksen bunu daha sonra tekrar yapabilirim."

"Çok nazıksın," d e d i Ben, g ö z l e r i m i kaçırarak. Yemiş gibi görünüyordu ve sonunda elimi tutmak için uzandı. "Kahretsin, acınacak haldeyim."

"Sam!" Mary'nin sesi ağaçların arasından bize doğru savruldu. "Ben!"

O ve Charles görüş alanına daldılar, Mary hızla koşarken Charles bağırmaya ve el sallamaya başladı.

Talys Lirr'in merkezde olduğu, koşan, ateş eden ve kükreyen bir kitle onları takip ediyordu.

"Kaçın!" Charles bağırdı.

Ben elimi tuttu, onu dik tuttum ve koşmaya başladık.

Kıyıda aşağıya ve ormanın bir koluna doğru ancak y adım atabilmiştik ki Fırtınamsı bir rüzgâr bizi buz gibi bir kucağa aldı. Mary yavaşladı.

ve sanki görünmeyen bir ipin ucundaymış gibi döndü, etrafımızdaki orman Fırtınaseverlerle dolup taşarken kendi sesini kavgaya kattı.

Ey koşmadı. ey siperlere kaçmadı ya da bağırışlarla koordine olmadı. ey elik silahlar kullanmıyordu, ama onları kalçalarında taşıyor ve kollarında taşıyorlardı. ey bunun yerine ormanda yürüyor, şarkı söylüyorlardı, kadın kadına, ses sese. Arada sırada bir erkek Fırtınakıran da onlarla birlikte yürüyor, derin gümbürtüler kadınların daha yüksek, daha hafif, yani er, tınlarını destekliyordu. Benedict'in hava cadısını da gördüm, omuzları düzdü, sesi hepsinden daha zengindi.

e Capesh arkalarından geldi, tüfekleri beşikteydi, adımları Fırtınakıran'ın önderliğine boyun eğerek temkinliydi. Forbara olduğunu tahmin ettiğim bir kadın kaptan, Emre Solla ve Atello da oradaydı. Demery ve Athe, Aeadine, Mereish ve Usti denizcilerinden oluşan, kılıçları ve süngüleri çoktan kanla ıslanmış bir grupla birlikte onlara eşlik ediyordu.

Yabancı rüzgârın üzerinde bir şeyler haykırdı, ghisten formu apaçık ortadaydı ve Talys'ten çok daha büyüktü. Talys onun gölgesinde küçük ve ıssız bir şekilde oyalandı.

Fırtınakıran'ın şarkısı bölündü ve rüzgâr ağaçları ve çalılıkları savurarak önümüzde patladı. Aynı anda Tane'nin ışığı Mary'den yüzlerce iplik halinde dallara ve köklere doğru yayıldı. Demery'den Charles'a ve Atello'ya kadar her bir *ghiseau* tutuşurken başka bir ghisting ona katıldı, sonra bir diğeri ve bir diğeri.

Kökler düşmana doğru kıvrıldı. Dallar üzerlerine düştü. ey bileklerden kaptı ve tüfek mermilerini kesti, patlayan kıymıklar derhal düşmanlarımızın üzerine geri fırlatıldı.

Ben ve bana hiçbir atış ulaşmadı, rüzgâr ve odun tarafından yeniden inşa edildik. Capesh ilerleyişi etrafımızı sararken Forbara Benedict'e kısa bir bakış attı, başıyla yanında bir yer işaret etti ve biz de ona doğru ilerledik.

"Bu bir kurtarma mı?" diye sordum, "Yoksa ikinci bir akk mı?"

"Kurtarma," diye cevap verdi Emre, başını sallayarak selamladı ve bana bir tabanca uzattı. Forbara da aynı anda, "Bedeli olan bir kurtarma," diye cevap verdi.

Bu bedelin ne olacağına dair şüphelerim vardı ama bu başka bir günün konusuydu.

Yabancı vurdu. Yaratığın kendisini göremesem de o olduğunu biliyordum. Etkisi altımızdaki toprakta dalgalanıyor, ışığı Tane, Harpy ve diğeri müttefiklerin karşıt ışıklarını gözle görülür bir şekilde atlıyordu.

"Yere yat!" Bağurdım ve Ben'i yere çektim.

Çok erken değil. Capesh kuvvetlerinin kalbindeki devasa bir sedir patladı. Parçalar her yöne savruldu, esh'i yırttı ve kemiğe saplandı. Bir fırtına üzerimize doğru geldi, o kadar hızlı esiyor ve dönüyordu ki ne görebiliyor ne de nefes alabiliyordum.

En sonunda rüzgâr kayboldu. Ben ve ben başımızı kaldırdığımızda yapraklar ve molozlar yere dökülüyordu.

Mary'yi göremiyordum. e Diğerleri büyücü ve ghisten ışıyla körleşmişti ve insan dünyası fırtınanın harap ettiği ormanlardan oluşan bir felaketti. Ghisten ışıkları burada soluyor, ev sahiplerine doğru geri çekiliyordu.

İleri görüşlü bir fısıltı beni önce yürümeye, sonra koşmaya itti. Ben'den benimle gelmesini istememe gerek kalmadı, o zaten yanımdaydı ve kaostan içinden geçiyordu.

Charles'ı, Mary ve Idriss Talys'in devrilmiş bedenine yaklaşıırken bulduk. Düşmanlar yağmurun altında silah sesleri ve çığlıklarla geri çekiliyorlardı. Ama Lirr'in kızı düzinelerce cesetle birlikte kalmıştı.

Yabancı'nın hayalet formu ve ışığı hiçbir yerde görünmüyordu; kızın gözleri boştu, hiçbirimizin göremediği bir şeye odaklanmıştı. Karnına, göğsüne, kalçasına, omzuna gömülü uzun parçaların farkında bile görünmüyordu. İpleri kesilmiş bir kuklaydı ve içinde hayat yok gibiydi.

"Onu terk etti," dedi Charles. Gözlerinde kalıcı bir gisten parıltısı vardı ve rüzgârla savrulmuş ve keskin görünüyordu. Devam ederken sesinde hiçbir memnuniyet yoktu. Sadece acıma. "Kadın ölüyor ve o da onu terk ediyor."

"Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim," dedi Ben. "Bu onu öldürmez mi?"

"Yine de olabilir," diye araya girdi Tane'nin sesi, esrarlı bir rüzgârda tekinsiz bir şekilde taşınarak. Mary'nin dudaklarından konuşuyordu, ışığı Mary'nin gözlerindeydi. Mary'nin görünüşünün yoğunluğu bana tekneleri ve Farlandlıları hatırlattı ve bir ürperti omurgamdan yukarı kaydı. "Ama şimdilik Yabancı denize açıldı."

İmparatorlukların Kayıtsızlığı

SAMUEL

. Isla Ascra'yı ve taş ormanı kalan düşmanlardan temizlemek için bir gün ve gece daha avlanmak gerekti. Stranger gerçekten de ortadan kaybolmuştu; denize, ölüme ya da Karanlık Suya doğru, bilemiyorduk. Ölmek üzere ve halsiz olan Talys, kardeşi Silvan adındaki Sooth'un himayesine teslim edilmişti ama esaret altındaydı. Lirr'in köyün altında geniş zindanları vardı ve onlara emanet edilmişlerdi.

ey'e Voskin'in kadını Osso da dahil olmak üzere Voskin'in, Artan'ın, Lirr'lerin ve Ess Noti savaşçılarının kalıntıları katıldı.

İkinci gün, toplanan esirler İdris'in derhal yola çıkmasına hazırlık olarak birkaç geminin karnına nakledildi.

"Deniz Kalesi'ne gidip bu ayaktakımını Howell'in ayaklarının dibine bırakacağım," dedi Idriss, belli ki bu düşüncenin tadını çıkarıyordu. Avluda toplanmıştık, ateşler yakılmış ve ortak yemekten arta kalanlar kaldırılmıştı, Idriss, Demery, Athe, Emre ve Forbara, Mary, Charles ve ben bir tentenin altında kalmıştık. e Atello da Brid'le birlikte oradaydı ve ikisi bir kenarda oturuyordu. e Atello Ascra'da geçirdiği zamanlardan bahsederken bir bardak şarabı yarılamiştık.

Ben, son saldırıdan bu yana sık sık olduğu gibi, o l a y yerinde değildi. "Saldırıda çok sayıda konsey yasası çiğnendi ve eğer benim buna seyirci kalacağımı düşünüyorlarsa, fena halde yanılıyorlar," diye devam etti Idriss. "Voskin öldü. Talys de öyle olabilirdi ve Lirr'ler konseyin gözünde zaten radikaldi. O zamana kadar ben bittiğinde Talys'in koltuğu benim olacak ve tazminat alacağım."

"Seni yine gözden çıkaracaklar," diye uyardı Forbara. Son günlerde kendini olayların merkezine yerleştirmişti ve şimdi eski bir dost olduğunu anladığım Solla'nın yanında dostça uzanıyordu.

Capesh'li kadın kurtarılmamız için henüz bir bedel talep etmemişti ama artık dalgaların önü açıldığına göre, bunun gerçekleşeceğinden hiç şüphem yoktu.

Forbara devam etti: "Haksızlığa uğramaktan daha fazla kozunuz olmalı."

"Belgeleri kullan," dedi bir ses.

Enisca Alamay, Benedict'i gölgesinde bırakarak fenerimizin ışığına doğru adım attı. Ceketinin yanlarını açarak silahsız olduğunu gösterdi ve hepimizi inceledi.

Ben bir direğe yaslanıp yorgun gözlerle olan biteni izlemeye koyuldu.

Sanki birkaç gündür uyumamış gibi görünüyordu.

"Hangi belgeler? Ayrıca, siz kimsiniz?" Forbara sordu. Etrafına bakındı ve herkesin yüz ifadesini not etti. "Görünüşe göre aydınlanmamış tek kişi benim."

"Nerelerdeydin?" Mary Usti kadına sordu. "Senin yine öldüğünü sanıyorduk. Ve sen." Ben'e ters ters baktı. "Dün gece geri gelmedin. Senin için endişelenmeyi çok düşündüm."

Charles şarabının kenarından, "Senin için endişelendim," dedi.

Ben'in ağzı buruştu. "Özür dilerim. Ruhumu yokluyordum. Ve özür diliyordum."

Alamay ona uzun uzun baktı. "Biraz geliştirilmesi gereken bir beceri." Omuz silkerek kabul etti.

"Kişisel şikayetler ne olursa olsun bir kenara bırakılmalı." Alamay geri kalanımıza döndü. "Bir içki alabilir miyim?"

Forbara eğilip masadan yarısı şarapla dolu kendi kadehini aldı ve Alamay'a uzattı. Ben'e sorgulayan bir bakış attı ama o başını salladı ve direğe yaslanmaya devam etti.

"Buyurun," dedi Forbara Enisca'ya. "Otur. Hangi belgeler?"

Enisca oturdu. Şarabından kısa bir yudum aldı, toparlandı ve konuşmaya başladı.

"Adım Anessa Voron ve Mere'de Enisca Alamay adıyla Usti casusluğu yaptım.

İlkbaharda Mereish'li bir iş adamından Usti'nin Mere ve Aeadine'i savaşa devam etmeleri için manipüle ettiğini kanıtlayan belgeler çaldım. Belgeler. Gemi kayıtları. gibi."

Alamay hepimizi sakince süzdü, hatta Brid'i fark etmiş olan ve yüzünde şaşkın bir ifade beliren Ben dışında hepimiz açıkça bakmaya başlamıştık.

Alamay Voron? devam etti. "Bu belgeleri eski bir meslektaşım olan Miko Solov'a emanet ettim ve bağımsızlık mücadelelerinde yardımcı olması için Cape'e teslim etmek amacıyla Emre Solla'ya ulaştım."

Solla boğazını temizledi. " at henüz yayınlanmamıştı."

"Öyle olmalı," diye cevap verdi Alamay pratik bir şekilde. "Çünkü o belgeler Cape ve senin için en iyi umut olmaya devam ediyor, Uma Idriss."

"Devam et," dedi İdris.

Masanın öbür ucunda Demery piposunu bir kâsenin üzerine bağladı ve tüm dikkatini Alamay'a verdi. Bu arada Ben de botlarına bakmaya başlamıştı, yüzündeki ifade saçlarının dökülmesiyle gizlenmişti.

Alamay kadehini İdris ile Emre ve Forbara arasında dolaştırarak, "Birbirinize destek olun," dedi. "Cape'in Stormsinger'lara ihtiyacı olacak, Güney Adalar'da sağlam bir dayanak ve konseyde bir söz hakkı da cabası. e belgeler Usti'ye karşı kozunuz olacak."

"Usti'ye şantaj mı yapacaksınız?" Demery clari ed.

"Kibarca," diye araya girdi Solla. "Ve bunu yaparken de manipölasyonlarını durdurun. Aeadine ve Mere arasındaki savaş bitmeyecek, düşmanlıklar çok derin ve çok karmaşık ama zamanla barış olacak."

"Bizim de Ghistwold'lara ihtiyacımız olacak," diye söze girdi Forbara, bakışlarını Mary'nin üzerinde gezdirerek. "Kendimize ait bir Ghistwold. Zamanında bir kurtarma için makul bir fiyat diyebilirim?"

"Bizi avladığınız için mümkün olan bir kurtarma," diye cevap verdi Mary, yüz ifadesi pek de sıcak değildi. "Sana kölelerden oluşan bir orman vermeyeceğim Forbara. Davan haklı olsa bile."

"Bu Wold'un ghistingleri müttefikimiz olacaktır," diye ekledi Solla. "Hiçbir ghisting kendi rızası olmadan bir Capesh gemisinde hizmet etmez, tıpkı hiçbir Stormsinger'ın etmeyeceği gibi. Tithe gibi yerlerde benzer pazarlıkların başarılı olduğunu gördük, bu bizim örneğimiz olacak. e Cape yeni Ghistwold'un sahipleri değil, koruyucuları olacak."

Mary'nin gözlerinin kenarlarında tozumsu bir ışık belirdi ve konuşulmayan bir iletişim sezdim. Elini masaya dayadığını gördüm ve Grant, Demery ve Athe'nin de ahşapla temas halinde olduğunu fark ettim.

"Bunu nasıl garanti edebilirsin?" Demery sordu. "Eğer ma er sadece sana dayansaydı, Solla, bundan şüphe etmezdim. Ama uluslar ve imparatorluklar söz konusu olduğunda... Ayrıntıya girmeme gerek yok."

"Dediğim gibi bu bir gecede olmayacak," diye onayladı Emre başını sallayarak. "Ama benim halkım yüzyıllardır Kış Denizi siyasetinin sığ sularında geziniyor. Biz hazırlıklıyız. Sadece bu da değil, kullanılmanın ne demek olduğunu da biliyoruz."

"Öyleyse birleşin," diye b i t i r d i Alamay. "Birlikte ilerleyelim."

Konuşma bundan sonra da devam etti. Tartışma ne kadar kritik olsa da, Mary benden daha merkezdeydi. Ben aniden Brid'e doğru yürüdüğünde, ben de onu takip ettim.

Ben, kendisini dikkatli gözlerle izleyen Brid'e, "Seni tanıyorum," dedi. "Seni birkaç kişiyle birlikte Port Sen'de geride bıraktım."

Bu itirafın açık sözlülüğü onu da benim kadar ürkütmüştü. Atello ise fincanının kenarından onu izliyordu.

"Diğerleri öldü," diye bildirdi Brid ona. "Hapishanede öldürüldüler."

"Brid'in hayatımı kurtardığı hapishanede Voskin beni tutukladı," diye ekledim kardeşimin kulağına alçak sesle. "O da beni sen sandı."

Ben uzun bir süre tekrar konuşmadı. Sonunda, "Anlıyorum," dediğinde sessizliği garipliğe dönmüştü. Eğer herhangi bir şeye, paraya ya da yardıma ihtiyacın olursa, söylemen yeterli."

Tam olarak bir özür değildi ama sesinde samimiyet vardı. Brid başını eğdi. "Bunu yapabilirim. Bir gün."

Ben'in gözleri tekrar üçümüzün arasında dolaştı, sonra boğazını temizledi, veda edercesine başını salladı ve uzaklaştı.

Brid ve Atello'ya özür dileyen bir bakış attım ve Ben'i avlunun karşı tarafında, fenerlerden ve reslerden gelen ışık havuzlarının bittiği ve gölgelerin bizi gizlediği yerde yakaladım.

"Sooth'um... Vachon denen kadın, yeniden ortaya çıkmadı mı?" diye sordu bana. "Onu Öteki'nin içinde göremiyorum."

Başımı yavaşça salladım. "Hayır. Ama birkaç uzun kayıktan fazlası kaçtı. Öteki'ni nasıl göreceğini öğrendin mi?"

"Öğrendim, hayır. Arada sırada başıma geliyor, evet." Ben bir an için çenesini yokladı, sonra başka bir şey söylemeden, "Bir gemiye ihtiyacım var. Artan'ın yelkenlisi küçük bir mürettebatla birlikte iş görür. Onlara iyi bir ödeme yapacağım ve Adalar'dan ayrılacağım."

zin almadan bunu zaten yapmamış olması onun lehine bir işaretti.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye söz verdim.

Ben sanki üzerine büyük bir ağırlık çökmüş gibi başını salladı. "Gitmeliyim Sam. Voskin ölmüş olsa bile konseyin bana ne yapacağını tahmin edemeyiz. Bir korsan olarak devam edebilirdim sanırım ama bu hayatı... Bazı açılardan bana çok uygun, bazı açılardan ise hiç uygun bulmadım. Bu hayatın olmama izin verdiği kişiyi sevmedim. Port Sen'in tekrarlanması izin veremem."

Verebileceğim herhangi bir cevap en sonda soldu. Onun sözleri *Hesaplaşma*, Hart ve mürettebatımın kurtarılması ve Bay Penn'in kaybıyla ilgili belirsizliğimle çarpıştı. Ama Ben geçmişini değiştiremezdi. Sen'e gidecektim. Onları kurtaracaktım.

"Seni, Mary'yi ve geleceğinizi tehlikeye atmaya da devam edemem," diye ekledi Ben ciddiyetle. "Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bu dünyada başkalarına bağlıyım. Bu dünyada başkalarına bağlıyım."

Böyle."

Gözlerim yanmaya başladı. söylenecek binlerce şey vardı ama aynı zamanda hiçbirini yoktu. Basit bir " teşekkür ederim" demekle yetindim.

Başımı salladı.

"Nereye gideceksin?"

"Aeadine'e döneceğim," dedi. " O r a d a bir suçlu olmak yerine sadece rezil olurum ve sanırım umabileceğim en iyi şey de bu. Daha önce de söylediğim gibi... Telafi etmem gereken tazminatlar var."

Bu tazminatların ne olduğunu sormak istedim ama hayalperest hislerim beni yanılttı ve kararının hâlâ dokunulamayacak kadar hassas olmasından korktum.

"Rosser House'a gelebilirim," diye devam etti. "Bana oradan yazabilirsin."

"Anlıyorum."

Omzunu benimkine çarptı. "Şimdi mürettebatını geri al ve evlen," diye beni görevlendirdi. "Biraz daha sadık oğullar ve vahşi kızlar yap."

Gülümsemeye başlamıştım ama onun bu ifadesi karşısında tereddüt ettim. "Daha fazlası mı?"

"Sen Sooth'sun," dedi avlunun karşısındaki Mary'ye başıyla işaret ederek. "O kadına iyice, uzun uzun bak."

Bunu söyleyerek uzaklaştı. Ben Öteki'nin kıyısında Mary'ye ve onun ışığına bakıyordum. Stormsinger mavisini. Ghisten deniz mavisini. Ghiseau Grisi.

Ve karnının yumuşak kavisinde yeni, parıltıyan bir kıvılcım.

Uygun Bir Hediye

MARY

Oranmur'da sonbahar, güney yazının sıcaklığına mutlu bir son getirdi. Demery'nin Samuel'le bana köyün kenarında, mahmuzun yarısında verdiği evin şahanlığında bir sandalyeye çöktüm. Buradan denizi ve uzaktaki adaları, Demery'nin evini ve tüm bölgeyi görebiliyordum.

Emre Solla'nın gemisini ve *Hesaplaşma*'yı birlikte yelken açarken gördüm. Birkaç saat sonra annem, yanında Poverly adında bir kız çocuğu ve göğsüne sardığı üvey kız kardeşimle köyün yolunu tırmandığında ben hâlâ uyukluyordum.

Çocuk iyice uykuya dalmıştı, yüzü bir tarafa dönüktü, dudakları büzüşmüş, bilinçsizce emiyordu. Babasının siyah bukleleri vardı, zaten gürdü ama ben onun küçük yüzünde annemi ve dolayısıyla kendimi görüyordum.

Bu görüntü kalbimin ağrmasına ve rahatsızlığımın bir kısmının azalmasına neden oldu. Onu görünce yorgunluğum o kadar da ağır gelmiyordu.

"Mary!" Poverly ağır bir sepet ve el çantasını indirerek parlak bir şekilde selam verdi. "Kaptan birazdan gelir. Bunu gönderdi ve sana Uknara'ların da geleceğini söylememi istedi."

Çantayı karıştıran Poverly iple sarılmış bir kutu çıkardı, giderek artan bir şüpheyile açtı.

"Toffee," diye gülümsedim.

"Tek bir tane bile yemedi," diye ekledi annem, bir eli ikinci kızının sırtında hafifçe sallanarak.

Poverly gözlerini devirdi ve kutuyu bir yığın kağıtla takip etti. "Bir de bunlar var."

İdris'in üstteki elini tanıdım ve bohçayı eteğimin cebine soktum. Poverly sepetle birlikte evin içinde gözden kayboldu ve ben tekrar oturdum, toffee kutusunu açtım ve anneme baktım.

"Ee?" diye sordum. "Pelerin'den ne haber?"

"Emre çarkları harekete geçirdi," dedi annem, ikinci bir sandalyeye oturup uykusunda kıpırdanan bebeğın alnına nazık bir öpücük kondurarak. " orada iyi insanlar var, Mary. Umutluyum. Peki ya Dünya?"

"Forbara'nın işi geçen hafta bitti," dedim ve ona bir toffee ikram ettim, neyse ki reddetti, çünkü her birini yemeye niyetliydim. "Bütün ghisten ağaçları toplandı, iyileştirildi ve Otherborn adasına götürüldü. Şirket'ten kurtardığımız ghisting geri döndü ve Tane'nin diktiğı yeni Ana Ağaç güçlü ve sağlıklı. Hart da kök saldı ve genç Wold'un koruyucusu olarak gelişiyor. Zaman alacak ama tüm Wold yeniden kök salacak ve bunun için daha sağlıklı olacak."

"Bu durumdayken nasıl başardın?" diye sordu annem.

"Bir keresinde Forbara'nın üzerine kusmuştum. O iyi karşıladı." Bir an birbirimize sırtttık, sonra ben devam ettim: "Çok yorgunum ve evde olduğum için mutluyum. Uzun bir süre daha gitmeyeceğim."

"Demek burası eviniz?" dedi. Sesinde, kırmak istemediğim bir umut ipliğı vardı. O ve Emre de Cape ve Oranmur arasındaki seyahatlerinin izin verdiği ölçüde burayı evleri haline getirmişlerdi.

Bir elimi şişen karnımın üzerine koydum. "Ben Idriss'e yardım sözü verdim, Tane de Wold'a yardım sözü verdi. Samuel, Demery ve konsey için yaptığı çalışmalardan fazlasıyla memnun. Sen buradasın. Charles burada."

Düşüncelerimi bir araya getirdim ve tekrar serin rüzgâra ve sonbahar güneşine doğru konuştum. Bunu yaparken kendi sesimin güçlendiğini duydum ve sözlerimde ne kadar ciddi olduğumu düşündüm. "Bu çocuğın köleler ve sözleşmelerle dolu bir dünyaya doğmasına izin vermeyeceğiz. O artık bizim pusulamız."

"O mu?" diye tekrarladı annem, gözlerinde çok ama çok ciddi bir şey vardı. "Tane söyledi," dedim dudaklarımda titrek bir gülümsemeyle.

Rüzgâr bana doğru esiyor, kayaların üzerindeki güneşin sıcaklığını ve ufuktaki kar vaadini de beraberinde getiriyordu. Aynı zamanda ayak seslerini de getirdi.

Samuel tepeye tırmanıyordu. Yalnız değildi, arkasında Illya Uknara'nın iri cüssesi ve Olsa'nın daha küçük cüssesi vardı. Kurtarıldıklarından beri bu ikili Demery'nin emrinde tılsım yapımcısı Bay Maren'le birlikte çalışıyorlardı. ey'in önünde yeni bir yol vardı, tıpkı bizim gibi Mereish büyücülerini ile diğer ulusların büyücülerini arasındaki uçurumu düzeltmeye niyetli bir yol.

"Benedict'ten haber var mı?" diye sordu annem, bakışları yaklaşan şirkete de kaymıştı.

Başımı salladım. "Hayır. Ama Samuel onun Aeadine'de olduğunu söylüyor. Onu hâlâ Öteki'de görebiliyormuş."

"Orada ne işi var?"

Samuel tepeyi aştığında ayağa kalktım, yüzü o kadar sıcak ve çığ bir selamlama gülümsemesine dönüştü ki göğsüm ağrıdı ve gözlerim çok nemli hissetti.

"Pusulasını bulmak."

ELLİ SEKİZ

Josephine

BENEDICT

Kapının önünde durdum. Mandal elimin altında kolayca döndü ve botlarımın parmak uçlarını eşğin dışında tutarak kapıyı ittim.

Küçük bir kız çocuğu pencerenin altında, bir sandalye ile dar bir yatağın arasında oturuyordu. Annesininki gibi sarı olan saçları, kışın ilk kar örtüsünün ışığını yakalıyordu. Çoraplı ayakları eteklerinin hemen altındaydı.

Kucağındaki bebeğe bakıyor, oyuncağın boş boş gülümseyen yüzüne bir şeyler fısıldıyordu ama şimdi gözlerini bana dikti. Bir çocuğun yüzünde geniş olsa da benim olan gözler. Sam'in. Bizim.

Uzun, çok uzun bir süre birbirimizi izledik. Konuşmak istiyordum. Altı hafta boyunca bu anı, ne söyleyeceğimi, nasıl özür dileyceğimi, özür dilemem gerekip gerekmediğini, hatta beni anlayıp anlamayacağını düşünüp durmuştum.

"Siz benim babam mısınız?" Soruyu yine bebeğini düşünürken, dar göğsünü dürterken sordu. "Bana benziyorsun."

Sessiz ve kalın olmasına rağmen sesimi buldum. "Ben... benim."

Ayağa kalktı, bebeği kolunun altına sıkıştırdı ve bir kol mesafesinde durmak i ç i n odayı geçti. Yaklaşımının basitliği, korkusuzluğu, beni neredeyse onun görüntüsü veya yumuşak sesi kadar derinden etkiledi.

"Annem beni alman için seni göndereceğini söyledi," dedi kız. Haklıydı, Samuel'in İsmoathe'deki lojmanında annesinden gelen bir yığın mektup bulmuştum, hepsi de Samuel'in gözetimi altında bana gönderilmişti. Hepsi de yardım talep ediyordu.

Kocam kızı gönderdi, Benedict. O senin sorumluluğunda, Benedict.

O senin.

"Sana adımı söyledi mi?" e kız sordu.

"Josephine," diye mırıldandım. Çömelip bir elimi kapının pervazına koydum ve bacaklarımın beni tutacağına olan inancımı kaybettim. "Sen Josephine'sin."

Başını salladı, utangaçça gülümsedi ve bebeğini kaldırdı. " bu Beth." Başımı salladım, gözlerimi onun yüzünden alamıyordum.

"Beth'e merhaba demelisin," diye talimat verdi Josephine.

" at's " Boğazımı tekrar temizledim ve başımı salladım. "Merhaba Beth.

Josephine..." Beni izledi, devam etmemi bekledi.

O anda korkunun ne olduğunu anladığımı söylemek isterdim. Onu karşımda gördüğümde, beni babası olarak kabul ettiğini duyduğumda, sanki gerçek bir yabancı değilmişim gibi yaklaştığını gördüğümde içimde bir şey parçalandı ve arkasında sadece korku vardı.

Bilinmeyenin dehşeti. Başarısızlık korkusu. Göğsümü daraltan ve ciğerlerimdeki havayı çeken duygu yoğunluğunun dehşeti. Bu çocuğun hak ettiği şey olamayacağıma ya da onu yok edeceğime ve bensiz olamayacağına dair dehşet.

Odayı, dar yatağı, buğulu pencereyi ve tek başına bir çocuğu tekrar gördüm. Ve kalbimde başka bir duygu buldum, yeni ve muhtemelen daha da korkunç.

Bu bir arzu, bir ihtiyaç, bir dürtü ve o küçük figürün, gözleri benimkilere benzeyen o tanıdık yabancının olmamı istediği şey olmak için bir çaresizlikti.

"Josephine," diye tekrar başladım. "Benimle gelmeni istiyorum. Hanımla konuştum ve her şeyi düzene soktum. Rosser House'a gidebiliriz, büyüdüğüm yere." Sonuncusunu belirgin bir tereddütle ekledim, "Eğer gitmek istiyorsan. Beni tanıımıyorsun ve "

Sözümü kesti: "Bir ev mi? Senin evin mi?" Gözlerine titrek bir şey girdi.

Başımı salladım, tekrar konuşamadım. Ama elimi uzatacak gücü kendimde buldum.

Uzun bir süre elimi düşündü, sonra bebeğini bir kolunun altına aldı.

Ağzını benimkine koydu.

EPILOG

, Kar gelir, ağır ve sessiz. Ağaçların dallarını örter ve mevsimsiz yapraklara tutunur, kökler arasındaki oyuklara yuvalanır ve Dünyadan Gelen Kadın'ın kirpiklerine yapışır.

Hart, yüksek meşe ağacının yayılan dallarının altından ona bakıyor. Kalçasında bir çocuk, yanında tanıdık bir adam ve kemiklerinde her zaman var olan Anne Ghisting var.

Hart onları köklerinin kenarlarında karşılıyor. Kar, ne devasa boynuzlarının üzerinde toplanıyor, ne de toynakları yerde büyüyen battaniyede iz bırakıyor. Durur ve adamı düşünür.

Başını Samuel'e doğru eğiyor. Hayaletin bakışında düşmanlık yok. Aksine, bir zamanlar hem bu dünyanın hem de Öteki'nin tehditlerinden koruduğu bu ölümlüye karşı belli bir sevgi, minnettarlık ve karşılıklı saygı vardır.

Kadının kalçasındaki kızın gözlerinin içine bakmak için başını biraz daha eğiyor. O zaman bakışları daha yumuşaktır ve kız elini burnuna koymak için uzandığında, bu gerçek bir temastır. Ten tene.

Çocuk gülümsüyor.

Kardeşim, Hart
mırıldanıyor.



REFERANS ALINAN ŞARKILAR

Sir Walter Sco'dan "Pibroch of Donald Dhu"

" e Female Smuggler," geleneksel bir İngiliz baladı "

e Fox is in the Bushes," geleneksel bir şarkı

" e Rime of the Ancient Mariner" Samuel Taylor Coleridge

TEŞEKKÜRLER

Burada klavyemin başında ikinci serimin kapanışını yapıyor olmak benim için bir onur ve ayrıcalık.

Tüm sabrı ve anlayışı için editörüm George Sandison'a ve tüm Titan ekibine en içten ve samimi teşekkürlerimi sunarım. Acı verici derecede kişiliksiz bir sektörde bana her zaman kendimi bir insan gibi hissettirdiniz ve hepinizle çalışmak çok güzel.

Anneme, GG'ye, kocama ve babama bu kitap gerçekten siz olmasaydınız olmazdı. Küçük oğlumuza bakım ve sevgi sağlayarak yaptığınız tüm fedakârlıklar için ve hayatımın bu yeni bölümünde bile çok çalıştığım kariyerime devam etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Mücadelelerimde ve zaferlerimde yanımda olan tüm yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Müzakere becerileriniz ve iyimser bakış açınız için menajerim Naomi Davis'e teşekkür ederim.

Ve Mary, Sam, Charles, Demery ve hatta Ben'e olan coşkunuz ve sevginiz için siz okurlarıma teşekkür ederim.

Daha nice hikâyelerin gelmesi dileğiyle.

YAZAR HAKKINDA

H.M. LONG, Kanada'nın Ontario eyaletinde ailesiyle birlikte köhne bir kulübede yaşayan Kanadalı bir yazardır. Bununla birlikte, müzeleri karıştırırken ya da Alpler'de dolaşırken de görülebilir. *Hall of Smoke, Temple of No God, Barrow of Winter* ve *Pillar of Ash* kitaplarının yanı sıra *Dark Water Daughter* ve *Black Tide Son* kitaplarının da yazarıdır.

Daha fazla fantastik kurgu, yazar etkinlikleri, özel alıntılar, yarışmalar, sınırlı sayıda baskılar ve daha fazlası için

WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN
titanbooks.com

BİZİ FACEBOOK'TA BEĞEN
facebook.com/titanbooks

BİZİ TWITTER VE INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN
[@TitanBooks](https://twitter.com/TitanBooks)

BİZE E-POSTA GÖNDERİN
readerfeedback@titanemail.com



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

